

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

JEN L. GREY

CHOSEN DESTINY

— 3 —
TWISTED FATE TRILOGY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

SEÇİLMİŞ DESTİNASYON

ÇARPIK KADER ÜÇLEMESİ
3. KİTAP

JEN L. GREY

Telif Hakkı© 2023 by Grey Valor Publishing, LLC

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32 Yorum
Bırakın

Kurt Eş - Birinci Bölüm
Gölgeler ve Fae'- Birinci Bölüm ler Yazar
Hakkında
Ayrıca Jen L. Grey .

BİRİNCİ BÖLÜM

Şimdiki zamana ne kadar sıkı tutunursam tutunayım, dünya sanki Halfway, Oregon'dan ışınlanmaya çalışıyormuşum gibi etrafımda şekil değiştirdi. Kurdum protesto için uludu, kalbim paramparça olurken ses kulaklarımda çınladı.

Bodey'e ulaşmalıydım.

Bilinci yerinde değildi ve Kraliçe Kel'in kurtları tarafından kuşatılmıştı. Kardeşi Jasmine'e yardım etmek için kaçması için onu cesaretlendirmemeliydim. Şimdi en büyük bedeli ödeyebilirdim, kader arkadaşımı kaybedebilirdim.

Arkamdan derin, rahatlatıcı bir kahkaha geldi, daha önce duyduğumu hatırlamıyordum ama garip bir şekilde tanıdık geliyordu.

Etrafım şekillenirken göğsüm genişledi.

Büyük bir malikânenin arka bahçesinde duruyordum. Ev koyu gri renkteydi ve iki katlıydı. Alttaki giriş bir bodruma, üstteki ise evin ana bölümüne açılıyor gibiydi. Taş sütunlar üst katı destekliyordu.

"Caroline," diye seslendi sıcak bir kadın sesi arkamdan. "Kardeşinle ebelemece oynamak üzereyiz."

Nefesim kesildi. Adım Callie olsa da Caroline da bana uyuyordu. Sese doğru döndüm ve dünyam altüst oldu.

On adım ötede ailem duruyordu.

Annemin açık kahverengi saçları her zamanki gibi sırtından aşağıya doğru örülmüştü ve beni izlerken koyu çikolata gözleri parlıyordu.

Samuel onun ayaklarının dibinde bana doğru döndü, yürümeye yeni başlayan kocaman kafası neredeyse onu devirecekti. Alacakaranlıkta parıldayan bebek mavisi gözleri dışında bebekken bile annemize benziyordu.

Boğazımda bir yumru oluştu. Burada ne haltlar dönüyordu? Eşimi bulmam gerekiyordu. Başka bir zaman , *bu* her neyse yeniden yaşamaktan mutlu olurdum ama eşimin bana ihtiyacı varken olmazdı.

"Neyin var bebeğim?" Babamın buz mavisi gözleri bir elini kül sarısı saçlarında gezdirirken kısıldı. Kollarını bana doğru uzattı. "Seni dışarıda bırakacağımızı mı sandın? Henüz şekil değiştirmemiş olsalar bile her kurt kovalamaca oynamayı sever."

"Bir sorun var," dedim ama bu benim sesim değildi. Beş yaşındaki bir çocuğun sesiydi. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. "Zeke Amca nerede?"

Annemin gözlerindeki sıcaklık kayboldu. "Gitmek için eşyalarını topluyor. Bir anlaşmazlık yaşadık, hepsi bu. Endişelenmene gerek yok."

İçimde bir şeyler hafifledi ve ellerime baktım, küçük olduklarını fark ettim.

Sertçe yutkundum. Bu bir anıydı. Uyanmanın ve Bodey'e geri dönmenin bir yolu olmalıydı.

"Tamam." Başımı salladım ve aileme doğru koştum. "Önce ben!"

Babam gülümsedi ve parmaklarını oynattı. "Beni yakalamasan iyi edersin, yoksa seni ölümüne gıdıklarım."

Durakladım ve bir elimi kalçama koydum. "Baba, birini ölümüne gıdıklayamazsın. Bu çok aptalca." Sonra ona doğru fırladım.

İçimi saran neşeye rağmen, Bodey'e olanlardan duyduğum korku yetişkin zihnimde önceliği aldı. Burada kaldığım her saniye, gözcülerin eşimi öldürmesi için bir saniye daha . Ona geri dönmem gerekiyordu.

Babamın üzerine atladığımda Samuel güldü ve babam sözünü tuttu, ben ciyaklayarak üzerinden yuvarlanırken yanlarımı gıdıkladı. Sonra ayağa kalktı ve bağırdı, "Dikkat etseniz iyi olur. Şimdi hepiniz için geliyorum."

Bir çığlık attım ve Samuel'e koştum. Çocukluk mutluluğum ve aşkım, yetişkin kalp kırıklığımla karışarak içimde dönüp duruyordu. Ne yapmazdım

Bodey'in yanımda *olduğu* böyle geceler geçirmeyi çok isterdim.

Dördümüz sadece dakikalar gibi gelen bir süre boyunca oynadık ama gece gökyüzü bizi içine çekti. Samuel esnedi ve babam onu kucağına aldı. "Ben bu ufaklığı yatırayım. Care, sen çalışma odasına git. Yatmadan önce seninle bazı şeylerin üzerinden geçmek istiyorum."

Yüreğim kabarak hevesle başımı salladım. Babamı gururlandırmak için elimden gelen her şeyi yapmak istiyordum. Sürüleri birleştirmenin bir yolunu bulmam için bana güveniyordu, özellikle de Güneybatı'nın yeni kraliçesiyle. Babam onu tanıdığını ve yüce hedefleri olduğunu, topraklarımızı ele geçirmeye çalışmaması için birlik ve güç içinde olmamız gerektiğini söyledi. Yine de bu kısmı kendime saklamam için bana söz verdirdi. Alfa danışmanlarını endişelendirmek istemedi.

", Caroline." Annem elimi tuttu. "Baban seni benden çalmadan önce sana bir şeyler atıştırırım."

Gece atıştırmalarımızı çok severdim. Genellikle dondurma ya da çikolata, en iyi durumlarda da çikolatalı dondurma içerirdi. Atıştırmalıklarımı hazırlarken bana şarkı söylerdi. Şimdi hep müziğe ve şarkı sözlerine odaklanmamın nedeni bu olmalıydı - çoğu zaman çok fazla anlam taşıyorlardı.

Geçmişimle ilgili cevaplar alıyordum ama Bodey'e yardım etmek için umutsuzca kendimi uyanık tutmaya çalışıyordum.

Babamı arka terasa kadar takip ettiğimizde burnuma aşırı misk kokusu çarptı.

Zeke.

Annemin onu neden sevdiğini hiç anlamamıştım. Anneme beni huzursuz edecek şekilde bakar, sonra bakışları bana döner ve kaybolmak istememe neden olacak şekilde sertleşirdi. Kurdum her zaman çenemi kaldırmama ve sinmememe yardım ederdi.

Annem sertleşti ve eli benimkini daha sıkı kavradı. "Burada ne yapıyorsun? Gitmiş olman gerekiyordu."

Yüksek sesle konuşması beni hazırlıksız yakaladı ama sonra babama Zeke'in ilişkilerinin değiştiğini anladığından emin olması gerektiğini söylediğini hatırladım. Sebebi bu olmalıydı.

Zeke'in zümrüt gözleri karardı ve yüzü acıyla buruştu. Evin köşesinden uzaklaşarak, soluk sarı düğmeli gömleğinin kollarını sıvadı ve vücudunun daha büyük bir kısmını ortaya çıkardı.

koyu zeytin rengi bir teni vardı. Yetişkin ben, bugünkü tuzlu biberli görüntüsünün aksine saçlarında griden çok siyah olduğunu fark ettim. "Konuşmamız gerek," dedi usulca. "Kırk yıldır en iyi arkadaşız, bizi öylece bir kenara atamazsın."

Midem sıkıştı. Zeke hiç kimseyle böyle konuşmazdı. Gerçekten incinmiş görünüyordu.

"Richard'la birlikteyim." Beni arkasından çekiştirdi. "İki çocuğumuz var ve birbirimizi *seviyoruz*. Bunu kafana sokman gerek. Sen ve ben her zaman *arkadaştık*. Daha fazlası değil."

Dondum kaldım, kanım buza dönüştü. Zeke anneme aşık olmuştu.

"Ama-"

Annem iç çekti ve bana bağlandı, *Care, çalışma odasına gitmeni istiyorum. Birazdan en sevdiğin atıştırma odasında orada olacağım.*

Çikolatalı dondurma! Cevap verdim. Bu iki yetişkinin konuştuklarından duyduğum rahatsızlık .

Yetişkin halim küçük halime içeri girmemem için bağırdı ama küçük bacaklarım beni evin içine itti. Bu anıdaki olayları değiştiremeyeceğim için bunun önemli olmadığını tahmin ettim.

Aceleyle bodrumdaki dinlenme odasına girdiğimde babamın Samuel'e iyi geceler dediğini duydum. Hiç duraksamadan ahşap merdivenlerden ana kata çıktım. En üstte sola döndüm, mutfak ve yemek odasından hızla geçtim ve bir dakikadan kısa bir sürede babamın çalışma odasına vardım.

Büyük maun masanın yanından geçtim ve tuğla şöminenin yanındaki gömme kitaplığın önünde, en sağ köşede duran küreye doğru aceleyle yürüdüm. Babam bana katıldığında ilk yaptığı şey ateşi yakmak olurdu. Sonra oturur ve beni bilgilendirmek istediği her konu hakkında konuşurduk. Her zaman fikrimi sorar ve tavsiyelerimi dikkate almasa bile söyleyeceklerimi dinlerdi. Dünyaya benzersiz bir bakış açım olduğunu söylerdi ve ona verdiğim içgörüye değer verirdi.

Babalarımız tanıştığında arkadaşım Bodey ile sık sık oynadığımız bir oyunu oynayarak dünyayı döndürdüm. Bodey küreyi döndürürdü ve durduğunda ben nereyi gösteriyorsam o yerlerden biri olurdu.

büyüdüğümüzde birlikte ziyaret ederdik. Onunla seyahat etme fikri midemi bulandırıyor.

Yetişkin ben bunun nedenini biliyordum. Bodey ve ben kader arkadaşı olduğumuz için birbirimize çekilmiştik. Bu yüzden *şimdi* uyanmalı ve ona ulaşmalıydım.

Babam sıcak bir gülümsemeyle çalışma odasına girdi. Kaşlarını kaldırdı. "Bu sefer atıştırmalık yok mu?"

Arkamı döndüğümde suratımı astım. "Annem bir dakika içinde getireceğini söyledi. Zeke onu dışarıda durdurdu."

Gülümsemesi derin bir kaş çatmaya dönüştü. "Onunla konuşuyor." Gözleri parlıyordu, bu da annemle bağlantı kurduğunu gösteriyordu.

"Onu bırakmamalı mıydım?" Başım öne eğikti. "Özür dilerim-"

"Oh, bebeğim." Babam yanıma geldi ve başımın üstünü öptü. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Annenin sözünü dinledin."

Alt dudağım titredi. "Ama-"

"Şimdi yukarı çıkıyor." Göz kırptı ama yetişkin Callie onun gerginliğini görebiliyordu. "Her şey yolunda. Sadece Zeke Amca'yı bir süre göremeyebiliriz."

"Benim için sorun değil." Hevesle başımı salladım.

Babam güldü. Kahkahasının sesini severdim. Bodey'inkinin yanında en sevdiklerimden biriydi.

Zeke ve annesinin sesleri evin içinde yankılandı ve baba kaşlarını çattı. Arkasını dönüp fuayeye doğru yöneldi ve "*Hemen döneceğim. Bay Valor'un geldiğini duyarsanız telaşlanmayın. Zeke'e yardım etmek için geri dönmesini istedim.*"

Önce Zeke'nin, sonra annemin, sonra da babamın sesleri yükseldi ve ben ellerimi sıktım. Hepsinin kavga etmesi hoşuma gitmiyordu.

"Neden çalışma odana gitmiyorsun?" Zeke homurdandı. "Bu Mila ve benim aramda."

"Konuşacak bir şey kalmadı," diye yanıtladı annem. "Gitmeniz gerekiyor."

"Mila," dedi babam. "Beni takip et."

"Mila, bekle," dedi Zeke. "Benimle biraz daha konuş. Sana burada birkaç dakika daha ihtiyacım var."

Üçünün de ayak sesleri bana doğru yöneldi ve üçü de çalışma odasının kapısının önünde durdu. Babamın yüzü

Daha önce hiç görmediğim bir şekilde kızardı. Burun delikleri alevlendi ve gözleri parladı. "Evimizi terk et. *Hemen*."

Sesine güçlü bir şey karıştı ve içimdeki kurt titredi.

Zeke irkildi.

"Bunu yapmak istemedi." Annem başını salladı. "Sanırım bağları koparmanın zamanı geldi. Lynerd yakında yeni Oregon kraliyet danışmanı olarak ilan edilecek. Karının ve oğlunun yanına dön. Onlarla vakit geçir. Bırak beni gideyim."

Zeke uzaklaşmamak için kendini zor tutarken başını öne eğdi. Ama ayakları adım adım çalışma odasından uzaklaştı.

Ön kapının açıldığını duydum. Babam şömineye giderken annem onun gittiğinden emin olmak istercesine olduğu yerde kaldı.

Eğilmişti, parmağı şömineyi açmak için düğmeye dokunuyordu ki annem döndü, gözleri benimkilere kilitlendi. Bana doğru koşarak bağırdı, "Richard! Yapma!" diye bağırdı.

Babamın başı bize doğru döndüğünde midemdeki safra çalkalandı. Annemin vücudu bana çarptı ve dünya etrafımızda sallanırken beni duvara doğru itti.

Sıcak hava her parçama çarptı ve annemin bedeni ölü bir ağırlık gibi üzerime çöktü. Yanık et kokusu ve çatırdayan alevlerin sesi, karanlığın beni yutmasından önce deneyimlediğim son şeylerdi.

Vücudum itilip kakılıyordu ve her sarsıntıda diri diri yanıyormuşum gibi hissediyordum. Hareket durdu ve başımı kaldırıp Zeke'in işkence görmüş gözlerinin benimkilere baktığını gördüm. Başını sallayıp eve doğru bakarken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Çalışma odasının penceresinden alevlerin yükseldiğini görecektik kadar başımı çevirebildim. Zeke aceleyle arazimizin kenarına park edilmiş bir arabaya koştu ve beni arkaya kaydırıldı.

"Siktir," diye homurdandı. "Sikeyim. Siktir. Siktir."

"Samuel," diye . Aşağıdaydı.

"Michael burada." Zeke ellerini saçlarında gezdirdi, yüz ifadesi gergindi. "Onu getiremem, o yüzden bir sonraki en iyi şeyi yapacağız. Benimle geliyorsun." Kapımı kapattı ve sürücü koltuğuna geçti.

Araba hareket etti ve göğsüm daraldı. "Kardeşim." Küçük kız versiyonum bile anne ve babamı sormanın anlamsız olduğunu biliyordu. Şu anki kalp kırıklığım onunkiyile karışmıştı ve gözlerimizdeki yaşlar ve kaybımızın acısı onun yanmış teninden daha çok acıtıyordu. Zeke ellerini direksiyona vurdu. "Kapa çeneni!" Nefesleri *boğuk boğuk* çıkıyordu. "Bırak da düşüneyim. Böyle gerekiyordu. *Onu* kaybetmemem gerekiyordu." Sesi

son kelimedede kırıldı.

Sözleri küçük kız kulaklarımda çınlarken bile, çevrem tekrar soldu.

Gözlerimi zorla açmaya çalıştım. Tüm anılarımı geri getirmenin yolu buysa belki daha sonra pişman olacaktım ama şimdi suçlunun Zeke olduğunu biliyordum. Her şeyin arkasında o vardı.

"Callie," Samuel'in yetişkin sesi çok uzaklardan geliyordu ama içimde bir şeyler kıpırdandı.

Her ne yaptıysam işe yarıyordu. Sadece ettirmem gerekiyordu.

Bir el yanağıma hafifçe vurdu ve hafifçe acıttı. Gülümsemek istedim, Samuel'in muhtemelen böyle küçük bir şeyden dolayı acı çektiğini biliyordum.

"Herkes Bodey'i aramaya yardım etsin," diye yüksek sesle emretti Samuel, kral ve kraliçe olarak işaretlendiğinden beri Bodey ve benim gibi herkesle bağlantı kurabilme lüksüne sahip değildi.

Gözlerim birden açıldı ve öğleden sonra ışığı beni irkiltti. "Bodey," diye inledim, . Onu bulmam gerekiyordu. Kader arkadaşı bağımız sayesinde onu bulmak için en iyi şansa sahiptim.

Ama kalkmaya çalışırken başım çarptı ve neredeyse düşüyordum.

Lucas'ın güçlü eli kolumu kavradı ve beni dik tuttu. Başım sanki bir çekiç beynimi kanlı bir posa haline getirmiş gibi zonkluyordu. Sybil'in anılarımı serbest bırakmaya çalıştığı zamanki gibi hissediyordum.

Sybil.

Döndüm ve benden sadece on adım ötede cesedini gördüm. Parçalanmış boynundan kan sızıyordu ve bronz teni solgundu. Zeke onun yanında durmuş, bana dikkatle bakıyordu.

"Çok hızlı hareket etme," dedi Lucas hareket ederek ölü cadıyı görmemi engellerken. Çömeldi, siyah saçları dövuştten dağılmıştı.

ve koyu kahverengi gözleri endişeyle doldu. Kolundaki çiziklerden kan damlıyordu.

Çocuklar, o gitti, Jack bağlandı ve hepimiz onun korkusunu hissettik. Ondan hiçbir iz yok, kokusu bile yok. Burada bir cadı olmalı.

Arkadaşım gitmişti. Benden alınmıştı. Ve buna sebep olan da 15 adım ötemdeki bu adamdı. Belki doğrudan değil ama ailemi öldürmüştü ve tüm bunları harekete geçirmişti.

Bütün kurtlar geri çekildi, diye cevap verdi Miles.

İçimde öfke kaynadı ve dimdik ayağa kalktım, zihnim berraktı ve Zeke'in kanı için yalvarıyordum. "Sen," diye hırladım ve ona doğru hamle yaptım.

İKİNCİ BÖLÜM

ZEKE BİRKAÇ ADIM GERİYE DÜŞTÜ, ama ben her hamleye karşılık verdim, kurdum ileri atıldı, benim kadar umutsuzca kan istiyordu.

İki elimle kaburgalarını yumruklayarak göğsüne doğru ilerlediğimde gözleri büyüdü.

"Bırak beni!" diye tükürdü ama sesinin ardındaki korkuyu duydum.

Güzeldi. Annemin patlamadan önce hissettiklerini onun da hissetmesini istedim. Onun da aynı şekilde ölmesini istedim, dehşete düşerek.

Kollarım kurdumun ileri atılmasından dolayı karıncalanırken yüzüne bir yumruk attım. Geriye doğru düştü ve kıç üstü yere çakıldı, ben de yarı yarıya onun üstündeydim.

Darbe bizi sarsarken bir *hıh* sesi duyuldu. Dikkatinin dağıldığını umarak sol elimi beline doladım ve kurdum ileri doğru iterken Kel'in kurtlarına karşı savunmak için kullandığı bıçağı ondan uzaklaştırmaya çalıştım. İnsan yanımda onun kanını akıtmak istediği kadar o da kanının tadına bakmak istiyordu. Hayvan formundayken bunların ikisini de gerçekleştirebilirdim.

Ses neredeyse sarhoş ediciydi. Boynundaki dişlerimden akan kanın altında birikmesini izlemek istedim. Hayatı tükenirken yavaşça kan öldüğünü görmek istiyordum.

Böyle olacağımı kim bilebilirdi? Ama bu piçin yaptıklarından sonra insanlığım sarsıldı.

"Callie!" Samuel bağırdı, kolları belime dolandı ve beni geri çekti.

Olamaz. Ailemin ölmesinin, kardeşimle bu kadar zaman kaybetmemin ve sürüsünün hayatımın büyük bölümünde beni istismar etmesinin sebebi bu piçti. Ayrıca eşimin kaybolmasıyla sonuçlanan bu son saldırıda da parmağı olduğundan şüpheleniyordum. Hak ettiği ceza ölümdü.

Samuel'in suratına dirsek attım ve Zeke'in yanağını tırmaladım. Tırnaklarım derisini kazıyarak yanağını acıttı ama bu yeterli değildi. Onu daha fazla incitmem gerekiyordu.

Samuel'le olan bağlantımda acı parladı ama sıcak öfke beni kör etti. Tek görebildiğim Zeke'in yüzü ve herkese yaşattığı cehennemdi.

Zeke bıçağı tutuşunu gevşettiğinde bir çift kol daha belime dolandı ve ben de bıçağı ondan aldım.

Sorun nedir? Lucas beni Zeke'in üzerinden çekmeye çalışırken sordu.

Suratına dirsek atmaya çalıştım ama Lucas bu hareketi önceden tahmin etmişti ve hedefimi ıskaladım. Bacaklarımı altına aldım ve karnına bir yumruk indirdim. Lucas homurdandı ama ben bıçağı umutsuzca Zeke'in göğsüne doğru savurup kalbini hedeflerken kendini tuttu.

Her ne sebeple olursa olsun, kurdum daha fazla ilerleyemedi, ki bu benim için sorun değildi. İnsan formumdayken yeterince kötü bir yara açabilirdim. Bu şekilde daha yavaş bir ölüm olurdu zaten. Taze kan kokusu burnuma çarptı ve kurdumu daha fazlası için heveslendirdi.

"Callie, o adamdan ben de nefret ediyorum ama Bodey'i bulmaya odaklanmalıyız." Samuel'in sesi her zamankinden daha nazik çıkmıştı.

Donup

kaldım.

Bodey.

O haklıydı. Zeke'le ne kadar çok zaman geçirirsem Bodey o kadar uzaklaşacaktı. Mücadele etmeyi bıraktım ve Lucas beni kolaylıkla kaldırıp ayağa kaldırdı.

Zeke'e baktım, bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Kalbini birkaç santimle ıskalamış, onu sağ göğsünün üst kısmından bıçaklamıştım. Umarım ana arterlerden birine isabet ettirmişimdir.

"Senin neyin var böyle?" Zeke homurdanarak ayağa kalktı ve vücudundan çıkan bıçağa baktı. "Bu haksız bir saldırıydı! Eğer bu-"

"Yersiz mi?" Öfke derimi rahatsız edici bir şekilde kaynatmıştı. "Ailemi öldürdün ve annem olmasaydı beni de öldürecektin!"

Yüzü kızardı ve gözleri büyüdü.

"Anıların geri geldi mi?" Samuel yanıma geldi.

Ona baktım ve safra boğazımı yaktı. Burnu hafifçe eğilmişti ve burnundan kan akıyordu. Vicdan azabı içime çökerken irkildim. Elimde kalan son kan bağı olan küçük kardeşimi incitmiştim. "Evet, incittim. Ve bunu yaptığım için özür dilerim." Yüzünü işaret ettim.

Zeke muhtemelen kaçmak için ayağa kalkmaya çalıştı ama yarasından dolayı inledi. Kurtlar ağaç hattını noktaladı, ve Lucas aceleyle Bodey'in

Mercedes SUV'a bindik ve bagajı açtık. Neyse ki Bodey, kurtlar planımızı öğrenip açık alanda bize saldırmadan önce Sybil'i uzaklaştırabileceğimiz umuduyla bagajı açmak için acele ederken anahtarları arabada bırakmıştı.

Kan banyosuna tanık olan insanı ararken kalbim güm güm atıyordu. Henüz başka insan geçmemişti. Ne mutlu ki, Halfway küçük bir kasabaydı.

İnsan, Zeke'in on adım ötesinde yerde baygın yatıyordu ki bu muhtemelen iyi bir şeydi. Hafızasını değiştirmek için hemen buraya bir cadı getirmemiz gerekiyordu.

Lucas cipin arka koltuğundan siyah bir çanta kaptı ve ağaç sınırına doğru koşmaya başladı. Miles, Jack ve Jasmine orada olmalı, insan formuna geri dönmek istiyorlardı.

Şimdi anılarımı yeniden yaşamaktan sakinleştiğime göre, mantık beni tekrar yakalıyordu. Bodey'i bulmak ve onu geri getirmek, Zeke'i öldürmekten bile daha öncelikliydi.

Dışarıda Bodey'i arayan daha fazla kurda ihtiyacımız var, Blake, yirmi sürü üyesi, Theo, Lucas, Samuel, Jasmine, Jack, Miles ve eski danışmanlar -Michael, Dan, Phil ve Carl- ile bağlantı kurdum.

Endişelenmeyin. Dördümüz hala bölgeyi araştırıyoruz, Michael bağlantılı. Onu henüz çok uzağa götürmüş olamazlar.

Elbette Michael da en az benim kadar çılgına dönecekti. Bodey onun oğluydu ve tüm eski danışmanlar arasında Michael onu geri almanın ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Eğer Kraliçe Kel eşimi esir almışsa, onu geri almak için *her şeyi* yapardım.

Kurdumla bağlantı kurdum, onu ileriye doğru itmeye çalıştım ama başımda tekrar acı alevlendi ve geçmişe geri döndüğümde çevrem değişti.

Gökyüzü sanki güneş doğuyormuş gibi soluk bir turuncuydu. Tenim hâlâ yanıyordu. Gözlerimi açtığımda arabada yolcu koltuğunda oturan başka bir adamla karşılaştım.

Bana tekrar baktı. Zeke'in aksine, bu adamın kara gözleri şefkatle sıcacıktı. Tarçın rengi sakalını kaşıdı ve başını salladı. "Onu meclisimize götürmeliyiz, malikânenin yakınında rastgele bir cadıyla buluşmamalıyız. Yaralı ve korunmaya ihtiyacı var - o bizim gelecekteki kraliçemiz."

"O *korunacak*." Zeke, bugün bile çok tanıdık gelen bir nefretle bu kelimeyi tükürdü. "Tanrı aşkına, o Mila'nın *kızı*."

Adamın ifadesi yumuşadı. "Özür dilerim. Bu sizin için de zor bir gece olmalı. Hayatınızın aşkını kaybettiniz."

Hayatının aşkı.

Bu sözler gençliğimde kafamı karıştırmıştı ama yetişkinliğimde midemi daha da bulandırmıştı. Zeke'in motivasyonu buydu. Anneme sadece aşık olmamıştı, birlikte olmaları gerektiğine gerçekten inanıyordu. Beş yaşındaki halimin anısına hapsediğim için bedenim hareket etmese de tüylerim diken diken oldu.

"Ne hissettiğimi bilmiyorsun," dedi Zeke soğuk bir sesle. "O yüzden lütfen sessiz ol."

Yolcu başını salladı ve bunun Zeke'in hiç bahsetmediği en iyi arkadaşı olduğundan şüphelendim. Adını hatırlamaya çalıştım ama aklıma gelmedi.

Adam döndü ve tekrar bana baktı. "Ona benziyor olmalı. Mila'ya hiç benzemiyor."

"İnan bana." Zeke alay etti. "İnanır." Her kelimededen acılık damlıyordu.

"Bu zor olmalı-"

"Kahretsin, Nick. Kapa çeneni. Artık Mila ya da Caroline hakkında konuşmak istemiyorum. Onu bu cadıya götürmeliyim ve kimsenin bizi burada görmediğinden emin olmak için gözünü dört açmanı istiyorum."

Sessizlik çöktü ve acı beni yutarken gözlerim ağırlaştı.

Araba sarsılarak durdu ve gözlerim irkilerek açıldı. Yanan acı korkunçtu, bu da annemin beni patlamanın en kötüsünden korumasına rağmen vücudumun büyük bir darbe almış olması gerektiği anlamına geliyordu.

Kollarımı görmek için başımı çevirmek istesem de bedenim hareketsiz kaldı.

Sürücü kapısı açılırken Zeke, "Hadi şu işi bitirelim," diye ısırdı.

Nick iç çekti. "Zor bir şeymiş gibi davranıyorsun ama değil. Cadı onu iyileştirecek, hepsi bu. Yine de bunu neden gizlice yaptığımızı anlamıyorum."

Nedenini biliyordum. Hafızamı sildirecekti. En iyi arkadaşının bu yüzden mi öldüğünü merak ettim; gerçeği öğrenmiş ve Zeke'i durdurmaya çalışmıştı.

Başımın yanındaki kapı açıldı ve Zeke üzerime eğilerek içeri girdi. "Diğer kraliyet danışmanları bunu öğrenirse, onu benden almaya çalışırlar. Bilirsin alfalar her zaman en güçlüler üzerinde kontrol sahibi olmak ister."

Boğazımda bir kahkaha köpürdü ama çocuk halim dehşet içinde donup kalmıştı. O zaman bile kendimi savunamayacağımı ve Zeke'in aileme olanlarla ilgisi olduğunu biliyordum.

"Hayır," diye mırıldandım ama Zeke çoktan kollarını altıma sokmuş, beni çekip çıkarmıştı. İtilip kakıldığım ve göğsüne yaslandığım için tenim yanıyormuş gibi hissediyordum.

Kulağıma mırıldandı, "Bir kelime daha edersen yasını tuttuğun tek kişiler ailen olmayacak. Samuel hâlâ hayatta."

Sertçe yutkundum ve Samuel olduğunu bildiğim bağlantıya odaklandım. Zeke her ne yaptıysa yaptıktan sonra kardeşimi bulacak ve Michael'a patlamadan birkaç dakika önce annemle babam ve Zeke arasında yaşanan tuhaf kavgayı anlatacaktım.

Kalbim küt küt atıyordu. Böyle bir şey olmayacaktı. Yetişkin ben sonucu biliyordu: Kardeşim ve Bodey'le geçireceğim on yedi yılı kaybedecektim.

Bodey.

Onu bulabilmek için kendimi bu anıdan kurtarmam gerekiyordu. Ama kader bir sürtük gibi davranıyor, hayatta en çok istediğim şeyi elimden uzak tutuyordu.

"Peki nerede-" diye başladı Nick, ama yaklaşan ayakların yumuşak sesi sözünü kesti.

"Nerede o?" diye sordu Zeke'in arkasından bir kadın sesi.

Zeke ona döndü ve dünya etrafımda dönmeye başladı. Vücudum dokunduğu her noktadan zonklıyor ve tenim üzerimde dolaşan soğuk esintiden yanıyordu. Zeke'in göğsü gürleyerek cevap verdi: "O burada. Söz verdiğin şeyi yaptığında onu alacaksın."

Kadın titrek bir nefes aldı. "Tamam. Kızı bana getirin." "Bundan emin misin?" Nick kadının yanındaki yerinden sordu

Araba. "Belki-"

"Git cadıyı kontrol et ve Caroline'a zarar verecek bir şey olmadığından emin ol," diye emretti Zeke ama kolları bana sıkıca sarıldı ve belli belirsiz titredi.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Peki."

Nick iç çekti. "Bunu yapabilirim."

Nick'in yanımdan geçtiğini duydum ve Zeke'in kalp atışları hızlandı. Bir şeyler üzereydi.

Adam cadıya yaklaşırken, kadın "Dizlerinin üzerine çök" dedi.

Rüzgâr hızlandı, yanımdan geçip Nick'e doğru koşmaya başladı ve onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı.

"Zeke!" Nick bağırdı ama Zeke kıpırdamadan durdu.

Yüzüme ıslak bir şey çarptı ve gözlerimi açtığımda Zeke'in çenesinden damlayan bir gözyaşının üzerime düştüğünü gördüm.

Ağlıyordu.

"Kızın kurdunu bağlamak için bu kurbanı al," diye ilahi söyledi kadın.
"Kızı bana getir."

Yüzüme daha fazla gözyaşı çarparken Zeke tereddüt etmeden ilerledi. Beni yere yatırdı ve Nick'in gözleri o kadar açılmıştı ki beyazlar her yeri gösteriyordu.

Cadının koyu mavi saçları yüzüne dökölüyordu ve koyu teni içinde çalkalanan büyüden dolayı parlıyordu. Bir elini uzattı. "Bıçağa ihtiyacım var."

"Bıçak mı?" Nick'in sesi titriyordu. "Zeke, neler oluyor? Ona beni bırakmasını söyle." Rüzgâr sürekli etrafında dönüyor, başını kaldırıp bize dört ayak üzerinde donup kalmasına neden oluyordu.

Boğazıma keskin bir şey düğümlendi. Dina benimle tanıştığında her kan büyüsu olduğunu söylemişti. Bu o olmalı.

Salem olması gereken cadının Zeke'den bıçağı almasını ve boştaki eliyle Nick'in başını yukarı çekmesini izledim. Yüzü buruştu ve Nick'e, "Lütfen beni affet." diye mırıldandı. Sonra da boğazını kesti. "Bu kurbanla, kız ve eşi arasında karşılıklı kan değişimi gerçekleşene kadar kızın kurdunu kilitle." Bıçağı kaldırdı, ucundaki kan parmak uçlarına damlıyordu.

Nick'in ağzının kenarlarından kan damlıyordu, derisi bıçağın doğrudan darbesi yüzünden çoktan solmuştu.

Salem bana doğru yürüdü ve kanlı parmağını alnıma sürdü. Alt dudağı titriyordu. "Bu kurbanı mühürlüyor ve kurt şu andan itibaren kan değişimi gerçekleşene kadar bağlı kalacak."

Artık kurdum olduğunu bildiğim sıcaklık içimde derinlere gömülmüştü ve soğuk bir şey onu bir battaniye gibi örtüyordu. Vites değiştirecek ve herkesle bağlantı kuracak kadar büyük olmayı diledim ama tek yapabildiğim "Hayır! Lütfen!" diye bağırmaktı.

Ama bitmişti ve onu tekrar hissetmemin on yedi yılını alacağını biliyordum.

"Şimdi onu iyileştir ve her şeyi unutmasını sağla," diye emretti Zeke.

Gözlerim çoktan kapanmıştı, kurdumu kaybetmenin acısı ve yaralarımın acısı beni etkisi altına almıştı.

Şimdiki zamanda, emlak ofisinin içinde uyandım. Michael, Dan, Phil ve Carl önümde volta atıyorlardı ve tanımadığım bir kadın insanın önünde durmuş, parmaklarını onun alnına dokunduruyordu.

Beni oturttukları sandalyede dik oturduğumda Michael bana döndü. Rahatlamış görünüyordu. "Tanrıya şükür uyanmışsın. Çok endişelendik." Michael'ın kestane rengi saçlarının kenarlarına biraz ak düşmüştü ve yeşim rengi gözleri olan biten her şey yüzünden normalden daha koyuydu.

"Her şeyi hatırlıyorum." Ayağa kalktım, Zeke'i bulmak istiyordum. Öfke içime hücum etti. "Zeke nerede?"

"O mutfakta." Carl arkamdaki kapıya doğru işaret etti. Sarı saçları her zamankinden daha dağınıktı ve ona daha genç bir görünüm veriyordu.

Phil bana birkaç adım daha yaklaştı. Koyu bronz teni, çoğunlukla iyileşmiş olan yaralarının belli belirsiz izlerini gizliyordu ve abanoz sakalını sıvazlıyordu. "Zeke ne yaptı? Onu böyle dövmen için-"

Dan elini kaldırdı. "Eminim bunu öğrenmek üzereyiz." Çivili kahverengi saçları her yöne doğru uzanıyordu ve bronz teni gözlerinin altındaki koyu halkaları vurguluyordu. "Oğlum, Miles, Samuel ve Jack onunla birlikte arkada. Artık o iyi olduğuna göre biz de onlara katılmalıyız."

Benim için sorun yoktu. Bir plan yapmamız gerekiyordu. Topuklarımın üzerinde döndüm ve mutfaka doğru ilerlerken herkesle bağlantı kurdum - kraliyet danışmanları, Samuel, Jasmine ve eski danışmanlar. *Bodey'den iz bulabildik mi?*

Hayır. Kaybolmadan önce lastik izleri ve kokusunu bulduk, diye cevap verdi Michael, yanımda gerilerek.

Mutfakta, Jasmine kollarını beline dolamış bir köşede duruyordu. Çilek sarısı saçları birbirine karışmıştı ve yeşim yeşili gözleri aşağıya bakıyordu. Suçlu görünüyordu.

Theo onun yanında duruyordu. Karamel-kahverengi saçları yüzüne dökülüyordu ve topaz gözleri ona kilitlenmişti. Kızın biraz önünde duruyordu, biri saldırırsa onu savunmaya hazırды.

Zeke masada oturuyordu ve etrafında Jack, Lucas, Miles ve Samuel vardı. Daha da iyisi, bıçak hâlâ göğsünden çıkıyordu, yani belli ki cadı onu iyileştirmemişti.

Samuel'in gömleğinin önü kan içindeydi ama burnunun artık kanamadığını görünce rahatladım. En azından o iyileşmişti.

Miles ve Jack masadan kalkıp birkaç adım geri çekilerek bana yer açarken eski danışmanlar etrafımı sardı. Jack'in kobalt gözleri Zeke'e odaklanmadan önce bana kayarken aralarına girdim. Miles kalın yapısını vurgulamak için kollarını kavuşturdu ve koyu yeşil gözleri kısıldı.

Kraliçe Kel'in tanıştığımız gece verdiği söz kulaklarımda çınılıyordu. Sevdiğim her şeyi benden almaya yemin etmişti ve Bodey'nin bu yemini yerine getirmesinin ilk parçası olmasından korkuyordum. "Kraliçe ile mi çalışıyorsun?"

Zeke'in kaşları neredeyse komik bir şekilde kalktı. "Sormanı beklediğim ilk soru bu değildi."

İçimde bir kez daha öfke yükseldi. "Oh, eminim ne hatırladığımı biliyorsunuzdur." Bıçağı işaret ettim. "Açık olmak gerekirse, bu senin kalbine yönelikti. Lucas ve Samuel'in beni senden uzaklaştırmaya çalıştıklarına şükret." Öne doğru eğildim, yüzüne doğru yaklaştım.

Kayıtsızlık maskesi tekrar yerine kaymadan önce yüzünü buruşturdu.

Onu rahatsız etmekten zevk alarak sııttım. "Görüyorsun ya, ailemin ölümü ya da anılarımin nasıl kilitlendiği hakkında herhangi bir soru sormama gerek yok. Ben *her şeyi* hatırlıyorum. Bilmediğim ama şüphelendiğim şey ise Kraliçe Kel ile çalışıp çalışmadığın. Bana gerçeği söyle, yoksa seni kesip atarım."

Bir parçam bana söylememesini umuyordu. Ona daha fazla acı çektirme düşüncesi içimde bir heyecan yarattı.

Görmüş olmalıydı çünkü adem elması sallanıyordu. "Evet. Tüm bu süre boyunca mesajlaştığım kişi oydu."

Ona zarar vermek istesem de, eşimi geri alma arzum daha güçlüydü. "Güzel. O zaman Bodey'i bizim için geri getireceksin."

"Ne?" Zeke'in ağzı açık kaldı. "Ciddi olamazsın." Suratına bir yumruk attım ve kafası yana doğru sallandı.

Jack homurdandı. "Bence ciddi, ama tekrar sorman gerekirse ben buradayım."

Normalde Lucas Jack'in ensesine bir şaplak atar ve ona bunun sırası olmadığını söylerdi ama herkes Zeke'in tekrar yumruklanmasını görmek istiyordu.

"Bunu tekrar söylememe izin ver." Kurdum öne doğru fırladı, sesime güç karışırken zihnimi fırçaladı. "Bodey'i geri alacaksın. Ne pahasına olursa olsun."

"Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum." Bir nefes , gözleri teslimiyet içinde alçaldı. "Beni dinlemiyor."

Cebimdeki telefonum çaldı ve sarsıldım. Orada olduğunu unutmuştum. Çıkardım ve ekranda Kraliçe Kel'in adı belirdi.

Lanet olsun. Şeytandan bahsetmişken.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DONDUM. Telefona cevap verecek gücü kendimde bulamadım. Açıkçası, kraliçenin ne söyleyeceğini görmek için cevap vermem gerekiyordu, özellikle de Bodey yanında olduğu için, ama paylaşabileceği haberlerden korkuyordum.

Göğsümü ovuşturdum, hâlâ eşimizin bağlantısını hissediyordum.

O ölmemişti. Telefon üçüncü kez çaldı.

"Buna sen cevap vermelisin, Callie." Zeke kıs kıs gülerek elimdeki telefona baktı. "Ne de olsa muhtemelen *eşinle* ilgili." Küçümseme dolu bir kelimeydi.

"Ben Caroline," diye tükürdüm telefonun cevaplama tuşuna . Telefonu kulağıma götürüp "Alo" dediğimde Michael nefes aldı.

Theo mırıldandı, "Neden kendine Caroline diyor?"

"Bu onun doğum adı," diye yanıtladı Miles. "Gerçekten de hafızası geri gelmiş."

Elbette bunu biliyorlardı. Eski danışmanlar ve oğulları çocukken etrafımdaydı. Babamla buluşmak için evimize geldiklerinde, çocuklar bana zor anlar yaşatırken yaşadıkları anılar zihnimde canlandı.

"Ah... Ben de cevap verip vermeyeceğini merak etmeye başlamıştım." Kel dilini şaklattı. "Kral eşinin senin için düşündüğüm kadar önemli olmadığını düşünüyorum."

Kendimi durduramadan iması beni hırlattı. "Seni *öldüreceğim* ve her anın tadını çıkaracağım."

Jasmine irkildi ve kollarını beline daha sıkı sardı. Suçluluk duygusu aramızdaki bağın içine aktı. Zeke burada olduğu için aramayı hoparlöre almamış olsam da, kurt kulakları sayesinde herkes Kel'in söylediklerini duyabiliyordu.

"Şimdi Callie-" diye başladı Kel.

"Sana Kraliçe Caroline diyeceğim." Ailemin bana verdiği isim buydu ve bana başka bir isimle hitap etmesine izin verirsem lanetlenirdim.

Samuel Jasmine'in yanına gitti ve elini omzuna koydu. Theo'nun çenesi gerildi ama onunla yeni kız kardeşim arasında ne olduğuna odaklanacak enerjim yoktu.

"Gördün mü!" Kel güldü, ses beni bir ipek parçası gibi okşadı - pürüzsüz ve rahatlatıcı ve içimdeki kötülüğü gizlemenin bir yolu. "Hediyemi aldın ve hâlâ beni öldürmekle tehdit ediyorsun. Kötü bir davranış. Sana yardım eden birine teşekkür etmek kibarlıktır."

Acı acı güldüm. "Eşimi almak bir hediye değildir. Beni gerçek bir düşman yapmak istemiyorsan, onu hemen bana geri getir."

"Aptal kız. Benim hediyem cadıyı senin için öldürmekti."

Dişlerimi sıktım. "Bu nasıl bir hediyeydi?" Bu kadın hediye verme kavramını anlamıyordu.

"Sana istediğini verdi." Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Anıların geri geldi."

"Sen saldırıp onu öldürdüğünde Sybil onların engelini kaldırmak üzereydi." Kel'in ona *herhangi bir* şekilde borçlu olduğumu düşünmesini istemiyordum. "Eğer bana bir şey hediye etmek istiyorsan, hedefin Zeke olmalıydı."

Yüksek sesle güldü. arkaya attığını, koyu renk, dolgun saçlarının etrafına döküldüğünü hayal ettim. "Zeke senin zayıf olduğunu ve böyle şeyler için miden olmadığını söylemişti. Yanıldığına sevindim. Söyle bana, Zeke hâlâ hayatta mı yoksa onu çoktan öldürdün mü?"

"O yaşıyor." Sesimdeki hayal kırıklığını gizleyemedim.

"Ah... bu talihsiz bir durum. O bir çakal, ama yine de sen herkesten daha iyi bilirsin. Taç giyme törenine saldırabilmemizin asıl sebebinin kendisi olduğundan bahsetti mi?"

Mutfaktaki herkes ona ters ters bakarken Zeke irkildi.

"Baba?" Theo nefes nefese kaldı. "O sen miydin?"

"O kraliçe." Zeke elimle telefonu işaret etti. "Her konuda yalan söylüyor olabilir!"

"Bu bir cevap değil." Samuel grubumuza doğru yürüdü ve Lucas ile Michael'ın arasında durdu.

"Tutsağımın bodrumundan çıkarılmasını organize ettiğini paylaştı mı?" Sesi çok hareketliydi.

Boğazını parçalamak istedim ama o Zeke'e odaklanmamızı istedi... kendi aramızda savaşmamızı. Bu onun bölgemizi ele geçirmesini kolaylaştıracaktı. Bunun olmasına izin veremezdim.

Eski danışmanlar etrafımı sararak Zeke'in ayrılmaya çalışmasını engellediler.

Samuel bir elini kaldırdı. "Beklememiz gerekiyor."

Başımı salladım ve Zeke hariç herkese bağlandım, *Bu bizi birbirimize düşürmek için bir taktik. Buna kanmamalıyız.* Kardeşimin de benimle aynı sonuca varmış olmasına şükrediyordum.

Jack homurdandı ama kimse Zeke'e yaklaşmadı.

Tüm mantıklı düşünceler beni terk etmeden önce bu görüşmenin bitmesi gerekiyordu. Bodey, onun dikkatimizi hedefimden, yani eşimi geri almaktan uzaklaştırmasına izin veremeyeceğim kadar önemliydi.

"Ne istiyorsun?" Saçmalamayı keserek sordum. "Bir sebepten dolayı aradın ve bunun Zeke'i saf dışı bırakmak olduğundan şüpheliyim. Zaten hiçbirimiz ona güvenmiyoruz ama anılarım nedenlerimi haklı çıkardı."

"Peki." Dramatik bir şekilde iç çekti. "Daha fazla eğlenmeyi ve senin için yaptığım her şeyi ne kadar takdir etmen gerektiğini görmeni umuyordum."

Göğsümün derinliklerinden bir kahkaha yükseldi ve neredeyse öksürüyordum. "Benim için *yaptığın* her şey mi? Neyi ima ettiğini anlamakta güçlük çekiyorum. Bir kez daha söylüyorum, sen onu *öldürmeden* de Sybil'den anılarımı geri alabilirdim."

"O kadar emin değilim. Zeke onları geri almana *izin vermeyecekti.*" Bir nefes verdi. "Her şeyi hallettiğini düşünmen çok aptalca."

İçimdeki her lif telefona uzanıp kendini beğenmiş sürtüğü boğmak istiyordu. "Kurtlarınız saldırdığında Sybil anılarımı serbest bırakıyordu. Senin saldırın onun büyüsünü durdurdu."

"Hâlâ çok genç ve safsın," diye mırıldandı. "Zeke bana mesaj veriyordu, meseleyi kendi eline almadan önce saldırmamı söylüyordu."

Gözlerim tekrar Zeke'e kaydı ve alnında boncuk boncuk terler belirdi. İnkâr çalışabilirdi ama tepkisi gerçeği gösteriyordu. Onu sorgulama zahmetine girmeme gerek yoktu. "Nasıl? Onu öldürmek anılarımın geri gelmesini sağladı."

"Kim onu öldürmekten bahsetti ki?" *Cık cık etti.* "İçine düşüp büyüü tamamlanmadan bozmuş olabilir ya da endişe verici bir haber aldığını ve gitmeniz gerektiğini iddia etmiş olabilir. Sonsuz olasılık var. İşte bu yüzden bölgenizin almam gerekiyor. Liderlik etmek için çok safsın. Bir kraliyet mensubu olarak yetiştirilmediniz ve halkınıza liderlik etmek için eğitilmediniz."

Ona bunu söyleme fırsatı verdiğim için nefret ediyordum. Tecrübesizliğimi yüzüme vurmasına gerek kalmadan kendimi yeterince yetersiz hissediyordum. "Kendini ortaya atma. Hızlı öğrenirim, bu yüzden telefonu kapatmadan önce ne istediğini bir kez daha soracağım."

"Lütfen. *Eşinin* benim elimde olduğunu bildiğinde telefonu kapatmayacaksın." Durakladı. "Daha doğrusu, onu öldürmem için bana bir sebep vermezsen yakında olacak."

"Eğer onun saçının teline bile zarar verirsen, boğazını koparırım." O ana kadar *kırmızı gördüğüm* ifadeyi hiç *anlamamıştım*. Duyularım güçlenirken bile kırmızı görüşümü etkiliyor, mantıklı kalmamı zorlaştırıyordu. Her insanın kalp atışını duyabiliyordum. Başım başladı.

"Aramızda bir kavga kaçınılmaz ve sandığınızdan daha erken gerçekleşebilir."

Hepimiz birbirimize baktık.

Sözleri bir tehditten çok bir vaat gibiydi. Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı.

"Soru yok mu?" Bir kapı onun çarparak kapandı. "Ne kadar sıkıcı. Sormak istediğinizi bildiğim şeyi cevaplayacağım. Size bir teklifim var."

Kalbim küt küt atıyordu. Bunun gerçek bir teklif olduğundan şüpheliydim ama o haklıydı. Telefonu kapatmamın imkânı yoktu. Bodey onun olmazdı.

Kendimi sessiz kalmaya zorladım, bu da toplayabildiğim tüm irade gücümü aldı. Onun bu işi halletmesini istiyordum, böylece ben de eşimi geri almaya odaklanabilecektim. Ona ihtiyacım vardı.

Sanki kader, Kraliçe Kel'in yemin ettiği gibi, kalbime yakın ve sevdiğim herkesi kaybetmemi istiyordu.

İçim nefretle doldu. Zeke umurunda bile değildi; sadece beni kırmak için kaybettiğim her şeyi hatırlatmak istiyordu.

Birinden asla Zeke'den nefret ettiğim kadar nefret edemeyeceğimi düşünmüştüm ama o yanıldığımı kanıtlamaya kararlıydı.

Kel sessiz kaldı, anı uzattı, kırılmamı istedi.

Sorun şuydu ki, eğer kırılırsam, üzerimde tam kontrol sahibi olduğumu onaylamış olacaktım ve bu Bodey'in güvenliğini daha da tehlikeye atacaktı.

Dişlerimi birbirine geçirdim ve çeneme bir ağrı saplandı.

"Tek kelime etmesen de *Caroline*," dedi kraliçe, "hızlı nefes alışı duyabiliyorum. Bu yüzden *yatırım yaptığını* bildiğim için yine de bu nazik teklifi yapacağım."

Jack ve Miles bana yaklaştılar, kolları kollarıma değiyordu, belki de kırılacağımdan korkuyorlardı.

Dürüst olmak gerekirse, olabilirim.

"Bana boyun eğersen Bodey'i sana geri veririm."

Bitti kelimesi tam dudaklarımın arasındaydı ama tuttum. Buluşma noktasında bize saldırmayacağına dair verdiği sözün nasıl sonuçlandığını görmüştüm. Sözlerini dikkatle seçmiş ve bunun yerine iki sürümüne başka yerlerde saldırmıştı.

"Yeterince iyi değil." Telefonu fırlatmak istedim ama sonra pazarlık yapamadım. "Tek bildiğim, onu ölü ya da ölümün eşiğinde geri vereceğin. Oyunlarına kanmayacağım."

Kıs kıs güldü. "Şu bak. Bir şeyler öğrenmişsin."

"Sana hızlı öğrenen biri olduğumu söylemiştim." Tereddüt edemezdim. Babam çalışma odasında onunla geçirdiğim süre boyunca bana, bir düşman için bunun seni istedikleri yere getirdiklerinin ilk işareti olduğunu söylemişti. Daha da kötüsü, Kraliçe Kel'den ve eğer durdurmazsak sonunda nasıl tehlikeli bir düşmana dönüşeceğinden bahsediyordu.

Ve işte buradaydık, tam da onun öngördüğü durumdaydık.

"Bodey'nin zarar görmeyeceğine dair nasıl bir güvenceye sahibim?" Tek yapmak istediğim çığlık atmak olmasına rağmen sesimi sabit tutarak sordum.

Ciddi olamazsın. Samuel bana baktı, ağzı gevşekti. Kendini ona teslim etmene imkan yok. Teslim olduğun anda seni öldürecektir. Onun saltanatı için en büyük tehdit sensin.

Haklı olmasına rağmen, fark etmediği bir şey vardı: Kel'e boyun eğmeye hiç niyetim yoktu. Bir ömür boyu işkence ve kötü muamele beni bu değiş tokuşa hazırlamıştı. Bodey tek parça halinde döndüğü sürece, Samuel hükmetmek için eğitildiği için risk çok az olacaktı. Bu seçenek Kraliçe Kel'in sevdiğim herkesi benden alma sözünü yerine getirmesini engelleyecekti. Ailemi ve halkımı kurtaracaktım.

"Eşinizi yakaladığınızdan beri aklınız başınıza gelmiş gibi görünüyor." Kıkırdadı.

"Bu benim sorumun cevabı değil." Tüm bunlar şimdi sona erdi. "Değiş tokuş yapmadan önce eşimle bağlantı kurmam ve onun iyi olduğundan emin olmam gerekiyor."

Kesinlikle olmaz. Michael başını salladı. *Böyle bir şey .*

Başımı geriye attım. Onun bu alışverişten vazgeçmesini beklemiyordum - söz konusu olan oğluydu.

"Anlaştık." Kraliçe Kel güldü. "Seni iki gün içinde arayacağım." "Ne?" Nefesim kesildi. "Hayır. Şimdi yapacağız."

"Hayır, hayır. Bu işler böyle yürümez. Aptalca bir şey yapmayacağından emin olmalıyım. İki gün sonra, onu feda etmeyi reddettiğine göre eşini geri almak için her şeyi yapmaya istekli olmalısın."

Nabzım dört nala atıyordu, ne yapacağımı bilmiyordum. Bodey'siz iki gün işkence olurdu ama kendimi gerçekten ona teslim edersem, iki günden çok daha uzun süre onsuz kalacaktım. "Gerek yok-"

"Buluşma zamanı geldiğinde seni arayacağım. Aptalca bir şey yapma. Arkadaşının yaralanmasını istemem." Telefonu kapattı, ama sanki tekrar açmasını sağlayacakmış gibi telefonu kulağıma götürdüm.

Miles boğazını temizlemeden önce irkildi. *Caroline, kapattı mı?*

Başımı salladım. Bağlantının kesildiğinden emin olmak için ekrana baktım. "Gitmiş."

"Kendini ona teslim etmene imkân yok." Jack başını salladı. "Bazı aptalca fikirlerim olduğunu kabul ediyorum, ama sen sadece

beni aştı." Elini göğsüne vurarak bir noktayı vurguladı.

"Endişelendiğin şey buysa kraliçeye boyun eğmeye hiç niyetim yok." Zeke'e baktım ve burnumu kırıştırdım. "Buradaki biri bana acıya ve nefrete katlanmayı öğretti."

Zeke omuzlarını dikleştirdi ve göğsündeki bıçak yerinden oynayınca irkildi.

"Gerçek kraliçe sensin," dedi Phil arkamdan. Bir elini omzuma koyarak arkamı dönmem için beni teşvik etti. "Eğer sen zayıf düşersen, geri kalanımız da zayıf düşer. Görmüyor musun? Boyun eğmesen bile, ondan daha zayıf olursan, bölgemizi ele geçirebilir. Gücümüz ancak alfamızınki kadar güçlüdür."

Boğazımdaki yumruyu zar zor yutmayı başardım. Babamın bana söylediği başka bir şeyi hatırladım: *Halkımız en güçlü olduğu zaman biz en güçlü olduğumuz zamandır. Zayıf bir kral ya da kraliçe bir sürüyü ele geçirilmeye karşı savunmasız hale getirir. Bir kralın boyun eğmesi, halkının zayıflamasına izin vermesinden daha iyidir. Boyun eğerek, bölgemizdeki kurtlar yeni kraliçeye karşı savaşılabılır ve özgür kalmaya çalışabilir.*

Kurdum ileri atıldı, zayıf görünmeme izin vermeyi reddediyordu. Kilit altındayken içimde yaptığı şey bu olmalıydı. Sinmeyi reddetmemi sağlayacak kadar etkisi vardı.

Gerçek şu ki, bazı şeyleri hatırlıyor olabilirdim ama hâlâ liderlik etmeye uygun değildim. Kendimi teslim ederek doğru şeyi yapabileceğimi düşünmüştüm ama yine Kraliçe Kel'in ekmeğine yağ sürmüş olacaktım. Daha da kötüsü, teslim olursam ve beni öldürürse, odağını Samuel'e çevirecekti. O da en az benim kadar büyük bir tehdit olacaktı.

Ama Bodey'i onunla bırakmak bir seçenek değildi. "Ne yapacağız?" Yardımlarına ihtiyaç duyarak sordum. Buradan nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Bodey'i eve getirmeliyiz."

Jasmine boğazını temizledi. "Bir fikrim var."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

HER KAFA JASMINE'E ve sanki bu ilgiden hoşlanmamış gibi ellerini sıktı. Şerefine, daha dik durdu ve "Lynerd'a giderken arabada sana, Samuel'e ve Bodey'e ne söylediğimi hatırlıyor musun?" dedi.

Ona baktım. şekilde yeniymiş gibi hissettiren eski anıları yeniden hatırlamak, kavga ve Bodey'i kaybetmenin verdiği derin acı arasında kafam bulanıktı.

"Bize söyleyebilir misin?" Samuel şakaklarını ovuşturdu. "Uzun bir gün oldu ve tahmin yürütecek halim yok."

Ellerini kaldırdı. "Evet, özür dilerim. Üniversitedeki en iyi arkadaşım Midwest sürüsünden bir kurt değiştirici. Babasıyla tanıştım ve o bölgedeki en güçlü alfalardan biri. Buradaki kraliyet danışmanlarına benzer bir pozisyonu var. Yardım etmeye istekli olabilirler."

O tehlikeli umut hissi göğsüme yayıldı ve beni şimdiki zamana sabitledi. Bodey onu başından savmıştı ama ben onunla bu konuyu daha sonra konuşmayı planlıyordum. Şimdi tam zamanıydı.

Miles ellerini kavuşturdu. "Neden bize yardım etmeyi düşünsünler ki? Bu onları Kraliçe Kel'in radarına sokacaktır."

"Zaten öyleler." Bize bir adım daha yaklaştı. "Ben de size bunu söylemeye çalışıyordum ama hepiniz Lynerd'a odaklanmıştınız ve

Haklı olarak. Kraliçe Kel bir yıl önce onları ziyaret ettiğinde, kendisini takip etmeleri gerektiğini açıkça belirtti. Ona hayır dediler."

Kaşlarım kalktı. "O zaman neden bize saldırıyor?" Ortabatı'yı alt etmek daha kolay olurdu; sayıları bizden daha azdı.

"Çünkü biz daha yakınız." Carl birkaç adım geri çekildi ve tezgâha yaslandı. "Onun sürüsünden daha büyük olsak da daha uzağa yayılmış durumdayız ve yeniden toplanmak için kolayca kendi bölgesine çekilebilir."

Ortabatı bizim neredeyse yarımız kadardı ve kurtlar birbirlerine yakın yaşıyorlardı. En büyük alfaları Kral Sutton, Minneapolis, Minnesota'nın dışında yaşıyordu.

Dan dudaklarını büzdü. "Sadece bu da değil, şehirleri daha büyük, bu yüzden etrafta daha fazla insan var."

Neden önce bizim saldırıya uğradığımız umurumda değildi. Tek bir şey Jasmine'den ya da herhangi birinden daha fazla teori duymaktan daha önemliydi. "Ele almamız gereken bir şey var." Zeke'i işaret ettim. "Onu idam etmeliyiz."

Zeke gerildi ve göğsünden çıkan bıçağa baktı.

Theo'nun nefesi kesildi. "Callie, olamazsın-"

"Ciddi misin?" Ona ters ters bakarak sözünü kestim. "Son derece ciddiylim."

Jack homurdandı. "Şimdi zamanı değil biliyorum ama onu koruduğumuz için çok mutluyum."

"Dostum." Lucas başını salladı ama yine de arkadaşını tokatlamadı.

"Oğlumu dinleyin, sürümün çıkarlarını en iyi o düşünür," diye mırıldandı Zeke.

"Sürünün *çıkarlarını* mı düşünüyorsun?" Burnumu kırıştırdım. "Kralı ve kraliçeyi öldürmek, sonra da prensesi kaçırıp kurdunu engellemek ve anılarını saklamak sadece *senin* . Burada kurban senmişsin gibi davranma."

Alnı kırısan Theo gözlerini kırıştırdı. "Baba, bütün bunları sen mi yaptın? Kraliçe Kel ile çalışmak baktandı ama bu..."

"Hiçbirimiz Zeke'in hayranı değiliz." Michael sırtımı sıvazladı. "Bodey'in yakalanmasından dolayı sarsıldığımızı biliyorum ama Zeke'i öldürmek bunu düzeltmeyecek."

Gözlerimi artık bir baba figürü olarak gördüğüm adama diktim. Üvey babam bile bana fazla şefkat göstermemiş, en çok Pearl ve Stevie'ye saklamıştı. "Bu bizi daha iyi hissettirebilir."

"Olabilir, ama geçmeden pişman oluruz."

"İyi." Haklıydılar. Ölüm Zeke için çok büyük bir lütuftu. Hayatta kalmalı ve aileme yaptıklarının cezasını çekmeliydi, ki bu da *şu andan* itibaren tüm gücünü elinden almak anlamına geliyordu. "Konuştuklarımızı duyamayacağı bir yere gitmesi gerek. Ona güvenmiyorum. Tek bildiğimiz, bunun kraliçeyle birlikte düzenlediği bir oyun olabileceği."

"Öyle değil." Zeke kuru kuru güldü, sonra inledi. "İnanın bana. Keşke durum böyle olmasaydı ama Güneybatı kraliçesi ve ben artık hiçbir birlikte çalışmıyoruz."

Yalan kokusu yoktu ama bu benim için yeterli kanıt değildi. "Cep telefonunu alın ve onu götürün. Ayrıca cadının onu ölmeyecek kadar iyileştirmesini sağla ama yarasının acısını hissetmesini ve kendi kendine iyileşmesini istiyorum." Tatlı tatlı gülümsedim ve gözlerimi kırıştırdım. "Benim için yaptığı şey buydu."

Kötü kadın Jack, Lucas'a, Miles'a ve bana bağlanarak gülümsedi. *Görüşmelerden dışlanmak onu öldürecek.*

Umutla cevap verdim. "Carl, Phil ve Dan, lütfen Zeke'i cadiya götürür müsünüz? İnsanın serbest bırakılmaya hazır olduğundan emin olun, biz de Zeke ile ilgilenelim. Cadı, Zeke'in tek kelime bile duymaması için elinden geleni yapmalı. Onu bayıltsa da kulak zarını patlatsa da umurumda değil."

Zeke'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Bana ihtiyacın var-"

Miles ve Jack'i iterek geçtim ve ikisini de kenara ittim. Zeke'in yüzüne bakarak kurdumun öne çıkmasına izin verdim. "Senden *bir* şey istemiyorum, ihtiyacım da yok. Ailemi öldürdüğün andan beri olan *her şey* için seni suçluyorum."

Alt dudağı titredi. "Onun ölmemesi gerekiyordu! Sadece *onun*. Birlikte olmamız gerekiyordu ama senin çalışma odasında olman gerekiyordu. Seni kurtarmaya gitti. *Sen* onu öldürdün."

Suratına öyle sert bir yumruk attım ki parmak eklemlerim zonkladı ama başının geriye düştüğünü ve yüzünün acıyla buruştuğunu görmek elimi kırma ihtimalime değdi.

"Seni *istemedi*." Alay ettim. "Ve şömineye giden gaz hattını kesen de ben değilim."

Zeke sanki ona tekrar vurmuşum gibi irkildi.

"Kokusunu nasıl almadığınızı hâlâ anlamış değilim." Samuel başını iki yana salladı, yüzü acıyla çarpılmıştı.

Phil burnunu kırıştırdı. "Çünkü ev aslında gaz şirketleri koku eklemek zorunda kalmadan önce inşa edilmişti. O zamandan önce kurt köpekleri bile gaz sızıntılarının kokusunu alamazdı."

Ara-Caroline, üzgün olduğunu biliyorum ama Kraliçe Kel'e ve Bodey'i kurtarmaya odaklanmalıyız, dedi Michael ve beni tekrar yere indirdi.

Duygularımın kontrolü ele geçirmesine izin veriyordum ve Bodey hatamın bedelini ödeyecekti. "Onu buradan götürün. Samuel ve benim sakinleşmek ve Zeke'le nasıl başa çıkacağımıza karar vermek için zamana ihtiyacımız var. Hepimiz eşimi kurtarmaya odaklanmalıyız."

Üç yaşlı adam başlarını sallayarak oğullarının yanından geçtiler ve Zeke'i ayağa kalkmaya zorladılar. Zeke karşı koymadı ama bunun nedeni göğsüne saplanan bıçak olabilirdi.

Oturduğu sandalyenin yanına geçtim ve herkesi görebileceğim bir şekilde duvara yaslandım.

Bodey'i kaybetmek Michael'ı çok etkilemişti. Gözlerinde koyu halkalar vardı ve yüzü gergindi. Buna rağmen, ben acımın ve öfkemin beni ele geçirmesine izin verirken, o hâlâ hedefe odaklanmıştı. Duygularımı dizginlemek zorundaydım.

Bakışlarım Jasmine'e takıldı ve kalbim kırıldı. Suçluluk duygusu düzenli sürü bağlantımız aracılığıyla ondan yayılıyordu. Bir şeyler söylemek istedim ama şimdi zamanı değildi. Herkesin önünde olmazdı.

Theo'nun gözleri kısılmıştı. "Çok özür dilerim. Eğer bunlardan haberim olsaydı..." Bir elini saçlarının arasında gezdirerek daha da dağınık hale getirdi.

"Yapma." Bir elimi kaldırdım. "Sen sadece bir çocuktun. Özür gerektirecek bir şey yok." Onun bu kadar zorlandığını gördüğüme sevinmiştim. Annemle babamın ölümüne karışmış olsaydı, her şeyi sorgulardım.

Üç adam geri döndüğünde Carl, "Cadı onu uyutmuş. Hiçbir şey duyamıyor ve cadı insanı dışarı çıkarıyor."

İyi oldu. Artık en önemli şeye odaklanabilirdik. Bakışlarım tekrar Jasmine'e kaydı. "Sence arkadaşının sürüsü yardım etmeye istekli olabilir mi?"

Dudaklarını birbirine yapıştırdı. "Bilmiyorum ama onları arayıp sorabilirim. En kötü ne söyleyebilirler ki?"

"En kötüsü söyleyebilecekleri şey değil." Samuel yanımdaki yerini alırken başını öne eğdi. "Biz Kraliçe Kel'e odaklanmışken bize saldırabilirler."

Göğsüm sıkıştı. İkisi de .

"Onlar öyle değil." Jasmine bir elini göğsüne koydu. "Katelin harika bir insan ve beni uzun bir hafta sonu için evine götürdüğünde babası Russell ve diğer sürü üyeleriyle tanıştım. Onlar da tıpkı bizim gibiler; birbirlerini destekliyor ve önemsiyorlar. Bizden faydalanmaya çalışmazlar."

Michael içini çekti ve ellerini kot pantolonunun üzerinde gezdirdi. "Russell olmayabilir, ama ya Kral Sutton olursa? Kral Richard'dan, Kraliçe Mila'dan ve Prenses'ten beri hiçbirimiz onunla görüşmedik..." kesti, bakışları bana takıldı. Öksürdü ve devam etti: "Kral ve Kraliçe'nin anma töreninden beri."

İçimden bir ürperti geçti. Bana bir anma töreni yapıldığını düşünmemiştim ve nedense bu bana pek iyi gelmedi. Tüm o insanlar bana veda ederken, benim hayatta olmam ve onlardan saklanmam. Öfkem tekrar kabardı ama onu bastırdım. "Ne tür bir insandı o zaman?"

Phil alt dudağını ısırды. "O zamanlar sadece yedi yıldır hüküm sürüyordu ama kendinden emin ve istikrarlı görünüyordu."

Dan, yüzünde küçük bir gülümsemeyle, "Kral Richard, seninle birkaç yıl içinde bölgeler arasındaki uçurumu kapatabileceğinizi umuyordu," diye ekledi. "Kral Sutton'ın eşi yeni hamile kalmıştı ve kraliyet aileleri birbirleriyle bir krallığı yönetmekten daha fazla şekilde ilişki kurabilecekleri için çocukların bizi yakınlaştırmamanın başka bir yolu olabileceğini düşündü."

Bir alfa, etrafını sardığı ailesi ve arkadaşları kadar güçlüdür. Babamın sesi kafamda tekrarlandı. Ve Kral Sutton' etrafında iyi insanlar var gibi görünüyor. Babam haklıydı.

Kel'le ilgili endişeleri konusunda, bu yüzden şimdi onun kararından şüphe etmek için bir nedenim yoktu.

Samuel bir el salladı. "Böyle bir şey hiç olmadı, bu yüzden on yedi yıldır hiçbirimizin görmediği bir yabancıya güvenmemiz gerektiğinden emin değilim." Tedirginliği dalga dalga yayılıyordu.

Endişesini anlıyordum. Ben son birkaç hafta içinde önemli ölçüde değişmiştim, dolayısıyla birinin yıllar içinde değişebileceğine şüphe yoktu. "Pekâlâ, ne öneriyorsun? Gördüğüm kadarıyla üç seçeneğimiz var. İkisi kendimi kraliçeye teslim etmemi içeriyor ve biri de Midwest sürüsünden yardım istemek. Diğer tüm fikirlere açığım."

Jasmine ayağa fırladığında oda sessizliğe gömüldü.

Birkaç uzun saniyeden sonra her biriyle göz teması kurdum. "Kimse var mı?"

Lucas omuz silkti. "Hiçbir şeyim yok."

"Seni teslim etmek bir seçenek değil." Miles bakışlarımla yüzleşirken kaşlarını kaldırdı.

Kurdum kendini tehdit altında hissederek ileri atıldı ve göğsümden alçak bir hırıltı yükseldi. Konumuma meydan okumadığını bilsem de, bana bir şeyi yapamayacağımı söylemesi hoşuma gitmiyordu.

Alt dudağı titredi ama dikkatini benden ayırmadı. Ondan daha güçlü olduğumdan hiç şüphem yoktu ve içimdeki kurdu zorla yere indirdim. Benden farklı düşündükleri için insanları irademe boyun eğmeye zorlamak tam da yapmayacağıma yemin ettiğim şeydi. Ayrıca Miles ve ben, beni bırakması için alfa iradesini kullanırsam itaat etmekten başka seçeneği biliyorduk.

Miles kaçırana kadar kurdum tamamen geri çekilmedi.

"Sadece tek bir iyi seçeneğimiz var." Bodey'nin kız kardeşine baktım. "Jasmine, aramayı yap."

"Ne?" Samuel'in kafası bana doğru döndü. "Bunun doğru bir karar olduğunu sanmıyorum."

Kollarımı kavuşturdum ve başımı salladım. "Yani teslim olmamı mı istiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Kesinlikle hayır."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Bodey'nin onda kalmasına *izin* istediğini mi söylüyorsun?"

Samuel'in yanakları kızardı. "Onu geri alacağız. "" demiyorum. Havaya karate yaptım ve ciğerlerimi doldurdum, çalışıyordu. "Bizimle buluşmayı kabul etti. Bu, evine baskın yapmak yerine onu açığa çıkarmanın bir yolu. Kendimi teslim etmem gerekse bile bu fırsattan vazgeçmeyeceğim. Anlıyor musun?" Bodey'i öldürmesi riskini göze alamazdım. Zaten çok fazla sevdiğim insanı kaybetmişim ve bu listeye onu ya da bu odadaki herhangi birini daha eklemek istemezdim.

Burun delikleri alevlendi. "Senin hayatın onunkinden daha önemli." Ellerimi yumruk yaptım. "Hayır, öyle değil. Eğer ona bir şey olursa, değişirim. Onun onlarla birlikte olduğunu bile kim olduğuma zar zor tutunuyorum."

"Aramayı ben yaparım." Jasmine arka cebinden telefonunu çıkardı. "Bekle." İstemeye istemeye dikkatimi Samuel'den başka yöne çevirdim ve ona "Bundan emin misin?" diye sordum.

Göğsüne vurdu. "Sana yemin ederim, onlara güveniyorum. Ailemin geri kalanını tehlikeye atmam." Jasmine'in gözleri samimiyetle parlıyordu.

"Tamam. Aramayı yap, ama burada yap." Dışarı açılan kapıyı işaret ettim. "Bu odadaki insanlar dışında kimsenin seni duyması riskini almak istemiyorum."

Telefonu eline aldı ve köşede volta atarken aramaya başladı. Üzerindeki gerginlik dağıldı ve eski danışmanlar Jack, Lucas ve Miles etrafımda sıkı bir çember oluşturdular.

Theo köşede rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Sen bununla uğraşırken ben de babamı kontrol edeyim." Yüzünü buruşturdu. "Onunla aynı fikirde olduğumdan değil ama..."

Bu en iyisiydi. Theo'nun her şeyi bilmemesini tercih ederim. Zeke onun babasıydı ve ailevi bağı koparmak neredeyse imkânsızdı. Üzüntüyle gülümsedim. "Anlıyorum."

Nefesini dışarı üfledi. "Teşekkürler. Hemen döneceğim." Aceleyle yanımdan geçip kapıdan çıktı.

"Hepimizin konuşması gereken bir şey daha var," etrafımdaki sekiz adama. "Annem ve babam ölmeden önce

Zeke'i kraliyet danışmanlığından alıp Lynerd'ı onun yerine koymak üzere olduklarını benim önümde birbirlerine açıkça söylediler."

Michael'ın kaşları havaya kalktı. "Kral Richard, Zeke'le ilgili bir şeyler olduğu için onu görmemi istedi. Öyle olduğunu bilmiyordum."

Jasmine sessizce mırıldandı ama genç bir kadın sesinin ona cevap verdiğini duydum.

"Bildiğini sanmıyorum." Dudaklarımı yaladım. "Sanırım annemi kendisiyle birlikte olmaya ikna etmeye çalışıyordu. Sürekli babamla birlikte olduğunu söylüyordu. Anlaşmazlığa neden olan şey için etrafta değildim ama Lynerd Kraliçe Kel ile çalışmaktan aklandığına göre Oregon'u ona teslim etmemiz gerekiyor."

"Aynen öyle," diye kabul etti Jack. "Artık anıların geri geldiğine göre bunu yapmamak için hiçbir neden yok."

O haklıydı. Daha önce Zeke'i istifa etmeye zorlayacak gerçek bir kanıtımız yoktu ama şimdi ne yaptığını biliyordum ve buradaki herkesin önünde itiraf etmişti. "Lynerd'a döner dönmez bunu yapacağız." Göğsüm daraldı. Sybil'e ne olduğunu ona anlatmamız gerekecekti ve bu hiç de iyi gitmeyecekti.

"Peki ya Theo?" Lucas ensesini kaşıdı. "Rütbesinin düşürülmesini nasıl karşılayacak?"

Samuel homurdandı. "Rolü hiç üstlenmemişken bu nasıl bir tenzil-i rütbe olabilir? Bu daha çok gücün gerçek sahibine geri devredilmesidir."

Bu da bir bakış açıсыydı ama Theo babasının dizginleri ona devrettiğini düşündüğünde çok mutlu olmuştu. Yine de Lynerd, Oregon alfa konseyi üyesi olarak en mantıklısıydı ve pozisyonu elinden alınmıştı. Zeke gerçek niyetini açıkladığında annemle babamın hatalarını anladıklarından emindim.

"Tamam." Jasmine telefonunu cebine geri koydu ve yanımıza geldi. "Babasını aramış ve o da Kral Sutton'la bağlantı kuruyor. Beni yakında arayacaklar ama en azından sürülerine yardım teklif etmeyi umuyorlar. Russell bu işe girişmeden önce kralla konuşmak istiyor."

Yani bizi çevirme ihtimalleri vardı.

Göğsümdeki en büyük bağlantı ısındı, bu da Bodey'in kıpırdadığını gösteriyordu. Kel'in odasında uyanmasından nefret etsem de

Gözaltındayken, kalbim onunla konuşma umuduyla çırpınıyordu.
Bağlandığımda nefesim kesildi, *Bodey?*

Bebeğim? bir şekilde cevap verdi. *oluyor?*

Ben cevap veremeden, acı aramızdaki bağı kesti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ŞOK EDİCİ ACI nefesimi kesti ve duvara yaslandım. Acısını dindirmenin bir yolu olmasını dileyerek göğsümü sıktım.

"Callie!" Samuel ellerini omuzlarıma koydu. Gözlerimin içine bakabilmek için eğildi. "Neyin var?"

Beni bombardımana tutan duygular ve hisler yüzünden konuşamıyordum. Herkesle bağlantı kurdum. *Bodey. Acı çekiyor.*

Titrek bir nefes alırken elime bir damla gözyaşı damladı. *Bodey, ben buradayım.* Ona yardım etmenin bir yolunu bulmaya çalışarak aramızdaki bağlantıyı çekiştirdim. *Keşke senin yerine ben olsaydım.*

Sen değil de ben olduğum için çok mutluyum, diye cevap verdi, samimiyeti içime işliyordu. *Uyanık olup olmadığımı anlamak için beni tekmelediler. Hala uyuduğumu düşünmeleri için onları kandırmayı başardım.*

Normal şartlar altında bu sözler içimi ısıtırdı ama şimdi ve bu şekilde değil. En azından baygın olduğunu düşünürlerse onu bırakabilirlerdi. Bilinci yerinde olmayan birini incitmek eğlenceli değildi.

"Yarası ne kadar kötü?" Jasmine'in kaşları çatıldı. "Bağlanıp konuşmanızı bölmek istemem." Omuzları çöktü.

Onu daha da kötü hissettirmeden nasıl cevap vereceğimi bilemedim ama elimden geleni yaptım. "Bilincinin yerinde olmadığını düşünüyorlar, bu yüzden onu yalnız bırakıyorlar." Onun iyiliği için doğrulmayı başardım ve

Bodey'le, *nerede hakkında bir fikriniz var mı?* Eğer yakınlarda olurlarsa, belki onu kurtarabilir ve Ortabatı sürüsü için endişelenmek zorunda kalmayız - tabii bize yardım etmeyi kabul ederlerse.

Bir minibüste olduğumdan oldukça . İki yanımda oturan iki kurt birlikte uzanıyorum. Zemin metal, iş minibüsü gibi bir şey. Hareket ediyoruz ve hızımıza bakarak eyaletler arası bir yolda olduğumuzu varsayıyorum.

Onlar gerekirolmak Başlık geri için Kaliforniya'da.
I tekrarlanan diğerlerine bilgi vermek için. *Bodey, seni geri getirmeye çalışıyoruz. Eğer seni güvende tutacaksa beni Kraliçe Kel ile bırak. Yakalanma riskine girmektense planladığı şeye katlanmayı tercih ederim.*

Söz ver bana.

Yalan söyleyebilsem ve olmadığı için bunu bilmese bile, ilişkimizi bu şekilde kirletmeyi reddediyordum. *Bodey.*

Bana söz ver Callie, diye ısrar etti, korkusu neredeyse beni boğacaktı. Bunu söylediğini duymam gerek.

Yapamam. Bana ulaşmak için seni aldı. Seni kaybetmenin beni yok edeceğinin farkında değil misin? Kraliçenin ona ölümün kıyısına kadar işkence etmesini bir kenara bırakın, onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi göğsümü daralttı. Senin yerinde olsaydım, güvende olduğunu bilseydim daha akıllı başında olurum.

Peki ya ben? Bağlantımız sayesinde bile neredeyse hırıliyordu. Burada olsaydın daha iyi olacağımı mı düşünüyorsun? Ben sadece kral konsorsiyumuyum, sen gerçek hükümdarsın.

Bütün gün tartışabilirdik ama enerjimizi boşa harcıyorduk. *Eğer dikkatli olmazsanız, kalp atışlarınız hızlanır ve uyanık olduğunuzu anlarlar.*

Dövülme ya da öldürülme düşüncesi beni üzüyorsa özür dilerim.
Hayal kırıklığı aramızdaki bağı sarmıştı.

Ben de aynı şekilde hissediyorum. Zamanımızı kavga ederek harcamak istemedim. Ne planladıklarını ve onu bayıltmadan ya da daha kötü bir şey olmadan önce ne kadar iletişim kurabileceğimizi bilemezdik. Bir konuda hemfikir olabiliriz: İkimiz de diğerinin senin durumunda olmasını istemiyoruz, bu yüzden ben yakalanmadan seni kurtarmanın bir yoluna odaklanalım.

Eğer bağı sıcak kalmasaydı, tekrar uykuya daldığını düşünebilirdim.

Haklısın, diye cevap verdi sonunda. *Nerede olduğumuzu görmek için dışarı bakamıyorum, ama kalkabilsem bile, burada pencere olduğunu sanmıyorum.*

Her şeyi tekrarlamak istemediğim için Jack, Miles ve Lucas'ı da konuşmaya dahil ettim. Onlar kraliyet danışmanlarıydı ve alınan kararlarda beşimizin de aynı fikirde olması gerekiyordu. *Oregon ve Idaho'daki alfalarla bağlantı kuracağım ve şüpheli görünebilecek bir minibüse dikkat etmelerini söyleyeceğim.*

Zeke gittiğinden beri yardım edebiliriz, Jack bağlantılı.

Lucas onun kafasının arkasına vurup, "Dostum," diye mırıldandı. Bodey bu konuda hiçbir şey bilmiyor."

Hasar çoktan verilmişti. "Zeke şimdi ne yaptı?" diye sorarken Bodey'nin korkusu içime aktı.

Ben cevap veremedim, Bodey'den bana doğru bir acı fırladı. Acı, daha fazlası ona çarpmadan önce azaldı ve beni hasta etti.

Eğer o sana söylemezse, ben söylerim, çünkü o kadar boktan bir durum ki, diye başladı Jack, arkadaşşıma ne olduğundan habersiz.

"Dur," diye homurdandım. "Uyanık olduğunu fark ettiler." Gözlerimi kapattım ve ellerimi o kadar sıktım ki tırnaklarım avuç içlerime battı. Ona zarar veriyorlardı ve benim ona ulaşmamın hiçbir yolu yoktu. Eşimi koruyamazken tüm halkımı korumayı nasıl bekleyebilirdim?

"Ona yine zarar mı veriyorlar?" Michael'ın yüzü acıyla buruştu.

Daha fazla bir şey söyleyemeden başımı salladım.

Bir şey vızıldadı. Gözlerimi açtığımda Jasmine'i telefonuna bakarken buldum. Yüzü solgundu ama fısıldadı: "Onlar arıyor ama onları geri arayabilirim."

"Şimdi al." Cevaplarını bilmem gerekiyordu. Eğer yardım etmeyeceklerse, kendimi Kraliçe Kel'e teslim ediyormuş gibi yapmanın bir yolunu bulmalıydım.

Her yeni acı sarsıntısı onu kurtarmak için beni daha da çaresizleştirdi. Kraliçe Kel'in amacı bu olmalıydı.

Jasmine başıyla onayladı, telefonunu kaydırıp ve kulağına götürdü.

Bodey'le aramızdaki bağlantı tekrar soğudu. Rahatsızlık devam ediyordu ama o bunu hissedecek kadar bilinçli değildi. Bu beni daha iyi hissettirmedi. Titreyen elimi ağzıma götürdüm.

Miles elini omzuma koydu. "Onu kurtaracağız. Sen kendini feda etmeden bir yolunu bulacağız."

"Böyle bir söz veremezsin." Samuel kollarını kavuşturdu. "Kendini feda etmesine imkân yok, o yüzden-"

"Tüm saygımla." Miles'in normal, sessiz tavrı sesini duyurabilecek birinin tavrına dönüştü. "Senin bir eşin yok. Onun yaşadığı duyguları anlayamazsın ve bir fikrim olsa da, muhtemelen onun yaşadıklarının yarısı kadar güçlü değiller çünkü neyse ki Stella ile bu durumu hiç yaşamadım. Eğer onu geri almanın bir yolunu bulamazsak, takası o *yapacak* ve onu durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Miles danışmanlar arasında en sessiz olanı olsa da, onun sertliğinden asla şüphe etmemiştim. Sözlerini ve eylemlerini gerektiği zaman kullanırdı ve benim tarafımda durduğu için onu takdir ederdim.

"İşte bu yüzden onu durdurmamız gerekiyor." Samuel başını salladı, burnu kırışmıştı. "Onu bağlayabiliriz ya da bir odaya kapatabiliriz."

Jack homurdandı. "Sanırım onun bizim kraliçemiz olduğunu ve senin de kralımız olmadığını unutuyorsun. Ona bir şey yaparsak alfa iradesine sahip oluruz ve bizi sırt üstü yatırıp yanımızdan geçerken karnımızı okşamasını isteriz."

Benden boğuk bir kahkaha kaçtı, sesi her şeyden çok bir vıraklamaya benziyordu. Akıl sağlığını kaybederken bile beni güldürmeyi Jack'e bırakın.

"Yeter." Michael, Miles ve Samuel'in arasına girerek iki gencin bakışmalarını ayırdı. "Kendi aramızda kavga etmek çözüm değil ve Samuel, seni liderlik etmen için yetiştirdiğimizi biliyorum ama lider sen değilsin. Tartışmak yerine birlikte çalışmalıyız. Caroline gibi ben de tüm ailemi sağ salim eve götürmek istiyorum, buna o da dâhil."

Caroline diye çağrılmak kulağa garip geliyordu. İsim benim olsa da, dönüştüğüm kişiyi temsil etmiyordu. "Buradaki herkes,

lütfen bana Callie demeye devam et."

"Whew." Jack kaşlarını sildi. "Güzel. Çünkü yeni isim konusunda gerilmeye ."

Lucas onu tokatlamak için elini kaldırdı ama Jack parmağıyla işaret ederken ayaklarını sürüyerek uzaklaştı.

"Teşekkür Katelin," dedi Jasmine. "Elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorum. İşler yoluna girdiğinde beni ara."

Bu kulağa hiç hoş gelmiyordu ve hayatım boyunca hissetmemeye çalıştığım o lanet duygu yok oldu, beni bir balon gibi söndürdü.

Lanet olası umut.

Zeke'in sürüsünde yaşarken umudun ne kadar tehlikeli olduğunu öğrenmiştim ama Bodey'i kurtarmak için müttefiklere sahip olma düşüncesi bu duygunun içimde kabarmasına neden olmuştu ve işte yine yıkılmıştım. Hayır diyeceklerini bilmeliydim. Bu onların savaşı değildi.

Telefonu kapattı ve arka cebine koydu. Michael zaten bildiğim bir şeyi sordu. "Ne söylediler?"

Bu grubun özelliği de buydu; daha önce hiç şansları tutarlı bir şekilde karşlarına çıkmamıştı, bu yüzden onaylanmaya ihtiyaçları vardı.

Jasmine hüzünle gülümsedi. "Russell, Bodey'i geri almamıza yardım etmeleri için buraya yüz kurt getirmeyi umuyordu ama Kral Sutton bunu onaylamadı."

İşte oradaydı, onun sesinden duyduğum cevap.

"Bölgemizin kazanma şansı olduğunu görene kadar bu işe karışmak istemediğini söyledi." Ellerini birbirine sürttü. "Kraliçe Kel bu bölgeyi ele geçirmeyi başarırsa, isteyeceği son şey intikam almak için onlara saldırması olur."

Onu suçlayamazdım.

"Evet, ama eninde sonunda Ortabatı bölgesine yönelecektir. Eğer amacı dünya hkimiyetiyse onları da ele geçirecektir." Lucas başını salladı.

Jack gözlerini devirdi. "Ve sanki dramatik olan benmişim gibi davranıyor."

"En azından yardım etmeyi düşündüler." Bunun için onlara kredi vermem gerekiyordu.

"Harika." Samuel i çekti. "Bir şeyler bulmamız gerekiyor. Miles gibi olmayı ve Callie'nin kendini teslim etmesine izin vermeyi reddediyorum."

"Dostum, ben öyle demedim." Miles ters ters baktı ve boynu gerildi. "Tek seçeneğinin bu olduğuna karar verirse bunu yapmaktan alıkoyamazsın."

Harika, yine kendi aramızda kavga ediyorduk ki bu muhtemelen Kel'in planının bir parçasıydı. Bizi tam istediği yere getirmişti ve bunun için ondan nefret ediyordum.

"Tartışmayı bırak da sözümü bitireyim," diye tersledi Jasmine. "Kardeşimi bu işe ben bulaştırdım ve babamla birlikteyim. Callie kendini teslim etmeden Bodey'i geri almanın bir yolunu bulacağız ve eğer bir saniyeliğine didişmeyi bırakırsanız, aynı konuşmayı tekrar tekrar yapmayacağız." Kurdu öne doğru fırlarken gözleri parlıyordu.

Kurdu bu odadaki en güçsüz olanıydı ama bu onun bir tavır almayacağı anlamına gelmiyordu. Suçluluk duygusunun hem onu hem de yönlendirdiği açıktı.

Sessizlik çöktü ve kraliyet danışmanlarının yaşadığı şoku hissedebiliyordum. Michael gururla gülümsedi.

Samuel bir el salladı. "Lütfen devam edin. Kaba olmaya çalışmıyordum. Bitirdiğini sanmıştım."

Bakışları benimkilerle buluştu. "Kral Sutton kendi bölgesinin en güçlü yüz şekil değiştiricisini göndermeyi kabul etmese de, alfa yardım etmesi gerektiğine karar verirse Russell'ın kendi bölgesinden insanları buraya getirmesine engel olmayacağını söyledi."

Kalbim küt küt atıyordu. Kral akıllıydı. Ortabatı'nın dört bir yanından bir sürü şekil değiştirenin gelip bizimle ittifak yaptıklarına dair söylentiler çıkarmasını istemiyordu ama doğrudan izin vermediği yardımları da engellemeyecekti. Bu stratejik bir karardı. Kraliçe Kel onunla yüzleşirse, ona yalan söylemeden şekil değiştirenlerini bize yardım etmeleri için göndermediğini söyleyebilirdi. Bu bize yardım ederken makul bir inkârı.

Umut göğsümde tekrar genişledi ve rahatsızlığa neden oldu. Buraya birilerini getiriyor olmalıydılar, yoksa Jasmine Samuel'e bu kadar sert davranmazdı. "Russell ne dedi?"

"Çok büyük bir sayı değil ama en güçlü elli savaşçısını buraya gelmeleri için koordine ediyor." Jasmine bir nefes verdi. "Çok fazla değil-"

Bedenim bir tüy kadar hafif hissettirdi. "Beklediğimden ya da umduğumdan çok daha fazlası." Babam haklıydı. Kral Sutton kendi  ekil değiştirenlerinden daha fazlasına merhamet eden akıllı bir liderdi. Eğer bizim iyiliğimiz için endişelenmeseydi, Russell'a yardım edemeyeceğini söylerdi. Ama aptal değildim. Bu kararında kendi çıkarları da vardı. "Eğer ele ge irilirsek, bir sonraki hedefin kendisi olacağını biliyor."

Michael başını salladı. "Ben de aynı Şeyden Ő pheleniyorum ama roller tersine dönseydi ben de aynı stratejiyi  onerirdim."

Adil olan buydu. Onun  nceliği halkıydı. "Ne zaman geliyorlar? Kraliçe iki gün içinde görüşmek isteyeceğini söyledi." Bodey'den o kadar uzun süre uzak kalma düşüncesi ve daha fazla acıya katlanacağını bilmek beni neredeyse parçalıyordu ama ikimiz için de güçlü olmalıydım. Belki de bu durumdan birlikte  ıkma Şansımız vardı. Artık yardım geleceğine göre, umudun her düşünceye yayılmasına engel olamıyordum.

"Akşam boyunca Şekil değiştirenlerle temasa geçecekler ve yarın bir ara ayrılmayı planlıyorlar." Jasmine yine ellerini ovuşturdu. "Ayrıca bir stratejiye ihtiyacımız var. Kraliçe Kel'in Minnesota plakalı bir sürü arabanın geldiğini görmesini istemiyorlar, bu yüzden bölgede kalmayabilirler. Ben onlarla kalmayı düşünüyorum, böylece seninle, Samuel'le ve babamla bağlantı kurabilirim."

"Bu mükemmel bir plan." Ona gülümsedim. Eğer Jasmine ailesinin isteklerini göz ardı edip eve d nmeseydi, yardımımıza gelecek fazladan insanımız olmayacaktı. Sadece yirmi beş kişi getirseler bile, bu bize savaşta avantaj sağlayacaktı. Teklif edecekleri herkesi kabul ederdim.

"Bu arada, burada işleri yoluna koymamız gerekiyor." Carl yüzünü buruşturdu. "Lynerd'ı Sybil'in ölümünden haberdar etmek gibi."

Kalbim sıkıştı. "Haklısın." Alt dudağımı ısırdım. "Sybil'in cesedini meclisine geri götürmeliyiz ve Zeke'in de bizimle birlikte oraya gelmesi gerekiyor."

Dan'in kaşları kalktı. "Zeke'i neden yanımıza alıyoruz? Onun ölmesini ya da hapsedilmesini istediğinizi sanıyordum."

"Oh, anlıyorum." Sadece Oregon için değil, ailemin hatalarını düzeltmek için yapmam gereken önemli bir Şey daha vardı. Lynerd'la konuşmalı ve işleri koymalıydım. " ok geçmeden hapse girecek.

Ama hava kararmadan önce Lynerd'ın bölgesine dönmek istiyorum. Ve herkesin benimle geleceğini umuyorum."

Gözleri parıldayan Jack sırttı. "Ben varım biliyorsun. Ne planladığını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Üç saatlik bir yol ve geç oluyor." Miles girişe bir göz attı. "Hadi buradan gidelim."

Herkes ayrılmak için sabırsızlanıyordu. Sybil'in cesedini beyaz bir çarşafa sardık ve onu Bodey'in Mercedes SUV'unun bagajına yerleştirirken Halfway paketi karşıdan gelen arabalara karşı gözcülük yaptı.

Kalbim acıyarak yolcu koltuğuna tırmandım, onun sürücü koltuğundaki yerini alamadım. Jasmine ve Theo arka koltuğa tırmanırken Samuel bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. Theo'nun gelmesini beklemiyordum ama babasının yanında kalmak istemişti.

Yapmam gereken şey onu etkileyecekti ama nasıl tepki vereceğinden korktuğum için planımdan onu haberdar etmek istemedim.

Zeke Jack'in aracının arka koltuğuna, Miles'ın yanına oturduktan sonra herkes arabalara bindi ve yola çıktık.

Araba yolculuğu sırasında Jasmine bana Bodey ve ben ayrılırken kavga sırasında neler olduğunu anlattı. O, Jack ve Miles ona ulaşmış, ona ve Theo'ya yardım etmişlerdi. Sonra Bodey bana geri dönmek için ayrılmış ve köşeye sıkışmıştı.

Bir şekilde kalbim daha da kırıldı.

Callie, onu geri getireceğiz. Samuel uzanarak bağlantı kurdu. *Daha önce destekleyici olmadığımı biliyorum ama şimdi ortalık sakinleştiğine göre bunun seni ne kadar etkilediğini görebiliyorum. Bu Kraliçe Kel'den başka kimsenin suçu değil.*

Samuel haklıydı. Ve o sürtük yaptığı her şeyin bedelini ödeyecekti.

Üç saatten biraz fazla bir süre sonra, güneş ufku altına doğru kayarken Lynerd'in mahallesine girdik. Geçen seferinin aksine sürü yolumuzu kesmiyordu ama Lynerd kollarını kavuşturmuş bir şekilde evinin önünde duruyordu ve arkasında iki erkek şekil değiştiren vardı. Uzun elbiseler giymiş beş kadından oluşan bir grup da bahçede duruyordu. Sybil'in meclisinden cadılar olmalıydılar.

Arabadan çıktım ve çenemi kaldırdım. Önce Sybil'in ölümünü ele almam gerekiyordu - hak ettiği buydu.

Diğerleri de aynı şekilde araçlarından çıktılar.

Lynerd grubumuzu taradı, bakışları Zeke'in üzerindeydi. Kaşlarını çatı, "Onun burada ne işi var?"

"Ona geleceğiz." Zeke'i işaret ettim. "Ama şu gördüğünüz bıçak yarasının benim ellerimle yapıldığını bilin."

Kaşlarını kaldırdı ve beni bir kez daha inceledi. "En azından bir çeşit ceza aldı."

Zeke'in ne tür bir ceza vermek üzere olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. "Sybil nerede?" Uzun siyah saçlı, soluk tenli bir kadın öne çıktılar. Bitki kokusu burnuma çarptı ve cadı olduklarını doğruladı.

Bu haberi nasıl karşılayacaklarından korkarak gerildim. "O burada ama sana bir şey söylemem gerekiyor." Bir elimi kalbimin üzerine koydum ve Bodey'i geldiğince hissetmeye çalıştım. Onun yanımda olması için neler vermezdim. Onun gücüne ve desteğine tahmin ettiğimden çok daha fazla ihtiyacım vardı.

Çenesi seğiren Lynerd bana bakarak bekledi.

"Sybil öldü," diye fısıldadım ama herkesin duyduğuna şüphe yoktu.

BÖLÜM ALTI

EBONY SAİRED WITCH'in üst bedeni sarktı ve çimlere yığılmadığına şaşırdım. Diğer dört cadının yüzleri acıyla buruştu ama ellerini kaldırdıklarında bakışlarını benden ayırmadılar.

Gözleri parlayan Lynerd ellerini sıktı ve "Onu sen öldürdün," diye homurdandı.

Cadılar birlikte bir büyü söylemeye hazır bir şekilde bir adım öne çıktılar.

Başım geriye gitti ve elimi göğsüme daha da sert bastırdım. "Hayır!" Burada durumu olabildiğince nazik bir şekilde ele almaya çalışıyordum ama bunun yerine rahibelerini öldürdüğümü ima etmiştim. "Kraliçe Kel'di."

"Ne demek istiyorsun?" Lynerd kaşları çatılmış bir halde sordu. "Zeke'le birlikteydi."

"Kraliçe buraya saldırdığında o da tıpkı senin gibi sürünle birlikteydi," diye karşı çıktı Samuel, arabanın kaputunun etrafından dolaşıp yanımda durarak. "Bir olay oldu. Sybil öldürüldü ve Bodey kaçırıldı."

Kalbim daha da daraldı. Bodey'nin kaçırıldığını ne kadar çok kişi , o kadar zayıf görünecektim ama asıl sorun bu değildi. Ona yanımda ihtiyacım vardı. Her geçen an, işimi yapmak daha da zorlaşıyordu.

Samuel'in sözleri hedefine ulaştı ve Lynerd'ın yüzü öfkeden endişeye dönüştü.

Lynerd'ın betası olarak tanıdığım adam bir adım öne çıktı. Saçları onu son gördüğümünden daha dağınıktı ve bakır sakalından bir ton daha koyuydu. Gözleri kısıldı ve acı acı güldü. "Bu harika bir şey. Bunun gibi bir dangalak varken" -Zeke'yi işaret etti- "kendimizi ona teslim edebiliriz ve topluluğumuz Sybil olmadan da yarı yarıya güçlü olur."

kaşlarını çatmış olan Zeke'e baktım. Theo babasına baktı ve boğazını temizledi. "Babam yaralandı, belki de sürü ve kraliyet danışmanlığı sorumluluklarını devretme zamanı gelmiştir."

Boğazım düğümlendi. Bu konuşmayı bu şekilde yapmak istememiştim. Resmi bir şey yapmadan önce Theo ve Lynerd ile yalnız konuşmayı umuyordum. Theo olabilecek en kötü zamanda inisiyatif gösteriyordu.

"Ciddi misin lan sen?" Zeke üst dudağını kıvrarak Theo'ya hırladı. "Şimdi pozisyonu benden almanın zamanı değil. İşler çok değişken."

Theo irkildi, bu da kararımı daha da güçlendirdi, ancak danışman pozisyonlarının değişimini saygılı bir şekilde ele almak istedim. Lynerd ve Theo bunu hak ediyordu. Konuşmanın kontrolünü tekrar ele almak ve Sybil'in ölümüne odaklanmak için ağzımı açtım.

Jack kıs kıs güldü. "Taç giyme töreninden sonra Theo'ya görevi bırakacağına söz vermemiş miydin ve sonra Theo *yaralandığı* için görevde kalman gerektiğini söylememiş miydin?"

Özellikle de planladığım şey ona ihtiyacım varken, bu işin peşini bırakmamayı Jack'e bırakın.

Zeke, "Bu seni ilgilendirmez," diye tükürerek onların dikkatini başka yöne çekti.

"Mesele de bu." Lucas ellerini kalçalarına koydu ve Zeke'e ters ters baktı. "Bu hepimizi ilgilendirir ve sonra-"

Kendi aramızda tartışmamıza gerek yoktu, özellikle de meclisin Sybil'e saygılarını sunması gerekirken. Bunu halletmenin tek bir yolu vardı.

Özür dilerim Theo. Bundan önce seninle özel olarak konuşmak istedim, ona bağlandım. Lütfen bunun sizinle bir ilgisi olmadığını bilin. O zaman ben

"Zeke artık kraliyet danışmanı ya da sürüsünün sorumlusu olmayacak," dedim sesimde olabildiğince otorite toplayarak. "Beni kaçırdıktan ve kraliçeyle işbirliği yaptıktan sonra, nefes aldığı için şanslı. Hiçbirimiz *herhangi* bir alfa ya da danışman rolüne devam edeceğine güvenemeyiz."

Zeke'in çenesi sıkıştı ama sessiz kaldı.

Bu akıllıca bir karar, Michael bağlantılı ve bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğuna şaşırdım. *Daha az kargaşa olsun diye her şeyi saklamak yerine, daha zorlu bir yol izliyorsunuz. Baban seninle gurur duyardı.*

Bodey burada değilken, Michael'ın sözleri benim için bir can simidiydi. Onun desteği Bodey'nin yanımda olmasıyla aynı şey olmasa da, devam etmem için yeterliydi.

Göğsünü şişiren Theo bana hüznle gülümsedi ve başını salladı. "Tüm kalbimle katılıyorum." Ardından, *"Onun hizmet etmesini istememeni anlıyorum. Anlıyorum.*

Kalbim sıkıştı. *Bunun seninle bir ilgisi olmadığını söylerken kastettiğim şey bu değildi. Bir sonraki kısma atıfta bulunuyordum.*

Zeke'in çenesi sıkıştı. "Bana ihtiyacın var. Sadece bekle. Yalvarmaya geleceksin."

Ondan tavsiye almaktansa ölmeyi tercih ederim. Sonraki kelimeleri söylemek canımı yakacaktı. Theo geçtiğimiz on yedi yıl boyunca birkaç arkadaşımдан biri olmuştu ama anılarım arkadaşlığın insanı korkunç kararlar almaya ikna edebildiğini ortaya koymuştu, ölümle sonuçlanabilecek kararlar... hatta belki de benimkilerle. *Ve üzgünüm.*

"Bize ihanet ettikten sonra hâlâ etkili bir pozisyonda kalabileceğini düşünmekle sandığımdan da aptalsın." -Jack ellerini kaldırdı ve Zeke'e iki kafası varmış gibi baktı- "bize ihanet ettikten sonra."

"Bize ihanet etmekle ne demek istiyorsun?" Lynerd dişlerini sıkarak sordu.

Jack, sessiz ol, Miles bağlandı, hayal kırıklığı kanıyordu. *Bırak Callie halletsin.*

Kendimi hissetmediğim için olabildiğince güçlü görünmek isteyerek doğruldum. "Kraliçe Kel ile çalışıyordu, bu da Sybil'in ölümüne ve kader arkadaşımın yakalanmasına neden oldu." Bodey'e bir şey söylemek istedim.

Çünkü onun yokluğu olan biten her şeyin en önemli parçası gibi geliyordu ama Lynerd bunu görmüyordu ve ben de onunla ilişki kurmaya çalışıyordum. Sybil'in kaybindan en çok o etkilenecekti. "İşte bu yüzden Zeke'in yerine Oregon'un kraliyet danışmanı olarak seni getiriyorum. Theo hâlâ sürüsünün alfası olacak."

"Ne?" Lynerd'ın çenesi düşerken Theo'nun sesi acı dolu bir şekilde tizleşti.

Zeke'e güvenmiyordum ve Theo da babasından çok etkilenmişti. Zeke'i danışman olarak tutacağımızı bile düşünmüştü.

"Oregon kraliyet danışmanı olmamı mı istiyorsun?" Lynerd'ın gözbebekleri büyüdü.

"Annemle babamın zamansız ölümlerinden önce yapacakları şey buydu." Gözlerini kaçırarak kadar zeki olan Zeke'e baktım. "Sen ve sürün güçlüsünüz, söyleyebileceğim kadarıyla Oregon'un en güçlüsü. Bu pozisyonu sana teklif etmek mantıklı."

Ve beni becermek için, diye cevap verdi Theo, acısı dalgalanarak. *Bu pozisyona gelmeyi bekleyerek büyüdüğümü biliyorsun. Sana daha önce yardım etmediğim için benden intikam alma şeklin bu mu?*

Boğazımda bir yumru oluştu ve yutkunmaya çalıştım. Onu incitmek istememiştim. *Theo, bu kişisel bir şey değil. Baban ailemi öldürdü ve sürün birkaç hafta önce kraliçe olarak taç giyene kadar bana kötü davrandı. Bu geçmiş ve babanın hapsedilmesi iyi karşılanmayacaktır. Bu bir hakaret değil, yemin ederim ve bunu senin için de düzeltmenin bir yolunu bulacağım.*

Hiçbir şey söylemedi ama Jasmine'in ona nasıl baktığını gördüm.

Kalbi onun için kırılmıştı ama Lynerd'ın *bir şeyler* söylemesi gerekiyordu.

Lynerd kafasını kaşıdı. Teklifin üzerine atlamasını bekliyordum, Ama onun tereddütü ciğerlerimi yaktı. İstemeyebileceğini düşünmeden ona herkesin önünde rolü teklif etmiştim.

Onu şekilde utandırdıktan sonra kraliyet danışmanı rolünü Theo'ya geri vermeyi düşünmekten nefret ediyordum.

Kabul etmezse bir sorunumuz olacak, Miles bağlantılı.

En azından bana ders vermedi.

"Ben olmalıydım," dedi Theo ve bana ters ters baktı. "O istemiyor o."

Lynerd homurdandı. "Ne düşündüğümü bilmeden benim adıma konuşma."

Kalbim küt küt atıyor, bizi oyalamak yerine cevap vermesini istiyordum. "Hangisi?"

"Halkımı koruyabileceğimden emin olmak için yapmam gereken tüm fedakârlıklar." Lynerd bir elini yüzünde gezdirdi. "Bunca zaman, sorumluluğun bana ait olması gerektiğini bildiğim için kızgındım, ama şimdi sen teklif ettiğine göre..."

Kararını enine boyuna düşünüyordu. Buna katlanmak benim için acı verici olsa da saygı duymak zorundaydım. Kader anılarımı geri getirmenin bir yolunu bulsaydı ve beni kraliçe olarak işaretlemeyen önce kraliyet sorumluluklarını düşünmem için bana bir şans verseydi iyi olurdu. Yine de, işte . Birine istemeyebileceği bir rolü üstlenmesi için baskı yapmayı reddettim.

"Biraz zaman ayırın. Zaten Sybil'i gömmemiz gerekiyor." Cadılara baktım ve küçük bir gülümsemeye daha zorladım. "O doğaya geri dönmeyi hak ediyor."

Beş cadı da başını salladı ve siyah saçlı kadın yaklaştı. "Evet, onun gücünü dünyaya geri vermeliyiz. Ne kadar erken, o kadar iyi."

Jack, Lucas ve Miles cadılar yanıma gelirken cipin bagajına yöneldiler. Sonra eski danışmanlar bana doğru yürüdüler. Eski danışmanların yüzlerinde çeşitli sorular ve endişeler vardı ve Samuel'e benzer şekilde düşündüklerinden hiç şüphem yoktu.

Belki de içgüdülerimi dinleyerek hata yapmışım ama Theo bana doğru seçenek gibi gelmiyordu.

"Sürünüzden bazılarını ziyaret edip onları kontrol edebilir miyiz?" Phil bakışlarını Lynerd'ın üzerine dikti.

Bu şekilde Lynerd'la hepimiz burada olmadan konuşabilirsin ve Kraliçe Kel'in saldırısından sonra sürüsünün ne durumda olduğunu görebiliriz, Michael bağlantılı.

"Devam et." Lynerd omzunun üzerinden betasına baktı. "Sen ve Frank onlarla gidin ve onları herkesle tanıştırın. Saldırıdan bu kadar kısa süre sonra yabancı kurtların yanında ürkek olacaksınız."

"Tamamdır." Beta yanımdan geçip gitti ve diğerlerine onu takip etmelerini işaret etti.

Samuel olduğu yerde kaldı ve kollarını kavuşturdu. "Ben Callie ile kalıyorum."

Muhtemelen bir karar verdikten sonra beni yalnız bırakmaktan korkuyordu ama onun burada olması en iyisi olabilirdi. Lynerd yeni rolü kabul etmeyebilirdi ve ben de amaçladığımdan daha büyük bir karmaşa yaratmış olabilirdim.

"Uh." Dan endişeyle bana baktı. "Eğer-"

"değil." Başımı salladım. "Samuel benimle kalabilir."

Dan durakladı ama Carl bir kolunu onun omuzlarına doladı ve Jack, Lucas ve Miles cadıları takip edip Sybil'i istedikleri yere götürürken, onu da diğer herkesle birlikte betaları takip etmesi için yönlendirdi.

Samuel, Lynerd ve ben Lynerd'ın evinin önünde dururken Jasmine ve Theo, Zeke ile birlikte Jack'in aracına bindiler.

Uzun bir sessizlik anından sonra daha fazla dayanamadım. Dünya üzerime kapanıyor gibiydi, bu yüzden "Saldırıdan hemen sonra buraya gelemediğimiz için nefret ediyorum. Çocukluk anılarımı geri getirmeye çalışıyorduk."

Lynerd kaşlarını kaldırdı. "O zaman bu sabah buraya neden geldin?"

"Çünkü Sybil'in annesi Salem onları kilit altında tutan cadıydı." Dürüst olmak ve aramızdaki kırgınlığın bir kısmını onarmak istiyordum. "Zeke onunla kaçtı çünkü Sybil'in anılarımı geri getirebileceğini biliyordu. Görünüşe göre Kraliçe Kel'in biz gelmeden önce Sybil'i ondan alması gerekiyordu ama bunun yerine onu öldürmüş. Sybil onun soyundan hayatta kalan son kişiydi. Onun ölümü büyüyü sona erdirdi."

Lynerd burun kemiğini sıktı. "On altı yaşında alfa olduktan altı yıl sonra, en güçlü cadımızı kaybetmekle uğraşmak zorunda kaldım. Onu ve kocasını buradan birkaç mil ötede ölü bulduğumu hatırlıyorum. Bana Zeke'in sorumlu olduğunu mu söylüyorsun?"

Bir nefes verdim. "Evet, öyleydi. Onu gördüğümü ve yaptığı büyüyü hatırlıyorum. Zeke anılarımı engellemek için en iyi arkadaşını feda etti."

"Cezalandırılacak, değil mi?" Lynerd bakışlarını bana kilitledi. "Yaptığı her şey için."

"Onu hapse atmayı ve bir daha asla gün ışığını görmesine izin vermemeyi planlıyorum." Bu adama karşı çocukluğumda duyduğumdan daha fazla öfke duyabileceğimi hiç düşünmemiştim ama her şeyi bilmek ondan nefret etmeme neden oldu. "Bodey kaçırıldıktan hemen sonra anılarımı geri onu öldürmek istedim. Ama bir şeyin farkına vardım. Zeke'in kimse üzerinde kontrolü ya da etkisi olmadan yaşaması ölümden daha kötü bir ceza."

Michael'la birlikte nasıl hayatta kaldığımı hâlâ anlamış değilim, Samuel dedi ki.

İrkildim. Patlama sırasında olanları ona anlatmayı öncelik haline getirmeliydim. *Şömine patladığında sen alt katta yatıyordun. Babam Zeke'in davranışları yüzünden Michael'ı geri çağırmıştı ve o da Zeke'den önce sana ulaşmıştı. Dördümüz dışarıda kovalamaca oynadıktan kısa bir süre sonra oldu.*

Ailemiz bizimle oynadı mı? Ondan özlem yayılıyordu.

Gözlerim yanıyordu, gözyaşlarımı tutmak için kırıştırdım. .

Parmaklarını dudaklarına götüren Lynerd başını öne eğdi. "Sanırım haklısın ama yalan söylemeyeceğim. Rolü Theo'nun değil de benim almamı istemene çok şaşırdım."

"Ailemin istediği buydu." İhtiyacı olan güvenceyi orada bulacağını umarak gözlerinin içine baktım. "Ama bunu kabul etmek zorunda değilsin."

Yüksek sesle nefes verdi. "İyi bir kraliyet danışmanı olmak fedakârlık gerektirir."

Acı acı güldüm, sertliği boğazımı gıcıklıyordu. "İnan bana, bunu anlıyorum. Bodey'in alınması asla ödemek isteyeceğim bir bedel değil."

"Teklifini reddetmem için benimle konuşmaya mı çalışıyorsun?" Lynerd başını eğdi ama yüzünde nazik bir ifade vardı.

Başımı salladım. "Dürüst olmak istiyorum. Evet, teklifimi reddetmen beni zor durumda bırakacak ama bu istemediğin bir sorumluluğu üstlenmenden daha iyidir."

Callie. Samuel kaşlarını çattı. *Bence her şeyi yeniden düşünmeliyiz. Ona çok fazla güç veriyoruz-*

"Ben yaparım." Lynerd bana saygı göstererek başını eğdi. "Eğer bu kadar şeffafsın, yanında savaşmak isteyeceğim birisin." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ayrıca, seninle ilk karşılaştığımda Theo'yu

Güçlü bir kurt gibi görünmediğin zamanlarda bile ilgimi çekiyordun. Sende hoşuma giden bir şeyler vardı."

Yüzüm alev alev yanıyordu ama bakışlarını tuttum. "Teşekkürler." Utancımı bastırmaya çalışarak yanağımın içini ısırđım. "Şimdi bunu resmileştirmemiz gerekiyor." Birini danışman yapmak için ne gerektiğini hatırlamaya çalışırken boğazımı temizledim. hiçbir şey gelmedi, bu yüzden Samuel'e bağlandım, *Bunu resmileştirmek için ne yapacağız?*

Zeke ona boyun eğmek zorunda, diye karşılık verdi Samuel kolayca.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bunu yapmayacak.

Eğer Lynerd ondan daha güçlüyse, bu kaçınılmazdır. Samuel omuz silkti.

Ya da alfa iradesiyle geri çekilmesini sağlayabilirsiniz.

İrkildim. Zeke buna karşı koyacaktı, ama eğer onu geri çekilmeye ikna edersem, bunu saklayacak bir şeyim olduğunu söylemek için kullanacaktı. Önemli bir şey değildi ama Kel'in nefesi ensemdeyken mümkün olduğunca fazla kargaşadan kaçınmam gerekiyordu. Kötünün iyisi Lynerd'ın Zeke'yi boyun eğmeye zorlamasına izin vermek ve onun daha güçlü bir kurt olduğunu düşünerek yanılmadığımı ummaktı.

"Şimdiki zaman gibisi yok." Jack'in cipini işaret ettim ve Theo için işleri daha da kötüleştirmek istemediğimden Jasmine'in yolcu tarafındaki arka kapısına gittim. Jasmine ve Zeke'e *bağlandım, ikinizin de araçtan inmesini istiyorum.* Kapıyı açtım ve Theo'nun bakışlarından kaçmamak için kendimi zorladım.

Gözleri karardı ve kaçırđı. Hayatı boyunca babasının asla istifa etmeyeceğini düşünmüştü ve işte o gün gelmişti ve ben onun her zaman istediğı geleceğı elinden alıyordum. Göğsüm ağrıyordu ama halkım için en iyi olanı yapmalıydım.

Bunun doğru karar olduğuna emin misin? Jasmine sordu ve bir tırnağını . Theo-

Jasmine, kraliçemize meydan okumaman gerektiğini biliyorsun, diye azarladı Samuel.

Ona baktım ve kaşlarımı kaldırdım. *On dakika önce sen de bana benzer bir şey sormuştun.*

Ama kardeşin olarak... değil- Durdu.

Yasemin artık benim kız kardeşimdi ve hatayı ben o fark etmişti. Kolunu sıktım ve sıkı bir gülümsemeye zorladım. /

Bunu telafi edeceğime söz veriyorum. O ve Stevie büyürken sahip olduğum tek insanlardan ikisi.

Kaşlarını çattı ama başını sallayarak yolumdan çekildi.

Dikkatimi Zeke'e çevirdim ve alfa iradesinin sözlerimi kaplamasına izin verdim. "*Hemen* arabadan çık."

Kurdu itaat etti ve insan bedenini koltuğun üzerinde kaymaya ve ayakta durmaya zorladı. Her hareketinde yarasından dolayı acı içinde kıvranıyordu.

En azından artık yaralandığımda beni cezalandırdığı onca zaman ne hissettiğimi biliyordu.

Dışarı çıktığında Lynerd'a döndüm. Eğer bu rolü istiyorsa, harekete geçme zamanı gelmişti.

Lynerd Zeke'e doğru bir adım attı ve bakışları kilitlendi.

baktılar, kurtları ileri atılırken gözleri parlıyordu. Zeke'in savaşmadan pes etmeyeceğini biliyordum, bu yüzden dikkatimi içten içe Bodey ile olan bağlantıma çevirirken izlemeye devam ettim.

Hala ılıktı, bu da bilincinin yerinde olmadığını gösteriyordu. Keşke onunla yaptığım şey hakkında konuşma fırsatım olsaydı. Bunun doğru bir karar olduğundan emin değildim ve diğer herkes Lynerd'ın liderlik edip etmemesi konusunda kararsız görünüyordu.

Belki de içgüdülerim yanılıyordu.

Bakışmaya devam eden Zeke ve Lynerd'ın alınlarında boncuk boncuk ter vardı. Theo sanki olanları kabul etmiyormuş gibi yüzünü başka tarafa çevirdi.

İkisinin de alt dudakları titredi ve bugün yüzüncü kez korku beni boğdu. Ya Zeke kazanırsa?

YEDİNCİ BÖLÜM

ZEKE HÜZÜNLENDİ, elleri iki yanında titriyordu. "Ne *sana* ne *de başkasına* karşı kaybetmeyeceğim." Bu denkleme benim de dahil olduğumu anlamam için bana bakmasına gerek yoktu.

En azından Samuel, diğer kraliyet danışmanları ve benim ondan daha güçlü olduğumuzdan şüphemiz yoktu. Onun yönetimi ele geçirmesinden endişelenmiyordum ama Lynerd'ın gücünü gözümde fazla büyüttüğümünden ve bu hamlenin benim etrafımda çökeceğinden korkuyordum. Eğer Zeke Lynerd'a boyun eğmeyecek kadar güçlüyse, onu haydut yapmak da dâhil olmak üzere ne yapmam gerekiyorsa . Onu bodruma kilitlemek daha fazla tahribat yaratmasını engelleyecekti. Yavaş yavaş aklını da kaybederse, yaptığı onca şeyden sonra bu tatmin edici olabilirdi.

Hangi kurdun daha güçlü olduğunu söyleyemiyorsam, bu benim ve liderlik becerilerim hakkında ne söylüyordu?

"Lütfen." Lynerd kıs kıs güldü. Alnını kaplayan tere ve alt dudağındaki titremeye rağmen Zeke kadar zorlanmıyordu. "Bu kadar uzun süre dayanabilmenin tek nedeni güçlü olduğunu kanıtlamak için gösterdiğin son çabaydı ama benim kurdumun daha güçlü olduğuna şüphe yok." Öne doğru adım atarken gözleri parladı ve içinden güç yayılırken sesi alçaldı. "Zamanımızı boşa harcamayı bırak ve *hemen* teslim ol."

Zeke gözlerini kapattı, göğsü kabarmıştı. İnsan tarafı kabul etmek istese de istemese de, kurt tarafı Lynerd'a yenik düşüyordu.

ve teslim olması uzun sürmeyecekti.

Samuel elini omzuma koydu ve "*Zeke kurtulursa ne yapacaksın?*" diye sordu.

Neredeyse irkiliyordum. Hâlâ yanlış karar verdiğimi düşünüyordum ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Liderlik değişimi çoktan gerçekleşmişti.

Eğer kaybederse, Zeke'i kovmak pahasına da olsa yapılması gerekeni yapacağım. Yüzümü buruşturdum ve bunu Samuel'den sakladığımı umdum. Başka ne seçeneğim olduğundan emin değildim.

Zeke zafer kazanamayacaktı.

Saatler gibi gelen ama sadece dakikalar süren bir sürenin ardından Zeke gözlerini araba yoluna çevirdi ve Lynerd'la temasını kesti.

Ciğerlerim havayla doldu ve bedenim sarktı. Tanrıya şükür Lynerd kontrolü ele almıştı.

Göğsümdeki büyük sıcak noktalardan biri ve biraz daha küçük olanı titreşti ve iki noktanın boyutları değişti. Bunun Zeke ve Lynerd'ın rol değiştirmesi olduğunu düşündüm. Geçişten etkilenen tüm paketler için bunun nasıl bir his olduğunu merak ettim.

Lynerd ve bana bakarken Zeke'in gözleri öfke ve nefretle karardı. Hırladı, "Siz ikiniz ödeyeceksiniz. Umurumda değil-"

Kurdum ileri atıldı. O da ben de onun tehditlerinden ve oyunlarından bıkmıştık. "*Kapa şu lanet .*"

Dudakları neredeyse komik bir şekilde kapandı ve sessizleşti.

Lynerd'ın yanından geçip Zeke'in gömleğini kavradım ve onu hafifçe kaldırdım. Muhtemelen bıçak yarasının acısıyla inledi ama ben kendimi tuttum. Kimsenin, özellikle de *onun* beni aşağılamasına tahammül edemezdim. Bu pislik benden alabileceği her şeyi almıştı.

Dişlerimi göster. "Eğer birini tehdit eder ya da *Kel*'in planları hakkında bize bilgi vermeyen bir şey söylersen, kışına tekme basar ve seni tekrar yaralarım. *Anladın mı?*"

Başını salladı, ama burnu sanki tiksiniş gibi kırıştı.

Ben.

Sinir.

"Arabaya bin ve çeneni kapalı tut" diye tükürdüm.

Vücudu itaat ederken Zeke'in burun delikleri alevlendi.

Jasmine, Zeke'i arka koltuğa almak için kapıyı açarken kaşlarını çattı. Neyse ki bir şey söylemedi ama de gerek yoktu. Zeke'in yaptığı her şeyi biliyor olsa da, Theo'nun duygularının onu etkilediğinden şüpheleniyordum.

Theo'yu incittiğim için nefret ediyordum, bu yüzden onun hoşnutsuzluğunu anlıyordum.

Oyalanmak istemediğim için Lynerd'a döndüm ve *Theo'yu Oxbow sürüsünün başına geçirmemiz gerektiğini söyledim*. Bunu yapabilecek güçte olmama rağmen, Lynerd'ın bu işi halletmesine izin vermek onun yeni rolünü pekiştirecekti ve ihtiyacım olan da buydu: birleşik bir cephe ve Kel'in liderlik ekibimde anlaşmazlık yaratmaya devam edebileceğini düşünmesi.

Lynerd'dan bana doğru gurura benzer bir şey süzüldü ve o da *bunu yapabilirim* diye cevap verdi.

Güzeldi. Herkesten uzaklaşmak ve kendimle baş başa kalmak istiyordum. Anılarımla uyandığımdan ve Bodey'in kaçırıldığını hatırladığımdan beri sürekli olarak en az üç kişinin yanında bulunuyordum. Kararlarımı etkilemediğinden emin olmak için son birkaç saat içinde olan her şeyi gözden geçirmem , özellikle de Samuel hoşlanmadığı için. Lynerd ve Samuel ile bağlantı *kurdum, birkaç adamınızı kontrol edeceğim*.

Bodey'nin göğsümdeki yerini ovuşturdum, keşke burada benimle olsaydı diye düşündüm. Bağının soğuk olması bir lütuftu. Eğer uyanık olsaydı, muhtemelen işkenceye katlanıyor olurdu. Ama onun dokunuşunu ve fikirlerini duymayı düşündüğümden daha fazla özlemiştim.

Samuel'in eli sadece bana cevap verirken düştü, *hiçbir şeyin kontrolden çıkmadığından emin olmak için burada kalacağım*.

Başımı salladım. Benim yokluğum ortalığı , bu yüzden işimi yapmaya ve biraz yalnızlık bulmaya hazır bir şekilde mahallenin aksi yönüne doğru ilerledim.

Gece saat onda, Sybil gömülmüştü ve eski danışmanlarla ben, her sürü evine birkaç dakikalığına uğrayıp onları kontrol etmiştik. Jack, Lucas, Miles ve Samuel de son bir saattir bize katılmıştı,

Lynerd'ı planımız da dahil olmak üzere her konuda bilgilendirmeyi yeni bitirmiştik.

Şimdi sıra Theo'yu resmi alfa lideri olarak Oxbow sürüsünün mahallesine geri getirmeye gelmişti. Zeke'in de görevden alınmasıyla güçlü bir kurtları kalmamıştı.

Arka koltuğunda Zeke'in komik bir şekilde somurttuğu SUV'un yolcu koltuğuna geçmek için Jack'in aracının yanından geçerken Lynerd kolumu tuttu.

Nefesim kesildi. "Her şey yolunda mı?" Yüzümü buruşturmamaya çalıştım ama Bodey ve yeni ailem dışında bir adamın bana dokunması doğru gelmiyordu.

Kaşları çatılırken elini bıraktı. *Diğer üç kraliyet danışmanı gibi benim de sizinle gelmem gerektiğini hissediyorum ama bu gece burada kalmam gerekiyor. Onun yerine yarın hepinizle buluşacağım. Meclisin yası ve benim yarın ve ertesi gece yokluğum için hazırlık yapma ihtiyacım arasında, son dakikada ayrılmak konusunda kendimi rahat hissetmiyorum.*

Dudaklarımı birbirine yapıştırdım ama ağzımı açtığımda bir elini kaldırdı.

Oregon'un tamamının benim sorumluluğumda olduğunu biliyorum ama sürüm benim burada olmamama alışkın değil. Yanaklarını şişirdi.

Halkını terk etmek istemedi. Bunu anladım ve saygı duydum. *Burada kal. İşleri yoluna koy. birkaç saat önce göreve başla, bu yüzden elbette işleri düzenlemek için zamana ihtiyacın var. Ayrıca, zaten bir adım öndesin. Anladığımı bilmesini isteyerek zorla gülümsedim. Normalde Oregon kraliyet danışmanı her konuda benimle kavga eder, bu yüzden beni desteklemek ve karar almama yardımcı olmak istemen çok daha iyi.*

Bir adım geri çekilip iç çekti. *Artık kraliyet danışmanı olduğuma inanamıyorum. Bunu mümkün kıldığınız için teşekkür ederim ve Zeke'in yaptığından çok daha iyi bir iş çıkarmaya kararlıyım.*

Doğrusunu söylemek gerekirse, bunu mümkün kılmak için fazla bir şey gerekmez.

Yapacağından hiç şüphem yok. Bir esnemeye karşı koydum. Ama Theo'yu sürüsüne geri götürmeliyiz ki rolünü üstlenebilsin ve yarın yola çıkmadan önce Zeke'i yerleştirebilsin. Bizimle nerede buluşacağını söylemek için sabah sana bağlanacağım.

Bir plana benziyor. Kapıyı açık tuttu.

Ben koltuğa kayarken Samuel gözlerini benden ayırdı ve arabayı çalıştırdı. Jasmine ve Theo'nun oturduğu arka koltuğa baktı.

Tek kelime etmeden, ne ima ettiğini zaten biliyordum. Oxbow'a giden yol zorlu olacaktı.

Kısa süre sonra üç aracımız da garaj yolundan geri geri çıkmıştı ve ben başımı koltuk başlığına yasladım. Bodey'nin daha fazla acı çekmemesine sevinmişim ama endişelenmeden de edemiyordum. Uyanmayalı uzun zaman olmuştu. Tek tesellim aramızdaki bağıdı. En azından ölmemişti.

Kollarımı belime doladım ve nefes verdim. Bu umduğum kadar rahatlatıcı bir düşünce değildi.

Ana yola çıktığımızda uyuyabilmeyi diledim ama arabadaki gerginlik hissediliyordu ve arkadaşım için duyduğum endişe uyumayı imkânsız hale getiriyordu.

Bir süre sessizlik içinde yol aldıktan sonra Theo'nun bu işin peşini bırakmasını ummaya başladım. Genelde yüzleşmekten kaçınırdı ama endişesinin bir kısmı uçup gittiğinde boğazını temizledi.

"Neden o pozisyonu benden aldın?" diye sordu, sesi alçaktı.

Harika. Bu konuşmayı yüksek sesle yapacaktık. Sanırım bunu hak etmişim. "Mesele *senden* almak değildi. Ailemin on yedi yıl önceki isteklerini yerine getirmekle ilgiliydi. Onun artık liderlik etmeye uygun olmadığına inanıyorlardı."

"Bunu yapmam için bana güvenmiyor musun?"

Samuel başını salladı. *Size bu şekilde meydan okumasına izin veremezsiniz. Sen bir karar verdin ve biz de buna saygı duymalıyız. Kader bize liderlik etmen için seni seçti.*

Doğru, ama o sadece benimle bu konuda konuşmak istiyor. Benden mantığımı açıklamamı isteyen her kişi ille de beni baltalamaya çalışmıyordu. Onu incitmişim ve biz arkadaşlık. Süreç için bir şansa ihtiyacı vardı. Beni dinlemeye istekli olduğu için minnettardım.

"Theo, bu senin kişiliğinle ilgili değil." Gözlerinin içine bakmak için koltuğumda döndüm. O ve Jasmine el ele tutuşuyorlardı ve ben yüzümü buruşturdum. Bodey bunu pek iyi karşılamazdı ama Jasmine kendi kararlarını verebilecek bir yetişkindi.

Theo başını öne eğdi. "Bunu başka nasıl kabul ki?"

Bu, nasıl liderlik edileceğini bilmenin harika olacağı zamanlardan biriydi. Eğer ailem beni yetiştirmiş olsaydı, onun anlamasını sağlayacak mükemmel kelimeleri bulabilirdim. Ama elimde sadece kendim vardım, Oxbow sürüsünün eski omega'sı, temizlik ya da bahçe işleri için bana ihtiyaç duymadıkları sürece çoğu kişinin varlığından haberdar olmadığı. "Bunu... kurtulmuşsun gibi düşünebilirsin." Özellikle köprücük kemiğim ve göğsümdeki kraliçe işaretiyle asla olamayacağım bir şeydi bu.

Ofladı ve Jasmine'e baktı. "Gördün mü, sana onunla konuşmanın anlamsız olduğunu söylemiştim. Bana gerçek bir cevap bile veremiyor."

"Onunla bu şekilde konuşmamalısın." Samuel kaşlarını çatı, elleri direksiyon simidinde sıkılaştı. "İkinizin birlikte büyüdüğünü anlıyorum." Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "O ve ben böyle bir ayrıcalığa sahip değildik ama onunla artık senin süründeymiş gibi konuşamazsın. O senin kraliçen."

Theo homurdandı. "Oh, inan bana, biliyorum. Ona her baktığımda dövmesini görüyorum ve az önce geleceğimi altımdan çekip aldı."

Olayı kişiselleştiriyor, yetkili olmaması gerektiğini kanıtlıyordu. Kararım bir intikam eylemi değildi.

Jasmine onun elini sıktı ve bana baktı. "Ona daha fazla bilgi verebilir misin?" Sonra bana bağlandı: *"Gerçekten acı çekiyor ve ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Bunu sadece sen yapabilirsin. Bodey'nin unvanı elinden alınsa nasıl tepki vereceğini bir düşün."*

Bu aynı şey değildi ve bunu görmemesine şaşırmıştım ama Theo'nun Zeke'e nasıl davrandığını bilecek kadar uzun süredir yanında değildi. Onu düşman edinmek istemediğim için sakinliğimi korudum. "Theo, dikkatinin sürünün üzerinde olması gerekiyor." Ellerimi kaldırdım. "Baban insanların birbirlerine bok gibi davranmasına izin verdi ve insanlar senin bana yaptığın gibi endişelerini ona iletmekten korktular. Bu işi doğru bir şekilde yapmak için sürüyü iyileştirmen ve dönüştürmen gerekiyor. Oregon'a odaklanırsan bunu yapamazsın. Bu bir tenzil-i rütbe değil, başarılı ve güçlü bir alfa olmana yardımcı olacak bir yol."

Alnı çizgilenmişti. "Bir sürünün üzerinde yetkim var ama hepsinin değil. Bu nasıl bir tenzil-i rütbe değil?"

"Senden sadece sürünü düzeltmeni ve daha güçlü hale getirmeni değil, aynı zamanda diğer tüm sürülerle de mücadele etmeni istemem ne kadar adil olur?" Omuz silktim, anlamasını istiyordum. Belki tüm sebep bu değildi ama ona mantıklı geleceğini umduğum güçlü bir sebepti. "Seni başarısızlığa hazırlamış olurum. Ayrıca Oxbow'la işler yoluna girdiğinde eminim Lynerd ve ben sana daha fazla sorumluluk verebiliriz."

Parmaklarını bacaklarına vurdu ve kaşlarını çattı. İlişkimizi mahvetmeden kararımı başka nasıl gerekçelendirebileceğimden emin değildim.

Tam umudumu yitirmek üzereyken, "Evet, tamam." dedi. Başını salladı. "Bu mantıklı. Babam her şeyi berbat etti."

Teşekkür Jasmine, Samuel'in cevap *verdiği* gibi bağlantı kurdu. *İyi iş çıkardın. Bunun yarısını bile yapabileceğimi sanmıyorum.*

Jasmine ve Theo'ya başımı salladım ve arkamı Samuel'e cevap . *Sadece incinmemesi için yeterli bir gerçektir.* Yapmak istediğim son şey onun kurdunun babasının ve Lynerd'inkinden daha zayıf olduğunu söylemekti, özellikle de Jasmine'in önünde.

Bodey'le olan bağlantım parladı. Göğsümü ovuşturdum, bağlantımızın yeniden güçlü olmasından hem rahatlamış hem de dehşete düşmüştüm.

Bodey? Bağlandım, sıcaklığa odaklanmak için gözlerimi kapattım. *İyi misin?*

Ben... İyiyim. Ama kraliçe benimle.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve kaçınılmaz acıya hazırlandım. Gelmesi uzadıkça daha da endişelenmeye başladım. *Neler oluyor?*

Bana yiyecek ve su vaat ederek benden bilgi almaya çalışıyor, diye cevap verdi.

Boğazım kuruyordu, duyduklarıma inanamıyordum. *Ona bir şey söyle. Yiyip içmen gerek.* Bilgi onu hayatta tuttuğu sürece, bize ne kadar zarar vereceği umurumda değildi. Sadece onu bana geri getirmek için bir şansa ihtiyacım vardı.

Sanki ona bir şey söyleyecektmişim gibi, diye homurdandı. *Bizim hakkımızda öğrendiği şeyi sana karşı kullanacak ve bu olmayacak.*

O da beni koruma konusunda benim onu koruduğum kadar inatçıydı. *Yapamam.*

Acı, bağından içinden geçerek bana çarptı.

Kader arkadaşımın elimden alınmasının beni zayıflatacağını söylemişti ama şimdiye kadar ona hiç inanmamıştım. Onun yanımda olmaması kalbimi paramparça etmişti.

Ve o haklıydı. Onu korumak için kendimi seve seve ona teslim ederdim. Ne tür bir kraliçeydim ben? İçime tekrar dolan ıstırabın şokuyla homurdandım.

"Callie, sorun ne?" Samuel arabanın yönünü değiştirerek sordu.

"Bodey," diye ve göğsümü tutarak kamburlaştım. "Uyandı ve kraliçe ona zarar veriyor." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken görüşüm bulanıklaştı. Bodey'nin her zaman onun yanında olacağını bilmesine ihtiyacım vardı.

Bebeğim, seni oradan çıkaracağım. Söz veriyorum. Acıyı çekiştirdim, içime daha fazla çekmeye çalıştım. Onu biraz rahatlatacak herhangi bir şey.

Vücudumdaki zonklama on kat arttı.

Uzun bir işkence anından sonra nihayet cevap verdi. *Hayır.* Onun korkusu benimkiyle karıştı. *Benim yerimi alamazsın.*

Ona çok fazla şey söylemek istemedim. Ona güvenmediğim için değil.

-Söyledim. Ama ona kraliçeden saklamak zorunda kalacağı bir şey söylemek istemedim. *Beni dinle. Tekrar birlikte olacağız. Söz veriyorum. Seni seviyorum ve o kaltağın bizi ayırmasına izin vermeyeceğim.*

"Callie, onunla bağlantı kuramıyorum," diye soludu Jasmine. "Onu kontrol etmek istedim ama sanki bir engel varmış gibi."

Samuel, "Callie'ye ve aralarındaki kader arkadaşı bağına yapıştığı için olmalı," diye homurdandı. "Ben de yapamıyorum."

"Onun acısının bir kısmını üstleniyorum." Onu rahatlatmak için çekmeye devam ettim. Dina'nın kader arkadaşlarının şeyleri paylaşabileceğinden bahsetmesine çok sevinmişim. Bu iş bittiğinde yemek, içmek ve iyileşmek için zamanım olacaktı. Ama dostumun olmayacaktı.

Ne kadar sürdüğünden emin ama Bodey'nin bağlantısı, tamamen kaybolmadan önce, *"Ailen..."* diye bağlanırken tekrar ılıklaştı.

Hayal kırıklığı içinde hırlayarak, ailem hakkında bilmediğim başka neler olduğunu merak ettim. Onu . En azından Bodey acısının farkında değildi.

artık, ama... kahretsin. Ne zaman bir şeylerin üstesinden geldiğime inansam, başka bir şey ortaya çıkıyordu.

Hiç ara vermedim çünkü annem bana bağlandı ve "*Tanıdık olmayan kurtlar bize yaklaşıyor*" dedi. *Pearl onları koşu sırasında görmüş ve buraya geliyorlar.*

Kahretsin. Belki de beni evlat edinen ailemi kastetmiştir.

BÖLÜM SEKİZİNCİ

Bir elimi orta konsola, diğer elimi de kapının kol dayanağına koydum. Kraliçe acımasızdı ve ne zaman aklımızı başımıza toplamak için bir anımız olduğunu düşünsem, bizi hazırlıksız yakalayarak tekrar saldırıyordu.

Hangi noktada avlanmayacağız?

"Tanıdık olmayan kurtlar" da ne demek? Mantıksız bir tepki veremezdim ama sonra Samuel'e yüksek sesle konuştum, "Daha hızlı git. Oxbow yakında saldırıya uğrayabilir."

Daha önce hiç görmediğimiz kurtlar beş mil ötede, dedi aceleyle, bu onun yapacağı bir şey değildi.

"Ne?" Theo mırıldanarak öne doğru eğildi ve başını iki koltuğun arasına yerleştirerek gözlerimin içine baktı. "Beni karanlıkta bırakamazsın. Artık alfa benim."

Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim. Annem bana bağlandı. Seni de konuşmaya dahil edeceğim." Bununla birlikte, onun bağlantısını çektim.

Samuel gaza bastı, ben anneme odaklanırken daha hızlı gidiyordu.

Kafatasımın tabanı yaklaşmakta olan baş ağrısından zonkluyordu.

Her şey beni yakalıyordu ve kendimi çaresiz ve işe yaramaz hissediyordum. Danışmanlardan herhangi birinin benden daha iyi bir iş çıkaracağından emindim.

Diğer Oregon sürülerinden çoğunlukla izole edilmiş durumdayız.

Koşanlardan biri olmadığına emin misin? Birden bire

ve Kraliçe Kel'e üzerimizde zaten sahip olduğundan daha fazla güç verecektir.

Theo, *Lynerd'in diğer tüm sürülere ulaşip kendi bölgelerinin dışında kimse olup olmadığını öğrenmesini sağlayacağım*, diye ekledi.

Bu harika bir öneriydi ve benim de aklıma gelmeliydi. Kahretsin, Theo bile bu işte benden daha iyiydi.

Bağlantımıza başka biri daha katıldı ve nefesim kesildi.

Pearl.

Bağlantımıza katılması beni şaşırttı çünkü benimle yüze konuşmayı hiç sevmezdi, hele şimdi nihayet bağlantıyı paketleyebildiğime göre.

Yardıma ihtiyacımız var. Pearl'ün sözleri aceleye geldi. *Kokumuzu buldular ve beş tanesi peşimizde.*

Sürüye geri dönmeyecek misin? Annem Pearl'ün kurtları gördüğünden bahsettiğinde, doğruca eve koşacağını düşünmüştüm. Ormanda kalmak tehlikeliydi. En azından evlerde saklanma şansı olurdu.

Kurtların tersi yönde koşuyorduk, diye cevap verdi.

Neden eve dönmüyordun? Annem sordu.

Cevabı zaten biliyordum. Beş kişilik arkadaş gruplarının lideri Charles ve Pearl'ün pek çok ortak noktası vardı. Olduklarından daha güçlü görünmek istiyorlardı, kakalarının kokmadığını düşünüyorlardı ve tamamen bencildiler. Muhtemelen bir saldırıya maruz kalmamayı umarak kaçıyorlardı. Ağzımı ekşi bir tat doldurdu.

Çünkü... Bir neden bulamayınca benim varsayımımı doğrulayarak sözünü kesti.

Dinle, eğer bunlar Kraliçe Kel'in kurtlarıysa, muhtemelen bu sürüye saldırıyorlar çünkü burası benim büyüdüğüm yer ve beni evlat edinen ailemin orada olduğunu biliyorlar. Bu yorum bile tek başına korkumu pekiştirdi. Artık annemle aynı fikirdeydim - bu kurtlar Kel'in olmalıydı. Sevdiğim her şeyi benden almak istiyordu. Kader arkadaşşımdan ve beni yetiştiren insanlardan daha iyi bir başlangıç olabilir miydi? Bu kadar zalim ve kindar biriyle nasıl savaşıbilirdim ki? *Anne, sen ve babam başka birinin evine gitmelisiniz, böylece sizi bulamazlar.*

Ben ne olacağım? Pearl haykırdı.

Eğer seni takip ediyorlarsa, diğer saldırganlardan önce oraya dönebileceğinden şüpheliyim. Bir yanım kendini kurtarma planının ters gitmesine seviniyordu ama benden nefret etse de onu korumak zorundaydım. Yapabileceğin en iyi şey onlarla arana olabildiğince mesafe koymak ve su bulup yüzmek. Suyun kokunuzu gizlemesine izin verin. Bulunduğunuz yerden olabildiğince uzağa gidin.

Theo konuşmaya yeniden katıldı ve Trevor'ı da konuya dahil etti. *Lynerd daha fazla adam göndermek için Halfway ve Joseph Packs görüşüyor. Yarım Yol otuz dakika içinde orada olabilir.*

Güzel, alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız olacak. Keşke çoktan orada olsaydık. Başka bir saldırının olacağını ve destek sağlamak için orada olamayacağımızı düşünmekten nefret ediyordum. Kaç tane kurt gönderiyorlar?

Sürülerinin yarısı, diye cevapladı Theo. Biri onlara evde saldırır diye daha fazlasını getirmekten korkuyorlar. Zaten açık verecekler.

Ellerimi sıktım. *Zayıf sürü üyelerini mahallenin merkezine taşıyın ve elimizdeki tüm silahları alın.* Böylesine izole bir bölgede yaşamamanın iyi bir yanı da elimizin altında silah olmasıydı. Erkeklerden birkaçı av mevsiminde insan kılığında avlanmayı severdi.

" oluyor?" Samuel bana baktı.

Başımı ona doğru çevirdim. Sonra ona, eski danışmanlara, Jack'e, Miles'a, Lucas'a ve Lynerd'a bağlandım ve hem Lynerd hem de ben durum hakkında bilgi verdik.

Her şeyi mümkün olan en iyi şekilde hallettikten sonra, Kraliçe Kel daha fazla insanımıza zarar vermeden oraya ulaşmaya odaklandık.

Otuz dakika sonra Trevor, Theo, Lynerd ve bana bağlandı, *Buradalar.*

Sertçe yutkundum ve doğruldum. Varmamıza daha kırk beş dakika vardı. "Samuel, daha hızlı git."

Başını salladı, bir insanın güvenli bir şekilde yapabileceğinden daha hızlı sürerken yüzü kızarmıştı. Umarım bize ceza kesecek bir polis yoktur.

oluyor? Lynerd sordu.

Evlerin etrafını sardılar ve içeri giriyorlar. Trevor'ın sesi zihinsel bağlantıda bile stresli geliyordu. Bir saldırı düzenliyorlar.

Kaç tane silah buldun? Çok fazla olmayacağını biliyordum, ama akıllı olursak düşman kaç tane olduğunu bilemezdi.

Beş, diye cevapladı.

Bu şaşırtıcı değildi. Sadece birkaç sürü üyesi bu şekilde avlanmayı severdi, çoğu hayvan formuna bağlı kalmayı tercih ederdi. Onları evlere dağıttınız mı?

Orada olmamamızdan nefret ediyordum. Sürüyü, Charles'ın daha yaşlı bir versiyonu olan cinsiyetçi bir erkeğin ellerine bırakmıştık.

Evet, ama pek işe yaramaz. Halfway ve Joseph ne kadar uzakta?

Yarı yol şu anda kurt formunda, Lynerd bağlantılı olarak geliyor. Beş dakika içinde orada olurlar.

Lynerd ve Theo'nun konuşmanın bu kısmını halledeceklerine güvenerek annem ve Pearl'e bağlandım. Son birkaç dakikadır ikisinden haber alamamıştım, bu yüzden sakin kalmaya çalıştım. Siz ikiniz neredesiniz?

Kurtlar hâlâ peşimizde, diye yanıtladı Pearl, korkusu bağlantıdan belli oluyordu. Ne kadar hızlı koşarsak koşalım, bize yetişiyorlar. Charles gerektiğini düşünüyor.

Onu tanıyorum, kendi kışını kurtarmak için onlardan birini yaralayabilir. Ben olsam birlikte kalırdım. Bir kavga çıkarsa, yanınızda savaşacak insanlar olur.

Pearl, ? Annem sordu, beni duraklattı.

Birkaç dakika önce sana söylediğim yere yakın, diye cevap verdi Pearl ve kanım dondu.

Anne, lütfen bana sen ve babamın-

O bizim kızımız, annem araya girdi. Düşman Pearl'ü avlarken bir evde saklanmayacağız.

Beni dinleyeceklerini düşünmüştüm ama bu aptalcaydı. Şimdi sadece Pearl değil, son on yedi yıldır beni koruyan iki kişi de risk altındaydı. Daha da kötüsü, bana karşı kullanması için kendilerini Kel'e teslim ediyorlardı.

Dişlerimi sıktım. Hiçbirinin benimle iletişim kurmaya devam etmemesinin gerçek nedeni buydu.

Sen ve babam neredesiniz? Ben sordum.

Geldikleri yönün aksi istikametine doğru yola çıktık, annem beni rahatlatmaya çalıştı ama işe yaramadı.

Eğer ters yöne gitmiş olsalardı, düşman şu anda kokularını alıyor olurdu. Kurt formunda olsalar bile, annem ve babam zayıf kurtları nedeniyle insan formundan çok daha hızlı hareket edemezlerdi. Eğer güçlü kurtlar peşlerine düşseydi, onlara yetişmeleri yarı yarıya zaman alırdı.

En azından sürünün çoğu gelen her düşman kurtla savaşmak zorunda kalmayacaktı ama annem, babam, İnci ve diğer aptal dörtlü tehlikedeydi.

Titredim. Onlar saldırı altındayken arabada kilitli kalmanın verdiği huzursuzluk, derimden sürünerek çıkma isteği uyandırdı bende.

Samuel bana baktı. "var?"

Gözlerimi kapattım ve düzenli nefes almaya odaklandım. Telaşlanmak başkalarının kafasını koparmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Sakinleşmeli ve korkunun beni ele geçirmesine izin vermemeliydim. "Annem ve babam Pearl'ü aramak için gizlice dışarı çıktılar."

"Kurtlar onları yakaladı mı?" Jasmine mırıldandı.

"Henüz değil." Bu küçük bir lütuftu. Ailemin ne yaptığı konusunda onları bilgilendirdim.

Samuel eğildi ve elimi sıktı. "Yirmi dakika içinde orada oluruz. Hız limitinin iki katına çıkacağım."

Babamı da konuşmaya dahil ettim. Stevie'nin Kel'le çalıştığını öğrendikten sonra kilit altına almamdan hâlâ hoşnut değildi ve bana karşı daha mesafeli davranmaya başlamıştı. Ama bu ölüm kalım meselesiydi ve bunu aşması gerekiyordu. *Henüz almamışlarsa yakında kokunu alacaklar.*

Biz iyi olacağız, baba bağlantılı. Bizim için endişelenme.

Güldüm ve Samuel'in alnı kırıştı.

Evet, dürüst olmak gerekirse, kulağa deli gibi geliyor olmalıyım. Hoşlarına gitsin ya da gitmesin, onlar için her zaman endişelenirdim. Belki bana Stevie ve Pearl gibi davranmamışlardı ama kendi iyilikleri için bile olsa beni ellerinden geldiğince korumuşlardı. On yedi yıl boyunca, bir aileye sahip olduğum en yakın şey onlardı.

Herkes nerede? Oraya vardığımızda nereye gideceğimizi bilmem gerekiyordu. Oxbow'a giden yolun tanıdık manzaraları görüldü.

Hells Kanyonu'ndayız, Snake Nehri'ne yaklaşıyoruz, diye cevapladı annem.

Pearl, Charles ve arkadaşlarıyla birlikte aşağıda bir yerlerde.

Annemle babamın Hells Kanyonu'na gittiği yolu biliyordum. Eğer izlerini bulabilirsem, onları on dakika içinde bulabilirdim. *Yakında orada olurum.*

Theo'ya döndüm. "Kasabada neler oluyor?"

"Kurtlar saldırıyor." Theo bir elini saçlarında gezdirdi. "Bizden iki kişi öldü ve Halfway sürüsü az önce geldi. Joseph otuz dakika uzaklıkta."

Hay sikeyim. "Kaç kişi olduklarını düşünüyorlar?" Theo irkildi. "Kolaylıkla yüz."

Samuel'in sürdüğü hız sayesinde Joseph'i geride bırakmıştık. Başımı salladım ve üç araçtaki herkesle bağlantı kurdum. *Oraya vardığımızda eski danışmanlar Theo, Jasmine, Jack ve Samuel'in sürüye mahallede yardım etmelerini istiyorum. Miles ve Lucas'ın da benimle gelip annemi, babamı, Pearl'ü ve diğer dört kişiyi bulmalarını istiyorum.* Onları görevim gereği koruyacak olsam da, bu onları ailem kadar önemliymiş gibi adlandırmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

İki kraliyet danışmanını diğerlerinden ayırmaktan nefret ediyordum ama Kel'in kurtları kaçanın ailem olduğundan şüphelenirse en güçlüleri onların peşine düşerdi. İyi bir desteğe ihtiyacım vardı.

Bizim için sorun değil, diye cevapladı Michael.

Jack alay etti. *Neden birlikte gitmiyorum?*

Hells Kanyonu'na giden sık ağaçlara yaklaştığımızda elimi kaldırdım. "Samuel, arabayı durdur." Sonra Jack'in sorusunu cevapladım. *Zeke arkadayken arabayı sen kullanıyorsun. Arabayı sürmeni ve ona göz kulak olmanı istiyorum.*

Yavaşlayan Samuel kaşlarını kaldırdı. "oluyor?"

Miles, Lucas ve ben buradan çıkıyoruz, kapımı açarken herkesle bağlantı kurdum. Zaman çok önemliydi ve ben ailemi kurtaracaktım.

Miles ve Lucas da beni takip edince zıplayıp kapıyı çarparak çıktım. Çakıllı yoldan ağaçlara doğru koştum ve kurdum aklımı çeldi. Hiç tereddüt etmedi, tenim karıncalanırken ileri atıldı,

İki köknarın arasından geçip beni nehre götürecek yokuşu tırmandım.

saçlarımla aynı tonda açık sarı bir kürk filizlendi, kıyafetlerim yırtıldı ve omurgam çatlayarak dört ayak üzerine düşmeme neden oldu. Tamamen kurt formuna girene kadar birkaç adım beceriksizce koştum.

Duyularım arttığından, karanlıkta görüşüm daha netti ve koku alma duyum çok daha iyiydi. İki mil ötedeki kanyonda koşan bir keçinin sesini duyabiliyordum. Hızlı koştum.

-Ama Lucas ve Miles bana ayak uydurabilsin diye normalde yaptığımdan biraz daha yavaş yaptım. Bölgeyi benim kadar iyi .

Yanımda durdular ve üçümüz birlikte hareket ettik. Patilerimiz malçlara çarparak adımlarımızın sessiz kalmasına yardımcı oldu.

Kulaklarımda delici bir uluma çınladı.

Bizi buldular, Pearl bağlantılı.

Kahretsin, hâlâ beş mil uzaktaydık. Lucas ve Miles'a bağlandım. *Pearl ve diğerlerini buldular. Daha hızlı koşabilir misiniz?* Onları zorlamaktan nefret ediyordum ama kaybedecek zamanımız yoktu.

Bizim için endişelenme, Miles bağlantılı. Sadece git. Hızımızı kaybetmeyeceğiz.

Onları bu şekilde tutarak aileme doğru yola çıktım.

Pençelerim yere vuruyor ve her adımda arkamda toprak parçaları uçuşuyordu. Nefes nefese kalırken dilim ağzımdan dışarı fırladı, hızımı korumaya çalışıyordum. *Yakında orada olacağız.*

İki mil ötede, tam anne ve babamın kokularına kilitlenmişken, hırıltılar ve iniltieler duydum. Hepsi bir arada olmalıydı ve Kel'in kurtlarının bu şekilde koordine olup olmadığını merak ettim.

Kaç tane düşman kurt ? diye sordum. *On beş, diye* yanıtladı babam, en büyük korkumu doğrulayarak.

Sayıcı azdılar.

Kurduma dokunarak kontrolü ele almasına izin verdim. İniltieler ve hırıltılar her adım bir ömür gibi geliyordu. Hangi taraftan geldiklerine dair hiçbir fikrim yoktu ama sadece düşman olmadığından emindim.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir yolculuktan sonra, yer aşağı doğru eğildi ve yerçekimi bizi daha hızlı itti. Birkaç dakika sonra dövüş sahnesi görüldü.

Burası Charles, Pearl ve arkadaşlarının Hells Canyon'da yalnızken bana saldırmalarının ardından Bodey ve diğer üç danışmanın beni götürdükleri yerle aynıydı. Durumdaki ironi gözümünden kaçmamıştı.

Kahverengi-gri bir kurt Pearl'ün tepesindeydi ve omzunu ısıırıyordu. Burnuma saldıran kan kokusunu görmezden gelerek yere çöktüm ve sıçradım, ardından kahverengi-gri düşmana çarptım.

Onu yan yatırdım ve büyük bir *gürültüyle* Snake Nehri'ne düşürdüm. Pearl bana göz kırptı, kurdun diş izlerinden yanlarından kan akıyordu. Bir bacağında ısırık izi vardı.

Dayak yemişlerdi ve işleri daha iyi hale getirebileceğimizden emin değildim. Muhtemelen daha fazla kurt getirmeliydim ama oraya kaç kurt gönderildiğini bilmediğimiz için ana sürüyü riske atmak istemedim.

Kalk, diye bağladım, başının etrafında koşarak. Yerde kalırsa, başka bir kurt saniyeler içinde üzerine çullanacaktı.

Suyun içinde düşmana doğru koşarken o da ayağa . Ağırlığımı öne vererek nehir suyunu kurdun yüzüne sıçrattım, sonra dişlerimi boynuna geçirip parçaladım. Metalik tat ağzımı kapladı ve bir sonraki tehdidi değerlendirmek için etrafımda dönerken kendimi bunu düşünmemeye zorladım.

Benim avımla birlikte diğer iki düşman kurdu da yerde ölü yatıyordu ve geriye on iki kurt kalmıştı. Bakışlarım Josh'un bej kurduna takıldığında kusmuk boğazımı yaktı.

Düşman karnını pençeleyerek yarmış. Kan aktı.

Hiçbir kurt bir cadı olmadan hayatta kalamaz.

Gözleri büyüdü ve tökezledi, ben de başka bir yere baktım, Fred'in kömür kurdunun üç düşmanımız tarafından köşeye sıkıştırıldığını gördüm.

Hiç düşünmeden ona doğru koştum, Josh'a yardım etmeye çalışmadığım için bile midem bulanıyordu. Ama Josh gitmiş sayılırdı. Fred gitmemişti.

Hırladım ve kurtlardan ikisi dikkatlerini bana çevirdi. Gözleri, kurt formundayken bile dövmemin görüldüğünü öğrendiğim göğsüme odaklandı.

Kim olduğumu biliyorlardı.

İkisi Fred'i bırakıp bana saldırdı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Yere yattım, dövüşe hazırdım.

Biri bakır kürklü, diğeri tunç grisi kürklü iki düşman kurt birbirinden ayrılarak iki yanıma doğru koşmaya başladı.

Dili dışarıda olan bakır kurt, sanki bu hoşuna giden bir oyunmuş gibi bana doğru zıplayarak saldırırken, tunç rengi kurt daha temkinli bir şekilde yaklaşıyor ve soluk kahverengi gözlerini bana kilitliyordu.

Hırladım ve kendimi hareketsiz ve sabırlı olmaya zorladım. Eğer çok erken tepki verirsem, hamleme karşı koymak için yeterli zamanları olacaktı.

Bir metreye yaklaştıklarında, geriye doğru sıçrayabildiğim kadar yükseğe sıçradım ve altı metreyi aştım. Tunç kurt kendini düzeltmeye çalıştı ama bakır kurt tam ona çarparak onu kayalık zemine .

Pençelerimi sırtlarına geçirerek üzerlerine indim. Tunç kurt inledi ve yere düştü ama bakır kurt yuvarlanarak bacaklarımın açılmasına ve dengemin bozulmasına neden oldu.

Sertçe karnımın üzerine düştüm ve bakır kurt yan tarafıma doğru hamle yaptı. Pençeleri kürküme ve derime battı, hasarın keskin acısı nefesimi çaldı. Bağırdım, sesimi tutamadım ve ayağa kalktım. Etrafımdaki metalik kokuya kanım da eklenmişti ama başımı yana eğdim ve bakır kurdun pençelerinden birini ağızıma aldım.

Bacağını geri çekerken dişlerimi bacağına geçirdim. Ciyakladı ve ben de mümkün olduğunca fazla hasar vermek için çenemi sıktım.

Tunç kurt bana çarptı ve ben de bakır kurda çarptım. Çenem gevşedi ve bakır kurt pençesini ağızımdan çekti. Tökezledi ve bacağına ağırlık veremeyerek yere düştü. Ona takıldım, bacaklarım çıktı.

Yaralanmamış tarafımın üzerine düştüm, bir taş vücudumu zedeledi. Bu momentumu kullanarak bakır kurdun aksi yönüne döndüm ve ayağa kalktım. Tunç kurt çoktan oradaydı, çenesi açıktı ve sağ omzuma nişan almıştı.

Bu, Kel'in kurtlarının ortak temasıydı; eğer öldürmeye gitmiyorlarsa, omuzlarına saldırırlardı. Omzumu dişlerinin ucu beni sıyrarak kadar geriye çektim ve dişlerimi boynuna geçirdim.

Vücudu sarsıldı ve göğsüme doğru hamle yaptı. Tırnakları derimi yırttı ama iki dakikadan kısa bir süre içinde bir yaranın daha yanmasını görmezden gelerek çenemi kilitli tuttum.

Yanımdan bir hırlama geldi ve bakır kurda doğru dönmeden önce tunç kurdun boynuna dişlerimi geçirdim.

Göğsümdeki tüylerden ılık kan damlıyordu ve sürekli büyüyen listeme bir ölümün daha eklendiğini düşünmemeye çalışıyordum.

Bakır kurt bana doğru topallayarak geliyordu, kara gözleri öfkeyle açılmıştı. Daha fazla zaman kaybetmek istemediğim için onu yarı yolda karşıladım ve ölümcül darbeyi indirmeye hazırlandım. Sonra kader arkadaşı bağlantım yeniden canlandı.

Callie, Bodey bağlandı, endişesi işledi. *Yaralanmışsın. oluyor?*

Dondum kaldım. Eğer uyanıksa, bir şeyler ters gitmiş olmalıydı. *Sen iyi misin?*

O tereddüt anı, bakır kurdun omzumu ısırması için gereken tek şeydi.

Bir pençemi karnının altından geçirip arkadaşlarının Josh'a yaptığı gibi onu kesip açtığımda ciğerlerimi yakıcı bir acı kapladı. Beni bıraktı ve tökezleyerek kışının üzerine düştü.

Kahretsin *Callie*, Bodey bağlandı, korkusu beni boğuyordu. *Orada olmam gerekiyor. Kel bana ailenin sürüsünde olduğunu söyledi.*

Kafamı tekrar oyuna vermem ve ona güven vermem gerekiyordu, böylece bu iş bitene kadar bağlantımızı engelleyebilirdim. *Öyleyiz ve seni kafamın içinde duymayı ne kadar sevsem de odaklanmam gerek. Yaralarım ölümcül değil. Yemin ederim.* Sırada kimin yardıma ihtiyacı olduğunu belirlemek için bölgeyi taradım. Lucas ve Miles birer kurt öldürmüştü, geriye savaşacak sekiz düşman kurt kalmıştı.

Fred, Charles, babam ve Bryson birer kurtla savaşırken düşmanın geri kalanı Lucas ve Miles'a saldırmak için ikiye bölünmüştü.

Annem ve Pearl kayıptı.

Sürü bağlantılarının sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum. Onlara bağlandım,

Siz ikiniz iyi misiniz? Ağaçlarda onları aradım.

Biz iyiyiz, diye cevap verdi annem. *Pearl kaçtı, ben de başka kurtlar gelebilir diye peşinden gittim. Yakında dönmüş oluruz.*

Suya girip saklanın, diye cevap verdim. Buradan uzakta daha güvende olurlar. *Bu işi hallettik.* En azından ben öyle umuyordum.

Babamla dövüşen grafit grisi kurt arka ayakları üzerinde durdu ve babamın yüzünü ve burnunu tırmaladı. Babam başını göğsüne eğdi ve geri çekilmeye çalıştı ama arkasında büyük bir kaya vardı.

Yardıma en çok onun ihtiyacı vardı.

Ona doğru koştum ve babam sırt üstü düşerken göğsüm sıkıştı. Grafit kurt saniyeler içinde babamın boynunu kesip açmıştı.

Asit boğazımı yaktı ve kurdu babamdan uzaklaştırırken onu aşağı ittim. Jack, Samuel ve eski danışmanlara *bağlandım, yakınlarda herhangi bir cadı varsa, hemen bana gelmelerini istiyorum.*

Grafit kurt hırlayarak kendini toparladı ve göğsü kabarak bana baktı. Babamın kanı burnunu kaplamıştı.

Hiç cadı yok, diye cevapladı Samuel.

İçimde sıcak bir öfke patladı ve içimde bir şeyler koptu. Güç vücuduma yayıldı, büyülerim cızırdadı ve her zamankinden daha hızlı hareket ettim. Düşman kurda çarptım, o da geriye doğru uçarak en yakındaki karaçam ağacına çarptı. Vücudu ağaca çarptı, kafası ağacın gövdesine çarptı ve yere yığıldı. Ayağa kalkmadığından emin olmak için bekledim.

aceleyle babamın gittim, kimsenin sırtıma saldırmaması için yüzümü kavgaya döndüğümünden emin oldum.

Babamın boynundan kan akıyordu ve gözleri kocaman açılmıştı. Boynuna baskı uygulamak için pençelerini kullanmaya çalıştı ama pençeleri el gibi değildi. El olsalardı bile bir işe yaramazlardı.

Ne kadar kötü? Babam yaraya baskı uygulamaya devam ederken bağlandı kurdu.

Yalan söyleyebilmek için iyi bir zaman olabilirdi ama pis koku beni verirdi. *Hiç iyi değil.* Başımı eğdim, gözlerim yanıyordu. Bana karşı her zaman annemden daha kayıtsız olsa da, en azından yanımdaydı. Benim için doğru olanı yapmaya çalışmış, Pearl bana kötü davrandığında onu cezalandıracak kadar ileri gitmişti. Hiçbir zaman Stevie ve Pearl'le olduğu gibi gerçek bir baba-kız ilişkimiz olmamıştı.

Başını salladı, pençelerini bırakarak kabul etti.

Gözlerim diğerlerine doğru kayd. Lucas ve Miles iki kurt daha indirmişti. Yedimize beş kişi daha eklenmişti. Charles ve Bryson'ın açık yaraları vardı ve onlara yardım etmem gerekiyordu ama babamı bırakmak istemiyordum.

Bu şekilde değil.

Diğerlerine git. Babam başını yana çevirdi. *Charles ve Bryson'ın sana ihtiyacı var. Senden yardım istemeyecekler.*

Ama-

Onlara yardım et, ama Callie'ye. Babam gargara ile inleme arası ses çıkardı. *Özür dilerim. Daha fazlasını yapmalıydım ama sen bizi zorladığında ve ailemiz bu yüzden daha kötü muamele gördüğünde...*

Daha zayıf bir kurt olmasına rağmen, yine de hayvanı tarafından daha güçlü olarak görülmek istiyordu. Her kurt saygı görmek ister ve ben bunu anlıyordum. *Yapma. Anlıyorum. Bana yiyecek ve giyecek verdin, yaralarımı ilgilendin. Benim için isteyebileceğimden çok daha fazlasını yaptın.*

Bu yeterli değildi. Babamın nefesi yavaşladı. *Ve özür dilerim. Sadece lütfen... kız kardeşlerine ve Julie'ye dikkat et. Sana ihtiyaçları olacak.*

Çelik grisi bir düşman kurdu Charles'ın boynunu ısırды, ana atardamarına çok yakındı.

Yemin ederim onları koruyacağım, ayağa kalkarken yemin ettim.

Şimdi git, baba bağlı.

İşte bu kadar. Düşman çok ileri gitmişti. Anneme, Pearl'e ve Stevie'ye bağlandım, *babam ölüyordu.*

Ne? Stevie'nin nefesi kesildi. *Ona yardım etmenin bir yolu var mı?*

Valor'ların Grangeville'deki evinde bizden saatler uzakta olduğu için ne kadar çaresiz hissettiğini ancak hayal edebiliyordum.

Çelik grisi kurt Charles'ın boğazından kurtuldu ve ben de ona doğru koştum. Öldürücü darbe için kendini yeniden konumlandığında, pençelerini dişlerinin hemen üzerindeki diş etlerine saplayarak yüzünü kestim. Kafası geriye düştü.

Hayır, , diye cevapladım Stevie'ye, çelik grisi kurdu birkaç metre geriye iterken. Dengesini sağladı ve umduğum gibi yere düşmedi. *Annem ve Pearl'ün geri dönmesi gerek. Daha fazla hayatta kalamaz.*

Ve şimdi geri dönersek biz de olmayacağız, diye tersledi Pearl.

Pearl'ün her zaman bencil olduğunu düşünmüştüm ama şimdiye kadar bunu saklamakta iyiydi.

Üçümüzün de ölmesinin bir faydası yok, diye bitirdi.

Çelik grisi kurt dişlerini gösterdi, diş etlerinden kan akıyordu. Zayıflık göstermiyordu, ki bu benim için sorun değildi. Düşmanın ilk hamleyi yapmasını beklemekten bıkmıştım. Bu artık sona ermişti.

Pençelerini çamurlu zemine gömdüm ve hızlanmak için ittim. Kurt arka ayaklarının üzerine kalktı, beni pençelemeye hazırды, ben de yana döndüm ve belli bir açıyla saldırdım. Dönmeye çalıştı ama ben ondan daha hızlıydım ve ön bacağının altında, bir insanın koltukaltının olduğu yeri ısırdım.

İnledi ve kurtulmaya çalışarak daha yukarı kalktı, ben de göğsünün alt kısmını ısırdım. Bu sefer ön bacaklarını indirerek beni sıkıştırmaya çalıştı ve ben de onun altına yuvarlandım ve göğsünü ısırmaya devam ederken dört pençemi de vücuduna sapladım.

Stratejimin ne olduğunu bilmiyordum ama bir daha kimseye zarar veremeyene kadar acı çektirmek istiyordum. Vücudu benimkine doğru ve ben de bacaklarımı kullanarak onu fırlattım. yere düştü,

Gözlerini kapatırken homurdanıyordu. Alt tarafı yara içindeydi ve göğsünde açtığım büyük yaradan kan akıyordu.

Kürkü kanıyla keçeleşmişti, yuvarlandım ve bir sonraki yardıma ihtiyacı olan kişiyi aradım.

Miles son düşman kurdun boğazını parçalıyordu. Zorlukla nefes aldım ve Charles ile Bryson'a baktım. Charles'ın durumu daha kötüydü ve kanaması çok fazlaydı ama şekil değiştirenlerin iyileşmesi sayesinde iyi olacaktı. Bryson'ın vücudunda birkaç ısırık vardı ama yüzeysel görünüyordlardı. Neyse ki bu ikisi Theo, Trevor ve Zeke'den sonra Theo'nun sürüsündeki en güçlü kurtlardı.

Charles bana bakmadı. Onun yerine, sanki dünyadaki en ilginç şeymiş gibi Snake Nehri'ne baktı.

İğne.

Tam annem açıklığa koşarken aceleyle babamın yanına döndüm. Babamın yanına çöktü ve ona sokuldu. Göğsü zar zor hareket ediyordu. Benimle olan bağı soğumuştı ve keder içimi delip geçti. kurtaracak kadar koruyamadığım için nefret ediyordum.

Annem sızlandı, yürek parçalayan sesi ruhumu çekiştirdi. Keşke yapabileceğim daha fazla şey olsaydı.

Ama endişelenmem gereken çok daha fazla insan vardı, bu yüzden Samuel ve diğerlerine geri bağlandım, *Birini kaybettik ve ikincisi de hızla yok oluyor. Düşman kurtlar öldü ya da ağır yaralandı, bu yüzden Lucas, Miles ve ben size geri dönüyoruz.*

Artık yakın tehdit sona erdiğine göre, adrenalinim azalmaya başladı ve omzumdaki ve yanlarımdaki ağrının süzülmesine izin verdi. Çok güzeldi.

Dönüş yolunda dikkatli olun, diye yanıtladı Michael. Sayılarını tam olarak tespit edemedik.

Tabii ki hayır. Kel'in tek derdi bizi karanlıkta tutmaktı. Kontrolü geri almanın bir yolunu bulmalıydım. *Miles ve Lucas, savaşa yardım etmek için benimle mahalleye gelebilir misiniz?*

Lucas başını salladı ama beni inceledi ve . *Bodey tekrar yaralanmana izin verdiğimiz için bizi öldürecek.*

Ona dikkatle baktım. *Hiçbir şey yapmama izin vermedin. Ben kendi seçimlerimi yaparım ve inanın bana, bu şekilde incinmeyi ya da babamı kaybetmeyi seçmezdim.*

Dikkatim göğsünün hareketi durmuş olan babama kaydı. Onun paket bağlantısı göğsümde soğudu ve boğazım sıkılarak neredeyse beni boğacaktı. Annem başını geriye atıp uluyarak kalbimden bir parça daha kopardı. Gözlerim yandı ve Pearl'e bağlandım: *"Hemen buraya gel. Tehdit ortadan kalktı ve babam daha yeni öldü. Annemin sana ihtiyacı var."*

Ama Pearl başladı.

Yeter. Düşüncelerimi alfa iradesiyle birleştirdim. Eğer bencil olacaksa, onu annemin yanında olmaya zorlardım. Babama veda et ve anneme destek olmak için buraya gel. Ben sürünün geri kalanına yardım etmek için mahalleye dönüyorum. Sonra Bryson ve Charles'a bağlandım, *Siz ikiniz burada kalın ve herhangi bir düşman kurt sizi bulursa bizi uyarın.* Annemi ve Pearl'ü tamamen korumasız bırakamazdım, babama verdiğim sözden sonra olmazdı.

Lucas, Miles ve ben mahalleye doğru koşarken her adımda yanlarım ve omzum zonkluyordu. Acıyı bastırdım ve Bodey'e bağlandım. *Babam az önce öldü.*

Kahretsin, Callie. Onun acısı ve hayal kırıklığı benimkiyle birleşti. *Çok özür dilerim. Burada kapana kısılmak yerine orada olsaydım-*

Yapma. Hepsi Kel'in suçu. Kötü hissetmeni bir şey yok.

Jasmine'in peşinden koşmak yerine seninle kalsaydım, belki...

Stevie olsaydı ben de aynısını yapardım, diye yanıtladım kararlılığımı ona doğru iterek. *Sen yanlış bir şey yapmadın. Kel bunca zamandır bizden birkaç adım öndeydi.*

Onu yenebilecek biri varsa o da , dedi sevgiyle.

Bundan emin değildim ama Bodey artık çoğunlukla ulaşılmaz olduğu için onun şeyler söylemesine ne kadar güvendiğimi fark ettim. *Yine seninle mi? Acı ama Kel'in ne yapacağı belli olmayan biri olduğu düşünülürse, bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildim.*

Sıçanlarla dolu, sidik gibi kokan bir bodrumda kilitliyim. Burada benimle birlikte başka birinin sesini duyduğumu düşünüp duruyorum ama bu benim hayal gücüm olabilir. Kel'e gelince, uyanık olduğumu bildiğini ya da umursadığını sanmıyorum. Bu da başka bir işkence şekli.

Uzun süre hapiste kalmayacaksın. Russell'ın bunu başaracağına inanmak zorundaydım. *Bir plan yapıyoruz.*

Kendini feda etmeni gerektirmeyen bir şey, değil mi? Seni kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Callie- o başladı.

Sana hiçbir şey söyleyemem Bodey, sen onun tutsağıyken olmaz. Seni elimden geldiğince korumalıyım ve bana güvenmelisin.

Her zaman, hiç tereddüt etmeden cevap verdi.

Miles, Lucas ve ben kanyonun en yüksek tepesine tırmanıp mahalleye doğru koşmaya başladık. Kavgadan gelen hırıltılar ve hırıltılar bize doğru yankılanıyor, arada bir sınırlı silahlarımızdan çıkan rastgele bir atışla noktalanıyordu.

Ağaçların arasından ilerlemeye devam ettik ve Kel'in kurtlarından bazılarına gizlice yaklaşıp sayıları ve planları hakkında biraz fikir edinebilir miyiz diye merak ettim.

Ağaçların arasından ilk evler önümüzde belirdi ve ilk evin arka kapısında beş düşman kurt ve insan formunda bir tanesinin karanlığa gömüldüğünü gördüm. İçeride birkaç sürü üyesi olduğunu hissettim.

Yavaşladık ve evin önünü ve arkasını görebileceğim tarafına doğru döndük. Yirmi kurt ön kapıya saldırıyor, büyük bir kargaşa yaratıyordu ve içerideki her şeyi değiştirenin muhtemelen bu acil tehdide odaklandığını fark ettim.

İnsan kilidi açıp kapıyı yavaşça açtıktan sonra içeri süzülürken ve onu beş kurt takip ederken dehşet içinde arkasını izledim.

Kahretsin. Çok geç olmadan onlara haber vermeliydim.

ONUNCU BÖLÜM

Bana en yakın olan Oxford kurtlarıyla bağlantı kurdum. Charles'ın babası Trevor'a ait olan evde kimin olduğundan emin değildim, bu yüzden herkesle bağlantı kurdum. *Trevor'ın evinde her kim varsa, beş kurt ve insan formunda bir şekil değiştiren arka taraftan içeri giriyor. Herkes olsun. Bunu tek ev bu olmayacak.*

Miles, Lucas ve ben hızımızı artırdık. Ön patilerim yere her vurduğunda omzum ağrıyordu ama ağrı hafifliyordu, bu da yaranın iyileşmeye başladığını gösteriyordu.

Zeke, Trevor, Jack ve ben buradayız, Jasmine bağlı. Zeke'i bağlamıştık ama bize yardım etmesi için gitmesine izin verdik, bu yüzden o ve Trevor dışarıdaki kurtları uzak tutmak için silahları ateşliyorlar.

Zeke'in olaya dahil olmasından nefret ediyordum ama olan olmuştu ve o ve Trevor gruptaki en iyi şutörlerdi.

Dışarıdaki yirmi kişiyi riske atmadan altı davetsiz misafiri indirip içeri girmek Jack ve Jasmine'e kalmıştı. Neden bu kadar azının evde olduğunu merak ediyordum. Yirmi sürü üyesinin bir arada olması daha güvenli olurdu ama onları korumak için içeri girmemiz gerekiyordu.

Theo'nun sürüsünde, mahalleyi oluşturan altmış ev arasında bölünmüş, çocuklar da dahil olmak üzere toplam iki yüz üye vardı.

Kapıya ulaştık ve arka ayaklarımın üzerinde durup ağzımı kullanarak kapı kolunu çevirdim ve içeri girmemizi sağladım. İçeriden biri çığlık attı. Kanım dondu. Jasmine'in sesine benziyordu.

Birkaç adım geri yürüdükten sonra dört ayak üstüne düştüm. Sonra üçümüz mutfığa koştuk. Buradaki tüm evler aynı kat planına sahip olduğundan, mutfaktan çıkıp sola dönerek doğrudan oturma odasına koşmam gerektiğini biliyordum.

Karmaşayı izledim. Zeke ve Trevor penceredeydi. Her ikisinin de camı birkaç santim yükselterek oluşturdukları küçük açıklıktan dışarıya doğrultulmuş birer silahları vardı. Zeke'in silahı olmasından nefret ediyordum ama bu karara itiraz edecek zamanım yoktu. Jack ve Jasmine kurt formuna bürünmüş beş hayvanla uğraşırken, insan olan elinde bıçakla Zeke'e saldırıyordu.

Sadece bir kurt Jasmine'e meydan okuyarak yanlarına vururken, diğer dördü mutfığa yakın bir yerde Jack'in üzerine çullandı.

Jack'e yardım et, diye emrettim ve ben Jasmine'e ulaşmaya odaklanırken Miles ve Lucas emrime itaat ederek harekete geçtiler.

Zeke, arkanda, diye uyardım, ön bahçedeki düşmanı durdurmak için ona canlı ihtiyacım vardı.

Siyah kurt Jasmine'e yandan vurdu ve çilek sarısı kürkünü kanla boyadı. Odanın ortasında, kanepenin ve aşk koltuğunun diğer tarafındaydılar.

Kanepenin koluna ve ittim, sonra siyah kurdun sırtına kondum. Hiç duraksamadan pençelerimi böğrüne batırdım ve ensesini ısırdım.

Beni üzerinden atmaya çalıştı ama ben tutundum ve kıpırdamadım. Tökezleyerek cam sehpaye çarptı ve onu . Cam üstten düşüp paramparça oldu, cam kırıkları ve parçaları ahşap zemine saçıldı.

Siyah kurt döndü ve yan tarafımı en yakın masa ayağına çarptı. Tırmalandığım tarafa çarptı ve nefesim kesildi.

Bir silah sesi duydum ve başımı kaldırdım. Jack bir çığlık attı ve ben de dönüp baktığımda kurşunun tam kuyruğunun yanına, kıkına isabet ettiğini gördüm. Alabaster rengi bir kurt ve çamurlu kahverengi bir kurt birlikte Jack'in üzerine atladı.

Hayatta kalmamızın hiçbir yolu yoktu.

Arka bacaklarını tekmeleyen siyah kurt beni ters dönmüş masa iskeletinin üzerine fırlattı. Sırtım sert bir şekilde masanın ayağına çarptı, tahta parçalandı ve yere düştü. Vücudum sarsıldı ve Bodey'in paniği içime işledi.

İstediğimden daha yavaş hareket ederek, siyah kurt tekrar saldırmadan önce umutsuzca yuvarlanmaya çalıştım. Döndü, saldırmaya hazırды ki Jasmine öne fırladı ve boynunu ısırды. Siyah kurt onun pençesinden kurtulmak için sağa doğru hareket etti ama o sıkı tutundu.

Jack'e yardım et. Bağlandı. sonrasını ben hallederim.

Sonunda Zeke'in kendisine doğru gelen düşman insana bıçakla vurduğunu görmek için döndüğümde bir el daha ateş edildi.

Dışarıdan gelen bir düşman kurdu pencere camına sıçrayarak camı kırdı. Zeke'in dikkati dağılınca, kurt evin o tarafına doğru ilerledi.

"Zeke, kıcını tekrar yerine koy," diye Trevor ve onu azarlayanın ben olmadığımı sevindim.

Dört ayak üzerine dönerek Jack'e doğru ilerledim. Alabaster ve çamurlu kahverengi kurtlar ona aynı anda saldırmaya başladı. Miles ve Lucas hâlâ savaştaydı ve düşman kurtlar, yarası sayesinde Jack'e birkaç sağlam darbe indirebilmişti.

Alabaster kurdu en güçlüsüydü, bu yüzden önce onu hedef aldım. Hafif kurt saldırmak için başını eğdiğinde odanın köşesine koştum ve ben de aynısını yapmaya karar verdim. Çömeldim, tüm gücümü topladım ve Jack'e çarpmadan bir an önce yanına sıçradım.

Onu Miles'in yanından duvara doğru ittiğimde boğuk bir inilti duydu, kafası duvara o kadar sert çarptı ki alçıpan çukurlaştı.

Teşekkür , kış tekmeleyici, diye bağlandı Jack ve göz ucuyla, çamurlu kahverengi kurtla olan savaşını artık teke tek olduklarından daha iyi idare ettiğini gördüm.

Bir süredir bana böyle hitap etmiyordun. Kızgın görünmeye çalıştım ama Samuel'le ilk karşılaşmamızdan sonra bana taktığı lakabı kabul ettim. Kardeşimin bir tehdit olduğunu düşünerek ona lambayla saldırmıştım.

Kaymaktaşı kurdun başı yıldızlar görüyormuş gibi sallanıyordu. Güzel. Onu bitirmem gerekiyordu.

Öldürmek için ateş ettim ve boğazına atladım.

Beni kurtardıktan sonra bunu hak ettin, diye cevap verdi Jack. Daha ne kadar dayanabilirdim bilmiyorum.

Dişlerim yumuşak ete battı ve kanın bakır tadı ağzımı doldurdu. *Kıçın vuruldu.*

Alabaster kurdu dövüşmeyi bıraktığında. Elimi bırakıp bedeninin duvara yaslanmasına izin verdim ve sıradaki yardıma ihtiyacı olanı görmek için döndüm. Miles ve Lucas'ın ayaklarının dibinde birer ölü kurt vardı ve Jack çamurlu kahverengi kurdun midesini parçalayarak onu öldürmüştü. Daha fazla kurt aşağı inerken pencerelere koşan Jasmine'i kontrol etmek için döndüm.

Arkadan daha fazlası gelebilir. Yakındaki herkese bağlandım, *Herkes nasıl ?* Buradaki silahlarla, sayıca az olan başka bir eve yardım etmek için ayrılabilirim.

Theo cevap verdi, *beş paket bağlantısını kaybettim. Yardıma gelen diğer sürülerden emin değilim.*

Dan ve ben diğer on beş şekil değiştirenle birlikte Zeke'in evindeyiz ve biz iyiyiz ama düşman neredeyse kapıdan içeri girmek üzere. Daha fazla iyi olamayacağız, diye araya girdi Michael.

Sonra Halfway sürüsünün alfası "Neredeyse " diye .

Şimdiye kadar çok fazla vardiya kaybetmemiştik ama bu değişecekti. Tamamen dezavantajlı durumdaydık.

Motorların hafif uğultusu duyuldu.

Bacaklarım neredeyse tutmuyordu. Kel bizi yıkmak için daha fazla takviye mi göndermişti? Babamı zaten kaybetmiştim. O kaltak benden başka ne almak istiyordu?

Motorların sesi yükselirken bir kurt uludu. Etrafımdaki dünya bulanıklaştı ve bu cehennemden kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. *Geliyor,* Samuel bağlandı. Sesi yeni duymuş olmalı; benim kulaklarım diğerlerininkinden daha güçlüydü. *Onları daha önce durdurmalıyız.*

Artık çok geç.

Ona çıkışmak istedim ama bu hiçbir işe yaramayacaktı. Birlikte çalışmalı ve enerjimizi kendi aramızda kavga ederek harcamamalıydık. *Bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacımız var.* Sorun şu ki, ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Kel ölmemi istemiyordu. Belki bunu kendi avantajıma kullanabilirdim.

Kurdumu çekiştirerek ona insan olmak istediğimi söyledim. Şaşkınlığını hissedebiliyordum ama kararına güvenerek geri çekildi. En azından birimiz güvendi. İnsan formuna geçtim ve çıplak olduğumu unutmaya çalıştım. Alçakgönüllülük şu anda önemli değildi.

Ne yapıyorsun? Lucas sordu.

Nefesimi üfledim. "Buradan çıkarabildiğim kadar kurt çıkaracağım."

Zeke ve Trevor hâlâ pencereden ateş ediyorlardı ve arkalarında olup bitenlere dikkat etmiyorlardı. Zeke'e doğru koştum ve yanındaki yerden mermileri aldım.

Elimi uzattım. "Silahını bana ver."

Başını bana doğru çevirdi ve gözleri büyüdü. "Git kıyafetlerini giy ve bırak bunu adamlar halletsin."

Onun kraliçesi olmama rağmen beni hâlâ hiçe sayıyordu ve buna bir son vermem gerekiyordu. Alfa iradesinin sesime sızmasına izin verdim. "Silahı bana ver. Bir daha istemeyeceğim. Jack'i sen vurdun. Ateşli bir silahla sana güvenilmez. Şimdi olduğun yerde kal ve sadece benim ya da kraliyet danışmanlarının sana söylediklerini yap."

Çenesi gerildi, kurdu onu silahı bana vermeye zorlarken hırladı. Soğuk metal ellerime yabancı geliyordu ama silahla yeterince hasar verebileceğime güvenmeliydim. Babamın silahını sık sık doldurduğunu görmüştüm, bu yüzden ön kapıya doğru ilerlerken daha fazla mermi ekledim.

Callie, ne halt ? Miles homurdandı.

Halkımı koruyordum. Kapıyı açtım, silahı kaldırdım ve dışarı çıktım. Hiçbir şeyi vurmadığımdan emin olarak peş peşe ateş ettim ama düşman kurtlar dağıldı.

Herkes arka kapılardan çıksın ve hızlı bir şekilde Cehennem Kanyonu'na doğru koşsun. Ayrıldığımızda orada hiç düşman kurt hissetmemiştim.

Kimse cevap vermedi, bu yüzden dinleyip dinlemediklerinden emin değildim. Düşman kurtlara doğru koşarak birkaç saniye arayla ateş ettim. Kurtlar geri çekildi ve çocukluk evimin bulunduğu mahallenin uzak ucundan bir uluma daha geldi.

Etrafımdaki tüm düşman kurtlar o yöne doğru kaçıştı ve birkaç adamımın emrime uyarak arka bahçelerine doğru koştuğunu fark ettim. Bir an için buna inanamadım ama sonra gerçekler ortaya çıktı. *Zeke'in evini geçip kanyona koşun. Snake Nehri'ne git ve yüzerek Idaho tarafına geç, sonra koşabildiğin koş.*

Yolun ortasında durdum ve bana yaklaşacak kadar cesur olan düşman kurtlarına ateş ettim. Neden bu şekilde koştuklarından emin ama bu, halkıma buradan çıkma şansı veriyordu.

Callie, hadi. Lucas patilerinin üzerinde zıplayarak birkaç adım önümde belirdi.

Miles onun yanında belirdi, kara gözleri benimkilere kilitlendi.

"Herkes gitmedi." İnsanları geride bırakamazdım. Adamlarımın çoğunun benim yönlendirdiğim gibi ormana doğru koşmasını izledim. Herkesin oradan çıkmayı başardığından emin olmalıydım.

Sen kraliçesin, Miles bağlantılı. *Gitmek zorundasın.*

Kahretsin. O haklıydı. Eğer yakalanırsam, herkes için daha kötü olacaktı.

Farlar mahalledeki ağaçların arasından parlıyordu ve kalbim daha da hızlı çarpıyordu. En az beş araba geliyordu.

Doğru, kraliçe beni öldürmek istemiyordu ama beni esir almak istiyordu. Bunu sağlamak için Bodey'i aldı, bu yüzden burada takılıp kendimi edemezdim.

Çok uzun süre kalmıştım.

"Tamam." Başımı salladım ve topuklarımın üzerinde dönerek kanyona doğru koştum. Bağlandım, *hemen çık.* Soğuk hava çıplak bedenime çarpıyordu ama tehdit ensemdeyken bu bile beni serinletemezdi. Düşman yanımdan kışını kaldırıp geçerken silahımı ateşlemeye devam ettim. Biri inledi ve tökezleyerek yere düştü.

Vay . Gerçekten birine vurabilirdim. Belki bu işi . önce biraz alıştıрма yapsaydım iyi olurdu.

Neredeyse tepemizde bir araç kükredi ve omzumun üzerinden baktığımda kiraz kırmızısı bir MINI Cooper'ın bana doğru hızla geldiğini gördüm. Hızımı artırdım ve kurdum tekrar kontrolü ele almak isteyerek zihnimi fırçaladı. *Vites değiştiriyorum,* diye Lucas ve Miles'a haber verdim.

Patladığında derim karıncalandı ve hızla yer değiştirmeye zorladı. Sağımdan bir kurdun bana doğru geldiğini hissettim ve sürü bağlantılarımdan bunun benim halkımdan biri olmadığını anlayabiliyordum.

Bize doğru koşanı yakalayacağım, Miles bağlantılı. Callie'yi buradan çıkar.

Dört ayağımın üzerine indiğimde, rüzgâr kıpırdandı.

Esinti daha da güçlenerek tüylerimi savurdu ve patilerim çimenlere sürtündü. Göğsümde mide bulandırıcı bir his ortaya çıkarken kan kulaklarıma hücum etti. Yağmur yağmıyordu ve nadiren kasırga oluyordu. Bu bir büyü olmalıydı.

Havada asılı kaldım, yavaşça daire çizdim. *Üzgünüm, Bodey.* Ne kadar aptal inanamıyordum. Evin önüne koşmamalıydım ama halkımı korumam gerekiyordu. Bu karar sadece buradaki herkese değil, tüm Kuzeybatı Bölgesi'ne zarar verebilirdi.

Arkadaşımin endişesi çöktü. *Bebeğim, oluyor?*

Bu ve dönme arasında, asit boğazımı yaktı. *Kel'in cadıları beni yakaladı. Ben sadece herkesi korumaya çalışıyordum ...*

Bodey bağlantımıza eski danışmanlar Jack, Samuel, Miles ve Lucas'ı da ekledi ve *"Herkes kışını kaldırıp Callie'yi korusun,"* dedi.

Miles ve ben zaten buradayız, dostum, diye cevapladı Lucas. *Onu aşığı indirmeye çalışıyoruz.*

Yardım için geri dönüyoruz, Michael bağlantılı. *Çok uzakta değiliz.*

Yaşlı bir adamın sesi bize bağlandı, *Joseph sürüsü burada. Mahalle girişine yaklaşıyoruz.*

Tanrıya şükür takviye kuvvetlerimiz vardı. *Yakalandım ve yardıma ihtiyacım var, henüz ormana girememiş olanlar gibi.*

Sonra hava kayboldu ve ben yere düştüm.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Nefesimi sertçe çektim, acıya hazırlandım ama vücudum Trevor'ın evinin iki ev aşağısındaki ön bahçenin çimenlerine çarptığında beni neredeyse hiç sarsmadı.

Belki de düşündüğüm kadar yüksekte değildim.

Etrafımda döndüm, kırmızı arabaya hırlayarak saldırmaya hazırlandım. Evet, cadıların büyüğü vardı ama ben yere yatıp dayak yemezdim. Bu içimde yer etmemişti. Öyle olsaydı, yıllar önce pes ederdim.

İlkini dört tane daha MINI Cooper elektrikli araba takip etti. Gözümü kırptım.

Hiç bu kadar çok elektrikli arabayı bir görmemiştim.

Öndeki arabanın yolcu kapısı açıldı ve benim yaşlarıma yakın genç bir cadı dışarı çıkıp ellerini bana doğru uzattı. "Yoldan çekilsinler," diye bağırdı.

Pençelerimi çimlere gömdüm ve ona doğru koşmaya başladım. Patlama ona ulaşmadan beni vuracaktı ama en azından ona yaklaştığımda ona daha yakın olacağımı umuyordum. Kendimi hazırladım, acıyı bekledim ama bir rüzgâr esip geçti.

Yanımdan gelen bir çığlık dikkatimi çekti ve düşman bir kurdun eve çarptığını görmek için .

Bacaklarım titredi ve ellerini indirmekte olan cadıya dönüp baktım.

Gülümsedi, konyak rengi gözleri sıcacıktı. "Sizi yakaladık, Majesteleri."

Başımı eğdim, bunun bir rüya olup olmadığını merak ediyordum. Cadı beni bir kasırganın içine çekmişti ve şimdi de beni korumaya yemin ediyordu. Davranışları çelişkiliydi.

Bu arada, cadılarımız oraya bizden önce varabilir, alfa olması gereken yaşlı adam tekrar bağlandı. Biz hayvan formundayken bize yetişmeye çalışmak yerine arabayla gitmeye karar verdiler.

Neredeyse gülecektim. *Bunu beş dakika önce bilmek iyi olurdu. Onların Kraliçe Kel'in destekçileri olduğunu sanıyorduk.* Üzerimdeki gerginlik biraz azaldı ve tüm kurt şekil değiştirenlerimizle bağlantı kurarak onları neler olup bittiği konusunda bilgilendirdim.

Taze gözlerle beş arabaya döndüm ve artık yanımdan koşarak geçen düşman kurtları görmediğimi fark ettim.

Üzgünüm, oraya bu kadar hızlı varacaklarını düşünmemiştim ve Lynerd ile konuşuyordum. Alfa pişman gibiydi. Ama haklısın. Size hemen haber vermeliydim. Sana yolda olduğumuzu söylememi tavsiye etti.

Bu, kızgınlığımı yatıştırmaya yetti. Baskı altındayken hata yapan birini suçlayamazdım -tanrılar biliyordu ki ben de sağda solda hata yapıyordum ve bazı alfaların aksine, alaycı bir tavır takınmadan özür dilemişti.

Hepimiz stres altındayız ama bu iyi bir mazeret değil. Bir dahaki sefere hem Lynerd hem de benimle konuş. Lynerd'ı iktidara getirdikten hemen sonra onu gözden çıkarmak istemedim. Oregon danışmanının yanımda olmasına ihtiyacım vardı, Zeke gibi bana karşı çalışmasına değil.

, Majesteleri.

Bu unvandan hoşlanmamıştım ama onu düzeltmek de istemedim. Pozisyonda yeniydin ve toplayabildiğin kadar otoriteye ihtiyacım vardı, buna onurlandırıcı unvan kullanmak da dahildi.

Babamın ölümü aklıma geldi. Annemin yardıma ihtiyacı vardı, özellikle de Pearl ona bok atıyorsa, yanında olmak istemiyorsa.

Cadılar buradayken ayrılmayı doğru bulmadım ve Jack, Lucas, Samuel, Miles, Theo, Jasmine ve eski danışmanlarla bağlantı kurdum. *İkiniz ayrılıp annemin babamın cesedini buraya getirmesine yardım edebilir misiniz? Pearl, James ve Bryson'la birlikte orada ve ben onlara güvenmiyorum.* Görüşüm bulanıklaştıkça boğazım daraldı. Kurt formundayken bile,

Bir babaya en yakın şey olan adamın kaybından saklanamazdım.

Ben giderim, Jack bağlantılı. O Stevie'nin de babası. Benim de orada olmam doğru olur.

Jack'e katılacağım, dedi Theo. Baban benim sürümdendi, onu getirmeye ve defin için her şeyi hazırlamaya yardım etmeliyim.

Theo'nun alfa olarak öne çıkması endişelerimin bir kısmını giderdi. Liderlik edecek kadar iddialı olamayacağından korkuyordum ve yanıldığımı kanıtlamaya devam etmesini umuyordum.

Jasmine ve Lucas, lütfen Zeke'e göz kulak olur musunuz? Sürekli gözetime ihtiyacı var. Miles ve eski danışmanlar, herkesi buraya geri getirip yaralanma ve ölümlerin hesabını verebilir ? Son kelimeyi söylemekten nefret ediyordum ama can kayıpları yüzünden göğsümdeki soğuk noktaları hissedebiliyordum. Ve Samuel, tekrar insan formuna geçip bana katılabilir misin? Burada beş araba dolusu cadı var ve onlara benimle birlikte hitap etmeni istiyorum. Onları eski evime götüreceğim, böylece kıyafetlerimi değiştirebilirim.

Yolda Samuel dedi ki.

Kurt kafamı sallayarak ofladım, cadı ile iletişim kurmaya çalışıyordum. Eski evime doğru başımı salladım. En sevdiğim kıyafetlerimi Bodey'le birlikte yeni evime götürmüştüm ama bazılarını geride bırakmıştım.

Cadı uzun karamel rengi saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Sizi takip edeceğiz."

Mahalleden geçerken Theo'nun sürüsünün evlerine döndüğünü fark ettim. Birkaçı yavaş hareket ediyordu ama çoğu yaralı görünmüyordu. Pearl, Kel'in kurtlarıyla karşılaşp ailemizi uyararak sürüye hazırlanmaları için zaman kazandırmış ve bize de varmamız için zaman kazandırmıştı.

Eski sürümün üyeleri yanımdan geçerken, Zeke'in tercih ettiği daha güçlü üyelerden birkaçı benden başka her yere bakmaya özen gösteriyordu. Sürüdeki kadınların çoğu bana umutla bakıyordu -bir fark yaratabileceğime dair bir umutla mı?

Yapabileceğimden emin değildim. Şimdiye kadar, kraliçe olduğum hafta boyunca saldırıya uğramıştık, babam öldürülmüştü ve kader arkadaşımı kaybetmiştim.

düşmanıma. Eğer bu, yeni bir liderin yaşadığı en kötü ilk hafta değilse, onlar için üzülyordum.

Ailemin evine doğru koşarken arabalar beni takip etti. Yan tarafım ve omzum iyileşiyor olsa da, ön patim yere her vücudum acıyla sızlıyordu.

Hey, Bodey bağlandı.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Burada olmasını ne kadar isterdim. *Hey, özür dilerim. Burada işler çığırından çıktı.*

Anlayabiliyordum ve dikkatini dağıtmamaya çalışıyordum ama orada bir süre korktum. Ve yaralı olduğunu söyleyebilirim.

Ailemin evi görüldüğünde mutsuzluğu aramıza yayıldı. "Sorun yok." diye cevap verdim. *Çoğunlukla iyileşti.* Sonra onu her konuda bilgilendirdim.

Bebeğim, çok üzgünüm. olmak için her şeyimi verirdim.

Ben de, ama şimdilik bu kadarı yeterliydi. En azından işkence görmüyordu ve birbirimizle konuşabiliyorduk. *Sen de hâlâ acı çekiyorsun.* Tek acı çeken benmişim gibi davranamazdı.

İyi olacağım, diye cevap verdi. *Benim için endişelenme.*

Elimde olmadan homurdandım. Eve gitmek için geçen kurtlardan birkaçı bana baktı. Herkes mümkün olduğunca hızlı bir şekilde mahalleden uzaklaşmak için yer değiştirmişti.

Eve ulaştığımda gerçekler yüzüme çarptı. Babam bu kapıdan bir daha asla geçemeyecekti. Kapıyı açmak için elimi kapı koluna attım. Gözlerimde yaşlarla oturma odasından geçip Stevie'yle paylaştığımız yatak odasına koştum. Bodey'e , *anneme, Pearl'e ve Stevie'ye ne söylemem gerektiğini bilmiyorum.*

Ne demek istiyorsun?

Kapıyı kapattım ve kurdumu zihnimden çıkardım. Saniyeler içinde insandım ve bana ait olan soyulmuş yatağın yanından geçerek dolaba doğru yürüyordum. *Kel buraya ailem yüzünden saldırdı. Yoksa seni bayıltmadan önce neden ailemden bahsetsin ki? Babamın ölmesi benim suçum.*

Bodey'nin kalp kırıklığı içime işledi ve içimdeki acı ikiye katlandı. Zehirli bir sesle, *"Bu senin hatan değil, bebeğim,"* dedi. *Evet, Kel onları benimle birlikte senin üzerinde tutmak için yakalamak istedi ama bu senin suçun değil.*

Stevie'nin siyah gömleklerinden birini ve kumaştan çok delikleri olan bir kot pantolonu giydim ama en azından mahrem yerlerim örtülüydü. Göğsümdeki derin acı nefes almamı zorlaştırıyordu. *Bu beni daha iyi hissettirmiyor. Sevdığım herkes benim yüzümden tehlikede.*

Hayır. Kraliçe Kel yüzünden sadece sevdiğin insanlar değil, herkes tehlikede. Buna sebep olan kişi sen değilsin.

O haklıydı. Bir parçam bunu *biliyordu* ama içimde bir şey bunu kavrayamıyordu. *Eğer kraliçe olmasaydım-*

O zaman Samuel'in yakın olduğu herkes tehlikede olurdu. Sorun sen değilsin. Kel, hükümdar her kimse onun peşinde ve bu sen de olsan Samuel de olsa beni hedef alacaktı.

Bodey'in yakalanması ve babamın ölümü liderlik yeteneğimi sorgulamama neden oldu. *Verdiğim kararların ona avantaj sağladığını hissediyorum.* Bir nefes verdim. Her şeyi paylaşabileceğim tek kişiydi ama tehlikedeyken ona yaslanmaktan nefret ediyordum.

Bebeğim, seni seviyorum ve sen elinden geleni yapıyorsun. Durakladı ve midem düğümlendi.

Ama?

Ama hiçbir şey. İçgüdülerine güvenmeli ve bunların çoğunun herkesin kontrolü dışında olduğunu anlamalısın ve söz veriyorum buradan çıktığımda daha fazla yanında olacağım.

Ne demek istiyorsun? Stevie'nin toplanmamış yatağına baktım. Siyah yorgani bir yana savrulmuştu ve muhtemelen sabah taç giyme törenine yetişmek için acele kaldığını fark ettim. Bodey beni göremese de başımı salladım. *Bunca zamandır yanımdaydın.*

Biliyorum ama uzakta olduğum ve büyük resmi gördüğüm için bazı şeylerin farkına varıyorum. Seninle konuşmak istediğim şeyler... eğer buradan çıkabilirsem. Samuel aynı fikirde olmasa bile, bir şeylerin ters gittiğini sezdiğinde içgüdülerine güvenmelisin. İkiniz aynı insanlar değilsiniz, bu yüzden eğer o bir şeyin doğru olduğunu düşünüyor ve sen aynı fikirde değilsen, bu senin düşüncelerinin yanlış olduğu anlamına gelmez.

Bu şekilde düşünmemiştim. *Değersiz muamelesi görerek büyüdüm ve şimdiye kadar sadece kendim için karar vermek zorunda kaldım. Şimdi binlerce insan adına karar veriyorum ve bunun için yardıma ihtiyacım var.*

güven kazanmak. Lynerd'ı Zeke'nin rolüne atadım ve Samuel bu karardan memnun değildi.

Samuel senin kardeşin ve ne düşünürse düşünsün seni seviyor. Bodey konforu bana doğru itti. Sen harika ve güçlü birisin ve kendini küçük düşürmeni istemiyorum.

Kalbim küt küt atıyordu. Uzaktayken ve düşmanım tarafından kaçırılmışken bile, bana tamamen sevildiğimi hissettiren bir yolu vardı. *Seni seviyorum.* İçimdeki her şeyi başka nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum. O, dinlemekten asla bıkmayacağım mükemmel bir şarkının sözleriydi.

Samuel bağlı, *Callie? Her şey yolunda mı? Cadılar ve ben dışarıda bekliyoruz ve endişelenmeye başladık.*

Bodey'le geçirdiğim zamanın bitmesini istemediğim için nefes verdim. Ama dışarı çıkmam gerekiyordu. Bodey'le bağlantı kurdum, *gidip cadılarla konuşmalıyım.*

Tamam. Zaten yorgunum, diye cevap verdi Bodey. *Bu ıslak, soğuk zeminde biraz uyumaya çalışacağım.*

Göğsüm zonkladı. *Seni seviyorum ve seni oradan çıkaracağım.* Bu, tutacağımdan emin olduğum bir sözdü.

Kendini güvende tutmaya odaklan. Seni kaybetmek asla katlanamayacağım tek şey.

Oturma odasından ön kapıya doğru yürürken, ev ürkütücü görünüyordu, sanki babamın özü varlığını sürdürüyordu. Kayıp duygusu çok baskındı. Onu bir daha asla mutfakta annemi yemek yaparken ya da kanepede oturup hokey izlerken göremeyeceğim gerçeği tüm kesinliğiyle yüzüme çarptı.

Samuel'le birlikte dışarı çıktığımızda bahçemizde yirmi cadı buldum. Büyüyü yapan kişi grubun önünde duruyordu ve yanında iki yaşlı cadı vardı. Diğer on yedi cadı etrafta tehdit olup olmadığını araştırıyordu.

Gördüğüm diğer tüm cadılar gibi, hepsi de toprak tonlarında uzun, dökümlü elbiseler giyiyor, boho-şık görünürken çerçevelerini vurguluyorlardı.

Bodey'nin bağlantısı soğurken paniğe kapılmamaya çalışarak yanına gittim. Bana uyuyacağını söylemişti ama bunu bu kadar çabuk yaptığına göre çok yorulmuş olmalıydı.

"Samuel bize seni o hortumun içinde kaldırdığımda saldırı altında olduğunu sandığını söyledi." Konyak gözlü cadı kaşlarını çattı. "Bunun için özür dilerim. Nate'in geldiğimizi size haber vermediğini fark ."

Gerginliğimi azaltmak için omuzlarımı yuvarladım. Geri kaymak acı vermemişti ve büyü patlamasıyla yaram iyileşmişti. Ama stresten kaynaklanan gerginlik devam ediyordu. "Tamam ama bu neden gerekliydi?"

"İki kurt sana arkadan saldırmaya çalıştı." Omuz silkti. "Onları fark edemeyeceğinden endişelendik ve seni yoldan kaldırmak en basit seçenektir." Elini uzattı. "Kendimi tanıtmalıyım. Benim adım Iris, Joseph sürüsünün meclisinin baş rahibesi ve bu iki hanımefendi de benim sağ kollarım." Solundaki koyu bronz tenli ve koyu kıvrıkcık saçlı kadını işaret etti. "Bu Louise ve bu da"-solundaki soluk tenli, kül sarısı, neredeyse beyaz saçlı ve buz mavisi gözlü cadıyı işaret etti-"Bonnie."

Elini sıktım ve diğer iki kadına başımı salladım. "Ben Cal -" Duraksadım, konumumu güçlendirmek için doğum kullanmam gerektiğini biliyordum. "Caroline, yardımın için teşekkür ederim."

"Kim olduğunuzu biliyoruz." Louise gülümsedi. "Sizinle tanışmak ve yanınızda çalışmak benim için bir onur."

Bonnie başını öne eğdi. "Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

Bu zor bir cevaptı ama yine de bir cevabım vardı. "Biz ölülerimizi gömerken düşmanın geri gelmeyeceğinden emin olmalıyız." Göğsümü ovuşturdum. "Kendimizden beş kişiyi kaybettik ve daha fazlası olmadığı için şanslıyız."

"Ve yaralı danışmanlardan birine yardım edecek birine ihtiyacımız var." Samuel gülümsemesini engellemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne demek istiyorsun?" Sonra Jack'in vurulduğunu hatırladım. "O iyi değil mi?"

"Hayvan formundan çıkamadığı için bize daha fazla yardım edemedi diyelim." Samuel şakaklarını ovuşturdu. "Kurşun kaslarında ve hasara yol açıyor."

"Ama babam-" Charles ya da Bryson'ın ona dokunacağını düşünerek irkildim. de güvenmiyordum, özellikle de benden hoşlanmadıkları için.

"Miles onlarla gitti." Samuel koluma dokundu. "Hadi işe koyulalım."

ÜÇ SAAT SONRA, paket mahallesinden bir mil ötedeki mezarlıkta ölen beş kişiyi anıyorduk. Theo, Miles, Lucas, Samuel ve ben, ölenlerin aileleriyle birlikte mezarları kazarken, cadılar çevreyi büyüledi ve Jack'i iyileştirdi. Eski danışmanlar yardım etmeyi teklif etmişti ama ben onları herkesi kontrol etmeleri için göndermiş, yardımımızın bu sürü ile diğer danışmanlar arasındaki güvensizliği ortadan kaldırmaya yardımcı olacağını ummuştum.

Stella Stevie'yi buraya getirmişti ve vardıklarında ölüyü gömme zamanı gelmişti.

Pearl'ün yanaklarından yaşlar süzülürken annem tamamen ve Stevie Jack'e sarıldı. Bağlarını tamamlamamış olsalar bile Stevie eşini bulduğu için çok minnettardım.

Zeke anma törenine öncülük etmeye çalıştığında Theo onu susturmuştu. Müdahale etmem gerekebileceğini düşünmüştüm ama Zeke ona doğru adım attığımyı görünce geri . Herkesin onu alfa-irademle öldürdüğümü görmesini istemediğini düşündüm.

Ölünün üzerini örtme zamanı gelene kadar güçlü durdum ve sonra içimden bir şey koptu. Samuel kollarını bana doladı, ben hıçkıra hıçkıra ağlarken ve babamı gömmelerini izlerken bana ihtiyacım olan desteği verdi.

Her şey bittiğinde, Joseph ve Halfway sürüleri en güçlü kurtlarından beşini bıraktı ve Iris'in cadılarından beşi de kaldı. Ailemin güvende olduğundan emin olana kadar, ekstra koruma ekliyorduk. Stevie, Jack, Miles, Stella, Lucas, Samuel, Jasmine ve eski danışmanlar kasabada kalıp biraz dinlenmeye karar verdiler.

Pearl ve Stevie annemle birlikte yatağa girerken Samuel ve ben Stevie'nin ve benim eski odamızda uyuduk. Jasmine, Lucas, Stella ve Miles Theo'yla kalırken, eski danışmanlar Zeke'in evinde kalmayı ve onu kendi bodrumunda korumayı seçtiler. Tina'nın onu dışarı çıkarmaya çalışmadığından emin olmak için sırayla nöbet tutacaklardı ve

Yarın, Stevie, Stella, ve Dan olur eskort onu geri Grangeville'e götürüp ne yapacağımıza karar verene kadar orada tuttuk.

Bir şekilde birkaç saat uyuyabildim.

Ellerimi Bodey'in Mercedes'inin ön yolcu koltuğuna sıkıştırdım. Her zamanki gibi Samuel . Russell ve sürü üyeleriyle buluşmaya gidiyorduk, Jasmine'e bugün erken saatlerde gönderdiği adresin tarifini takip ediyorduk.

Nevada'daki Cold Springs'e sekiz saatten fazla süren yolculuk beni huzursuz etmişti. Bodey şimdiden iki kez yaralanmıştı ve ben saçımı başımı yolmak istiyordum. Kel ona istediği her şeyi yaparken benim güvende olmamdan nefret ediyordum.

Bu ve babamı kaybetmem arasında duygularım bir yo-yo gibi sallanıyordu. Müzik çalmayı denedim, ama kaçınılmaz olarak hüznü bir şarkı çaldı, sözleri kalbimin tellerini çekiyordu ve kapatmak zorunda kaldım.

Arabayla mahalleye girdiğimizde kalp atışlarım hızlandı. Russell kaç kurt getirdiğini söylememişti ama en azından gelmişti.

Evin önüne geldiğimizde, orada olmaması gereken biri de dahil olmak üzere üç kişi dışarıda duruyordu.

Yüreğim ağzıma geldi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

LYNERD'in beyaz Infiniti sedanı gri dış cephele küçük evin sol tarafına park edilmişti. Lynerd, ön kapıya açılan yepyeni, boyasız güverteden birkaç metre uzakta, sırtı sokağa dönük bir şekilde duruyordu.

Russell olduğundan şüphelendiğim bir adam kollarını kavuşturmuş, basamakları kapatmıştı. Ellili yaşlarında görünüyordu, ki bu da şekil değiştiren yıllarına göre onu muhtemelen seksenli yaşlarında yapıyordu.

Arkasında dudakları birbirine yapışmış genç bir kadın duruyordu. Kestane rengi saçlarından bir tutamı bir parmağının etrafında döndürüyordu.

Jasmine'in nefesi kesildi. "Katelin'in onunla geleceğini düşünmemiştim. Russell ona karşı çok korumacı - eğer anlayamıyorsanız."

Nefes verdim. Bunlar Jasmine'in tanıdığı şekil değiştirenlerdi. Bunun bir tuzak olabileceğinden korkuyordum.

Ama bir şeyler ters gitmişti. Lynerd'a bağlandım. *Neler oluyor? Arabadan inmeden önce bizi beklemen gerekiyordu.*

Omzunun üzerinden bize baktı ve kaşlarını çattı. *Bölgeyi incelemek istedim ve etrafta dolaşmak için buraya park ettim. Kahverengi saçlı kız dışarı çıktı ve bu adam dışarı çıkana kadar konuşuyorduk.*

Olaylar daha da tırmanmadan durumu sakinleştirmemiz gerekiyordu. "Jasmine, hadi. Yüzünü görmek isteyecekler."

"Katılıyorum." Samuel arabayı park etti. "Durumu tırmandırmaman gerektiğini görüyorum."

Jasmine ve ben dışarı çıktık ve herkesle bağlantı kurdum.

Yerinizde kalın. Russell zaten Lynerd'dan rahatsız. Onu bunaltmayalım. Ona karşı ekip olduğumuzu hissetmesini istemiyordum, özellikle de çok fazla insan getirmemişse. Burası küçük görünüyordu. Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalıştım. İsteyen ve yapabilen herkesi getirmişlerdi. Bir avuç insan bile bizimkinden fazlaydı.

dakikalar önce.

"Selam Russell ve Katelin," dedi Jasmine Mercedes'in ön tarafına doğru ilerlerken. "Her şey yolunda mı?"

Russell'ın kızıl kahverengi gözleri ona odaklandı ve doğruldu. "Duruma göre değişir. Bu adamı tanıyor musun?" Lynerd'a başını salladı.

"Bizimle burada buluşmaya gelen Oregon kraliyet danışmanı." Kraliçe olduğum için cevap veren kişi ben olmalıydım. "Bir sorun mu var?"

"Etrafı gözetliyor ve kızıma sorular soruyordu." Russell'ın gözleri Lynerd'a dikildi. "Bu yüzden Kraliçe Kel'in geldiğimizi öğrenip öğrenmediğini ve evdeki herkese saldırmayı haklı çıkarmak için kanıt toplamaya çalışıp çalışmadığını bilmiyordum."

Bunu anlamıştım. Kraliçe bilgi toplamanın bir yolunu bulmuştu. "Seni suçlamıyorum ama buraya senin bir müttefik olduğundan emin olmak için geldi."

Russell'ın çenesi seğirdi. "Eğer bize güvenmiyorsan, bunların hiçbirisi işe yaramaz."

"Senin ona güvenmediğin gibi mi?" Hızlıca bir şeyler düşünmek zorundaydım. Bodey'i kurtarmak bu plana bağlıydı ve onlara ihtiyacımız vardı. Eğer çekip giderlerse, iki seçeneğe geri dönecektim: arkadaşımı feda etmek, ki bu bir seçenek değildi, ya da kendimi teslim etmek.

Katelin homurdandı ve beni şaşırttı.

Saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve beyaz ahşap kapıya yaslandı. "Seni yakaladı baba."

Hırladı. "Belki, ama rastgele bir adam etrafı koklamaya başladığında ve sonra kızımla flört ettiğinde başka ne düşünmem gerekiyor?"

Gerildim. Daha fazlası .

"Baba..." Katelin'in turkuaz gözleri irileşti. "Flört etmiyordun."

Russell ofladı pufladı. "Ben bir erkeğim. Ne yaptığını çok iyi biliyorum." Lynerd'ı izlerken burnu kırıştı.

Sen ne yaptın? Bağlandım, şaşırdım.

Hiçbir şey, yemin ederim. Lynerd bana bakmadı bile ve bunun yerine Russell'a bakmaya devam ederek çatışmayı daha da körükledi.

Russell ve Lynerd'ın arasına girerek birbirlerini görmelerini engelledim. Russell'ın dikkatini başka bir yere çekmek için elimi uzattım. "Bize yardıma geldiğiniz için minnettarız. Bunun kolay bir karar olmadığını biliyorum."

Russell nefes verdi, elimi sıkarken yüzü yumuşuyordu. "Kraliçe Kel'in rehin aldığı kişi Jasmine'in kardeşi ve eğer size yardım edersek, bir gün bu iyiliğe karşılık vereceğinizi umuyorum."

"Elbette." Bodey'i eve getireceği sürece neredeyse her şeyi yapmaya hazırdım. "Jasmine senin ve Katelin hakkında sadece iyi şeyler söylüyor."

"Kızlar yakın arkadaş oldular ve Jasmine birkaç hafta sonunu bizimle geçirdi, yani hislerimiz karşılıklı." Russell'ın dikkati boynuma yöneldi.

Bakışlarının yoğunluğundan rahatsız olarak yutkundum ve kıpırdandım.

"Özür dilerim." İrkildi. "Sadece, Kral Sutton'ın dövmesi hareket etmiyor. Bunu beklemiyordum. Neredeyse büyüleyici."

"Annemin bunu duymasına izin vermesen iyi olur." Katelin aşağı indi ve çenesini babasının omzuna koydu. "Ama kahretsin, haklısın. Bu iğrenç."

Üzerimdeki tüm ilgi ensemdeki tüyleri diken diken etmişti. Dövmenin hareketli kısmını gizlemek için fuşya kazağını köprücük kemiğimin biraz daha yukarısına çektim. "Üzgünüm, hâlâ çalışıyorum."

Russell boğazını temizledi ve üç araca baktı. "Yanınızda kimi getirdiniz?"

Her bir aracı işaret ederek herkesi tanıttım. "Herkesin inmesi konusunda kendinizi rahat hissedene kadar yerlerinde kalmalarını söyledim."

"Neden?" Russell'ın kaşları kalktı. "Katelin, adamlarım ve benim seni alt edemeyeceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Adamların mı?" Burada başka bir araç görmedim. Lynerd'ı gerçek bir tehdit olarak görseydi, adamlarını buraya çağırmasını beklerdim.

Güldü. "Sence Katelin ve ben o muyuz?"

"Neden böyle düşünmeyeyim ki?" Kurdum kafamın içinde hırlayarak ilerledi. Russell'ın ima ettiği şey hoşuna gitmemişti. "Lynerd'ın bir tehdit olduğunu düşündün."

"Başa çıkabileceğim bir tehdit." Gözleri parlıyordu, bu da alfa bağlantısını kullandığını gösteriyordu. ", adamlarını içeri getir."

Grubumuz arabalardan inip oraya doğru ilerlerken Katelin ve Jasmine birbirlerine sarıldılar. İçeri adım attığımızda evin aslında çok büyük olduğunu fark ettim. Uzunlamasına inşa edilmişti ve çalışma odası çok büyüktü. Arka sundurma evin uzunluğu boyunca uzanıyor ve göldeki bir iskeleyle bakıyordu.

Ten rengi kumaştan bir kanepenin ve divanın yanından geçerek arka tarafa açılan cam kapıya doğru ilerledim. Yirmi farklı şekil değiştiren kokusu alabiliyordum ama bu kokular azalıyordu, bu da şekil değiştirenlerin son otuz dakikadır burada olmadıklarını gösteriyordu. Buraya gelmek günün büyük bir kısmını almıştı ama yorgun değildim, daha çok endişeliydim ve yarın o gün olduğu için heyecanlıydim.

Güneş batıyordu ve aşağıdan pişen et kokusuyla birlikte duman yükseliyordu. Ağzım sulandı.

Sanki kraliçe bir şeylerin peşinde olduğumuzu biliyormuş gibi, Bodey'nin bağlantısı göğsümde ısındı. Bu bugün dördüncü kez oluyordu ve ardından ne olacağını biliyordum.

Büyük bir acı.

Callie, Bodey birbirimize bağlandı, aramızdaki bağı çekiştirdi. Acıdan kurtulmak için bana yapıştığını hissedebiliyordum. Başta rahatlamak için bağlantımızı kullanmaya karşı çıkmıştı ama bugün dayaklar o kadar kötüleşmişti ki bunu yaptığının farkında olduğunu sanmıyordum. Eğer bu ona bir rahatlama sağlayacaksa, çektiği acıyı memnuniyetle kabul ederdim. En azından bunu onun için yapabiliirdim.

Keskin bir sarsıntı aramızdaki bağı kesti ve dizlerimin üzerine çöktüm. Kendimi dik tutmak için uzandım ve kanepenin arkasını kavradım.

Samuel ve Jasmine iki yanımda belirdiler, kokuları bana kim olduklarını haber veriyordu ama dönen acıya odaklandığım için başımı kaldıramadım.

" oluyor?" Russell endişeyle sordu. "Hecelendi mi yoksa?"

Ona cevap vermek ve durumun böyle olmadığına ikna etmek istedim ama Kel'in bana yaptığı şey herhangi bir lanetten çok daha kötüydü.

"Kraliçe Kel'in kaderinde eşi var, oğlum." Michael'ın sesi kendi acısıyla titriyordu. "Kraliçe Callie'yi kırmak için onu dövüyor." "Bu *korkunç*," diye mırıldandı Katelin. "O daha çok bir canavar fark ettiğimizden daha fazla. Birine bu şekilde işkence etmek... düşünülemez."

Lynerd alay etti. "Bu etkili bir strateji. Kel, Callie'nin kendisini onun için takas etmesini istiyor, bu yüzden Callie'nin bunu yapmaya istekli olmasını sağlamanın en iyi yolu eşine işkence etmek. Ona huzur vermek için her şeyi yapacaktır."

"Evet, senin kığın bunu etkili bulacaktır," diye homurdandı Russell.

Tam müdahale etmek üzereyken, bir darbe daha bağımıza çarparak nefesimi kesti. Arka cebimden telefonum çaldığı sırada kanepenin üzerine yığıldım. Dişlerimi sıkarak ona uzandım.

"Al." Samuel telefonu çıkardı ve bana uzattı. "Kraliçe arıyor" derken gerilmişti.

Neden şaşırmadım? Acı dolu bir günün ardından araması mantıklıydı. Bodey'in travmasını sona erdirmek için çaresiz olmamı istiyordu. Telefonu kapattım ve sesimin olduğum kadar kötü çıkmaması için kendimi ayakta durmaya zorladım. "Alo?" Net bir sesle söylemeyi başardım.

"Ah... *Caroline*. Bugün nasılsın canım?" Kel kötü niyetle kıkırdadı.

Her şeyi duyabileceklerini bildiğim için diğerlerine döndüm. Phil, Carl ve Michael mutfak bir parçası olan odanın diğer tarafında dururken, Jack, Lucas ve Miles açık odanın kapısından izliyorlardı. Russell, Katelin ve Lynerd mutfak ve oturma odasının eşiğindeki güverteye bakan cam duvarın yanındaydı.

"Daha iyi oldum." Nasıl çok iyi biliyordu, o yüzden rol yapmanın bir anlamı . Bunun Bodey'e daha fazla zarar vereceğinden emindim. Ama umduğu buysa ayaklarına kapanmayacaktım.

"Eşin de öyle." *Cık cık etti.* "Bunu bildiğine eminim."

Çenemi sıkıtiğım için çenem patladı. "Neden beni arıyorsun?"

"Toplantımız hakkında konuşmak için." Dilini şaklattı. "Neden? İyi bir zaman değil mi?"

Bir başka ıstırap dalgası daha içime çöktü. Kanım kaydadı. "Ona işkence etmeyi bırak."

"Yapamam." Durakladı. "Bana saldırmaya kalkışmak ya da teslim olmamak gibi aptalca bir şey yapmayacağından emin . Neyin tehlikede olduğunu anlamak için ne demek istediğimi anlatmalıyım."

Telefondan derin bir inilti geldi, ses tamamen Bodey'e aitti. "Cehennem gibi olacak!"

Kraliçe çılğınca güldü ve Jasmine yanımda irkildi. "Ah, aşkım. Bu çok aptalca." Kraliçe oflayıp pufladı. "Seni uyarmaya çalıştım, Callie-er, Caroline." Yaptığı *hataya* kıs kıs güldü. "Sana eşinle ilişkini kesmenin en iyisi olduğunu söylemişim. İnsanları sevmek bir zayıflıktır. En iyi kararıma rağmen, bu güne hazırlanmana yardım etmeye çalıştım... ama beni dinlemedin."

Jack'in burun delikleri alevlendi ve bana doğru birkaç adım attı. Miles ve Lucas omuzlarından tutup onu geri çektiler.

Ne oluyor lan? Jack bağlandı.

Soğukkanlılığını kaybetmenin faydası olmaz. Miles elini daha sıkı sıkı. *Bırak Callie halletsin.*

Lucas başını salladı. *Kraliçe Kel ve tehditlerini umursamıyor. Callie ve Bodey için işleri daha da kötüleştireceksin.*

Hepimiz gergindik, sanırım da buydu.

Acı tekrar patladı ve Bodey inlerken nefesim kesildi. Boğazıma bir hıçkırık düğümlendi ve onu yutmaya çalıştım ama hafif bir inilti kaçtı.

"Oh, hala oradasın. Bu iyi," dedi Kel. "Kendi zararına bile olsa yardım etmeye çalıştığım için teşekkür etmediğinde telefonu kapatıp kapatmadığını merak ediyordum."

Gülmekle ağlamak arası bir ses beni boğdu. "Dün arkadaşımı aldın ve babamı öldürttün. Sana *hiçbir* şey için teşekkür . Ama seni kalbinden bıçakladığım ve ölümünü izlediğim anda sana tam olarak nasıl hissettiğimi göstereceğim." Bu

Kadın içimde hayal ettiğimden çok daha karanlık ve uğursuz bir şeyi ortaya çıkarmıştı. Onun ölümünü arzuluyordum.

"Baban yanlış hesap yaptı." İç çekti. "Onun ölmesini istememiştim ama olur böyle şeyler. Ayrıca sen de karşılığında benim birçok kurdumu öldürdün, yani ödeştik."

Gözlerimi kırptırdım, ne dediğini anlamaya çalışıyordum. "Sen benim çocukluk sürüme saldırdın. Biz kendimizinkini koruduk, yani bu bizi eşit yapmaz."

"Ne yazık ki kontrol sende değil, bu yüzden ne düşündüğünün bir önemi yok." Sanki tüm konuşma onu sıkıyormuş gibi esnedi. "Her neyse, yarınki toplantımız için arıyorum."

Takastan bahsettiğinden emin ol, Michael benimle bağlantılı. Teklifi yerine getirdiğini düşünmeli.

"Takası ne zaman ve nerede yapacağız?" diye sorarken dikkatim eski danışmanın üzerindeydi.

Sanki çoktan zafer kazanmış gibi kıkırdadı. "Humboldt-Toiyabe Ulusal Ormanı. Kuzey Nevada'da, yani tarafsız bir bölge, ancak Grangeville' oraya gitmeniz dokuz saatten fazla ya da Oxbow'dan sekiz saat sürer. Her iki durumda da, insanlar dışarı çıkmadan önce sabah dörtte buluşmak istiyorum."

Samuel telefonundaki tuşlara bastı ve konumdan sadece yirmi beş dakika uzakta olduğumuzu gördü. Midem bulandı. Russell burada kalacağımızı nereden biliyordu? Bu bir tesadüf olamazdı.

Telefonundaki saate baktım. Saat altı buçuktu. Grangeville'de olsaydık, oraya zamanında varmak için hemen yola çıkmamız gerekirdi. "Daha geç olması gerekiyor." Yapmak istediğim son şey buydu ama ona nerede hakkında herhangi bir fikir vermek istemiyordum.

Carl başını sallayarak bana gülümsedi. Ne yaptığımı biliyordu.

"Sahip olduğun tüm zaman bu kadar," diye yanıtladı Kel. "İşe yaramasını sağla, yoksa eşin ölür." Son kelimeyi sanki öyle olmasını umuyormuş gibi kaldırdı.

İçimi saran soğuktan kurtulamıyordum. Ne tür bir canavardı bu? "Peki, o zaman iyi olacak."

"At Çayırı patikasını takip edin ve kimsenin bizi görmediğinden emin olmak için ağaçların sık olduğu bir mil içeride durun. Biz orada olacağız. sadece on kişi olacak, o yüzden de bundan fazlasını getirmeyin. Söz veriyorum."

Aptalca bir şey yapmadığınız sürece, hiçbirinize zarar gelmeyecektir."

Samuel konumu yazdı. Parkta Nisan ve Ekim ayları arasında ziyaret edilmesi tavsiye edilen bir patikaydı. Ayrıca gününbirlik yürüyüş olarak sınıflandırılmıştı, yani yılın bu zamanında orada sadece biz olmalıydık. Onun planı buydu ve ben de bunu destekleyebilirdim. Daha fazla insanın yaralanmasına ihtiyacımız yoktu. "Tamam. Dörtte görüşürüz." Tam telefonu kapatmak için kulağımdan çıkardığımda Kel, "Caroline," diye seslendi.

Yüzümü buruşturdum ama telefonu tekrar kulağıma götürdüm. "Evet?"

"Düşüncesizce bir şey yapma." Homurdandı. "Çünkü eşini öldürmekte tereddüt etmeyeceğim." Bu sefer telefonu kapattı.

Onunla buluşamazsın, Bodey umutsuzca bağlandı. *Bana izin vermelisin.*

Git.

Başımı salladım ve elimi kalbimin üzerine bastırdım. "Neyin var?"

Jasmine sordu.

"Ölmesine izin vermemi istiyor." Sesim son kelimede çatladı.

kelime.

Phil bir elini kaldırdı. "Bunun olmasına izin vermeyeceğiz ama Bodey'i kendini ettiğine inandırmalısın. Aksi takdirde Kraliçe Kel bir şeyler çevirdiğimizi anlayacaktır."

Kalbim acıyordu. Yalan söylemek istemiyordum ama tekrar bir araya gelmemizin bedeli buysa, bunu yapardım. Başımı salladım ve Bodey'e *bağlandım, seni seviyorum. Bunun olmasına izin veremem.* Gerçek buydu; yalan söylememiştim. Sadece onu yanlış yönlendirmiştim.

Jack kollarını kavuşturdu ve gözlerini Russell'a dikti. "Yakınlarda buluşmak isteyeceğini nereden biliyordun?"

"Tahmin etmiştim." Bir nefes verdi. "Valyermo, California yakınlarında yaşıyor ve bu bölge California sınırına yakın, kuzey Nevada'ya yakın, en iyi ormana sahip. Bizimle buradan sekiz mil kadar uzakta buluşmak isteyeceğini düşündüm. Şansım yaver gitti."

Benim bilmediğim kraliçenin nerede yaşadığını bilen Russell, ne kadar çok şey bilmediğimi kanıtladı.

Hayır, yapamazsın, Bodey'nin sesi kırılmış gibiydi.

Arkadaşıma cevap veremeden saldırılar tekrar başladı. Yapabileceğim fazla bir şey yoktu, bu yüzden kanepeye uzandım ve

mümkün olduğunca çok acı çekmesini sağladı.

Telefon görüşmesinden sonra durumun ciddiyeti anlaşıldı. Lynerd ve Russell kavga etmeyi bıraktı ve Russell bize kendisi ve Katelin'in yanı sıra yirmi beş adam getirdiğini bildirdi.

Lynerd sürüsünden beş kişinin bizimle gelmesi için ısrar etmişti. Onun sürüsü buraya en yakın olanıydı, bu yüzden onunla savaşımadım, zaten savaşmazdım da. Bodey'e yapılan saldırılar neredeyse sürekli devam ediyordu. Kel amacına ulaşılmaya çalışıyordu ve bu çok etkiliydi. Eğer bana izin verseydi kendimi ona teslim ederdim.

Russell'ın diğer adamları ızgara yapıyordu ve hamburger, biftek ve sosisli sandviç getirmişlerdi ama ben pek bir şey yiyemedim. Herkes gergindi, en da ben, hemen arkamda Jasmine ve Michael vardı.

Hazırlanmak için sabahın ikisinde otoparka girdik. Russell ve ekibi birkaç mil ötede park ediyordu. Patika hakkında araştırayabileceğimiz her şeyi araştırmış ve Kel'in bizimle buluşmak istediği bölgeyi kavramıştık. Jasmine Russell'la birlikte gitmişti, böylece onunla bağlantı kurup ne zaman saldıracağını syleyebilecektik.

Bodey'e saldırılar durmuştu ve bağlantısı soğumuştı. Bayıldığını düşündüm. Bu diğer seçenekten daha iyiydi ama içinde bulunduğu durumdan korkuyordum.

Bıaklarınızı emniyete almayı unutmayın, diye bağladım elimi uzatıp bileğimdeki *bıçağı* kontrol ederken. Kel'le son karşılaşmamızdan sonra hiçbirimiz onunla silahsız karşılaşma riskine girmeyecektik. Geçen sefer aptallık etmiştik ve bu sefer bizden birine zarar verebilirdi.

Aralarımızdan inerken kimse konuşmadı. Serin esinti yanımızdan geçip gitti ve patikanın başıladığı am ve kavak ağaçlarına ulaştığımda şimdiden yer değiştirenlerin kokusunu alabiliyordum.

Ve iki tanıdık koku.

Kraliçe Kel buradaydı... Bodey de yle. İçim sıkılırken kalbim kaburgalarıma çarpıyordu. Neden bağlantımız sayesinde daha fazla sıcaklık hissedemiyordum?

Bir şeyler yanlıştı ve ben bunun ne olduğunu bulacaktım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KURTUM İLERİ ATILDI, bacaklarımı hareket etmeye zorladı. Eşimize ulaşmak için çırpınıyordu ama bir el kolumu tutarak beni geriye doğru çekti.

Kel'in kurtları birkaç mil uzaktaydı, bu hem bir nimet hem de bir lanetti. Burada olduğumuzu bilemezlerdi çünkü bizi o kadar uzaktan duyamazlardı.

Göğsümden bir hırıltı yükseldi ve Samuel'in yüzüne doğru döndüm. Arkadaşıma ulaşmamı engellemesi ve beni yakalama şekli arasında kanım kaynadı.

"Beni dinle," diye hırladı. "Eğer oraya saldırırsan Bodey'nin ölümüne neden olursun. Neler yaşadığını anlamadığımı farkındayım ama Callie, *onun* iyiliği için aklını başına toplamalısın."

Bu tam da ihtiyacım olan tokattı. Bodey'in bu kadar yakın olduğunu bilmek ve onu tam olarak hissedememek içimi parçaladı. Ya hâlâ baygın olacak kadar kötü durumdaydı ya da işin içinde bir cadı vardı. İki seçenek de iyi değildi.

Michael aceleyle yanıma geldi ve elini omzuma koydu. "Bağlantısı bana da soğuk geliyor. Etkilenen sadece senin bağın değil."

Bu pek rahatlatmadı. "Ya bir cadı onu bizden engelliyorsa?"

"O yaşıyor. Tutunmamız gereken şey bu." Beni rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Bu değişseydi bilirdik çünkü Samuel

onun yerini almak. Bir sürü alfasız olamaz."

Bodey hayattaydı ve önemli olan tek şey buydu. Derin bir nefes aldım ve kaşları çatılmış olan Samuel'e döndüm. "Sorun nedir?"

Boynunu kaşdı. "Neden Bodey'nin yerine geçen alfa ben olayım ki?"

Michael kaşlarını kaldırdı. "Sen bizim sürümüzün bir parçasısın ve bölgedeki en güçlü kurtsun. İsteseydin Bodey'in pozisyonunu devralabilirdin ama biz her zaman..." Elini omzumdan çekti. "Callie taç giydiğinden beri bu hikayenin nasıl bittiğini biliyorsun."

"Bunu sonra konuşalım." Sesim çatallaştı, duygularım sel gibi akıyordu. "Bunu düşünmek istemiyorum." Bodey'i kaybetmek beni yıkardı, Kel'in istediği de buydu. Ama onu öldürürse, kendimi ona teslim edeceğimi ya da boyun eğeceğimi kesinlikle biliyordu. Umalım da o da beni kazasız belasız yakalamaya, benim eşimi kurtarmaya kararlı olduğum kadar kararlı olsun.

Jack bana doğru yürüdü ve beni kendisine doğru çevirdi. Yemin ederken kobalt gözleri parlıyordu, "Bu işe yarayacak. Bodey benim için bir kardeş gibidir ve onu kurtaramazsak lanetleneceğim. Hiç değilse buna inanmalısın."

Birkaç adım arkasından Lucas onun yanına geldi. "Hepimizin üstesinden geleceğimize güvenmelisin ama acını görmesine izin vermekten korkma. Eşini kurtarmak için teslim olduğuna inanması gerekiyor, bu yüzden acın görünür olmalı."

"Öyle olacak." Miles kaşlarını çatı. "Şimdiden mücadele ediyor ve onu daha görmedi bile."

Üzerimdeki baskı biraz azaldı. Benden güçlü davranmam beklenmiyordu. Benden buna ihtiyaç duysalar bile duygularımı saklayamayacağımdan korkuyordum.

Kurdum kafamın içinde sızlanıyordu ve orada daha fazla duramazdım. Bodey'e ulaşmam gerekiyordu. "Hadi gidelim."

Carl, Phil ve Lynerd yakındaydı, bu yüzden hepimiz birlikteydik ve harekete geçmeye hazırдық. Misk gibi şekil değiştiren kokularını takip ettim. Kel yalan söylememişti, toplamda on iki koku alıyordum: kendi halkından on kişi, onun aşırı tatlı kokusu ve Bodey'nin tarçın ve sandal ağacı kokusu.

Attığım her adımda koku daha da güçlendi ve kalbim daha çok özlem duydu. Eşim yakınımdaydı ve ayrılığımızın bana yaptıklarının büyüklüğünü fark etmemiştim. Kendimde değildim ve ona yaklaştıkça, yakalandığından beri hiç olmadığım kadar bütün hissediyordum.

Arazide gezinmek çok kolaydı. İnsanlar için orta derecede zorlu bir yol bizim için kolaydı. Uzaklarda dolaşan geyiklerin hışırtısı normal geliyordu.

Bir ton büyü kullanılıyor olsaydı, hayvanlar bu kadar yakın durmazdı.

Ağaçlar kalabalıklaştı ve yakınlarda bir dere şırıldadı. Kokular güçlendikçe bacaklarım daha hızlı hareket etmek istiyordu.

Lynerd grubu yarararak yanıma geldi. Bana baktı. *Hey, Bodey'i geri alacağız. Söz veriyorum.*

Neredeyse bir adım kaçırıyordum ama kurdum ileri atılarak dengemi sağlamama yardım . *Buna söz verebileceğinden emin değilim.*

Göz kırptı. *Bu olacak ve bana borçlu olduğunu hatırlamanı istiyorum.*

Homurdandım, ses beni şaşırttı. Kendine olan güveni sanki benim bir şeyi biliyormuş gibi görünmesine neden oluyordu. *Eğer Bodey'i bana geri getirebilirsen, bunu hatırlamakta sorun yaşamayacağım.*

Tüylerim diken diken oldu. İzleniyor muyduk? Yaklaşıyor olmalıydık. On adam getirdiyse ve içlerinden biri beni izliyorsa, fazla uzaklaşmazdı.

Bana bu pozisyonu vermenizin benim için çok önemli olduğunu bilin. Lynerd ellerini ovuşturdu. *Pek çok insan bunu yapmazdı. İşleri Theo'ya devretmek daha kolay olurdu ama belli ki babana ve zor yolu seçmekten çekinmiyorsun. Bunun için ona hep saygı duydum, aleyhime çalıştığında bile. Ben de onun gibi bir lider olmak için çabalıyorum.*

Lynerd'ın benimle sohbet etmek ve bir ilişki kurmak istemesini takdir etsem de, bunun ne yeri ne de zamanıydı. Tek cevap verebileceğim şey, *"Memnun oldum"* oldu.

Bir sonraki sık ağaç kümesinden geçtim ve dere, yanında duran düşmanla birlikte göründü.

Bakışlarım ilk olarak, iğrençliğine rağmen hatırladığımdan daha muhteşem olan Kel'e gitti. Koyu renk saçları başının tepesindeki topuzdan ustaca düşerek yüzünü çerçeveliyordu ve ay yüksekte olmamasına rağmen, unutulmaz gri gözleri bana odaklandığında bronz teni parlıyordu. Kan lekeli dudaklarını büzdü. "Erkencisin ve yanında bir kraliyet danışmanı yok. Zeke nerede?"

Midem sertleşerek umutsuzca eşimi aradım ama görünürde yoktu. Sekiz adam Kel'in arkasında durmuş, ağaçların arasına karışmıştı. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

"Burada değil. Bodey nerede?" Sesim sert ama umurumda değildi. Onu *hemen* görmem gerekiyordu.

"Bu işler böyle yürümüyor." Kel bir eliyle vücudunu saran ve önden aşağıya doğru kıvrılarak mürekkebinin ortaya çıkaran bej rengi ipek elbisesini düzeltti - köprücük kemiğinin hemen altında basit, küçük bir ay vardı. Son karşılaşmamızda olduğu gibi ayakları çıplaktı. Suya batmışlardı ama ayak parmaklarındaki kıpkırmızı boyayı görebiliyordum. Bana doğrulttuğu parmağının tırnağıyla eşleşiyordu. "Erkencisin. Daha sonra gelecektin. Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?"

"Nevada'da buluşmak isteyeceğinizi biliyorduk, o yüzden zaten bu yöne doğru gidiyorduk." Omuz silktim. "Bu bir sorun mu? Sen buradasın ve ben eşimi *şimdi* istiyorum."

Kıkırdadı. "Talepte bulunacak durumda değilsin." Diğerlerinin yaklaştığını hissettim.

"Aslında bu yüzden buluşmuyor muyuz?" Jack sol tarafıma doğru ilerledi ve omuzlarını sıvazladı. "Buraya gelmemizi sen istedin, biz de kabul ettik. Barışı koruma sırası sende."

Alaycı bir tavırla başını eğerek onu inceledi. "Bu barışla ilgili değil. Bu hükmetmekle ilgili. Benim üzerimde hiçbir kozun yok ve küçük *kraliçenin* bu dünyada her şeyden çok istediği tek şeye sahibim: eşine."

"Eh." Jack yüzünü buruşturdu. "Seni öldürme arzusunun da bir o kadar güçlü olduğuna eminim. Bilirsin, narsist bir kaltak olduğun için. Anlaması zor olabilir ama buradaki kimse senden hoşlanmıyor. Şu anda boğulman ve sudan çıkmış balık gibi çırpınman bizi açık büfe taco'dan daha çok mutlu eder ki bu gerçekten bir şey ifade ediyor. Ben taco severim."

Lucas bağlantılı, *dostum, kapa çeneni. Seni onun önünde tokatlamak zorunda bırakma beni.*

Nedenini bilmiyordum ama Jack'in her zamanki neşeli hali gibi davranması paniğimi kontrol etmeme yardımcı oldu. Nefes alışım hâlâ hızlıydı ama o kadar sert değildi. Yine de, ormanı ne kadar ararsam arayayım, eşimi bir an bile göremiyordum ki bu çok sorunluydu.

Kraliçe gülümsedi ve neredeyse mırıldandı, "Ondan gerçekten hoşlandım. Belki de onu takasa dahil etmeliyim? O ve ben çok eğlenebiliriz."

Jack'in burnu kırıştı ve bir adım geri çekildi. "Pas geçmek zorundayım."

Sabrim taşı. "Bodey nerede?"

Kel'in kaşları kalktı ama başını salladı. "Tamam. Ama sen kendini bana teslim edene kadar onu geri alamazlar."

Callie- Samuel başladı.

Onu dinleyecek sabrım yoktu. "Son seferden sonra sana güvenmiyorum."

"Neden olmasın?" Cevabı bildiği için sıırttı. "O gün orada kimseye zarar vermeyeceğime yemin ettim ve sözümü tuttum."

Soğuğa aldırmadan kollarımı kavuşturdum. "Benimle birlikte olan herkes araçlarımıza dönmeden önce iki sürüme saldırdın. Yani, teknik olarak sözünüzü tutmuş olsanız da, farklı bir şey ima ettiniz. Bana göre bu yalan söylemektir."

Eteğini tuttu ve etrafında döndürdü, uç parçalarının suda iz bırakmasına ve kararmasına izin verdi. "Bu senin açından bir hataydı. Ama söz veriyorum, bugün kelime oyunu yok. Kendini teslim ettiğin sürece bugün senin bölgede ya da burada kimse yaralanmayacak."

"Ya Bodey?" Sözlerini dinleyerek sordum.

"Eve gitmesine ve iyileşmesine izin verilecek." Başını salladı.

Miles sertleşerek diğer yanıma geçti. "Caroline'ın teslim olmasını hiçbirimizin onaylamadığını biliyorsun, ama eğer teslim olacaksa, o zaman komik bir iş yapmadan eşit bir takas yapacağız. Caroline teslim olurken sen de Bodey'i bize teslim edeceksin. Başka türlü olmaz."

"Sen lider değilsin, bu yüzden senin onayına ihtiyacım yok," diye hırladı Kel.

"Belki de değil." Sesimi sabit tutmaya çalıştım ama yine ağaçların arasında eşimi arıyordum. "Ama Miles'a katılıyorum. Ya aynı anda olur ya da hiç olmaz. Az önce biz buradayken hiçbir şey olmayacağına söz verdin, yani halkının ve benimkilerin sana gvenemeyeceklerini öğrenmelerini istemiyorsan, bu iş böyle gidecek."

Burun delikleri alevlendi ama başını salladı. "Tamam." Srsne bağlanırken gri gözleri ürkütücü bir şekilde parlıyordu.

Grubun ortasından biri kıpırdandı ve ben o kişinin eğilmesini izledim. Bir bedeni kaldırdı ve kolunun üzerine attı.

Bu Bodey olmalı, diye bağladı Michael, nefesi kesilmişti. Oğlunu geri istemeyi benim dostuma ihtiyaç duyduğum kadar çok istiyordu.

Michael'ın dşnncesizce bir şey yapmadığından emin ol, Phil Miles ve bana bağlı. *Bodey için söylediğinden daha çok endişeleniyor.*

Sözlerine odaklanamıyordum. Her hcrem beni eşime doğru koşmaya zorluyordu ama bu sadece sorunlara neden olurdu.

Carl, Jack ve benimle bağlantı kurdu. *Callie, Jasmine'e takasın gerçekleşmek üzere olduğunu haber vermelisin.*

Bu beni cezalandırmak için yeterliydi. Bodey'le eve dönmek istiyorsam Russell'ın grubunun saldırıya hazır olması gerekiyordu. Lynerd'in adamları geride duracak ve Russell'a göz kulak olacaktı. Saldırının parçası değillerdi. Lynerd ve Russell arasındaki gergin ilişki yüzünden Lynerd adamlarının her şeye göz kulak olmasını istiyordu.

Jasmine, yakınlarda kurt izi yoksa yaklaş. Takas gerçekleşmek üzere. Bodey'i bize getiriyorlar. Bacaklarım kendiliğinden hareket etti ve oraplarımı ıslatarak suya girdim.

"Nu-uh." Kel bana bir parmak salladı. "Olduğun yerde kal." Muzaffer bir edayla sırttı.

Bana sahip olduğunu biliyordu.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından, daha önce sağ kolu Hank olarak tanıttığı uzun boylu ve kıllı kurt şekil değiştiren adam kapsama alanından ıktı. Bodey'i itip kakarak yanına gelirken sırttı.

Hoşnutsuzluğumu içimde tutamayarak . "Burada kimseye zarar vermeyeceğini söylemiştin ama Hank eşime zarar veriyor."

Gözlerini devirdi. "Lütfen. Eşler aşırı duyarlıdır. Bodey baygın, yani Hank ona zarar vermiyor. O iyi... eğer sen

kafalar düz. Erken geldin, ki bunu zaten onaylamıyorum."

Bu iyi, Samuel bağlantılı. İsteddiği tüm önlemleri alacak zamanı yoktu.

O lanet olası umudun bir kısmı göğsümden fışkırdı. Onu bastırmaya çalıştım ama hafiflediğimi hissettim. Belki de her şeye rağmen bunu başarabilirdik.

Hank, Kel'in arkasındaki patikanın kenarına, suya birkaç santim mesafeye ulaştı. Bodey'i yere bıraktı.

Asit boğazımı yakarak yukarı tırmandı. Bodey neredeyse tanınmaz haldeydi. Her zamanki dağınık kestane rengi saçları yüzüne yapışmıştı ve gözleri ona yumruk attıkları yerden morarmış ve yeşile dönmüştü. Cildi solgundu ve güneşin öptüğü teninden eser yoktu ve her zamanki sakalları koyu kahverengi bir sakala dönüşmüştü. Onunla ilgili tanıdık gelen tek şey, gücünü koruyan kurdundan kalan zayıf ve kaslı formuydu.

Göğsüm kabarana kadar bir hıçkırık beni irkiltti. Ses benden gelmişti.

Ona doğru bir adım attım ama bir kol belime dolandı. Neredeyse karşı koyacaktım ama Jack tutuşunu sıkılaştırdı ve *"Henüz değil" dedi. Unutma, bunu onu ve seni kurtarmak için yapıyoruz. Seni alırsa hiçbirimizi affetmez.*

O haklıydı. Kendimi onunla değiştirirsem, Bodey beni kurtarmaya gelirdi, bu yeniden yakalanmak anlamına gelse bile.

Kel gülümsedi. "Güzel. Görmem gereken şey bu. Aptalca bir şey yapmayacağından emin olmalıyım. Yapmayacaksın, değil mi *Caroline?*"

Ellerimi sıktım. "Seni öldüreceğim."

Başını arkaya attı ve güldü. "Teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı." Başını aşağı eğdi ve gözleri dökülmemiş yaşlarla parladı. "Uzun böyle gülmemiştim."

"Yapabiliyorken tadını çıkar." Jack alay etti. "Boğazını kestiğimizde, bu ses bir daha asla çıkmayacak."

Kel sırttı ve onu taradı. titredi.

İğrenç.

Lucas ona, *son toplantıda onun seksi olduğunu söylediğini* hatırlattı.

Bu kader arkadaşımı bulmadan önceydi, diye karşılık verdi Jack. Şimdi Stevie'ye dönebilmek için ondan uzaklaşmak istiyorum.

Şakalaşmalarından uzaklaşarak Jasmine'e bağlandım, *Çocuklar yerinde mi?*

Evet. Sadece ne zaman hareket edeceğimizi söyle, diye cevap verdi.

"Hadi yapalım şu işi," diye mırıldandım, için kendimi zor tutuyordum. Bana düşüncesizce bir şey yaptırmak için bunu bilerek uzatıyor olmalıydı ve bu yüzden ondan daha çok nefret ediyordum.

"Peki." Çenesini kaldırdı. "Bize saldırmak için herhangi bir planın var mı?"

Kibirli bir nefes verdim. "Halkımdan hiçbiri eşim senin elindeyken sana saldırmaya cesaret edemez. Yaptıkları ona zarar verirse, bunu hepsine ödeteceğimi bilirler." Kelimeler içimi ürpertti çünkü içlerinde saf bir dürüstlük vardı. Halkımdan herhangi birine zarar vermek isteyebileceğimi fark etmemiştim ama Bodey tüm kurallarımı değiştiren tek kişiydi.

Sırıttı. "Hadi takas yapalım." Parmaklarını şıklattı. "Hank, onu al ve koca ağızlı seksi sarışının yanına götür."

Seksi kısmı dışında, bu tanım Jack'e uyuyordu.

Hank, Kel'e kaşlarını çattı ama o başını sallayarak söylediklerini pekiştirdi.

Takas gerçekleşiyor, bağlandım. Saldırmaları gereken zaman buydu.

Hank, Kel'in yanından geçerken ona bir adım daha yaklaştım, böylece takasın aynı anda gerçekleşeceği yanılsamasını yarattım.

Kel'e yaklaştığım her adım işkenceydi ve Bodey yanıma geldiğinde, onu hissetme ihtiyacıyla koluna dokunmaya çalıştım. Çok uzun zaman olmuştu... ama Hank elimi tokatlayarak uzaklaştırdı ve ilerledi.

Arkamı döndüm ve Kel kolumu yakaladı. "Hiçbir yere gitmiyorsun." diye hırladı.

Onu yakaladım, Jack bağlandı, onu itip geri kaçmamamın tek nedeni buydu.

Lynerd bağırdı, "Kraliçe Kel, saldırıya uğramak üzeresiniz."

Kraliçe beni daha sıkı kavradı ve kaskatı kesildi. "Bu imkansız. Dedi ki-"

Vücutum kurşuna dönüştü ve dünya dönmeye başladı. Lynerd bize ihanet etmişti ve buradan nasıl çıkacağımızdan emin değildim. Beş adamının bize katılmasını istemesine şaşmamalı.

Çok .

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NE YAPIYORSUN? Elimi Kel'in elinden kurtarıp etrafımda dönerek bağlandım.

Lynerd'in çenesi sabitti. *Halkım için gerekeni yapıyorum ve kolay yolu seçmiyorum.* Devam ederken gözleri Kel'in üzerindeydi, "*Callie'nin* kurtları değil. Kurtlar Midwest sürüsünden."

Lynerd'a doğru yürürken buz gibi su ayakkabılarımın ve kot pantolonumun altından akarak onları ıslattı. Onun kışını tekmeleyecektim. Dua etsin de dostumun başına başka bir şey gelmesin.

Kurdum ileri atıldı, onu alfa yapmaya hazırды ve Lynerd hırladı. Onun kurdu da ileri atıldı, gözleri parlıyordu, niyetimi okumuştı. Birdenbire sıcak noktası yok oldu.

İki bin kişi de ortadan kayboldu.

Çantamı bırakmış ve tüm Oregon'yanına almıştı.

Soğuk korku ve sıcak öfke içimde dönüp duruyordu, bu iki duygu savaş halindeydi. Bana ihanet etmiş ve bizi Kel'in merhametine bırakmıştı.

Lynerd Kuzeybatı Bölgesi'nden yeni ayrılmıştı, herkesle bağlantı kurdum. Hala yansımalarını anlamaya çalışıyordum. Ona güvenme.

Siktir et onu, diye cevap verdi Jack.

Kel, "Onu bana getirin," diye hırladı ve ardından suyu tekmelemiş gibi bir *şırıltı* duyuldu. "Diğer herkes *saldırsın!* Caroline'ı ve değersiz eşini alın!"

Ormana yerleştirdiği adamlar bize doğru koşarken dallar kırıldı.

Hank dönerek bana doğru koşmaya başladı ve ben de bölgeindeki herkesle bağlantı kurdum: *Kendinizi ve Bodey'i buradan çıkarın.* Kel'in onu tekrar gözaltına almasına, öldürmesine ya da buradaki herhangi birine zarar vermesine asla izin veremezdim.

Onu arabaya götürüyorum, diye cevap verdi Jack.

Jasmine bağlı, *Lynerd'in adamları az önce beni terk etti. Russell'in peşindeler.*

Kahretsin. Jasmine ayrılma zamanı geldiğinde arabaları hazırlamak için geride kaldığı için Russell'i uyarmamızın bir yolu yoktu.

Miles ve eski danışmanlar bana doğru koşarken göz ucuyla Lucas'ın Lynerd'in sırtına atlayışını izledim. Eski danışmanların ellerinde savaşmaya hazır bıçaklar vardı.

Bu gitmek değil! Hank bana ulaştığında haykırdım. Çenesine bir yumruk attım.

Gözleri büyüdü, karşılık vermeme şaşırmıştı, ben de döndüm ve taşaklarına tekme attım. Ucuz bir atış olsun ya da olmasın, buradan gitmem gerekiyordu.

O homurdanıp var olmayan mücevherlerini kavramak için öne doğru eğilirken bileğimdeki bıçağı çıkarmak için ve yaklaşan tehditle yüzleşmek için döndüm.

Samuel cevap verdi, *Seni terk etmiyoruz. Bizi de alfa-irade etme. Seni ele geçirirse hepimiz ölmüş oluruz. Danışmanlarınızın yaşamasına izin vermeyecektir. Tüm potansiyel tehditleri etkisiz hale getirmek isteyecektir.*

Onlara ve mantıklarına lanet olsun.

Bıçağıma dokunur dokunmaz biri kolumu tuttu ve elimi çekti.

Kel.

Beni ileri doğru sürükledi ve ayaklarım kayalara takıldı. Kurdum bile beni dik tutamadı ve popom nehir yatağına çarptı. Dondurucu su kot pantolonumun ve kazağımın alt yarısının üzerinden aktı.

Miles hızla yanımdan geçip kraliçenin üzerine atladı ve beni bırakmasına neden oldu. Miles elini boynuna sarıp sıkarken sırtı kirli yola çarptı.

Yanımdan koşarak geçen Samuel bıçağını havaya kaldırdı.

Onun ya da Miles'in yüzünü göremiyordum ama bacaklarını onun altına kıvrıp onu iten Kel'in gözlerindeki nefret ve öfkeyi görebiliyordum.

Bir el bileğimi kavrayıp ayaklarımı altımdan çekti. Michael ortaya çıkıp Hank'i kolundan bıçakladığında, Hank'in burun deliklerinin alevlendiğini görmek için ona baktım. Hank homurdandı ve Michael'la dövüşmek için yuvarlandı.

Kel bağırdı ve ben savaşa hazır bir şekilde ayağa kalktım. Aşağı uzandım, sonunda bileğimdeki bıçağı çıkardım ve elime aldım.

Samuel Kel'in kolunu tutmuş ve onu kendisine doğru sürüklüyordu ki biri silahını ateşledi. Samuel'in inleyip bıçağını düşürmesini dehşet içinde izledim.

Bıçak elinde, Miles Kel ve Samuel'in yanına koştu.

Halkımı korumaya yardım etmek için onlara doğru koştum.

Oradaki ince muhafız silahını kaldırıp Miles'a doğrulttu.

Yüreğim ağzıma geldi. Kaç tanesinin silahı vardı?

İnce muhafız ateş etti ve diğer yedi düşman kurt dikkatlerini bana, Samuel'e ve eski danışmanlara çevirirken Miles tökezleyerek geri çekildi. Arkamdan savaş sesleri geliyordu ve Lucas'ın hâlâ Lynerd'la dövüştüğünü gördüm.

Russell ve adamları yaklaşırken ulumalar sessizliği deldi. Burada kızlarına ihtiyacım vardı. Biz geldiğimizde kraliçe burada olduğu için kat etmeleri gereken mesafeyi hafife almış olmalıydık.

Kraliçenin kurtlarından biri beni buldu, diye bağlandı Jasmine, korkusu ortaya çıkıyordu. Ben kaçıyorum ama o beni kovalıyor.

Kel'in adamlarından dördü bana odaklandı ve ben de sudan atlayarak onlarla kafa kafaya çarpışmaya hazırlandım. "Neden sen?" diye sordum. Yalnız mısın?

Evet. Lynerd'in adamları Lynerd'in adamları Russell'inkilerin peşinden gitti. Bu kurt beni tek başıma buldu, araçlara doğru gidiyordum. Ondan kaçmak için yer değiştirmek zorunda kaldım. Ve neyse ki, hızlı ilerlemiyor.

Bu iş hiçbir şekilde plana uygun gitmiyordu. Eğer buradan çıkamazsak, bizi geçeceklerdi.

Kraliçe öksürdü, boğulmanın etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Benden birkaç metre uzakta durdu, odağı kolunu tutan kardeşimdeydi.

Kolumu boynuna dolayarak bıçağı boğazına yerleştirirken, "Ona dokunma," diye hırladım.

Hırladı ve başını bana doğru çevirdi. "Seni kırmak planladığımdan daha acı verici olacak." Başını geriye doğru salladı ve burnuma çarptı.

Mide bulandırıcı bir çatırtı oldu ve sıcak kan yüzümden gömleğime akarken onu bıraktım. Kahretsin, bunu hiç düşünmemiştim.

Karanlığın içinden silah sesleri geliyordu ve ben Phil ile Carl'ın vurulmasını izledim. Miles ayağa kalkmıştı ama tam zamanında göğsünün diğer tarafından tekrar vurulmuştu ve Samuel eğilmiş, kolunu tutuyordu.

Geri çekilmek zorunda kaldık.

Halkımın benim yüzümden ölmesine izin veremezdim. *Bu tartışmaya açık değil. Herkes araçlara dönsün ve ayrılınsın.*

Yarama odaklanmamaya çalışarak doğruldum ve kraliçenin karşımda sırtıttığını gördüm.

"Beni asla yenemeyeceksin." Russell'ın karşı yönünden daha fazla uluma yükselirken güldü. "Aptalca bir şey yapabileceğini düşündüm, seni *aptal kız.*"

Yüreğim ağzıma geldi. Sözünü tutacağına ve yedeği olmayacağına güveniyordum ama yanılmıştım... yine.

Elimi savurdum, bıçağım yanağını kesti. Bir el daha ateş edildiğinde gri gözleri ve bıçağı tutan elimin üst kolunu sıcak bir şey kesti. Burnumun zonklayan acısına eklenen kör edici sıcak bir acı içimi parçaladı.

Alay etti ve görüşüm daraldı. Tüm duyularım ona odaklandı. Şimdiye kadar tünel görüşünü hiç anlamamıştım.

Ayrılma emrime rağmen halkım yanımda kalırken savaş sesleri etrafımı sardı.

Yüzüne damlayan kana dokundu ve sanki ona verdiğim bir hediyeymiş gibi okşadı. Elim sertçe titredi ve bıçağı düşürdüm.

"Unutma, *bu* senin hatan ve seni kırmayı çok daha kolay hale getirecek."

Bu beni sersemliğimden kurtardı ve etrafıma bakındım. Burnum zar zor kanıyordu, bu da vites değiştirerek iyileştiğimin bir kanıtıydı. Ama tek iyi haber buydu.

Michael solumda yere yığılmıştı, sağımda ise Carl ve Phil'in gömlekleri kan içindeydi. Miles, Michael'ın birkaç adım ötesindeydi, vücudu acı içinde Samuel'in yanına yığılmıştı. Neredeyse bizi kan revan içinde bırakacak kadar dövmüşlerdi. Göremediğim tek kişi Lucas'tı ve arkama baktığımda Lynerd'la hâlâ kavga ettiklerini gördüm. Lynerd onu uzak tutuyordu ve Lucas hâlâ güçlü bir şekilde devam ediyordu. Kel, bizi ispiyonlamış olmasına rağmen Lynerd'a yardım etmeye pek hevesli görünmüyordu.

Ona yalvarmak zorundaydım. "Lütfen, onları rahat bırakın. Bunun bir parçası olmak istemiyorlar. Bu seninle benim aramda."

Kaybediyorduk ve Lynerd'ın adamlarının Russell'ın adamlarına saldırıp saldırmadığı belli değildi, bu yüzden diğer yirmi beş şekil değiştiren bize doğru gelmeyebilirdi.

"Çok geç." Kel gülümsedi, gri gözleri keyifle parlıyordu. "Sana bir şans verdim." Bana doğru yürüdü ve hâlâ kanıyla ıslak olan parmağını yanağımda gezdirerek beni işaretledi. "Ama bu mükemmel bir son. Tüm tehditler bertaraf edildi ve tüm bunlar içinizden biri size ihanet etti." Alay etti. "Her şey bittikten sonra seni hayatta tutabilirim, sadece kalan günlerini hapishanede acı çekerek geçirmen için."

"Eğer onlara herhangi bir şekilde zarar verirsiniz-"

Bir uluma beni böldü ve pençelerin suya çarpma sesi bizi sağa baktırdı.

Russell'ın kurtları pınarın kıvrımında koşuyorlardı. beklediğim yön bu değildi ama suyun yakınında buluşacağımızı biliyorlardı ve onu buraya kadar takip etmişlerdi.

Kel'in desteği henüz gelmemişti, bu yüzden tek umudum savunmasında yeterince büyük bir gedik açıp, Tanrı bilir kaç takviye kaçabilmektir.

Silah seslerini duyduklarından emindim ama hiçbirinin avlanmasını istemiyordum. "*Hepsinin* silahı var!" diye bağırdım ve Kel yüzüme bir tokat attı.

Bu acı nefesimi kesmişti. Dişlerimi sıktım, Kel bana odaklanmaya devam ederken kırılmayı reddettim.

Bağırdı, "Öldürün onları. *Hepsini* öldürün. Kral Sutton'a bir mesaj gönderilmesi gerekiyor."

Boğazımda bir yumru oluştu. Lynerd'in ona nereden geldiklerini söylemesinden nefret ediyordum.

Muhafızlar dikkatlerini yeni gelenlere çevirip silahlarını kaldırdılar ama ben ölümüne dövüşmeye hazır bir şekilde çenemi kaldırdım.

Bu bizim son şansımız, Samuel inançla bağlandı. *Hemen saldırın.*

Kaşlarım çatıldı ama bir tek benim yaşırdı.

Samuel yaralanmamış eliyle bıçağını yerden aldı ve Miles'la birlikte kendilerine en yakın iki muhafıza saldırdı. Samuel düşmanlardan birini göğsünden bıçakladı ve Miles da ona en yakın olanın boğazını kesti. Kel'in nefesi kesildi.

Daha önce kaosun çöktüğünü düşünmüş olsaydım bile, bunun yanında hiçbir şeydi.

Düşman muhafızlardan üçü kardeşim ve Miles'a doğru dönünce içgüdülerim devreye girdi. Muhafızlar silahlarını onlara doğrulttuğunda, kurduma yöneldim ve tanrıların bıçağıma rehberlik etmesini umarak bıçağı ortadakine fırlattım.

Bıçak açıklıktan geçip koluna saplandı.

Tetiği çekerken irkildi ve silahı bana doğru salladı.

Kendimi destekledim ama inleyen Kel oldu. Bacağını tutarak aşağı uzandı ve ona vurduğunu fark ettim.

Diğer ikisi ateş ederek Miles ve Samuel'i göğüslerinden vurdu.

Diğer üçü gelen kurtlara ateş etti. Bunu bitirmenin bir yolunu bulmalıydık. Kel'in kurtlarının yaklaştığını duyabiliyordum ve bizden daha fazla olmasa da en az bizim kadar çoklarmış gibi geliyordu.

Kel ağaçlara doğru topalladı. Halkı onun adına savaşıırken o onları terk ediyordu. Bir yanımda onun peşinden gitmek istiyordu, kurdum onun kanını tatmak için yanıp tutuşuyordu ama bunun için zamanımız yoktu. Halkımı ve Russell'ı canlı çıkarmayı daha çok önemsiyordum.

Kurtlara ateş eden bir muhafıza doğru döndüm ve sırtına atladım. Adam silahını indirdi ve beni saçlarımdan yakaladı, sertçe çekerek gözlerimi yaşarttı.

"Callie!" Michael haykırdı ama iş çoktan bitmişti.

Artık bıçağım yoktu ama yarı kurt olduğum için boynunu ısırđım. Dişlerim deriyi kurt dişlerimin gibi kesmedi, bu yüzden çenemi daha sıkı kenetledim.

"Kahretsin," diye inledi ve sağ dirseğini geriye attı. Bakır tadı ağzımı doldurdu ve öğürdüm. *Eski danışmanlara geri çekilmelerini söyle, Samuel bağlantılı.*

Ne olup bittiğini göremediğim için mecbur kaldım. Sonra arkamdan silah sesleri geldi. Kalbim küt küt atmaya başladı. Miles ve Samuel silahlarını kullanabilecek kadar iyiydiler. Bunun için üzülmezdim.

Düşmanım öne doğru eğildi ve beni başının üzerinden çevirmeye çalıştı, ama ben bacaklarımı onun etrafında sıktım, sevgili yaşam için asılı kaldım.

Kusmuk boğazıma kaçtı ve düşmanın üzerine fırladım.

"Bırak beni," diye hırladı.

Büyük bir mutlulukla üzerinden yuvarlandım ve ben yuvarlanırken üç kurt üzerine atladı.

Ama Kel'in kurtları da gelmişti. Etrafımda döndüm ve otuza yakın kurdun bize doğru koştuğunu gördüm.

Kahretsin. Halkım savaşmaya devam edemeyecek kadar zayıftı.

Eski danışmanlar ölü muhafızlardan silahlarını aldılar ve grubumuz yaklaşan tehdide doğru döndü.

Buradan çıkmalısın, Samuel bağlantılı.

Onu yanlış anlamış olmalıyım. *Olmuyor.*

Kustuğum muhafızın yanına koştum -ki şimdi üç kurt sayesinde paramparça olmuştu- ve silahını kaptım, ardından gelen kurtlara doğru döndüm.

Boğazım düğümlendi. Russell'ın kurtları Kel'inkilerle savaşıyordu ve Lynerd ve sürüsü dışında hangisinin dost hangisinin düşman olduğunu buradan anlayamıyordum. Ama müttefiklerimizden birine zarar verme ihtimali olmadan onlara ateş edemezdim.

Samuel bana ve *Russell gitmemizi söyledi.*

Kaşlarım çatıldı. *O nasıl-*

Bana doğru yürüdü ve arabalara doğru başıyla işaret etti. Samuel elimi tuttu ve beni o tarafa sürükledi. Hadi gidelim. Hepimiz yaralıyız ve Russell kazanıyor.

Onları terk etmek doğru gelmiyordu ama Samuel acı içindeydi. Dikkatim partimi oluşturan diğerlerine kaydı ve hepsinin benden daha kötü durumda olduğunu fark ettim. Burada kalmak onları daha büyük bir risk altına sokacaktı. *Herkes, gidelim.* Russell ve diğerlerine karşı kullanamamışlar diye muhafızların elindeki tüm silahları almıştık.

Samuel rahat bir nefes aldı ve diğerleri de gitmek için döndüler. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde geldiğimiz yöne doğru ilerledik.

Ağaç sınırına ulaştığımızda Lucas'ı bulduk. Yan yatmış, dövülmüştü ama göğsü hâlâ hareket ediyordu.

Tanrılara şükür, nefes alıyordu.

Ona doğru koştum ve çömeldim, gözlerini açtı.

Gitme vakti geldi mi? diye sordu, ben de başımı salladım ve ona yardım etmeye çalıştım.

Yukarı.

Bu oldu neden! yapmamıştı. keçe onun
yaralanmalar- o'd asla Kayıp

Bilinci yerindeydi, bu yüzden bağlantı sıcak kalmıştı. İnledi ama çok geçmeden hepimiz çok daha yavaş bir hızda da olsa yeniden hareket etmeye başladık.

Lynerd'a ne oldu? Ağırlığını bana vermesi için onu cesaretlendirerek .

O ve ben birbirimizin ağzını burnunu kırdık, sonra o değişti ve kaçtı. Attığı her adımda inliyordu.

Bir şeyler olmuş olmalıydı ama şu anda beni ilgilendiren bu değildi. Dinlenecek bir yer bulmalı, herkese iyileşmesi için zaman tanımalı ve ardından Oregon'u kaybetmenin üstesinden nasıl geleceğimize karar vermeliydik.

Tekrar kusabilirim.

Jack bağlantılı, *daha ne kadar kalacaksın? Jasmine, Bodey ve benim elimizde gerçek bir sorun var.*

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

YER KAYDI ama Lucas ve ben düşmeden bir an önce kendimi düzelttim. Lucas acıyla inledi ve ben de irkildim.

Üzgünüm, tüm danışmanlarla bağlantı kurmadan önce Lucas'a bağlandım. *Şu anda yaklaşık bir buçuk mil uzaktayız ama yavaş ilerliyoruz.* Göğsüm ağrıyor. *oluyor?* Bizi bekleyebileceklerini umuyordum ama bekleyemezlerse onu oradan çıkarmaları gerekiyordu.

On kurt aracın etrafını sarmış durumda. Bizi devirmeleri uzun sürmez, diye cevap verdi Jack, kanımı buza çevirerek. *Sadece iki bıçağım var, o da sayıca bu kadar azken pek bir işe yaramaz.*

Bunu söylemesine gerek yoktu. Jasmine'le bile teknik olarak sadece bir dövüşçü vardı. Jasmine diğerleri gibi eğitim almamıştı. Tek kurtarıcı özelliği güçlü bir kurda sahip olmasıydı.

Lucas'ı tekrar sarsmamaya çalışarak yavaşlayıp durdum ve diğerlerine doğru döndüm. Buradaki herkesin bağlantı kuramayacağını bildiğimden hızlıca mırıldandım, "Lucas'la benim yerime bakacak birine ihtiyacım var. Arabalarımız saldırı altında."

Michael şaşkırmamış görünerek başını salladı. Jack beni ve diğer danışmanları bilgilendirirken Jasmine de bu konuyu onunla konuşmuş olmalıydı.

"Onu ben alırım," dedi Miles, yüzü ter içinde kalmıştı.

Emin misin? diye sordum, hâlâ ona doğru ilerliyordum. Onu yüksek sesle sorgulamak istemedim. Miles güçlüydü ama vurulmanın üstüne bir de dayak yemişti. Lucas'tan çok daha iyi durumda değildi.

Başını salladı. *Kaçıp Jack'in savaşımasına yardım etmektense ona yardım etmem daha iyi olacak.*

Lucas'ı teslim ettim ve Miles'in silahını aldım. Eğer on kişi savaşa girmemiş olsaydı, hiçbirimiz bu mücadeleye hazır olamazdık. En iyi seçeneğimiz silahlarını onlara karşı kullanmaktı.

Michael, Samuel ve Carl bana doğru koştular. Her birinin elinde bir silah vardı. Geriye Miles, Lucas ve Phil kalmıştı.

Dördümüzün de gitmesi gerektiğine emin misin? Dönüp koşarken Samuel ve Michael ile bağlantı kurdum. Tartışmaya açık olmayan tek bir şey vardı; kığım dostuma doğru gidiyordu. Ama Phil'i tek koruyucum olarak bırakmaktan nefret ediyordum.

O iyi olacak, diye cevapladı Michael. *Kilometreler boyunca onlara yakın kimse yok. En kötü ihtimalle, biri yaklaşırsa geri dönüp onlara yardım edebiliriz.*

Ben daha hızlı koşabilsem de üçü arkamdan koştu. En az yaralanan bendim, bu da kraliçenin beni canlı istediğinin ve benim kurdumun en güçlüsü olduğunun kanıtıydı. Bodey'e ulaşma ihtiyacıyla ona bağlandım. Yeterince şey yaşamıştı ve onu tekrar kaybetmeyi reddediyordum.

Jack ve Jasmine'e bağlanırken kurdum kafamın içinde uludu, *Yola çıkıyoruz.*

Güzel, Jack bağlantılı. Çünkü arabadan inmek üzereyim. Bizi uçurumun kenarına getirdiler ve nasıl yuvarlanmadık bilmiyorum. Bodey dışarıda olduğu için dikkatlerini dağıtmalıyım.

Bu, bacaklarımın daha hızlı hareket etmesi için yeterliydi. Neredeyse hayvan formundayken koşabileceğim kadar hızlı koştum, arazide ustalıklı ilerlerken ağaçlar bulanıklaşıyordu. Her adımda diğer üçü biraz daha geride kalıyordu ama umurumda bile değildi.

Arkadaşımin yanı sıra Jack ve Jasmine'i de kurtarmak zorundaydım.

Callie, bizi bekle, Samuel bağlantılı. *Bu bir tuzak olabilir.*

İçgüdülerim öyle olmadığını söylüyordu. Bu, Kraliçe Kel'in takas yapmadığım için beni cezalandırmaya çalışmasıyla ilgiliydi. O kurtlara eşimi öldürme talimatı verildiğinden hiç şüphem yoktu ve bu benim izin vereceğim bir şey değildi.

olur. Eğer bu bir tuzaksa, dostumu, kız kardeşini ve Jack'i koruduğu sürece seve seve tuzağa doğru koşardım.

Samuel arkamdan, "Lanet olsun," diye homurdandı ama ben tereddüt etmedim.

Bir kapının açılma sesini duydum ve bunun Jack'in dışarı çıkması olduğunu anladım. Düşman kurtların hırıltıları daha da arttı ve patilerin koşuşturmasını duydum.

Ağzımı ekşi bir tat doldurdu ama yavaşlamadım. İlerlemeye ettim. Her şey daha gürültülü hale geldi. Kendimi bu kadar zorladığıma göre sadece yarım mil uzakta olmalıydım. Ter yüzüme ve gözlerime damlıyordu, ama silah sürekli ateş etse bile yavaşlamayı reddettim. bacağıma vuruyor.

Yardıma ihtiyacım var, Jack bağlandı ve onu Bodey gibi fiziksel olarak hissedemesem de, dehşetini ve acısını . Dişlerimi sıkarak ileri atıldım, kurduma daha önce hiç olmadığı kadar bağlandım. *Neredeyse geldim.*

İnsan vücudum bu kadar hızlı koşmaya alışık değildi, özellikle de bu kadar uzun süre, ama bir dikiş yanıma deldiğinde bile yavaşlamadım. Kısa süre sonra daha fazla ağacın arasından koştum ve Mercedes'i gördüm.

Beş kurt onu devirmeye hazırlanıyordu ve beş kurt daha birinin üzerine yığılmıştı.

Jack.

Asit boğazımı yaktı ve kısa süre durdum. Silahı kaldırdım ve onunla dövüşmenin ne kadar rahatsız edici olduğunu görmezden gelmeye çalıştım. Zeke hevesli bir avcı olduğu ve Theo'yu da öyle yaptığı için Theo'yla birkaç atış dersi ama hiç böyle bir şeyle ateş etmemiştim.

Jack'in üstündeki kurtların ortasına nişan aldım ve tetiği çektim.

Kalbim durdu ve zaman yavaşladı. Bir milisaniye içinde, mermi yığının sonundaki açık gri bir kurdun sırtına isabet etti. Düşman havladı ve bana doğru döndü.

Tam olarak hedeflediğim yerde değildi ama en azından birini vurmuştum.

Jack ve Mercedes'e yönelik saldırı, on tanesi bana kilitlenince durdu.

Harika. Eğer ıskalarsam, kötü bir nişancı olduğumu anlayacaklardı ama burada durup onlara tekrar ateş edemezdım.

Mercedes'e saldıran beş kişi bana doğru koştu. Diğer beşi Jack'e ve yaralı sürü üyesine yakın durdu.

Yutkundum ve tekrar nişan aldım. Kaderin benden nefret ettiğini bilmeme rağmen, yine de ona dua ettim. *Lütfen, lütfen, benim ve halkım için seştiğin kişiyi kurtarmama izin ver.* Sonra ateş ettim.

Kurşun bana doğru koşan koyu gri bir kurdu ıskaladı. Düşman tökezleyerek yoldan çekildi. Diğer dördü temkinli bir şekilde yavaşladı.

Bir nefes verdim ve elimi sabitledim.

Jack'in üzerindeki kurtlara nişan aldım. Risk altında olmadıklarını düşünmemeleri için zamanımı iki grup arasında gerekiyordu.

Michael, Samuel ve Carl yaklaşıyordu. Onlar bana katılana kadar idare etmek zorundaydım, düşman kurtların benim atışlarımdan korkması için yeterince hasar vermeliydim.

Birkaç atıştan sonra mermim bitti.

Bir kurt boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı, hayvan formunda güldüğümüzde de böyle ses çıkarırdık. Artık bir tehdit olmadığımı biliyorlardı.

Görüşümün kenarları karardı.

On kişi yerlerini alırken Michael, Samuel ve Carl ağaçların arasından belirdi. Üçü de silahlarını kaldırdı ve ateş etti. Elbette hepsi benden daha iyi nişancıydı, her biri bir hedefi vurdu.

Düşman geri , artık tehlikede olduklarını anladılar.

Bu yeterli değildi. Sevdiklerimin yaralanmasını ve ölmesini engellemek için her birinin ölmesine ihtiyacım vardı. Kel'in bize saldırmasından bıkmıştım. Ama vurulma riskini göze almadan onlara doğru koşamazdım.

Kurtlar ağaçların arasına dağılınca üçü de ateş etmeyi bıraktı. Jasmine'in kafası ön yolcu kapısından fırladığı anda Mercedes'e doğru koştum. Bakışları üzerimizdeydi ve içime bir rahatlama yayıldı.

Sen iyi misin? Arka kapıya doğru koşarken Jack'e baktım.

Göğsünün ve yüzünün her yerinde ısırık izleri vardı ama kobalt gözleri beni bulduğunda, *"Buraya gelmenin zamanı gelmişti.*

zaman iyi olacağını biliyordum ama tüm grubumuz dayak yemişti. *Bodey ve benim her zaman en ağır yükü çektiğimizi söylemiştin, bunu sen istedin.* Omuz silktim ama minnettar hissetmekten kendimi alamadım. Arabanın kapısını çekerek açtım ve *"Onu koruduğun için teşekkür ederim"* dedim.

Gözlerim dostuma odaklandı ve kalbim yeniden hastalandı. Kel onu anlamsızca dövmüştü ve partimizdeki çoğu insan gibi onun da iyileşmeye ihtiyacı vardı. Önce oradan çıkmamız gerekiyordu. Yüzüne dokundum, aramızdaki bağın rahatlatıcı vızıltısı gözlerimi yaşarttı.

Ona bir daha asla dokunamayacağıma neredeyse inanmıştım. Ağladığımı fark etmeden önce çenemden bir damla yaş süzüldü.

"O iyi olacak, değil mi?" Jasmine'in sesi kesildi. "Hiç kıpırdamadı. Kurtlar neredeyse bizi devirecekken bile."

Boğazıma bir yumru oturdu ve nasıl cevap vereceğimden emin değildim, bu yüzden tek şeyi söyledim. "O bir savaşçı. ama onu ve diğerlerini bir şifacıya götürmeliyiz. Hepimiz oldukça kötü durumdayız."

Arka pencereden dışarı baktım. Michael aceleyle ön yolcu kapısına gidip açarken Carl ve Samuel Jack'e doğru koşuyorlardı. Jasmine'i kollarına aldı ve oğlunu incelemek için arka koltuğa baktı, sonra kaşlarını çattı, bu beni neredeyse kırıyordu.

Normalde sakın bir tavır sergilerdi ama yüzünde endişe okunuyordu ve bu beni sarstı. Korku göğsümde sıkıca sarıldı.

"Jasmine, araba kullanabilir misin?" Michael sordu.

"Uh..." Geri çekildi ve bana baktı. "Yapabilirim ama Bodey arabasını kullanmamdan hoşlanmıyor."

Homurdandım. Kulağa dostum gibi geliyordu ve onu bu şekilde düşünmek önemli görünüyordu... özellikle de şu anda.

Arabayı sürmeyi teklif edebilirdim ama Bodey'e dokunmama düşüncesi tüylerimi ürpertti ve kurdum hırladı. Onun yanında olmalıydım.

"Jasmine." Michael kızının yüzünü avuçladı. "Callie bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra ve Bodey bu kadar yaralıyken onu terk edemez. Kurdu kendini kaybeder. Sen sürmelisin. Üçümüz arasında en az yaralı olan sensin."

Kurdum sakinleşti ve Michael'ın eşimden ayrılamayacağımı anladığını fark etti. Onu kurtarmanın tek yolu bu olmadığı sürece kimsenin beni ondan ayırmasına imkân yoktu.

"Tamam." Keskin bir nefes aldı. "Bunu yapabilirim."

"Güzel." Onu bıraktı ve birkaç adım geri gitti. "Jack'e yardım edeceğim." Kapıyı kapattı.

Jasmine orta konsola tırmandı ve arabayı çalıştırarak kaloriferi patlattı. Havanın ne kadar soğuk olduğunu fark etmemiştim ama şimdi bunu fark edince titredim. Bodey'başını kaldırdım ve ön yarısının altına kaydım, sonra kapıyı kapattım. Endişeli olsam da onun yanında olmak bana huzur veriyordu. Düşmana karşı güvendediydi.

Zihnim temizlenirken Lucas ve Miles'a bağlandım, *Üçünüz iyi misiniz?*

Evet, virajdayız. Kel'in kurtlarıyla savaştın mı? Miles sordu.

Şimdilik. Geri gelebilirler. Soğuğa rağmen camı açtım, gelme ihtimallerine karşı dinleme ihtiyacı .

Jack'in Navigator'ına baktım ve Samuel'in elinde tüfekte arkaya gördüm.

Kurtların geri gelme ihtimaline karşı hazırlıklıydı. Onun için Tanrı'ya şükürler olsun çünkü ben tamamen eşime odaklanmıştım.

Başka bir şey olmasını bekliyordum ama Miles, Lucas ve Phil kısa süre sonra bize katıldı. Samuel Mercedes'in yolcu koltuğuna atladı ve diğerleri de diğer araçlara bindikten sonra yola koyulduk. Güneş yükselirken Jasmine arabayı hızla sürdü ve gökyüzünü pembeler, turuncular ve mavilerden oluşan girdaplarla işaretledi. Güneşin doğuşu muhteşemdi ve Bodey yanımda sağlıklı bir şekilde durup radyoda Ed Sheeran'ın "Perfect" şarkısı çalıyor olsaydı, bu benim dostumla paylaşmak isteyeceğim türden romantik bir an olurdu. Ancak şu ana kadar başardığımız tek şey kaos arasında geçen çalıntı anlardı ve ilişkimiz bundan daha iyisini hak ediyordu. İşlerin sakinleşeceğine ve sonunda tehlike üzerimizde gezinmeden birlikte vakit geçireceğimize inanmak zorundaydım.

Bir gün.

Ana yoldan yarım mil uzaklaştığımızda, Jasmine Samuel'e telefonunu fırlattı.

"Uh... teşekkürler?" Samuel kaşlarını kaldırdı.

Parmaklarımı Bodey'nin saçlarında gezdirdim, yapışan yağdan nefret ediyordum. Tırnaklarının altındaki ve vücudunun her yerindeki kirle birlikte, onu nerede tuttuğunu bilmek istemediğimden korktum. Sadece eşim olduğu için katlandığı cehennemi düşündükçe kalbim acıyordu.

"Kilitli değil." Jasmine arabayı ana yola çekti. "Russell'ın kiraladığı evin adresini gir. Onunla orada buluşmamız gerekiyor."

Sözleri mideme inen bir tekme gibiydi. Russell ve sürüsünü geride bıraktığımız için nefret ediyordum ama buna mecburduk. Ne kadar hırpalandığımızı düşünürsek, kalsaydık onlar için işleri daha da zorlaştırabilirdik.

Başımı arkaya yatırdım ve dostuma bakmak için eğdim. Gözlerini açması için her şeyimi verirdim ama o hâlâ . Kurtuluşum, başını çevirip kucağıma ve karnıma sokulması, aramızdaki sarsıntının artmasıydı. Uykusunda bile dokunuşumu fark etmiş ve ona doğru eğilmişti. Göğsüm acıyacak kadar genişledi.

Otuz dakika sonra, Jasmine arabasıyla eve geldi. Arabayı kapatmadı, sadece başını salladı. "İçeri girmek için kod 9-0-8-1-2-4."

Elim kapının kolunda durakladı. "Bizimle gelmiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Arabayı bir yere bırakıp geri döneceğim."

Kaşlarım çatıldı. "Neden?"

"Araçlarımızın etrafındaki kurtlar künye numaralarımızı almış olabilir. Buraya park edersek yerimizi tespit edebilirler." Samuel iç çekti. "İyi yakaladın. Ben de seninle geliyorum."

Kahretsin. Bunu hiç düşünmemiştim. "Aynı şeyi eski alfalar Jack, Lucas ve Miles için de yapmalıyız."

"Üçü de yaralı olduğu için ben Jack'in arabasını alacağım ve Michael'la konuşacağım." Samuel kapıyı açtı ve arkamızdaki araca doğru koştu.

İçimi çektim ve arkadaşşıma dönüp baktım. Güçlü olmama rağmen Bodey'i araçtan tek başıma nasıl çıkaracağımdan emin ama

Eğer lanet olsun.

Kapımı açarak dışarı çıktım ve kollarımı Bodey'nin koltuk altlarına ve göğsüne doladım. Tarçın ve sandal ağacı kokusu ekşi vücut kokusuyla karışmıştı. Buna odaklanmak yerine vücudunu arka koltuktan dikkatlice dışarı çekmeye ve ayaklarının asfalta hafifçe inmesine izin vermeye odaklandım.

Michael yanıma geldi ve Bodey'nin ayaklarını yerden kaldırdı, böylece sürüklenmeyeceklerdi. Nefes verdim ve yardımına minnettar olarak ona gülümsedim.

Bodey'i ön kapıya götürmek için ikimiz birlikte çalıştık ve içeride onu kanepeye yerleştirdik.

"Oha!" Bodey'nin kanlar içindeki bedenine bakarken Katelin'in çenesi düştü. "Bekle. Birkaç havlu ve şişme yatak getireyim."

"Önce havlular, lütfen." Yatak bekleyebilirdi. Bodey'i yatırmamız gerekiyordu.

Koşarak gitti ve geri döndü, sonra kanepeyi örttü. Yerleştğinde üzerine eğildim ve alnından öptüm.

Eşlik bağımız hafifçe ısındı ve gözleri açıldı. Muhteşem çivit rengi normalden daha koyuydu ama bu önemli değildi. Uyanmıştı.

Bir elini kaldırdı ve gülümserken yüzümü kavradı. "Gördüğüm en güzel rüya," diye mırıldandı tekrar uykuya dalmadan önce.

Bir hıçkırığı yuttum. "Seni seviyorum." Ama o çoktan horlamaya başlamıştı.

Arkamı döndüğümde Lucas ve Jack'in hâlâ ayakta olduğunu fark ettim. Hepimiz yaralıydık ama Bodey'den sonra en kötü durumda olanlar onlardı.

"Dina'yı arıyorum." Rahibeden bize tekrar yardım etmesini istemekten nefret ediyordum ama bir cadıya ihtiyacımız vardı.

Kel'in misilleme yapacağına hiç şüphe yoktu. Dina'ya bir mesaj gönderdim.

Ben: Dayak yedik. Bir şifacıya ihtiyacımız var. Bulmamıza yardım edebilir misin?

Meclisinden ayrılmayacağını zaten biliyordum ve buna saygı duyuyordum. Bodey, Samuel ve benim gitmemizle Grangeville sürüsünü açıkta bırakmıştık ve o da kurtları ve meclisini korumak isterdi.

Carl ve Katelin, insanların bulması için arkalarında kan izi bırakma riskini almak istemediklerinden, diğerlerinin oturması için daha fazla havlu getirmek üzere ayrıldılar.

Birkaç dakika sonra cadı cevap verdi.

Dina: Güney Idaho'da sana yollayabileceğim bir cadılar meclisi var. Sadece adresin lazım.

Yeterince iyiydi. Ona güvendiğim için adresi gönderdim. Dinlendikten sonra nasıl karşılık vereceğimize karar verecektik. Ama stratejiyi tartışacak durumda bile değildik.

Ön kapı açıldı ve Jasmine, Samuel ve Phil'i görmeyi bekliyordum.

Bunun yerine, sadece ölüm olarak tanımlanabilecek bir şey buldum.

ON ALTINCI BÖLÜM

KALBİM BOĞAZIMA DOĞRU ATIYORDU, neredeyse midem bulanacaktı. Russell kapıda duruyordu, boynunda ve çıplak göğsünde birkaç soluk çizik izi vardı ve gömleği beline bağlıydı. Teni solgundu ve yan tarafını tutuyordu.

Bu ve onunla birlikte başka kurt görmediğim gerçeği arasında, her uzvum titredi ve baskı altında çökebileceğimi düşündüm.

Kurdum ileri atılarak beni ayakta tuttu. Konuşamasa da mesaj açıktı; zayıf görünmeyecektik.

Katelin sendeleyerek ona doğru gelirken, "Baba," diye soluk soluğa kaldı. "Neler oluyor?"

Katelin bilmiyorsa, bu kötüye işaretti.

Kız ona doğru uzandığında, adam onu itti. Kadının yüz ifadesi acıya dönüştü ama adam elini kaldırdı.

İşte o zaman sağ tarafındaki kanı fark ettim. Gömleğinden ahşap zemine damlıyordu. Yaralıydı ve kurt formundaydı. Güvenli olmadığı halde bir formdan diğerine geçmişti.

"Lütfen bana yer değiştirmeden önce kurşunu çıkardığını söyle." Eğer kurşun içeride kalsaydı, kasları parçalayabilirdi.

"Hayır, ama daha acil meseleler var." Russell ayaklarının üzerinde sallanıyordu. Kan kaybından olmasından korktum. Gerçek şu ki, burada

sürüsü çok şey anlatıyordu.

Samuel bir elini onun sırtına koydu. "Sürü üyeleriniz nerede?" diye sordu, sesi normalden daha alçaktı.

O da benim gibi bu sorunun cevabından .

"Beş kişi öldü. Geri kalanlar yaralı ama hayatta," diye Russell. "Benimle gelip onları almak için dört kişiye ihtiyacım var. Geri dönemedikleri için ormanda saklanıyorlar ve bir grup kurdun buraya koşmasını bir kenara bırakın, beş aracı da geri götüremem. Dağdan aşağı yavaşça iniyorlar ama kraliçe saldırabilir."

Şimdi ikilemde kalmıştım. Yapmak istediğim son şey eşimin yanından ayrılmaktı ama Russell ve sürüsü hepimizin oradan canlı çıkmasının *tek* sebebiydi. Eğer onlar araya girmeseydi, Kel hepimizi olmasa bile birkaçımızı öldürebilirdi.

Ayağa kalktım, burada oturup *hiçbir* şey yapamayacağımı biliyordum. "Bana nerede olduklarını söyle. Ben giderim."

Jack başını salladı. "Siktir et onu. Senin kışın hiçbir yere gitmiyor."

"Oğlum!" Carl'ın çenesi düştü. "O kraliçe."

"Evet, bu da demek istediğimi pekiştiriyor." Jack, ısırık izleri çoktan kabuk bağlamış olan Jack'e doğru yürüdü. "Az önce yaşadıklarımızın amacı senin kışını kraliçeye teslim etmeni engellemektir. İhtiyacımız olan son şey senin tekrar onun yanına gitmen. O zaman herkesin yardımı *boşa* gider."

Lucas iç çekti. "Dostum-"

Miles boğazını temizledi ve yüzünü buruşturdu. "Jack'le pek sık aynı fikirde olan biri değilimdir ama Callie, o haklı." Omuzlarını silkti. "Yaptığımız her şey seni korumak ve Bodey'i geri almak içindi. Üçümüz de sana sadığız. Kel'e ya da başka birine asla iltica etmeyiz. Ayrıca Bodey'i bırakırsan dikkatin dağılır. Jack, Lucas, Samuel ve ben Russell'a yardım edebiliriz."

"öyle." Jack başını salladı. "Böyle bir düşünce aklımın ucundan bile geçmezdi ve kısa bir an için geçse bile Stevie'nin taşaklarını keseceğinden hiç şüphem yok."

"Dostum, sadece kabul ettiğini söyle." Lucas oflayıp pufladı. "Ama evet Callie, sonsuza dek üçümüze mahkûm kalacaksın."

Gerginliğimin bir kısmı azaldı, bu da kendimi berbat hissetmeme neden oldu. "Üçünüze de güveniyorum. Vurulduğunuz için endişeliyim."

Miles bana, "Canımız yanıyor ama bunu yapabilecek durumdayız," diye güvence verdi. "Geri döndüğümüzde mermileri çıkaracağız." Hüzünle gülümsedi. "Bu konuda da bize güvenin."

Lanet olsun ona, ama bana sahipti. Stella ile kader arkadaşı bağıını tamamlayan tek kişi olduğu için kader arkadaşı bağıını anlıyordu. Ve haklıydı da. Buraya, Bodey'e dönmek için acele ediyor olacaktım, bu da beni dikkatsiz yapabilirdi. Ayrıca, Bodey ve benim dışımdaki en güçlü dört kurdun adını vermişti ki bu da Russell'a bölgemiz için önemli olanları onlar için de riske atmaya hazır olduğumuzu kanıtlayacaktı. "Eğer hiçbiriniz gitmek istemiyorsa, ben-"

Samuel bir el sallayarak sözümü kesti. "Hepimiz gitmekten memnunuz. Değil mi?" Lucas'a bir bakış attı.

"Elbette." Lucas oflayıp pufladı. "Onu güvende tutmak için her şeyi yaparım. Sadece Jack'in ona ne gerektiğini söylemesini istemedim."

Kollarını göğsünde kavuşturan ve acıdan yüzünü buruşturan Jack kaşlarını kaldırdı. "Bak, Stevie yerine onu kızdırmayı tercih ederim. Zayıf görünebilir ama dostum, onu kızdırırsan başka bir yönünü görürsün. Seksi ama yine de korkutucu."

"Tamam, şimdi bunu görmek istiyorum." Lucas

sırıttı. Jack kaşlarını çattı. "O benim eşim."

"Anlaşmayı henüz yapmadın, adamım." Lucas dişlerini gösterecek kadar geniş gülümsedi.

Russell'ın burun delikleri alevlendiği sırada Jack'ten tehditkâr bir hırıltı yükseldi.

Samuel, Russell'ın yüz ifadesini fark etti ve Miles'la birlikte ön kapıya doğru ilerledi.

Biraz stres atmaları gerektiğini anlıyorum ama Russell'ın adamları tehlikeyken olmaz. *Bizi ölümden kurtaran insanlara yardım edebilmek için yolda didişin.*

Ürkecek kadar akılları vardı ve Samuel ile Miles'ı takip ettiler. Ekibimden dört kişi Russell'ın yanından geçip kapıdan çıkarken Katelin de onları takip etmek için hamle yaptı ama Russell başını salladı.

"Burada kalman gerekiyor." Russell elini yarasının üzerine bastırarak yere daha büyük bir kan damlamasına neden oldu.

Eğer vücudu yakında iyileşmeye başlamazsa, kan kaybından ölecekti. Bunu ona söylemek istedim ama farkında olduğundan şüpheleniyordum. Onun yerinde olsaydım, bu benim için önemli olmazdı ve bahse girerim o da aynı şekilde hissediyordu.

Katelin dudaklarını bir çizgi haline getirdi. "Baba, onlar benim de sürü üyelerim. Yardım etmek istiyorum."

Yüzü yumuşadı. "Biliyorum tatlım. Biliyorum. Ama arkadaşlarına yardım etmene ihtiyacım var ve bu şekilde, bir şeyler ters giderse burada bağlantı kurabileceğim biri olacak."

"Ama-"

"Lütfen." Bakışları Bodey'e ve geride kalan bizlere kaydı. "Kraliçe Kel'in hangi kaynaklara sahip olduğunu bilmiyoruz. Onu hafife alamayız."

İçime bir huzursuzluk çöktü ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Onun neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrimiz olmamasından nefret ediyordum. Ve daha da kötüsü, beklentilerimi aşmaya devam ediyordu. Babam yıllar önce beni uyarmıştı.

Gözlerim yanıyordu. Bana rehberlik etmek için hayatta olsaydı nasıl bir lider olurdu merak ettim.

"Hadi, Katelin." Jasmine kolunu arkadaşınıninkine doladı. "Diğerlerini onarmama yardım et."

Katelin içini çekti. "Tamam. Ama baba, dikkatli ol. Sen böyle yer değiştirirken..." Gözleri parlıyordu.

Endişesini anlıyordum ve üvey babamın kaybı bana ağır geliyordu. Bu Tanrı'nın unuttuğu durumdaki tek umut ışığı eşimin tekrar yanımda olmasıydı. Benim için ödenen bedel buna değmişti ama diğerlerinin aynı şekilde hissettiğinden emin değildim... özellikle de Russell'ın.

Kapı kapandı ve Bodey'nin yanına döndüm. Gözleri kapalıydı ve anki ekşi kokusuna rağmen yanına kıvrılmak istedim. Beni durduran tek şey onun çok hırpalanmış olmasıydı. Ona zarar vermek istemedim. Dina'nın gönderdiği cadı birkaç saat içinde burada olacaktı, bu yüzden o gelene kadar kendini iyileştirmek için şekil değiştiren şifasına güvenmek zorunda kalacaktı.

Yanına oturdum ve başımı kanepenin minderinin kenarına yasladım. Kolumu yüzüm buruştu ama yaralar büyük ölçüde iyileşmişti.

Jasmine yanıma çömelirken, "Yaralarına bir bakayım," dedi.

Gözlerimi Bodey'den ayıramadan başımı salladım. "Ben iyiyim. Git diğerleriyle ilgilen." Kel'in direktifleri en az yaralanan kişinin ben olduğumdan emindim. Bana zarar verecek kişinin kendisi olmasını istediğinden şüpheleniyordum... böyle sadist görünüyordu.

Jasmine gerildi. "Ama-"

"Ciddiyim. Birkaç yaram var ama kötü bir şey değil." Kendimi şimdi kız kardeşime bakmaya ve güven verici bir şekilde gülümsemeye zorladım. "Söz veriyorum, diğerleri daha kötü. Zaten neredeyse iyileştim ve sadece burada Bodey'le birlikte olmam gerekiyor."

Yüzü yumuşadı. "Tamam, ama bir şeye ihtiyacın olursa bana haber verirsin. Tamam mı?"

"Söz veriyorum." Bodey'nin elini kendi elime aldım, sıcak teninin ve aramızdaki sarsıntının tadını çıkardım. Başımı onun kirle kaplı elinin üzerine koyduğumda kurdum inledi. Onu sarımadan elimden geldiğince ona dokunmam gerekiyordu.

İlk kez şarkı sözlerinden daha rahatlatıcı iki şey dinledim -Bodey'in kalp atışları ve nefes alışları. Diğerlerinin sesleri yerine onlara odaklandım ve farkına varmadan gözlerim kapandı.

SICAK BİR SARSINTI yanağımı okşadı ve gözlerimi açtım. Çivit mavisi irislerin en muhteşem dizisi bana bakıyordu ve nefesim kesildi. Gözlerinin altında hâlâ koyu halkalar olmasına rağmen rengi gece gökyüzü gibi normale dönmüştü.

Doğrudum, dünya günler sonra ilk kez düzeliyordu. Onsuz ne kadar uyumsuz olduğumu fark etmemiştim ve vücudumdaki her hücre sanki o uykudaymışım gibi uğulduyordu.

"Hey," diye homurdandı, sanki suya ihtiyacı varmış gibi bir sesle. "İşte bu tam da ihtiyacım olan şeydi." Eli, yine kocaman gülümsediğim için sızlayan yanağıma dokundu.

Elini bırakarak ona su getirmek için ayağa kalkmaya başladım ama eli elimi sıkıca kavradı. *"Nereye gittiğini sanıyorsun?"* diye bağıladı.

Sana içecek bir şeyler getireyim. Ne kadar süre aç kaldığını düşünmek istemedim.

Hayır. Elimi tuttu. *Sakın gitme.*

Kalbim hızla çarpıyordu. Ondan bir saniye bile ayrılmak istemiyordum ama aynı zamanda iyileşmesini de istiyordum. *Sadece bir dakika sürecektir.* Michael, Jasmine ve Katelin'in nöbet tuttuğu ön kapıyı, sonra da Kel'in gelme ihtimaline karşı Phil ve Carl'ın evin arka tarafını koruduğu arka kapıyı işaret ettim.

Tamam, ama uzun sürmesin. Suratını astı ve beni bıraktı.

Parmak uçlarımla geniş odayı geçtim ve Samuel, Jack, Lucas ve Miles ile bağlantı kurdum, *Hey, her şey mi?*

Neredeyse döndük. Bazı sorunlarla karşılaştık. Birkaç kurt başaramadı, Lucas cevap verdi.

Asit boğazımdan yukarı süzüldü. Benim yüzümden daha fazla hayat kaybedilmişti ve bu beni hasta ediyordu.

Mutfağa girdiğimde tezgahın bir köşesinde şişe su olduğunu fark ettim. Üç tane aldım ve Bodey'nin yanına döndüm. Benden bir tane aldı ve içti.

Ne kadar süre susuz kaldığını bilmek ister miyim? Şişemi açıp yarısını bir dikişte içerken burkuldu.

Muhtemelen yapmasan daha iyi olur, önemli de değil. İkinci şişeyi aldı ve onu da boşalttı. Sonra kanepeye uzandı ve kollarını açtı.

Acele etmemek şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi, ama ne kadar hasar aldığını düşünmekten nefret ediyordum ve onu daha fazla incitmek istemiyordum.

Ona doğru hareket etmediğimde kaşlarını kaldırdı ve sordu: *"Eğer kendi isteğinle gelmezsen seni zorla kollarıma alırım. Sana sarılmadan çok uzun zaman geçirdim.*

Ondan içime yayılan kararlılık beni neredeyse nefes nefese bırakıyordu. Vahşiliği, onu soyup onunla birlikte olmak istememe neden oldu. Uyarılmamın tatlı kokusu aramızda dönüyordu ve o muzaffer bir şekilde sırıttı.

Beklenmedik bir şekilde homurdandım ve gürültüyü sessiz tutmaya çalıştım. *Seninle birlikte olmak istesem bile, bunu yapmamam için iki neden var.* Aslında sadece bir tane vardı ama onun için olmasa bile benim için asıl nedenin bir anlaşma kırıcı olduğunu biliyordum.

Duyalım bakalım. Başını eğdi.

Bir parmağımı kaldırdım. *Hâlâ yaralısın.* Gözlerinin altındaki koyu halkalardan ve vücudunun kaskatı kesilmesinden belliydi.

Belki de bütün öpmelisin. Göz kırptı.

Bu da beni ikinci nedene götürüyor. İkinci parmağımı kaldırdım. *Kokuyorsun ve kirlisin.*

Yüzü düştü ve irkildi.

Onu teselli etmek için uzandım, ama elini kaldırdı ve *"Evet, muhtemelen öyleyim"* dedi. *Beni sidik ve dışkı kokan bir hücrede tuttu.*

Seni banyoya sokmalıyız. Yaralıysa, özellikle de açık kesikleri varsa, temizlenmesi gerekirdi. Şekil değiştirenler için nadir olsa da enfeksiyon oluşabilirdi.

Temizlendiğimde seks yapabiliriz. Ayağa kalkmaya başladı ve yüzünü buruşturdu, vücudu tekrar yere düştü. Nefes alış veriş düzensizleşti, bana her şeyi anlatıyordu.

Tekrar yanına çömeldim ve suyum yere koydum. *Bebeğim, oturamıyorsun bile ve seks yapmak mı istiyorsun?*

Sırt üstü yuvarlandı, ifadesini nötr tutmaya çalışsa yüzü acı içinde kıvrılıyordu. Kucağını işaret etti. *Sen üstte olabilirsin.*

Baban ve kız kardeşin her an içeri girebilecekken, Carl ve Phil de içeriye bakıp bizi izleyebilecekken mi? Topuklarıma yaslandım. *Böyle bir şey olmayacak.*

Dışarıdan sandalyelerin kayma sesi geldi ve dışarı baktığımda Phil ve Carl'ın ellerinde tüfekleriyle sinsice konuştuklarını gördüm.

Russell ve diğerleri geri dönmüş olmalı.

Bir sorun mu var? Jasmine ve Michael'a bağlandım. Gerildim. Belki de yaralıları içeri taşımaya yardım etmek için ön tarafa gidiyorlardı?

Bir araba geliyor ve bizimki değil, diye cevap verdi Michael. Jasmine, Katelin ve ben ön taraftaki çalılıklarda saklanıp onları izliyoruz.

Saatin kaç olduğuna bakmak için telefonuma baktım. Cadılar bir saatten önce burada olamazlardı. Eğer onlar ya da Russell değilse, aklıma tek bir seçenek geliyordu.

Kel.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

DİLİM ağzımın damağına yapıştı. Bodey ve benim dünyada en çok sevdiğimiz iki kişi ön tarafta, çalıların arkasında saklanıyordu. Katelin'i iyi tanımasam da onun da zarar görmesini istemiyordum.

Hareket etmeleri için artık çok geçti. İçeri gizlice girebileceklerini ummuştum ama Michael evin her iki tarafının da gözetlenmesi gerektiği konusunda kararlıydı.

Beklediğimiz saldırı bu olmalıydı ama yalnız araba kafamı karıştırdı. Bu bir tuzak mıydı?

Durumumuzu gözden geçirdim. Üç eski danışman ve benim iyileşmek için zamanımız vardı, ancak yaralarım o kadar geniş olmadığı için benim kadar . Bodey hâlâ kötü durumdaydı ama bilinci yerinde olacak kadar iyiydi. Ona dokunurken uyumamış olsaydım ve bağımızın daha da canlanmasına izin vermeseydim o kadar olabilirdi.

Katelin ve Jasmine dövüşmek için tam olarak eğitilmemişlerdi. Bu ve zayıf konumumuz arasında *açık* bir dezavantajımız vardı. Tek artımız tüfeklerimizdi ama onları da Kel'in halkından aldığımıza göre Kel bunları biliyordu.

Elimizden gelenin en iyisini yapmak zorundaydık ve ben de halkımı korumak için gerekirse ölmeye hazırdım.

Phil ve Carl merdivenlere doğru işaret ettiler. Kelimeler olmadan iletişim kurmaya çalışırken yüzleri asıktı, bağlantı kuramıyorlardı.

Onlara katılmak zorundaydım. Planı için ikisine bağlandım. *Merdivenlerden inip evin altına girmeliyiz, böylece verandanın altındaki o noktadan kafes açıklığından görebiliriz. Ön kapıdan çıkmak bizi hedef haline getirecektir.*

Burada kim varsa etrafını sarmamız gerekiyordu.

Hemen döneceğim, Bodey'e bağlandım ve arka kapıya yöneldim. Bize katılmaya çalışacağından korktuğum için ona olduğunu söylemek istemedim.

Alarm sesi aramızdaki bağda çınladı ve nefesim kesildi. Yaraları yüzünden dikkatinin dağılacağını ummuştum ama daha iyi bilmeliydim. Belki de ona hiç dokunmamalıydim. Bilinçsiz olması savaşmasını engelleyebilirdi ama uyanık olsaydı en azından düşmanlarımız içeri girdiğinde kendini koruyabilirdi.

İnledi ve ben arka kapıya ulaştığımda kanepede gıcırdadı. O oturuyordu ama ben hiç tereddüt etmeden dışarı çıktım.

İki eski danışman aceleyle merdivenlerden inerek evin altındaki oyuğa ulaştılar. Ev, ön tarafın toprakla buluştuğu yerle aynı seviyede kalmak için arka tarafta kazıklar üzerindeydi ve ön bahçeyi ve araba yolunu görmemizi sağlayacak küçük bir kafesli tabanı vardı.

Yeni bir yere gitmeliydik ama iyileşme sürecimizde seçeneklerimiz sınırlıydı ve hiçbirimiz uzun bir yolculuk yapamazdık. Ayrıca, bizim için yaptıkları onca şeyden sonra Russell ve ekibini geride bırakamazdık.

oluyor? Bodey bağlandı.

Midem fena halde bulandı ama ona yalan söylemeyi reddettim. *Dışarıda bilinmeyen bir araba var.*

Phil gözden kayboldu ve ben de Carl'a yetişmek için acele ettim.

Bodey'den ayrıldığım için kendimi kötü hissediyordum ama Jasmine, Katelin ve Michael ön tarafı, eski danışmanlar ve ben de arka tarafı koruyorduk. Kel'in adamlarını uzak tutabildiğimiz sürece içeride güvende olacaktı. Eşimin benden tekrar alınmasına izin vermeyi reddediyordum.

Kahretsin, Callie, diye inledi. Ben de geliyorum. Sen risk altındayken burada oturmayacağım. Öfkesi içime aktı, ile birlikte onun

kararlılık. Onunla daha sonra tartışabilirdik; şu anda amacım onu korumaktı.

Basamakların dibine ulaştım ve eski danışmanları takip ederek evin altındaki beton zeminde hızla ilerledim. Izgaradan çıkan dumanın hafif kokusu havada asılı duruyordu ve midem gurulduyordu.

Bodey'le aramdaki bağdan gelen acı, göğsümün sıkışmasına neden oldu. Bağlandım, *kanepeye geri dön. Sana ihtiyacımız olursa haber veririm.*

Olmuyor. Acısı daha güçlü bir şekilde içime işledi. *Orada seninle olmalıyım.*

Carl'ın tüfeği vardı ve ızgarayı ve yuvarlak masayı geçip Phil'e koştu. Alan küçüldü ve üçümüz de kısa süre sonra ellerimiz ve dizlerimiz üzerinde, toprakta sürünerek kafese doğru ilerledik, böylece ön çim ve araba yolu ile göz hizasındaydık.

Bir aracın çalıştığını duymadım, sadece Michael, Jasmine ve Katelin'in evin önündeki çalıların arkasındaki yerlerinden gelen ağır nefes alışlarını duydum.

Şu ana kadar sadece bir araç var. Eğer buraya yaralı olarak gelersen ve seni korumak zorunda kalırsam, ikimiz de yaralanabiliriz. Yerinde kalmasına ihtiyacım vardı... güvende olmasına ihtiyacım vardı. Daha fazla insan gelirse ya da bir pusu beklersek, sana haber veririm. Söz veriyorum.

Bodey tereddüt etti ama sanki eskisi gibi hareket etmiyormuş gibi acısı hafifledi. *İyi, ama olur olmaz bana söyle. Bekliyor olacağım.*

Onu suçlayamazdım. Rollerimiz tersine dönseydi, ben de aynı şekilde davranırdım - gönülsüzce yatıştırırdım. *Teşekkür ederim.* Onu bilgilendirmek için Jasmine ve Michael'ı bağlantımıza ekledim. *Başka araç gördünüz mü? Sıra dışı bir koku ya da ses duymadım.* Bir araba beni tedirgin etti. Normalde Kel istediğini elde etmek için güç kullanırdı ama bu ona göre değildi. Başka ne gibi bir saldırısı olabilir?

Sadece bir tane, diye endişeyle cevap verdi Michael. *İçeride dört kadın oturuyor.*

Phil "Ne yapıyorlar?" diye sordu. *Kel'in sadece kadınları göndermesine şaşırdım.*

Hiçbir şey yok. Orada öylece oturuyorlar, diye cevapladı Michael. *Yerimden ayrılıp onlara doğru gitmek üzereyim.*

Doğru olmayan bir şeyler vardı. Eğer hepsi kadınsa, cadı olabilirler. Kel'in cadılarla çalıştığını biliyoruz ve burada daha fazla müttefiki olabilir. Eğer amaçları bizi tedirgin etmekse, başardılar. Ya dikkatimizi dağıtmak için buradalar ya da ilk saldırıyı bizim yapmamızı istiyorlar.

Kahretsin, geliyorum, Bodey bağlı. Siz dışarıdayken burada oturamam. Bu beni hasta ediyor.

Keskin bir irkilemeyle neredeyse yere yığılıyordum. Bodey tekrar ayağa kalkmaya çalışıyordu. Bir hırıltıyı yuttum. *Bodey...! Uyardım.*

Kadınlardan biri telefonu kulağına dayadı, Jasmine de ona bağlandı. Hamlelerini yapmaya hazır olmalılar.

Kahretsin. Bu korkunç bir şeydi. Cadılara karşı nasıl savaşabileceğimizden emin değildim, özellikle de burada bize yardım edecek kimse yokken. Öğrendiğim kadarıyla cadıların büyüleri çabuk tükenirdi ama bu olana kadar çok güçlü olurlardı.

Telefonum çaldı ve beni korkuttu.

Sorun nedir? Bodey bağlandı.

Ciğerlerim sıkışarak arka cebimden telefonu kaptım. *Bir telefon araması alıyorum.* Zil sesini kapattım ve ekranımda kayan yabancı numaraya baktım.

Kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama içgüdülerim cevap vermemi söylüyordu. Ne de olsa Kel'in arama gibi bir alışkanlığı vardı ve bu oyunu oynamak istemesem bile cevap vermek zorundaydım.

Cevaplama tuşunu kaydırdım ve telefonu kulağıma götürdüm. "Alo?" Çok yüksek sesle konuşmak istemediğim için fısıldadım.

"Lütfen av köpeklerinizi geri çeker misiniz?" diye sordu derin, tanıdık olmayan bir kadın sesi. "Bizi bekliyor olmalıydınız."

Yutkundum. *Sanırım araçtaki bir kadınla telefonda* konuşuyorum, diye herkese haber verdim. Sola doğru ilerledim ve kadınları görebilmek için kafes deliklerine yaklaştım. Ön yolcu koltuğundaki kadının kulağında bir telefon vardı ve gözleri Michael, Jasmine ve Katelin'in saklandığını tahmin ettiğim yere kilitlenmişti.

Kadınlar üçünüzün nerede olduğunu biliyor, onunla konuşmadan önce Michael ve Jasmine'e bağlandım. "Peki bunu neden yapayım? Şunlar

"*Tazılar* benim halkımdır." Tabii ki bir köpek şakası kullanacaklardı. Orijinal olduğunu düşünmüş olmalı.

Güldü ama ses tonundaki kötü niyetten yoksunluk beni dondurdu.

"Bu sadece lafın gelişi. Gücendirmek istememiştim ama Bunun zevksiz olduğunu görüyorum." Kadın içini çekti. "Özür dilerim. Yapmak isteyeceğim son şey kraliçeyi üzme olur."

İçimdeki acıyı gizleyemedim. "Böyle söylüyorsunuz ama işte buradasınız, bize saldırmaya hazırsınız."

"Ne?" diye nefes nefese kaldı. Bulunduğum yerden parlak yeşil gözlerinin açılıp kapıya doğru kaymasını izledim. Açık kahverengi saçları yüzüne düşerken kaşları çatıldı. "Bizi Dina gönderdi. Sen neden bahsediyorsun?"

Sertleştim. "Dina?" Telefonu çektim ve saate baktım. Saat sabahın dokuzuydu. Dina'nın aradığı meclis henüz burada olmamalıydı.

"Evet, çok sayıda yaralınız olduğunu ve gelip onları iyileştirmenizi söyledi."

Gözlerimi kırptım ve dünya yeniden dengesini buldu ama kandırılmak istemiyordum. Kel beni beceriksiz hissettirmek istiyordu. Stevie, Stella ve Janet ile bağlantı kurdum, içlerinden birinin bu kadının bana söylediklerini doğrulayabileceğini umuyordum. *Aranızda Dina'yla birlikte olan var mı? Üç saat uzaktaki bir cadı meclisinden buraya cadılar gönderdiğini söyledi ama erken geldiler. Onlara inandığımdan emin değilim.*

Janet, "*Onunla birlikte değiliz ama size hemen bir cevap getireceğim*" dedi.

Hikâyelerini doğrulayana kadar bir şey yapmamam gerekiyordu. "Dina cadılar meclisinin buraya gelmesinin üç saat süreceğini söyledi. Nasıl bu kadar çabuk gelebildiniz?"

"Topraklarımızın otuz dakika güneyinde bir kasabadaydık ve hızlı sürdük. Kel'in neler yaptığına dair hikâyeler duyduk. Seni yaralı ve korumasız bırakmak istemedik. Dört cadı daha yolda, yaklaşık otuz dakika arkamızdalar. Sürü ve cadılar meclisi civarından geliyorlar."

Kulağa mantıklı geliyordu ama Kel'in bazı şeyleri gerçekmiş gibi gösterme gibi bir hüneri vardı, tıpkı ortak oyunumuzda bize zarar vermeyeceğine yemin ettiğinde olduğu gibi, ama yakın çevresindekilere zarar vermeyeceğini kastetmişti.

ve ben boyun eğmeyi reddettikten sonra iki Oregon sürüsüne saldırmıştı.

oluyor? Bodey bağlandı, acısı on kat arttı. Arabalarından çıktılar mı?

Hayır, hikayelerini doğruluyorum. Onu azarlamak istedim. Ayağa kalkıp hareket etmemeliydi ama neden böyle davrandığını anlıyordum. Ayrı geçirdiğimiz zaman onu da etkilemişti.

"Vay, vay." Cadı hattın diğer ucunda mırıldandı. "Dina arıyor. Buna bakmam gerek."

"Lütfen, devam edin." Kadının ne yaptığımızı anladığından hiç şüphem yoktu ama son birkaç haftada olanlardan sonra birine körü körüne güvenemezdim.

Güvertenin arka kapısının açıldığını duydum. Bodey sonunda dışarı çıkmayı başarmıştı. Tam yukarı çıkıp merdivenlerden düşmesini engellemek üzereyken arabanın yolcu kapısı açıldı.

Phil ve Carl kaskatı kesilip geriye doğru sürünerek evin altındaki noktadan çıktılar ve bir saldırıya karşılık vermeye hazırlandılar.

Kadın dışarı çıktı ve telefonunu uzattı, güneş yüzüne vuruyor ve açık kahverengi saçlarındaki koyu kırmızı vurguları yakalıyordu. Kırklı yaşlarında görünüyordu ve cadıların tercih ettiği standart uzun pamuklu elbiseyi giymişti.

"Callie, Prue'ya kefil olabilirim." Telefonda Dina'nın sesi geldi. Eğer bir şekil değiştiren olmasaydım, duymam mümkün olmazdı. "O bir arkadaş."

Omuzlarımdaki gerginlik gitti ve başım öne eğildi. "Tanrılara şükürler olsun." Sonra buradaki herkesle bağlantı kurdum, *Cadılar bir tehdit değil. Bizi iyileştirmek için buradalar.*

Carl silahını indirdi ve bana baktı. Gülümsedi ve kolumu okşayarak *"İyi iş çıkardın"* dedi.

Homurdandım. *O kadar ileri gideceğimden emin değilim. Bodey'i ve bizi iyileştirebilecekleri on dakikayı boşa harcadım.* Bir tehdit olduğunda yeterince dikkatli olmama, risk altında olmadığımızda da aşırı dikkatli olma . Bunu hiç doğru yapabilecek miydim?

Öğreniyorsun ve doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Erken geldiler.

Kolumu sıktı ve güvertenin altından dışarı çıktık.

Phil, Carl ve ben güverteden merdivenlere doğru geri döndük. Bodey kollarını kavuşturmuş, tepede duruyordu.

Ona ilk tırmanan ben olmak için hareket ettim ve tepeye çıktığımda çenesinin ne kadar gergin olduğunu fark ettim. Acı çekiyordu ve acısını benden saklamaya çalışıyordu ama ben yine de hissedebiliyordum.

Kollarımı ona doladım, hem sarıldım hem de vücudunu destekledim. Kapıya doğru dönerken hafifçe inledi. Bir kolumu indirdim ve tam ön kapı açılırken ona arka kapıya kadar yardım ettim.

İçeri girdiğimizde Prue'nun bakışları dostuma takıldı ve bakışları göğsüne doğru kaydığında gözlerini oymak istedim. Ama dövmesinde durdu ve sonra benim gözlerimle buluştu.

Kurdum geri çekildi, ilgisinin eşimin peşinde değil dövmelerimizde olmasından dolayı rahatlamıştı. Bodey yaralı olsa bile çok seksiydi.

"Ben kralın eşini alacağım. Siz üçünüz," dedi diğer üç cadıya bakarak, "kime yardım etmek istediğinizi seçebilirsiniz."

Göğsüm daraldı, nefes aldım. "Açıkçası buradaki herkesin iyileşmeye ihtiyacı var ama iyileşmeye ihtiyacı olabilecek başka kurtlar da bu tarafa doğru geliyor."

Bodey ve ben ayaklarımızı sürüyerek Prue'ya doğru ilerledik ve onunla kanepede buluştuk. "Kaç kişi?" diye sordu.

"Bırak da öğreneyim." Samuel, Miles, Jack ve Lucas'a bağlandım. *Kaç kişi ağır yaralı? Cadılar burada ve sayıma ihtiyacımız .*

On kişi çok yaralı, diye cevap verdi Lucas. Geri kalanlarımızda hafif yaralanmalar var ama Callie, beş kişi öldü.

Kalbim sızladı. Yirmi beşte beş çok büyük bir . Bir ölüm bile çok fazlaydı ama beş mi? Hasta olacaktım. Bodey'nin burada olması ve bana ihtiyaç duyması beni bir arada tutan tek şeydi.

Bilgileri tekrarladım ve Katelin'in burnunu çektiğini duydum. Gözlerinin ne kadar kırmızı olduğunu fark ettim; Bodey'le ilgilenmek, uyumak ve tehditle yüzleşmek arasında gözden kaçırdığım bir şeydi bu. Sürüsünün bu kadar çok şey kaybetmiş olmasından nefret ediyordum, üstelik hepsi benim halkım içindi.

Prue gürültüyle nefes verdi. "Tamam, onları tam güce yaklaştıracak kadar iyileştirin. Yolda on tane daha ağır yaralı kurt varken onları tamamen iyileştiremeyiz."

Diğer üç cadı Michael, Phil ve Carl'ın yanına giderken Bodey ve ben kanepede oturduk. Mutfak masasına oturdular ve kadınlar iyileşmeye başladılar.

"Bu hiç acıtmamalı," dedi Prue, odağını tekrar ona çevirerek.

Ellerini eşimin omuzlarına koydu ve gözlerini kapattı. Elleri bembeyaz parladığında sihrini konuştuğunu anladım... kelimenin tam anlamıyla.

Bodey ve benim aramdaki kader arkadaşı bağı ısındı ve sihri işlemeye başladığında yatıştırıcı bir his içeri süzüldü.

Vücudu kendini onarırken acısı hafifledi ve ben de dostumun yaraları iyileşirken hissettiğim sıcak uğultunun tadını çıkardım. Büyünün iyileştirici gücü, beni cevaplar için dürttüklerinde kullandıkları güçten çok farklıydı. Büyüleri bizimkiyle harmanlanıyor, katmanları soymaya çalışmak yerine bedenlerimizi ve kurtlarımızı bir bütün haline getiriyor gibiydi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Michael ve ona bakmama neden oldu. Rengi daha iyiydi ve her nefes alışında irkilmiyordu.

Genç cadı daha sonra Carl'ı iyileştirmek için harekete geçti.

Callie, buradayız, Jack cevap verdi. Seni telaşlandırmak istemeyiz ama bir sorunumuz var.

Araçların hafif gürültüsü giderek arttı ve evin önünde durdu. Jasmine kapıya doğru ilerledi. Sürüsünden biri, gelenlerin onlar olduğunu haber vermiş olmalıydı.

Elbette bir sorun vardı. Ne zaman ki? Bu yorumu kendime sakladım. Sorun nedir?

Kurtlar insan formuna geri dönemeyecek kadar yaralı ve gün ışığı var. Komşulardan bazıları dışarıda.

Kahretsin. Cadıların yaralı kurtları eve sokmak için daha fazla büyü kullanmaları gerekecekti.

"İşte," dedi Prue ve ellerini Bodey'den indirdi. "Yeterince iyileşmiş olmalısın."

Bodey omuzlarını yuvarladı ve kollarını kaldırdı. "Çok teşekkür ederim. Birkaç saat içinde tamamen iyileşmiş olacağım." Elimi tuttu ve aramızdaki sarsıntı canlandı.

Daha önce ondan hissettiğim acı yerine sadece hafif bir rahatsızlık hissiyle hareket etti.

"Bir sorunumuz var." Onlardan daha fazlasını yapmalarını istemekten nefret ediyordum ama elimiz kolumuz bağlıydı, özellikle de Russell'ın sürüsü kendi sürüsünden beş kişiyi kaybettikten sonra. Cadıları bilgilendirdim.

Cık cık dedi ama başını salladı. "Onları arabada iyileştiresek daha iyi olur. Onları iyileştirmek için başka bir yere gidebiliriz. Yol üzerinde durabileceğimiz birkaç yer var, ya da en azından alarm vermeyebiliriz. Fazla bir şey yapamayacağımız için uzun sürmez. Diğer dört cadıyı bizimle orada buluşmaları için çağıracağım."

Başımı salladım. Yeni gelenleri başka bir yere götürmek herkesin yararınaydı. Kel'in güneş tepedeyken ve insanlar ortalıktayken saldıracağından şüpheliydim ama yine de ona haksızlık etmezdim.

"Lütfen, onlara yardım edin." Katelin burnunu çekti ve Jasmine onu kucakladı. "Durumları iyi değil. Babam ve kral kendilerinden geçmiş durumdalar."

Prue ayağa kalkarak bir elini kaldırdı. "Dördümüz dışarı çıkacağız, böylece daha büyük bir kargaşaya neden olmayız. İnsanların hafızalarını değiştirecek kadar büyüm yok." Ellerini salladı. "Hadi gidelim."

Samuel, Lucas, Miles ve Jack'i plandan haberdar ettim ve dört cadı ayrılmaya gittiğinde Katelin de onları takip etti.

"Bizimle kalmalısın," diye Katelin'in elini çekerek onu mutfakta tutmaya çalıştı Jasmine.

Katelin kaşlarını çattı. "Özür dilerim. Burada kalamam."

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey gerilmeme neden oldu.

"Tabii ki yapabilirsin-" Jasmine başladı.

"Babam gitmem gerektiğini söylüyor."

İşte oradaydı. Doğrulama. Başka bir şeyler oluyordu ve ne olduğunu bilmem gerekiyordu. "Neden gitmeni istiyor?"

Ellerini sıktı ve dudağını ısırды. "Çünkü..." Sesi kesildi ve Jasmine'e baktı.

Sadece bu bile bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dört cadı evden çıkarken sessizlik vardı.

Boğazını temizleyen Katelin kollarını onun beline doladı. "Özür dilerim. Zamanım yok. Gitmem gerek." Döndü ve hızla kapıdan çıktı.

Bu iyiye işaret değil, Michael Bodey ve benimle bağlantı kurdu.

Bu yetersiz bir ifadeydi. Katelin'in aniden ayrılmasının ardındaki muhtemel neden midemi bulandırdı.

Jasmine arkadaşını takip etmek için beni geçmeden kolundan tuttum ve onu geri çektim. Eğer yüzleşmeye zorlarsa, bu ilişkilerini zora sokabilirdi.

Başını bana doğru çevirdi ve sertleşti. "O üzgün. Onu kontrol etmem gerek." Jasmine kendini tuttuğum yerden kurtarmaya çalıştı.

Sorun da buydu. "Onun peşinden gitmek durumu daha da kötüleştirecek."

Jasmine dondu ve kaşlarını kaldırdı. "Nasıl? Biz arkadaşız. Birbirimizi destekliyoruz."

Bunu ona açıklamak istemedim. Boğazım .

Bodey yanıma geldi ve kolunu omuzlarıma doladı. *Bundan sonrasını ben hallederim.* Beni yanına çekti ve yüksek sesle, "Russell iyileştikten sonra eve gitmek istiyor," dedi.

Muhtemelen bunu onun halletmesine izin vermemeliydim ama dokunuşu beni rahatlattı ve kız kardeşine söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Katelin'le ne kadar yakın olduklarını görmüştüm ve Stevie'ye bunu söyleyemeyeceğimi düşünemiyordum.

artık ona yardım edemem. Bu, Stevie'yi bodruma kilitlemeye karar verdiğim ve neredeyse ölümüne neden olduğum zamanla aynı seviyede olacaktı.

Başını sallayan Jasmine kollarını kavuşturdu. "Bizi öylece bırakmazlar. Koca bir eyaletin bizden koparıldığını, Kel'in güçlendiğini gördüler. Burada kalıp bize yardım etmek için savaşmak isteyeceklerdir."

Neredeyse ırkiliyordum ama bir şekilde soğukkanlılığımı korudum.

"Tatlım." Michael masadan kalktı ve kızına doğru yürüdü. "Birden fazla kişiyi kaybettiler ve daha fazlası da ağır yaralı. Kraliçe Kel Orta Batı'nın işin içinde olduğunu biliyor. Kral Sutton kendi bölgesini daha fazla riske atmayacaktır. Bunun Russell ve Katelin'in yardım etmek istememesiyle hiçbir ilgisi yok."

"Hayır," diye alay ettikten sonra masada oturan diğer iki eski danışmana baktı. Ağzının kenarları aşağı doğru eğilirken ifadesi gerginleşti.

Bakışlarını takip ettim ve hepsinin yüzünde aynı rahatsız ifadeyi gördüm. Herkes aynı fikirdeydi ama kimse Jasmine'i incitmek istemiyordu.

Phil, Carl'ın omzunu sıvazlarken, "Carl ve ben dışarı çıkıp nöbet tutmalıyız," dedi. İkiisi birden ayağa fırladılar ve bu rahatsız edici durumu arkalarında bırakarak ön kapıdan aceleyle çıktılar. Ben itiraz etmedim. Diğerleri gittiğine göre, Kel'in saldırısına karşı göz kulak olacak birine ihtiyacımız vardı.

"Kişisel bir şey değil." Ona tekrar dokunmak için uzandım ama elimi bıraktım. Onu daha yeni yakalamıştım ve benden rahatsız olmasını istemiyordum. "Onlardan yapmalarını istediğimiz şeyi yaptılar, ki bu beklediğimden de fazlasıydı." Bodey'e baktım, gözlerinin altındaki koyu halkaların gittiğini ve ten renginin neredeyse her zamanki sıcak zeytin tonuna döndüğünü görünce rahatladım. "Benim olmama gerek kalmadan Bodey'i kurtarmamıza yardım ettiler."

Miles, Bodey ve benimle bağlantı kurdu, *Cadılar geri çekiliyor ve onları takip etmemiz için bize el sallıyorlar. Size katılırdık ama adamlar cadıların bizi iyileştirmesi için başka bir yere gideceğimizi söylüyorlar.*

Doğru, diye cevap verdim Jasmine'in kaşlarını çatmasını izlerken. İnsanların yaralı kurt şekil değiştirenlerin eve taşındığını görme riskini almak istemiyoruz. Hepinizi ellerinden geldiğince iyileştirmek için uzak bir noktaya götürüyorlar. Eve dönmeyi planlıyor olsalar bile en azından Ortabatı kurtları için bunu yapabildik. Yakında size katılacağız. Biz

zaten bu evden uzaklaşmamız gerekiyordu. Kel mümkün olan en kısa sürede bize burada saldıracaktı; neredeyse akşam karanlığına kadar beklememesini bekliyordum.

Jasmine kollarını ovuşturdu ve sessiz kaldı.

Michael kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Bağlantı kurmasına ya da bir şey söylemesine gerek yoktu. Mesajı anladım.

"Gitmemiz gerekiyor," dedim.

"Ya da Idaho'da kalacak bir yer bul." Michael bir elini saçlarında gezdirdi ve diğerlerine baktı.

"Eve gitmemiz gerek." Bodey'nin elleri belimde sıkılaştı. "Kel misilleme yapacaktır, bu yüzden önceliğimiz sürülerimize geri dönmek ve Oregon'un bölgeyi terk etmesinin sonuçlarıyla ondan önce başa çıkmak."

Michael, Bodey'e bakarak, "Çok az uyuduk ya da hiç uyumadık," dedi. "Ve hâlâ iyileşiyoruz. Kendimizi zorlayamayız."

Bu yeni bir şeydi. Normalde Bodey ve Michael aynı fikirdeydi. İkisi de haklıydı ama ben Michael'a katılıyordum. "Haklısın. Hepimiz yorgunuz."

Michael başını salladı ve Bodey hayal kırıklığı bağımıza yayılırken nefesini içine çekti. Ona her ne oluyorsa garipti ama bunu daha sonra, bir saldırı tehdidi altında olmadığımız bir zamanda anlamam gerekecekti.

"Ama halkımıza geri dönememe riski daha büyük," dedim ve yutkundum, en iyi cevabı bulmaya çalışıyordum. "Biraz kestirdim, yani araba kullanabilirim." Araba kullanmaktan nefret ederdim ama durum ortaya çıktığında bunu yapardım.

"Bir zindana kapatıldım ve yakalandığımdan beri hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum." Bodey beni sevgiyle sıktı. "Callie'den ayrı kalmak istemesem de ben de araba kullanabilirim."

Bu yüzden sadece üçüncü araç için bir şoföre ihtiyacımız vardı.

Jasmine inledi. "Babamın arabasını kullanabilirim. Fazla kavga etmedim ve oldukça iyi dinlendim. Kahve ve şeker almak için bir yerde durduğumuz sürece birkaç saat idare edebilirim. O zamana kadar muhtemelen başka biri arabayı sürmek için hazır olur."

"Bana dinlenmem için üç saat verirsiniz, o zaman ben devralabilirim." Michael dudaklarını yaladı. "En güvende olacağımız yer evimiz ve

Oregon'un bir şey denemediğinden emin olun."

Kahretsin. Diğer Kuzeybatı eyaletlerine Oregon'un artık bizim olmadığını bildirmemiz gerekiyordu. Halkımızın benim hakkımda zaten ne kadar endişeli olduğunu düşündükçe tüylerim diken diken oluyordu. Bu sadece onların duygularını doğrulayacak ve daha fazla insanımın benim beceriksiz bir lider olduğumu düşünmesine neden olacaktı. Kel'in arzuladığına şüphe olmayan başka bir şey daha.

Sorun ne? Bodey bana döndü ve yüzümü inceledi.

Oregon'un diğer eyaletleri ele geçirmeye çalıştığını düşünmemiştim. Lynerd daha fazla saldırıyı koordine ediyor olabilir. Ailem ve çocukluk sürüm artık bana bağlı değildi. Bunca zaman, özgür olduğumda rahatlayacağımı düşünmüştüm ama şimdi Theo, annem, Stevie ve hatta Pearl ile olan bağlarımı kaybettiğim için derin bir acı hissediyordum. *Ya ailem zarar görürse? Ve Oregon'un ayrılışı hakkında tüm alfaları bilgilendirmemiz gerekiyor.* Bodey ve onun yaralarıyla o kadar meşguldüm ki Oregon'u kaybetmenin halkımızın geri kalanı üzerindeki etkisini düşünmemiştim. Ne tür bir kraliçeye dönüşüyordum?

Bunun sağlayacağız. Alfa'lara ulaşacağım.

Bodey, Kuzeybatı Bölgesi'nde sözü yaymak için yemin etti. *Eve döneceğiz ve onları koruduğumuzdan emin olacağız.*

Kalbim sıkıştı ve Bodey'in yaşadığı onca şeyden sonra araba kullanmasını düşündüm. Onunla bağlantı kurdum. *Araba kullanabileceğine emin misin? Hâlâ iyileşiyorsun ve sana bu baskıyı yapmaktan nefret ediyorum.*

Beni kendisine çevirdi ve alnını alnıma yaslarırken yüzümü kavradı. Sevecen bir ifade yüzünü yumuşatırken irisleri neredeyse kobalt rengine dönuştü. *Seninle birlikte olmak zihinsel ve fiziksel olarak bana harikalar yarattı ve seni eve geri götürüp uzun zamandır kurmadığımız şekilde bağ kurabileceğimiz düşüncesi kurdumu harekete geçirdi. İnsan yanımda yorulsa bile, kurdum dinlenmesine izin vermez.*

Onu temiz, çıplak ve altımda düşünmek hoşuma gittiği için sıırttım. Muhtemelen duştan çıktıktan sonra kendimi kontrol edemeyecek ve kurdum kabarcaktı. *Tamam, haklısın.*

Bunun seni rahatlatabileceğini düşündüm. Göz kırptı ve beni öptü.

Ama omurgamda dolaşan huzursuzluk hissi o anı mahvetti. Kel'in nefesi ensemizdeyken, bu cehennemden çıkmak için can atıyordum.

Buranın.

Bodey'den uzaklaşmak yapmak istediğim son şeydi ama kurdum onun tekrar yakalanması ya da daha kötüsü düşüncesi karşısında yumuşadı. Bir adım uzaklaştım ve grupla yüzleştim. "Mercedes'i ben kullanacağım, Bodey Navigator'ı kullanacak ve Jasmine de Michael'ın arabasını alacak. Uygun gördüğünüz şekilde ayrılın ve yola çıkalım."

"Kulağa hoş geliyor." Bodey göz kırptı ve sonra bağlantı kurdu, "Ve şimdi Idaho'daki alfalarla olanlarla ilgili temasa geçiyorum. Miles, Lucas ve Jack kendi eyaletleriyle ilgileniyorlar."

Bazı endişelerim azaldı. Belki de bunu daha önce ele almalıydım ama henüz o ilişkileri kurmamıştım. Çabucak ele alınması gereken bir başka konu daha.

"Önce havluları çamaşır suyuyla çamaşır makinesine koyalım, sonra hazır oluruz." Jasmine koşarak geldi, kirli ve kanlı havluları topladı ve mutfığa doğru koştu. "Talimatlar çıkarken çamaşır makinesini çalıştırmamızı ve yatakları soymamızı söylüyor, o yüzden hepiniz bunu yapmamıza yardım edin ki buradan çıkabilelim."

Herkes hemen harekete geçti ve birkaç dakika içinde dışarı çıkıp araçlara binmeye başladık. Nerede olduklarını öğrenmek için Miles'a bağlandım.

Arabadan indim, Bodey hemen arkamdaydı, Jasmine de arkamdaydı ve adamlarımıza doğru yola koyulduk.

On dakika uzaklıkta, ağaçların ve çalılarının arkasına gizlenmiş bir oyun parkında sadece birkaç çocuğun oynadığı bir parka gelmişlerdi. Parkın arka köşesinde beş araba toplanmıştı ve daha iyileşmiş kurt değiştirenlerden birkaçı sanki konuşmak için buluşacaklarmış gibi bir arabanın bagajında . Renkli camlara rağmen kurt gözlerim arka koltuktaki fark etti, ellerinin zayıf parıltısı şekil değiştiren görüşümle bile zar zor fark ediliyordu.

İkinci cadı grubu olması gereken başka bir araç daha oradaydı.

Samuel, Miles, Jack ve Lucas'a en yakın aracın yanına yanaştım. Giysilerindeki kan lekelerine rağmen üçü de eskisinden daha iyi görünüyordu. Neyse ki Navigator'ın arkasında yedek kıyafetlerimiz vardı.

Bodey ve ben dışarı çıktık. Arkadaşım beni Mercedes'in arkasında karşıladı ve elimi tuttu, kraliyet danışmanları ve Samuel de Russell ve adamlarından uzaklaşarak bize katıldılar.

Katelin iki büyük bavulla babasının yanına koştu.

Jack omzunun üzerinden baktı ve burnunu kırıştırdı. *Russell'ın adamları mırıldanıyordu. Ama eve dönmeyi planladıklarını anlayacak kadar bilgi aldık.*

İşte . Onaylandı.

Lucas başını eğip yüz ifademi izledi. *"Şok olmadın."* diye bağladı.

Katelin ayrılırken öyle davranmıyordu. Suçluluk duygusu yüzünden okunuyordu ve Russell'ın da onun gitmesini istemesiyle bu doğru bir . *Hepimizin eve gitmesi gerek. Arabada uyuyabilirsin.*

Bekle. Jack parmağını kaldırdı. *Arabada uyuyabilir miyim? Benim mi? Bebeğimi kim sürecek sanıyorsun?*

Oh, harika. O adamlardan biriydi. *Bodey.*

Arabamı benden başka kimse kullanamaz. Jack esnerken göğsünü işaret etti.

Kaşlarımı kaldırdım. Bunu esnemesi neredeyse yüzünü yutacak olan adam söylüyor. Hangisini tercih ederdin? Bodey'nin seni Stevie'ye daha çabuk götürmesine izin vermeyi mi, yoksa Kel'in intikam planları yaptığını bile bile kenara çekip birkaç saat bir yerde uyumayı mı?

Kaşlarını çattı ve bakışları Navigator'ından bana kaydı. İç geçirdi. "İyi oynadın. Pazarlık sanatını öğreniyorsun."

Güldüm. Jack'in homurdanarak şakalar yapması ve Bodey'nin yanımda neredeyse normale dönmesi her şeyi biraz daha az korkunç hissettirdi.

Ama Russell'ın bana doğru geldiğini fark an doğruldum. Yüzünü buruşturdu.

Dudaklarımı yaladım. *Hemen döneceğim.*

Bodey benimle yürüyerek beni şaşırttı.

Durakladım, ona baktım.

Sertleşti. *Seninle gelmemin sakıncası var mı? Yani-*

Hayır, sorun değil. Kraliyet görevleri söz konusu olduğunda, genellikle yerinde durur, tek başıma ya da Samuel ile halletmeme izin verirdi. *Benimle gelmeni istiyorum.* Onun yanımda olması bana doğru geliyordu. Bodey kendisini

Idaho'nun alfasıydı ve öyleydi, ama yanımda eşitim olarak durması başından beri istediğim şeydi.

Güzeldi. Gülümsedi ve senkronize bir şekilde hareket etti.

Bizi onların araçlarından ayıran cadı arabasında onunla buluştuğumuzda Russell durdu ve bizi bekledi. Yaklaştığımızda elini cebine soktu.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Kral Sutton eve dönmemizi istedi." Russell kaşlarını çattı ve arkamızdan bir hırıltı geldi.

Omzumun üzerinden baktığımda cipin yolcu camının açık olduğunu gördüm. Jasmine tüm konuşmayı duyabiliyordu.

"Yardımlarınız için teşekkür ederim." Yardımlarını kaybetmekten nefret etsem de anlıyordum. Bu onların savaşı değildi, henüz değil ve zaten yedi adamlarını kaybetmişlerdi. "Kaybınız için üzgünüm ve fedakârlığınız unutulmayacak."

Russell'ın başı geriye eğildi. "Kızgın değil misin?"

"Hiç de değil." Hüzünle gülümsedim. "Sana bu kadar pahalıya mal olmamızdan nefret ediyorum." Uzandım ve ellerini sıktım.

Bodey, Russell'ın elini sıkarak, "İyiliğinin karşılığını verebileceğimiz zaman bize haber ver," diye ekledi.

Cadılar araçlardan inip arka tarafta durdular. Prue çenesini kaldırdı. "İşimiz bitti."

O halde burada daha fazla oyalanmamız için bir neden yoktu.

Katelin arabanın bagajını çarptı ve alt dudağını ısırarak bize doğru koştu. "Jasmine'le konuşabilir miyim?"

Russell cipi işaret etti. "Çabuk olun. Hepimizin eve gitmesi gerek."

Katelin aceleyle Jasmine'in yanına gitti ve ben de arabanın kapısının açıldığını duydum.

"Eğer kalmanın bir yolunu bulabilirsem-" diye başladı Russell, yüzünde pişmanlık. Adamlarını kaybetmiş olmasına rağmen bizi bırakmak istemiyordu.

Kolunu okşadım. "Söz veriyorum. Anlıyoruz. Evinize gidin ve kaybettiklerinizin yasını tutun."

"Anlayışınız için teşekkür ederim." Gözleri parladı ve adamları arabalara doğru ilerledi. "Sen iyi bir hükümdarsın."

Bundan pek emin değildim ama gülümsedim ve ona teşekkür ettim.

Prue bana odaklanırken Katelin aceleyle araçlardan birine yöneldi. "Biz de geri döneceğiz. Ama lütfen ihtiyacınız olursa bize haber verin."

bizden daha fazla bir şey istemedi. Bu benim için bir onurdu."

"Yardımlarınız için teşekkür ederim. Bunu unutmayacağım." Başımı salladım, zamanımızı kısa kesmekten nefret ediyordum ama elim kolum bağlıydı. , arabalarımıza bindik ve eve doğru yola çıktık.

Idaho'daki evimize vardığımızda saat dokuzda geliyordu. Diğer sürülere tavsiyelerde bulunduğumuz gibi kasabanın çevresinde elli kurt koşturuyorduk.

-özellikle sınırlara yakın olanlar- aynı şeyi yapmalıdır.

Biz varır varmaz, nöbet tutmaya yardım etmeden önce yalnız kalmaya ve dinlenmeye ihtiyaç duyan arkadaşlar diğerlerinden ayrıldı.

Stevie'nin babamızın yasını tutmak için bana ihtiyaç duymaması ve bunun yerine Jack ile yalnız kalmak istemesi beni rahatsız ediyordu. Her ne kadar ikimizin de bir eşi olduğu için mutlu olsam da, o ve ben o kadar uzun süredir dünyaya karşıydık ki Jack'e dönmesi biraz canımı yakmıştı. Anlamıştım. Kimse beni Bodey gibi teselli edemezdi.

Beni hem rahatlatan hem de endişelendiren bir başka şey de Stevie'nin Theo da dahil olmak üzere eski sürümden kimseden haber almamış olmasıydı. Yine de, Jack'le birbirlerine bakışlarına bakılırsa, bu gece sürüsünün hizasının değişeceğinden şüpheleniyordum.

Sen iyi misin? Bodey banyodan çıkarken sordu. Duşu açmış ve gömleğini çıkarıp yatak odamızın koyu maun zeminine fırlatmıştı.

Kokmuş ve kirden kabuk bağlamış vücuduyla bile her duyguma hitap ediyordu. Kaslarının kıvrımlarına ve kot pantolonunun engellediği çok mutlu olduğum yere giden saç izine hayran kaldım. *Burada olman çok iyi.*

Sırıttı ve kot pantolonunun düğmelerini açmaya hazırlandı. Sonra durakladı. "Hâlâ ağrım var ve kolumu iyi kaldıramıyorum. Benimle birlikte duşa girip beni gerekebilir."

Vücudum ısındı. Başımı eğdim ve alt dudağımı ısırdım. "Sanırım sana yardım edebilirim."

"Sanırım mı?" Düğmesini açtı ama pantolonunu indirmede. "Rahatsız etmek istemem."

Omuz silktim. "Rahatsızlık verip vermeyeceğin, benim zamanıma değip değmeyeceğine mi bağlı?"

"Seni istediğin şekilde memnun etmek için sabırsızlanıyorum." Banyo kapısının yanındaki siyah şifonyere yaslanmış, ciddiyle beni izliyordu.

Parmaklarımı krem rengi yorganımızın üzerinde gezdirip ona doğru yürürken nefesim kesildi. "O zaman... zahmet olmayacak."

Cilveli şakalaşmalarımızı özlemiştım ama en çok da onunla ruhlarımızı birleştirecek ve bizi kısa bir süreliğine de olsa tamamlayacak bir şekilde bağ kurmayı özlemiştım. Vücudum titredi ve kurdum ileri atıldı, onunla umutsuzca birleşmeye ihtiyaç duyuyordu.

Kot pantolonunu indirdi ve banyoya girerken ben de kıyafetlerimi . Kabine girdi ve suyun altına girdi. Kirler gri fayansa damladı ve giderden aşağıya doğru aktı.

Ondan bir saniye daha ayrı kalmak istemediğim için ona katıldım, sabun kalıbını kaptım ve vücudunu köpürtmeye başladım. Ellerim sert kaslarını okşarken ve onu iyice temizlerken içimi bir sıcaklık kapladı. İzini yıkarken dövmesine hayranlıkla baktım. Benimki kadar karmaşık değildi, köprücük kemiğinin ortasının altında sadece bir pençe izi vardı ve yaklaşık üçte biri büyüklüğündeydi ama yine de hoşuma gitmişti. çiftleştiğimiz bir başka kanıtıydı.

Sabunu üzerimden aldı ve vücudunun geri kalanını hızla temizledi. Kaşlarımı kaldırdım ve dudak büktüm.

Güldü. "Çok yavaşsın. Sana dokunmam lazım ve dokunmadan önce temiz olmak istiyorum."

Kısa süre sonra duruluyor ve beni göğsüne doğru çekiyordu.

Arzu içimde alevlendi ve umutsuzca onun tadına bakmaya ihtiyaç duydum. Onu öptüm ve o da canlılıkla karşılık verdi, dili ağzımın içine kaydı. Naneli tadı içime işledi, kokusu dünyayı döndürdü. Bedenim ihtiyaçla çarparken kalbim kabardı.

Yavaş gidemezdik. Ona *ihtiyacım* vardı. Bağlantımıza *ihtiyacım* vardı.

Yavaş daha sonra gelebilir.

O da aynı şeyi hissetmiş olmalıydı çünkü elleri bacaklarımın arasından kayarak alt dudaklarımın arasında dolaştı. ve boynumdan aşağıya doğru öpücükler kondururken başımı arkaya yatırdım, dişleri boğazımın dibinde, beni sahiplendiğinde ısırdığı yerde geziniyordu.

Ben ona doğru sarktım, o da öne doğru adım attı ve suya girerken sırtımı fayansa doğru itti.

Onu süzerken göz kapaklarım arzuyla ağırlaşarak aşağı indi. Bacaklarımın arasındaki hızını artırırken eli meme ucuma dokundu. Ağız göğsüme gitti ve dili meme ucumu yaladı. İhtiyaç içimde sıkıştı.

Kendimi durduramayarak inledim ve kalçalarımı eline doğru bastırarak iki parmağını sokmasını sağladım. Dişleri hassas etimi hafifçe sıyırdı ve inledim. Hem parmaklarını hem de dilini daha hızlı hareket ettirerek beni kendimden geçirirken kaslarım sıkıştı. Ben nabız gibi atıp erirken bile o rahat durmadı, işkencesine devam etti ve beni onun için bir su birikintisine dönüştürdü.

Uzanıp onu okşadım ve kalçaları elimle aynı anda sarsılırken nefes alış veriş i düzensizleşti. Birbirimizi çılgına çevirmiştik.

Başka bir orgazm beni tüketti, zevk içimde yuvarlanırken kaslarım gerildi. Vücudum parmaklarının etrafında kenetlendi.

İkinci zevk dalgası hafiflediğinde, artık dokunuşuna karşı daha hassas olduğum için geri çekilmeye çalıştım ama beni sıkıca tuttu.

"Yine," diye , sözleri içimde bir şeyleri ateşledi.

Bir şekilde vücudum karşılık verdi, daha fazlası için hazır dı. Ama kurdum kafamın içinde uluyarak ikimizin de neye ihtiyacı olduğunu onayladı. "Parmakların değil. *Sana* ihtiyacım var."

"Siktir," diye homurdandı, bacaklarımın arasına girdi ve beni duvara doğru kaldırdı.

İçime girip beni doldururken bacaklarımı beline doladım. Ağız nı benimkine bastırdı ve dili itişleriyle ritim tutarak beni okşadı, beni çılgına çevirdi.

Bodey içimdeyken, daha derine inebilmesi için bacaklarımı ayarladım.

Beni her tamamladığında, ruhlarımız bir olurken duygularımız ve hislerimiz birlikte dönüyordu. Özlediğim ve arzuladığım bağlantı buydu.

Bir sonraki boşalmam çok yakındı ve hızımız öpüşmelerimiz dağınık bir hal aldı. İçime sertçe itti ve durdu, uzanarak

Dudaklarımın arasında dönmeye başladı ve bir orgazm daha içimde sarsılarak aramızdaki bağı doldurdu.

Seni seviyorum, diye bağlandı vücudu kendi titrerken. Zevklerimiz birbirine karıştı ve dünya bulanıklaştı.

Ben *de seni seviyorum*, diye karşılık verdim ve ona daha da sıkı sarıldım.

Çok geçmeden zevkimiz azaldı ve ruhlarımız tekrar ayrıldı. Aramızdaki bağı ve birbirimize olan sevgimizin sarsıntısı hala aramızda dönüyordu.

Lanet olsun. Geri çekilip tekrar suya girerken yüzüme öpücükler kondurdu. Onu takip ettim, ona dokunmaktan vazgeçmeye hazır değildim. Dudaklarımı onunkilere bastırdım ve dillerimiz tekrar birbirine dolandı.

Su soğudu ve hızlıca tekrar duruladık.

Majesteleri, bir adam bizimle bağlantı kurdu. *Tanıdık olmayan bir araba yaklaşıyor*.

Bodey ve ben birbirimize baktık ve havlularımıza uzandık. Bodey, "*İçeride kaç kişi var?*" diye sorarken kurulandık.

Sadece bir tane.

Bu şüpheliydi. *Gardını düşürme. Bu bir şaşırtmaca olabilir*.

Kapı çaldığı sırada giyinmek için yatak odasına gitmiştik. Fuşya gömleğimi giyerken Samuel'in mutfaktan ön kapıya doğru hareket ettiğini duydum.

Kapı açıldığında, Samuel'i karşılayan ses kanımı buza çevirdi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Buraya gelip sorun çıkarabilecek herkes arasında *onu* beklemiyordum. Theo.

Oregon'u ondan uzaklaştırdığımı anladım, ki bunun büyük bir hata olduğu açıktı. Eğer yapmasaydım, Lynerd'ın bizi içine soktuğu bu karmaşanın içinde olmazdık. Yine de Theo ve ben çocukluk arkadaşıydık. Umarım bunun hâlâ bir anlamı vardır.

Samuel'e, "Callie'yi görmem gerek," diye tekrarladı.

Bodey'nin burun delikleri genişledi ve nefes alış veriş hızlandı, bu da duştan kalan nemli beyaz gömleğinin tenine daha sıkı neden oldu. Kapiya doğru döndü.

Elimde olmadan dostumun fiziğine hayranlık duydum ama dikkatimi başka yöne çektim ve ona katılmadan önce şifonyerimizin üst çekmecesinden bir bıçak aldım.

Samuel, "Önce aramamak ve buraya gelip onu görmek istemek, işleri halletmenin en iyi yolu değil," diye homurdandı.

"Deniyorum ama telefonu doğrudan düşünüyor."

Aceleyle kotuma uzandım, onu giydim ve cebimden telefonumu çıkardım. Şarjının bittiğini fark etmemiştim. Bağlandım, *o haklı. Bilmiyordum.* Tüm bu kaosun içinde, bir şeyler ters giderse sürünün benimle bağlantı kuracağını düşünmüştüm.

Jack, Bodey'le benim bağlantıma girdi. *Stevie annen ve kız kardeşinle ilgili bir sorun olduğundan endişeleniyor. Onu odamızda kalmaya zorluyorum ama kendini kaybetmiş durumda.*

Koltuk altlarımda ter birikti. Ya annem aramaya çalıştıysa? Kahretsin, ya Theo ona ya da Pearl'e bir şey olduğu için buradaysa? *Annem ya da Pearl onunla iletişime geçti mi?*

Hayır.

Bodey bileğimi nazikçe kavrayıp, *"Sorun ne?" diye sorduğunda,* cevaplar bekleyerek kapıya doğru koşuyordum.

Ya annem beni aramaya çalışıyorsa? Dikkatsiz davranmak istemiyordum ama aynı zamanda Theo doğrudan saldırmak yerine kapımızı çalmıştı.

Stevie'yle de temasa geçerdi ve ne ondan ne de Pearl'den haber aldınız. Gözlerinin kenarları gevşedi. *Bu daha çok bir tuzağa benziyor, özellikle de Theo yalnız geldiyse.*

Haklıydı. Eğer Zeke Theo'yu karşılık vermeye ikna ettiyse, bu onun hamlesi olabilirdi. Stevie sürümüzle bağlantı kurup bir terslik varsa bana söyleyebilirdi. Ama o yanımızdaki odadaydı ve sürünün geri kalanıyla birlikte değildi ve eğer Theo annemle Pearl'e bir şey söylememeleri için alfa iradesini kullanmışsa, o da bizim kadar habersiz olacaktı. Kız kardeşimle bağlantı kurabilmeyi çok isterdim. Onun ve Jack'in şimdiye kadar bağlarını tamamlamış olmalarını bekliyordum. Stevie'nin beklemede kalması beni şaşırttı. *Jack, sürü bağlantısından bir şey duydu mu?*

Geçiş gerçekleştiğinde insanlar panikledi ama Theo bir toplantı düzenledi. O zamandan beri bir şey duymadı.

Harika. Cevap aşağı inip Theo'yla konuşmam gerekecekti, bu onun planının bir parçası olsa bile. Tek iyi şey, son on yedi yıldır yakın olduğumuz için onu nasıl okuyacağımı biliyor olmamdı. Ayrıca Samuel'i onunla yalnız bırakamazdım.

Theo oflayıp pufladı ve sonra bağırdı, "Callie! Seninle konuşmam gerek. Sürümüz ve Lynerd hakkında."

Bu beni harekete geçirmek için yeterliydi. Elimi Bodey'nin avuçlarından çektim, yatak odamızın kapısını açtım ve koridorda ilerledim. Bodey hemen peşimdeydi ve ben misafir yatak odasının -bu eve ilk geldiğimde yattığım yatak odasının- önünden geçerken kapı açıldı.

Stevie orada duruyordu, sarı saçları Jack'in sayesinde karmakarışıktı ve kahverengi gözleri kararlıydı. Benim aksime, üzerinde Jack'le yaptıklarının bir başka kanıtı olan atlet ve pijama şortu vardı.

"Kahretsin Stevie," diye homurdandı Jack arkasından, sanki giysilerini giyiyormuş gibi ayaklarını sürüyerek.

Evet, kesinlikle bu konuya değinmek istemedim.

Callie, yukarıda kal. Samuel bana bağlı. Theo'yu ben hallederim.

En iyisi onun isteklerine boyun eğmememiz.

Merdivenlere ulaştık ve Jack'in ayakları peşimizden geldi. *Neler olduğunu öğrenmek istiyorum.* Burada kalmak sadece durumu uzatır. Aslında hiçbir şeyi engellemeyecekti.

Merdivenlerin dibine varır varmaz kapıdaki Theo ile göz göze geldim.

Samuel bana dönerek başını salladı ve Bodey ile benim aramda bağlantı kurdu: *"Onun buraya gelmesine engel olmalıydın, dostum.*

Oturma odasının eşiğinde durup Theo'ya bakarken Bodey, *Callie'ye katılıyorum, Theo'nun halledilmesi gerekiyor,* diye cevap verdi.

Vuruş mesafesinden uzak durarak omuzlarımı dikleştirdim. "Ne istiyorsun?"

Stevie ve Jack arkamızdan geldi ve dördümüz bir araya toplanarak düşmanımıza baktık.

"Ciddi misin sen?" Theo ellerini kaldırdı. "Lynerd'ın bugün yaptıklarından sonra telefonlarıma cevap vermiyorsun, sonra da *bunu* mu soruyorsun?" Beni tanıımıyormuş gibi ters ters baktı.

İşte . Korktuğum şey.

Belki de birini almanız olarak görmeyi bıraktığınızda ve artık ona saygı duymak zorunda olmadığınızda olan buydu. "Telefonumun şarjı bitti. Beni aramaya çalıştığınızı bilmiyordum. Stevie'yi arayabilirdin."

"Onunla konuşmak hiçbir şeyi çözmez." Mart ayının serin esintisi yanından geçip evin içine girerken Theo ellerini saçlarında gezdirdi.

Şekil değiştiren bedenim beni sıcak tutsa da titredim. Bunun en eski arkadaşımın aramda olanlardan değil de rüzgârdan kaynaklandığına inanmak için kendimi zorladım.

Stevie vurulmuş gibi ofladı ve Jack hırladı.

"Bu da ne demek oluyor, dangalak?" Jack bir adım öne çıktı.

Bodey Jack'in önüne geçerek yanımızdan geçmesini engelledi. Jack'in ne kadar kızgın olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu, özellikle de Bodey'in müdahalesi karşısında. Öfkesi aşikârdı ama kız kardeşimi savunmasını takdir ettim.

"Bakın, öyle demek istemedim." Theo sanki birinin bekliyormuş gibi omzunun üzerinden baktı. "İçeri girebilir miyim?"

Topuklarımın üzerinde geriye yaslandım ve kanepeye doğru el salladım.

Samuel'in ağzı açık kaldı. *Şaka yapıyor olmalısın. Gitmesi gerekiyor. Ne ya da Lynerd için hangi bilgileri topladığını bilemeyiz.*

Bu Callie'nin kararı, diye cevap verdi Bodey, gerilerek. Ve ben de ona katılıyorum. Eğer onu dinlemezsek, etrafta dolanacak ve denemeye devam edecek. Gitmesini istiyorsak, onu dinlemeliyiz. Ne yazık ki bunu Callie ilk kez burada kalırken etrafı koklamaya devam ettiğinde öğrendim.

Göğsüm genişledi. Neyin değiştiğini bilmiyordum ama aynı sayfada ve birlikte olduğumuz için çok mutluydum.

Bodey ve ben birbirimizi uzun süredir tanımıyor olsak da, sanki yıllar geçmiş gibi hissediyorduk. O kadar kısa sürede o kadar çok şey olmuştu ki, hepsi birbirine karışmıştı.

Theo fikrimizi değiştirecekmişiz gibi hızla içeri girerken Samuel burun deliklerini açarak kapının yanında sert bir şekilde durdu. Yalnız gelmiş olması beni duraksattı. Bizi görmesi için Charles'ı ya da en azından başka birini getirmesini beklerdim.

Çenesi seğiren Samuel kapıyı kapattı ama kapının yanında kaldı, sıkıca sarılmış ve sıçramaya hazırды.

Orada işler nasıl? Bodey'in sürüsünün bir parçası olan adamla bağlantı kurdum. Eğer işler yoluna girer ve bir şekilde , Bodey'nin sürüsüyle ve bölgedeki tüm kurtlarla daha fazla zaman geçirmem gerekecekti. Diğerlerinin Bodey'nin sürüsünün alfa olduğu için ayrıcalıklı muamele gördüğünü düşünmesini istemiyordum.

Başka bir gün için başka bir sorun.

Adam cevap verdi: *Sıra dışı bir şey yok. Garip ziyaretçi geldiğinden beri birkaç kurt daha bize katıldı.*

Göz ucuyla Bodey'nin Theo'nun bu tanımından hoşlanmış gibi sırttığını fark ettim.

Kanepe ile pencereler arasında volta atan Theo ellerini ovuşturdu.

Onun endişesi beni daha da geriyordu. Ona çıkmak istedim ama bunun yerine derin bir nefes aldım. Beni sinirlendirdiğini bilmesini istemiyordum. "Theo, neden buradasın?" diye sordum.

Sakinleşti ve ellerini indirdi. "Jasmine iyi mi?"

Bir an için aralarındaki bağı unutmuştum ama şimdi Jasmine'in Russell ve kurtlarının eve döneceğini öğrendiğinde neden daha fazla dağıldığını anlıyorum. Muhtemelen Theo ile artık düşman olduklarını fark etmişti.

Kalbim acıdı. Endişesinin sadece arkadaşının onu geride bırakmasından kaynaklandığını düşünmüştüm. Eminim kendini yalnız hissediyordu. Bu duyguyu çok iyi anlıyordum.

"Jasmine hiç-" Bodey başladı, Theo'nun ve benim karmaşık geçmişime duyduğu öfke ve kızgınlık kontrolü ele geçirmişti.

"O iyi." Belki de Theo'ya bunu söylememeliydim ama Bodey ve ben aynı durumda olsaydık, birinin bana haber vermesini isterdim. "Şimdi soruma cevap vermeni istiyorum."

Sanki cevabım omuzlarından bir ton yükü almış gibi omuzları çöktü ve başını salladı. "Evet, bu adil. Ama o yüzden buradayım."

"Jazzy ya da Stevie'yi yanında götürmüyorsun." Jack bir adım öne çıkarak Stevie'yi Theo'nun görüş çıkardı ve Bodey ile benim arama girdi. "Eğer amacın buysa, o zayıf kıcıyı geri çevir ve evine git."

Theo nefesini üfleyerek ellerini birbirine kenetledi. "İki korumanın çenelerini kapamalarını istiyorum. Bunu daha da zorlaştırıyorlar." Bana bakarken gözleri kısıldı.

"Sana göstereceğim-" Jack ilerledi.

"Onu dinleyelim." Sesime alfa iradesini katmıştım. Bunu yapmaktan nefret ediyordum ama müdahale etmezsem işler karışacaktı. Güç odanın içinde titreşti, duvarlarda yankılandı ve bana geri çarptı.

Jack'in ağız neredeyse komik bir şekilde kapandı ve Theo'nun gözleri büyüdü.

"Lanet olsun." Theo tökezleyerek birkaç adım geriledi. "Güçlü olduğumu biliyordum ama ilk kez böyle bir şey yaşıyorum."

Samuel başını sallarken gözlerimi devirdim.

Oyalıyor, Samuel Bodey ve bana bağlı.

Haklı olduğunu kabul edecek kadar büyüktüm ve Theo'ya ters ters baktım. "Zaman geçiyor ve benim sabrım tükeniyor," diye hırladı

Bodey yanında

Ben. "Onunla yaptığın onca şeyden sonra seni evimizde ağırlamanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Söylemen gerekeni söyle ya da *defol* git."

Theo sanki yine yardımına koşmamı bekliyormuş gibi bana baktı. Tek yaptığım omuz silkmek ve "Onunla aynı fikirdeyim" diye eklemek oldu.

Theo doğruldu ve çenesini kaldırdı. "Tamam."

Bu, yapmak istemediği bir şeyi yapmaya hazırlandığı zamanki tiki idi. Bunu bazen daha gençken ve beni Zeke'den korumak için kendini hazırlarken görürdüm. İşleri benim için daha da zorlaştırdığını fark ettikten sonra bunu yapmayı bırakmıştı.

Hazırlığı ilk kez bana yönelikti ve bir sonraki söyleyeceği şey için kendimi hazırladım.

Son darbeyi indirdiğinde ses çıkarmak için nefesimi tuttum.

"Sana boyun eğmek istiyorum," dedi çabucak.

Başım geriye gitti ve gözlerimi kırptım. Onu yanlış duymuş olmalıydım.

"Olmaz." Bodey başını salladı. "Bu seni kraliyet danışmanı yapar ve senin yöneteceğin bir bölge yok, biz de sana güvenmiyoruz." Acı acı homurdandım. Bunu anlamamıştım. Bu bir Zeke-tarzı bir hareket. Şüphelendiğim gibi, ikisi işbirliği yapıyordu.

"Tamam." Theo başını salladı ve tekrar bana odaklandı. "O zaman kime eğmem gerekiyor? Bu sürünün bir parçası olmak istiyorum. Düşmanınız olmak ve sizden ayrılmak istemiyorum."

Bodey ona doğru yürüdü ve ben müdahale etmedim. Theo'nun oynadığı oyun her neyse, bunu aşmıştım ve dostumun onun yanında olduğumu bilmesi gerekiyordu. Kendini hissetmesini asla istemezdim.

"O benim eşim." Bodey boynunu ve onu sahiplendiğim zamandan kalma silik yara izini işaret etti, sonra da dövmesini gösterdi. "Ona ihtiyacın var."

Bunu o kalın kafana sok." Theo'yu gömleğinin yakasından yakaladı ve duvara doğru itti.

"demek istemedim!" Theo'nun adem elması sallanıyordu. "Callie'ye karşı öyle hislerim yok, artık yok. Kraliçe Kel'in bölgesinin bir parçası olmak istemiyorum demek istedim."

İrkildim. Daha önce benimle gerçekten ilgilenmiş olmasını nasıl karşılayacağımı bilemiyordum.

Bodey'nin eli yumruk oldu ve bir yumruk atılacağından hiç şüphem yoktu.

"Bak, sana boyun eğeceğim." Theo sorun çıkarmaya çalışmadığını kanıtlamak için ellerini tekrar kaldırdı. "Sürünüze ait olmak istiyorum ama teslim olduğumda Oxbow'un geri kalanı da benimle gelecek. Bizim için yeterince yeriniz var mı?"

Benim. Kalbim. Durdu.

Milyon yıl geçse de Theo'nun Bodey'e boyun eğmeye istekli olacağını hayal edemezdim. Başından beri birbirlerinden hoşlanmamışlardı. Yine de bir açıklama mantıklı geliyordu.

Jasmine.

"Şaka yapıyorsun." Bodey, kaşları çatılırken Theo'nun boynundaki tutuşunu gevşetti.

Yalan kokusu , bu da arkadaşımı şaşkına çevirdi.

"Ben değilim." Theo onu, Stevie'yi ve beni işaret etti. "Stevie artık sürünün bir parçası olmayacak ve Julie de zaten ikisi olmadan yaşamak istemeyecek. Size katılabilir ve Kraliçe Kel'le savaşmanıza yardım edebiliriz. Bu size yüz savaşı daha kazandırır."

Oxbow sürüsü çocuklar da dahil olmak üzere iki yüzün biraz altındaydı. Theo'nun teklifi, en güçlü sürü üyelerinin bizimle birlikte savaşmasını istediğini gösteriyordu. Charles'ın yakınlarda yaşaması ideal da, o ve babası güçlüydü. Daha fazla sayıya ihtiyacımız vardı.

Bundan hoşlanmadım. Samuel kaşlarını çattı. *Bir şeylerin peşinde olmalılar.*

Ama Theo'nun sürüsü bizimkine katılırsa, bizden bir şeyler saklamaları daha zor olur. Potansiyel düşmanlarımızın daha yakın olması ideal olurdu, özellikle de şimdi. *Her zaman eski sürümden kaçmak istemiştım ama sanırım onları kabul etmemiz gerekiyor.* Bodey'nin yanıtını beklerken durakladım.

Samuel'in tarafını tutması için hazırdım ama iç çekti ve Theo'dan geri çekildi. *Aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum ama Callie haklı.*

Zihnim karardı ve Bodey'nin omuzlarının titremesine neden oldu.

Bu kadar şaşırmana gerek yok. Arkasını döndü ve üzgün bir şekilde gülümsedi. *Bundan hoşlanmayabilirim ama stratejik düşünmemiz gerekiyor.*

Bir kez daha ne kadar harika biri olduğunu gösterdi. Theo'dan ve Theo'nun sürü üyelerinin çoğundan hoşlanmasa bile, bunu benim için ve halkımıza yardım etmek için bir kenara bıraktı. Pek çok kişi bunu yapmazdı ama benim dostum özel biriydi.

"Dostum, hayır." Jack başını sertçe salladı. "Cidden bununla eğleniyor olamazsın. O lanet olası bir alet."

"Teşekkürler," diye kestirip attı Theo. "Sürüm için iyi bir lider olmaya çalışıyorum ve bana isimler takılıyor."

Stevie yumuşak bir sesle, "Annemle Pearl'ün sürekli olarak burada olması güzel olurdu," dedi. "Özellikle de şu anda düşman olmamız gerekiyorsa."

Jack iç geçirdi, zaten yenilgiye boyun eğmişti çünkü kız kardeşim onların da bize katılmasını istiyordu.

Bir noktada, danışmanların sert adamlar olduğunu düşünmüştüm. Artık öyle olduklarını biliyordum, konu arkadaşlarına gelmediği sürece.

"Neden kraliyet danışmanlarından birini çağırmadın?" Samuel kaşlarını kaldırdı. "Ya da Stevie'yle bağlantı kurmadın?"

"Öncelikle, yalan söylemediğimi anlayamayacağınız için hiçbiriniz bana telefonda güvenmezsiniz." Theo kollarını kavuşturdu. "Ve ikincisi, sürü bağlantımı kapattım, böylece Lynerd bana kolayca erişemez. Beni pişman olacağım bir şey yapmaya zorlamasını istemiyorum."

Adil olan buydu. Ona en çok benim inanacağımı ya da onu dinleyeceğimi düşünmüş olmalı.

"Tamam, ısırırım." Blöfünü görmek ve bunun bir oyun olup olmadığını anlamak istiyordum. "Bodey'e teslim ol."

"Peki," diye alay etti Theo ve Bodey'ye döndü, gözlerini kaçırıp ona boyun eğmeye hazırды.

Bodey gerildi ve bir elini kaldırdı. "Hayır. Bekle."

Nefes veren Jack bir elini yüzüne götürdü. "Onun da katılması konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Mesele de bu." Bodey alt dudağını ısırđı ve bana baktı. "Bazı şeyler hakkında düşündüğümü söylediğimi hatırlıyor musun?"

Konuşma zihnimde tekrarlandı. Kel'in tutsağıyken yaptığımız bağlantı konuşmaları sırasında bundan bahsetmişti. "Evet." Nabzım hızla atıyordu. Bununla nereye varacaktı?

"Olmam *gerektiği* gibi senin yanında olmak istiyorum." Bodey ellerini kavuşturdu ve önüme geçti. "Idaho'dan sorumlu olduğumu düşünerek büyüdüm ve sen ve ben işaretlendikten sonra bile bunun benim yerim olduğunu düşündüm. Ama aramızdaki bağın gerçek kaderlerimizi mühürlediğini fark ettim. Senin kral eşin olmak, karar vermene yardımcı olmak ve yanında olmak istiyorum."

Samuel' rehberliğini takdir etsem ve güvendiğim biri haline gelmiş olsa da, benim de istediğim buydu: Bodey ve benim eşitler olarak birlikte yönetmemiz. Gülümseyerek yanağını okşadım. "Bu hoşuma giderdi."

Samuel kaşlarını çatdı ve yüzündeki acıyı görebiliyordum. Buna neden olmak istememiştim.

"Uh... adamım." Jack kuru bir şekilde kıkırdadı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sen Idaho'nun kraliyet danışmanısın. Birinin senin yerini alması gerekiyor ve Jasmine okulda."

"Samuel'in benim yerimi alacağını umuyordum." Bodey kardeşime döndü. "Ve eğer kabul ederse, Samuel'in sürünün ve bölgenin alfası olarak ilk işi Theo'nun ona boyun eğmesi olacak." Bodey Samuel'in elini tutmak için uzandı ve ben onun gerginliğini hissedebiliyordum. "Bu görevi kabul edip kraliçenin resmi danışmanı olacak mısın?"

Kalbim güm güm attı ve göğsüm ısındı. Samuel'in danışman olarak resmi bir rolü ve bekleyerek büyüdüğü bazı sorumlulukları olacaktı. Bodey bu şartlar altında işleri mümkün olan en iyi şekilde yoluna koyuyordu.

Samuel dondu kaldı ve yüzü solgunlaştı. Yüzünden okunamayan bir şey geçti ve cevap vermek için ağzını açtı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Havadaki gerginlik o kadar ağırdı ki zar zor nefes alabiliyordum. Bodey'nin benimle birlikte tüm bölgeye odaklanması istediğim bir şeydi - Samuel'e güvenemeyeceğimi hissettiğimden değil, ama birlikte çalışırsak dostumla daha güçlü olacağımızı *biliyordum*. Sadece ona sormak istememiştim.

Theo kıpırdandı ve elini Samuel'e doğru uzatmaya devam ederken Bodey'nin kolu hafifçe titredi. Bu ve aramızdaki bağ yüzünden giderek artan endişesi arasında, artık canıma tak etmişti.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım -herhangi bir şey- ama ben konuşmadan Samuel boğazını temizledi.

Doğruldu ve bana odaklanarak, "*İstediğin bu mu?*" diye sordu.

Soru basit görünüyordu ama cevap öyle değildi. Nasıl bir yol izleyeceğimden emin değildim ve Samuel'in yüzü kayıtsızdı. Keşke diğer sürü üyelerini de Bodey'i hissettiğim gibi , böylece en az zararı verecek şekilde nasıl karşılık vereceğime dair daha iyi bir fikrim olurdu. Bunu yapamayacağıma göre, Samuel'e duymak isteyeceğim cevabı, dikkatlice ifade edilmiş gerçeği verecektim. *Bodey'in kraliyet danışmanı ve kralın eşi olması, Kel'i yenersek bir sorun haline gelmesinden korktuğum bir çıkar çatışması.*

Eğer kelimesini duyunca kurdum hırladı ama aptal ya da kibirli olamazdım. Kelin üstünlüğü vardı ve Lynerd ile Oregon'u kaybetmek

kritik bir darbe oldu. Gerçeğin etrafında dans etmek akıllıca değildi, özellikle de savaş zamanında. *Tavsiyeni istemediğimden değil. İstiyorum. Anlayışını ve fikirlerini takdir ediyorum ama bunları kraliyet danışmanı rolünde de sunabilirsin. Eğer bu pozisyonu istemiyorsan, seni anlarım. Kabul etmek zorunda değilsin.* Mezun olduğunda Jasmine'i görevlendirebiliriz. En güçlü kurt o olmayabilir ama bu bölgenin buna karşı çıkacağından şüpheliyim, özellikle de benim ve Bodey'nin desteğine sahip olacağı için.

"Uh..." Bodey elini indirmeye başladı. "Eğer değilsen-"

Onu tamamen indirmeden önce Samuel eline aldı ve sıkıca salladı. Samuel titrek bir nefes verdi ve "Bu benim için bir onurdur" dedi.

Bodey'nin dudakları birbirine yapıştı. "Bak, eğer emin değilsen, sorun değil.

Bunu düşünmek için zaman ayırabilirsin. Ben sadece-"

"Hayır, ben istiyorum." Samuel ensesini kaşdı. "Başka planları olabilir diye kabul etmeden önce Callie'nin de onay verdiğiinden emin olmam gerekiyordu."

Üzüntüyle gülümsedim. "Eğer aklımda bir şeyler olsaydı, sana söyledim ya da Bodey sana bu işi teklif etmeden önce onu durdururdum, ama onun da dediği gibi..." Başımı Bodey'nin omzuna koydum ve ellerimizi birbirine kenetledim. "Zamana ihtiyacın varsa, alabilirsin. Acele kararlar vermek zorunda değiliz."

Jack homurdanarak, "Gerçekten mi? Kraliçe Kel etraftayken, sürekli onun kuyruğunu kovalıyormuşuz gibi hissediyorum."

"Adamım." Bodey alay ederek omzunun üzerinden Jack'e baktı.

"Ne?" Jack karşılık verdi.

"Bazen bazı şeyleri söylememek daha iyidir," diye azarladı Stevie.

Gözlerimi kardeşimden alamıyordum. Kendini bu kadar koruduğu için bana içinde nasıl hissettiğini söyleyebilecek herhangi bir ipucu aradım.

Alını düzeldi ve Jack'in yorumu karşısında kolayca gülümsedi; gerçekten rahatlamış görünüyordu. Ciğerlerim daha rahat çalışıyordu. En azından bir şey daha patlamamıştı.

Jack huffed. "Lütfen."

Dikkatimi Samuel'den çekip Jack'i incelemeyi başardım.

Beklendiği gibi, Stevie'ye geri döndüğü için artık daha kendisiydi.

"*Ciddi olduğunuz sürece hiçbir şey söylenmemiş kalsa daha iyi .*" Jack parmağını salladı. "İşte benim kurallarım. Eğer bir insana değer veriyorsam, öfke ya da kızgınlıkla bir şey söylemem. Bu saçmalık bir süredir hissettiğim bir şey olmalı, yoksa değişmeyeceğini bilirim. Sevgi dolu bir yerden gelmeli. Ve ne yazık ki, Kraliçe Kel kızıma tekme basıyor. Bu Callie'yi ve onun kraliçe rolünü yansıtmıyor. Kel bu işi Callie hükümdarımız olmadan çok önce planlamıştı."

Şimdi bunu söylediğine göre, doğru olduğunu fark ettim -eğlenceli olmadığı sürece bize sorun çıkarmazdı. Sorun çıkarmayı severdi ama niyeti genellikle masumdu. Ve çoğumuzun düşünmediği bir şeyi dile getirmiyordu.

"Bana karşı kendini tutmuyorsun." Theo kanepenin ucunda beceriksizce dururken ellerini ceplerine soktu.

Jack ona dönerek gözlerini kıstı.

"Kendimi grubun bir parçası gibi hissediyorum." Theo sırtı ama sırtışı gözlerine tam olarak ulaşmadı.

"Yapma." Jack boğazını temizledi. "Sana her zaman öfkeyle bir şeyler söylüyorum çünkü sen umurumda bile değilsin. Geri çekilip Callie ve Stevie'ye kötü davranılmasına izin vermen korkakçaydı. Eğer bir alfa olsaydın, babana meydan okurdun. Bunun yerine, çok uzun süre kontrolsüz kaldığı için bir bodrumda çürüyor."

Theo irkildi, ben de yüzümü buruşturdum.

Jack'i düzeltmek için söyleyebileceğim pek bir şey yoktu. Doğru olmayan bir şey söylememişti, zaten demek istediği de buydu.

Ayrıca Theo'nun söylediklerini geri almasını da istemiyordum. "Buraya gelip sürümüze katılmak istemen değiştiğini gösteriyor."

Kolunu belime dolayarak beni kendisine sabitlerken Bodey'de hoşnutsuzluk yükseliyordu. *"Bu adamdan gerçekten nefret ediyorum. Eğer ailen olmasaydı, kızıma tekme basar ve defolup gitmesini söylerdim."*

Bundan şüphem yoktu ama Bodey istese bile Theo'yu terk edemezdim. *Bu bir mazeret değil ama Theo biz gençken bana ve Stevie'ye iyi davranmaya çalıştı. Zeke bize daha da kötü davrandı.*

Bu yüzden Theo durdu. O zamanlar sürüyü devralmak için çok gençti.

Evet, ama büyüdüğünde bir şeyler yapmalıydı.

Belli bir şekilde yetiştirildiğinizde bunu görmek zor. Bodey'nin Theo'ya karşı hissettiğim arkadaşlık duygularımdan dolayı kendini tehdit altında hissetmediğinden emin olmak için onun yanına sokuldum. Bodey için hissettiklerime yakın şeyler değildi ama Theo'nun daha birkaç hafta önce benimle çıkmaya çalıştığından beri hassas bir konu olduğunu anlıyordum. Şimdi babası hakkında gözleri açıldı, burada doğru şeyi yapmaya çalışıyor. Kraliçe Kel'e yağ çekip annemi ve İnci'yi ona sunabilirdi ama bunun yerine bizimle ittifak yapmak için burada ve bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Şimdi bunun muhtemelen Jasmine'le çok ilgisi olduğunu eklemenin zamanı değildi.

Benim olduğunu açıkça belirttiğimiz sürece, idare edebilirim. Eğildi ve dudaklarımı nazikçe öptü, sonra beni göğsüne doğru çekti ve Theo'nun önünde beni sahiplendi. Her öpücüğün ve dokunuşun tadını çıkardım, onun ilgisinden en ufak bir rahatsızlık duymadım. Eğer bunu yapmasına izin vermek onun benim hakkımda kendini daha güvende hissetmesini sağlıyorsa, ben kim oluyordum da karşı çıkıyordum?

Bu saçmalığı kessen iyi olur, yoksa kız kardeşinle aynı gösteriyi yapıyor olacağım, dedi Jack ve içime yayılan sıcaklığı etkili bir şekilde öldürdü.

Jack'in yanımda kız kardeşimi parçaladığını düşünmek beni hasta ediyordu.

Lanet olsun sana, dostum, diye bağladı Bodey, ama mizah fıskırdığını hissedebiliyordum. Theo'ya bir şey anlatmaya çalışıyordum.

Dostum, hepimize bir şey anlattın, diye karşılık verdi Jack ben arkama yaslanırken. Elini burnunun önünde salladı. İkinizin de kokusunu alıyoruz. Endişelenmenize gerek yok.

Samuel öksürdü ve burnu kırıştı. Bodey'nin ve benim gösterimiz hakkında onun da aynı şekilde hissettiğinden hiç şüphem yoktu.

Parmaklarını dikleştiren Samuel omuzlarını yuvarladı. "Lynerd sürü bağlantısını zorlamadan ve onu alfa-will yapmadan önce Theo'yu bağlamamız gerekiyor."

Haklıydı. Kaybedecek zamanımız yoktu.

Yine bilgi eksikliğim su yüzüne çıktı. "Sen kraliyet danışmanıyken ve o zaten senin süründeyken bu nasıl olacak?" I

Arkadaşıma sordum.

"Çantamı Samuel'e teslim etmem gerekiyor." Bodey beni bıraktı ve kardeşime doğru ilerlerken boynunu kırdı. İkimizle de bağlantı kurdu ve Samuel'e sordu: *"Emin misin? Kendini baskı altında hissetmeni istemiyorum."*

İşaretlenmediğimden beri biraz keyifsizim. Hayatım boyunca, istemediğim halde kral olmayı bekledim. Sonra elimden alınması... Dengem bozuldu, özellikle de Callie'nin pozisyonuna alışmasıyla. Idaho'dan sorumlu olmak gibi geliyor. Yüz ifadesi ciddi görünüyordu.

Kraliçe olduğum için üzgün olduğumu düşünmüştüm ama bu dünyadaki yerini bilmediği için huzursuzdu. Eşim sonunda ona cevabı vermişti.

"Uh... siz ikiniz bundan emin misiniz?" Jack Bodey'nin diğer tarafına geçti ve yakasını çekti. "Belki de-"

Midemde sert bir şey kıpırdandı.

"Bir sorun mu var?" Theo bakışları Bodey ile Samuel arasında gidip gelirken sordu. "Bunu daha sonra yapabiliriz."

"Her şey yolunda." Bodey kanepenin yanındaki sehpaye doğru yürüdü ve küçük bir bıçak çıkardı.

Parmağının ucunu kesti ve bıçağı Samuel'e uzattı. Samuel bu hareketi taklit etmekte tereddüt etmedi. Her ikisinin de parmaklarında kan birikti ve Bodey elini Samuel'e uzattı.

Samuel kanlı parmak ucunu Bodey'ninkine dokundurdu ve gözleri parladı, kurtları öne doğru fırladı.

"Ne yapıyorlar bunlar?" Stevie yanıma gelirken fısıldadı.

Jack ellerini ovuşturdu. "Sürüyü transfer ediyorlar. Cadıların aksine biz büyümüzü birbirimize çok fazla aktaramayız, bu yüzden bir kurdun büyüünün başka bir kurda geçmesi için en iyi yol kan karışımıdır. Eş ısırmasına benziyor ama o kadar samimi değil. Şimdi Samuel Bodey'e boyun eğmek zorunda."

Vücudum kaskatı kesildi. Jack'in gergin olmasının nedeni buydu. Samuel'in kurdu öne doğru fırladı ve Bodey'in üst dudağında boncuk boncuk ter oluştu. Samuel'in çenesi gerildi ama Bodey'in daha zor anlar yaşadığı belliydi.

Bodey bu savaşı kaybederse, Samuel sürünün ve bölgenin alfası olacak, Bodey de onun betası olacaktı.

Samuel, bakışlarını kaçırmalısın, ona bağlandım, Bodey'nin halkımızın gözünde daha zayıf görülmesinin ne gibi sonuçları olacağından endişelendim. Benim için fark etmezdi; burada ne olursa olsun Bodey benim eşimdi. Ama kabul etmek istesem de istemesem de, Bodey'nin bir beta olarak görülmesi halkımın bizi desteklemesini zorlaştırabilirdi.

Yapamam, diye cevapladı Samuel. *Deniyorum ama kurdum buna izin vermiyor.*

O da benim çocukken sinip kapatmam gerektiğini bildiğim ama içimden bir sesin bunu yapmama izin vermediği zamanlarda hissettiklerimin aynısını hissediyor olmalıydı. Bu Samuel'in hatası değildi.

Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama Samuel'i yumruklamak zorunda kalsam bile bir yolunu bulmalıyım.

Belki o noktaya gelmezdi.

İçgüdülerim kader arkadaşlığımızın uzanmamı sağladı. Ona tutundum. Kurdum kafamın içinde ilerledi ve Bodey yaralıyken ve uyurken olduğu gibi sihrimizi bağlantıdan geçirdi. Ben de daha sihir göndererek ona akıttım.

"Ne oluyor lan?" Theo homurdandı.

Sihrimi eşime aktarmaya devam ederken ona baktım. Theo'nun gözleri Bodey'e kilitlenmişti.

Neredeyse bocalıyordum.

Bodey'nin gözleri hâlâ parlıyordu ama çivit rengi sanki benim gözlerimdeki Karayip mavisini onunkilerle karışmış gibi açılmıştı. Çivit rengi canlı bir kobalt rengine dönüşmüştü ve kenarlarında soluk bir yeşil vardı, renkler birkaç saniyede bir nehir gibi hareket ediyordu.

Samuel inleyerek başını eğdi ve saç çizgisi boyunca ter filizlendi. Durum tersine dönmüştü ve şimdi eşim, eşlik bağımız sayesinde kesinlikle en güçlü olanıydı.

Dina'nın günler önceki sözleri zihnimde tekrarlandı. Kader arkadaşlarının sihirlerini birbirlerine aktarabileceklerini söylemişti ve kastettiği şey bu olmalıydı.

Samuel bakışlarını ahşap zemine çevirdiğinde bir nefes verdim ve kurdum geri çekilmeye başladı. Farklı hissetmiyordum ama

Samuel göğsünü ovuşturdu ve Idaho'daki tüm kurtların sıcak noktalarının orada alevlendiğini biliyordum. O ezici, rahatlatıcı sıcaklığı mürekkebin beni kabul ettiği günden hatırlıyordum.

Bodey bana dönerek elimi tuttu. Gözleri koyu çivit rengine dönüyordu ama kenarlarındaki soluk yeşilimsi mavi, büyümün hâlâ ona aktığını kanıtlıyordu.

Samuel'in kurdunun benimle böyle dövüşeceğini bilmiyordum. Pozisyonumu kaybetmememin tek nedeni sendin. Bodey'nin bakışları bir okşayış gibiydi. *Teşekkür ederim.*

Göz kırptım. *Ne zaman istersen bebeğim, ama sürüye neler olduğunu anlatmalıyız.*

Babam ilgileniyor. Elim tuttu ve diğer tarafıma geçti, böylece onunla kız kardeşimin arasında kaldım. *Sihrimiz birleştiğinde bağlandı, olup bittiği konusunda endişeliydi. Ona söyledik ve her iki durumda da Samuel'in alfa olacağını biliyordu, bu yüzden sürüyle iletişim kuruyor ve onlara çok sayıda yeni sürü üyesi alacağımızı bildiriyor. Mahalleyi genişletmek için üzerine inşaat yapabileceğimiz bir arazi var, ancak geliştirmek için zamanımız olana kadar mevcut evlerle idare etmek zorundayız.*

Michael'a ulaşmayı düşünmeliydim. Theo'nun sürüsünün nerede kalacağını düşünmemiştim. Ama bu arada kullanabilecekleri birkaç boş ev vardı.

"Kahretsin," diye homurdandı Theo. "*Şimdi* teslim olmam gerekiyor." Gözleri parlayarak sürü bağlantısının aktif hale geldiğini gösterdi. "Lynerd engelimi aşmaya çalışıyor."

Samuel ona döndü, çenesini kaldırdı ve "Hadi " dedi. Parmağının ucunu pijamasının şortuna silerek kanı temizledi. Hızlıca nefes alan Theo, Samuel ile göz göze geldi. Gözleri zaten parlıyordu, ama Samuel'inkilerle birleştiklerinde renk yoğunlaştı.

Theo'nun gözlerini kaçırmaması ve göğsümde yaklaşık iki yüz paket bağının filizlenmesi uzun sürmedi. Theo ve diğerleri resmen Idaho'nun bir parçasıydı. "*Şimdi* sürüyü buraya getirmen gerekiyor ve Charles ile Trevor'ın yerlerini öğrenmeleri gerekiyor."

"Şimdi hepsi hareket ediyor." Theo sanki dünyanın yükü omuzlarından kalkmış gibi başını arkaya yasladı. "Sürüye hazır olmalarını söyledim, ne planladığımı biliyorlardı. Annen babandan dolayı üzgündü-"

Göğsümde derin bir sızı zonkladı. Sözünü bitirmesine gerek yoktu; babam gömüldüğünden beri ne söylemek üzere olduğunu biliyordum.

Bodey'nin sıcaklığı içime doldu ve bana orada olduğunu hatırlattı. Uzanıp Stevie'nin elini tuttum, onun da benim de aynı şeyi hissettiğimizi biliyordum.

"Yoldalar. Sadece nereye gideceklerini söylememiz gerekiyor." Theo alt dudağını ısırdı.

"Bundan sonrasını ben hallederim." Samuel ön kapıyı açtı ve bize baktı. "Siz dördünüz biraz dinlenin. Bu artık benim sorumluluğumda."

Yüzünde gurur parlıyordu ve Bodey'e bu kararı verdiği için çok müteşekkirdim. Her ikimiz için de iyi bir fark yaratmıştı.

Jack ve Stevie odalarına döndüler, Bodey ve ben de kendi odamıza gittik ve ona sevgimi ve takdirimi bir kez daha gösterdim.

Bedenlerimizi bir kez daha tatmin ettikten sonra, eşimin kollarının güvenliğinde uykuya daldım.

Ertesi gün Samuel'in Idaho'daki tüm alfalarla iletişime geçerek yeni rolünü açıklaması ve çocukluk sürümün alışmasına yardımcı olmasıyla hızla geçti. Neyse ki, herkes olaysız bir şekilde geldi ve mahalleye dağılmış on mevcut evi aldılar. Sürünün yaklaşık bir saat uzaklıkta sahip olduğu yüz dönümlük ormanlık alanda daha fazla ev inşa edene kadar bu evlerde kalacaklardı.

Annem ve Pearl Theo, Tina, Charles ve Trevor'la kalmayı tercih ettiler ki bu beni çok üzdü. Bodey, Jack, Samuel, Stevie ve benimle kalmak istemedi. Otuz yıllık arkadaşını kaybettikten sonra bizi arkadaşlarımızla görmek istemediğinden şüpheleniyordum.

Kraliyet danışmanları bütün günü alfalarla iletişime geçerek ve sürülerini korumak için planlar yaparak geçirdi. Cadılar büyülerini daha sık güçlendirdi ve daha fazla kurt çevreyi kontrol etti. Zayıf sürülere, birlikte çalışabilmeleri için geçici olarak daha güçlü bir sürünün yanına taşınmaları talimatı verildi. Ne olduğunu anlamadan saat gece yarısına yaklaşmıştı ve hepimiz yatağa girdik.

Bir süre sonra, yüksek sesli bir uluma havayı doldurdu ve bir sürü üyesi Bodey, Samuel ve bana bağlandı, *Burada garip bir şeyler oluyor.*

Bodey'den uzaklaşıp komodinin üzerindeki saate doğru yuvarlandım. Saat sabahın ikisiydi.

Sakin olmaya çalışsam da kalbim gümbür gümbür atıyordu. *Ne demek istiyorsun?*

Bir çeşit... Ama durdu ve sanki bilincini kaybetmiş gibi bağlantısı soğudu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

TÜM YORGUNLUK VÜCUDUMDAN ATILDI. Ben bir şey yapamadan, devriye gezen diğer yirmi kurdun bağlantıları soğudu. Bodey tökezleyerek yataktan çıkarken ben de yorganı üstümden attım.

Daha önce birbirimizi soyarken yere saçtığımız pijamalarımızı telaşla topladık. Uykuya dalmadan önce belki de düzeltmemiz gereken bir şeydi ama Kel ve onun sürekli tehditleri aklımın ucundan bile geçmiyordu.

Simon, otuz kurt daha getir ve çevreyi kontrol et, diye emretti Samuel, Bodey ve beni konuşmanın içinde tutarak. En güçlülerimizden otuz kişi.

Bodey bana bağlı olarak Dina'yı olanlardan haberdar etmeliyiz. O bir rahibe ve bizi korumakla görevli cadılar meclisinin bir parçası. Ne yapacağımızı ve kendimizi nasıl koruyacağımızı biliyor olabilir. Kraliçe Kel, cadıların büyüünün yanı sıra insan silahlarını da kullanmakta bir sakınca görmediğini sır olarak saklamıyor. Komodinden cep telefonunu aldı ve arama yapmaya hazırlandı.

İyi plan. Flanel pijama altlarımı çektim, sonra fuşya gömleğimi belimden aşağıya doğru çektim. Çevrede koşan otuz kişiye katılacağım. Oraya gidip neler olduğunu görmem gerekiyordu.

Bodey kaşlarını çattı ve telefonu indirdi. *Bu akıllıca olmazdı. Eğer bu Kel ise, ki muhtemelen öyledir, hedefleri sizsiniz. Eğer bir şey varsa*

-

Bir kahkaha patlattım; ses o kadar acıydı ki boğazım düğümlendi. ağrıyordu. *Dövüldüğünüz, aç bırakıldığınız ve işkence gördüğünüz üç günlük bir cezadan yeni döndünüz. Gitmesi gereken son kişi sizsiniz. Daha yeni iyileştin.*

Telefonu yatağın üzerine fırlatarak bana doğru yürüdü. Kollarımı kavrarken gözleri gece mavisine dönüştü.

Kurdum içimde yükseldi, kızgın ve yerimizde durmaya hazırды. Ondan yayılan duygular o kadar değişikendi ki sadece birine tutunmak zordu.

Kararlılığı sonunda ön plana çıktı. *Eğer oraya gidersen, ben de seninle gelirim.* Parmakları sıkıca üzerimde kaldı ama canımı yakacak kadar yakın değildi. Kurtlarımız birbirleriyle iletişim kurarken gözleri belli belirsiz parlıyordu. *Sana ulaşmak için beni aldı. Yaptığı her şey senin etrafında dönüyor.*

Göğsüm sıkıştı ve haklı olmasından nefret ettim. *Benim adıma daha kaç kişi zarar görecektir?*

Ne kadar gerekiyorsa o kadar. Eli kolumdan boynuma doğru kayarak başımı destekledi, böylece gözlerimiz kilitli kaldı. *Eğer seni ele geçirirse, bir avuç insandan çok daha fazlasını incitecek. Sevdiğin insanlar da dâhil olmak üzere ona karşı çıkan herkesin canını yakacak.*

Açık sözlülüğü beklemediğim için nefesimi içime çektim ama her kelimesi saf gerçektir. Bodey genellikle beni bu tür acılardan korurken, bu Samuel'in söyleyeceği bir şeydi. Haklı olduğu bir nokta vardı ve öfkesi kaynama noktasından kaynamaya doğru gerilerken kurduma bile ulaştı. *Lafı dolandırma.*

Kral eşi olarak yanında durmamı istedin ve bu Dudaklarımı usulca öperken *ne yaptığıma* bağlıydı. *Ve seni koruyacağım, ki bu benim için bir çıkar çatışması değil, çünkü bu aynı zamanda halkımızın da yararına. Seni güvende tutmanın ne kadar önemli olduğunu pekiştirmek için elimden geleni yapacağım.*

O zaman bu korumaya kendini de dahil etmelisin çünkü sen onun esiriyken ben neredeyse parçalanıyordum. Ayrılığımızın acısı hala beni o kadar etkiliyor ki gözlerim yanıyor. *Eğer sana başka bir şey olduysa...* Sözlerimi ona bağlamak bile istemeyerek yarım bıraktım.

Bu yüzden Dina'yı arıyorum ve neler olduğuna dair daha iyi bir fikrimiz olana kadar burada kalıyoruz. Döndü, yataktan telefonu kapı ve bir mesaj yazdı.

Nefes verdim. O haklıydı. Muhtemelen oraya koştırmamı istiyorlardı. Mantıklı düşünmüyordum. Hayatım boyunca güvenmek zorunda olduğum tek kişi kendimdim. Ben bir evde güvende kalırken başkalarının benim adıma dışarıda koşuşturması düşüncesi doğru gelmiyordu. "Hareketsiz durmak ve hiçbir şey yapmamak zor."

"Bebeğim, benim için de aynı şey geçerli." Yüz ifadesi yumuşadı. "Ben de orada olmak istiyorum ve bazen hareketsiz kalmak, en çok insanı koruyacak olsa bile, verilmesi en zor karardır. Güçlü kurtlar doğaları gereği mücadelenin içinde olmak isterler." Gözleri normal rengine dönerken dudaklarını birbirine yapıştırdı. "Seni güvende tutmak için her şeyi yapmaya hazırım çünkü ben de seni kaybetmek istemeyecek kadar bencilim."

Kalbim neredeyse rahatsız edici bir şekilde genişlerken hissettiğim tüm öfke uçup gitti. O da benim gibi mücadele ediyordu ve onu burada tutan tek şey sevgisiydi. Eğer o benim için bunu yapabildiyse, ben de onun için aynısını yapabilirdim.

Telefonu çaldı ve ağzının kenarları tekrar aşağı doğru eğildi.

Karnım ağrıyordu. " var?"

"Dina buraya geliyor." Elimi tuttu ve beni yatak odasının kapısına doğru götürdü.

Stevie ve Jack'in odasında Bodey kapıya vurdu ve Stevie irkildi.

Jack, Stevie ve benimle bağlantı kurdu. *Kaldırın kışınızı. Saldırı altındayız.*

Onları rahatsız etmekten nefret ederek yüzümü buruşturdum ama herkesin, özellikle de kraliyet danışmanlarının güvertede olması gerekiyordu.

Samuel'in ayakları alt kattaki zemine sürtünüyordu ve volta attığını anlayabiliyordum. Bu saldırının yükünü tek taşımak zorunda olduğunu hissetmesini istemiyordum. Evet, şu anda buradaki alfa olabilirdi ama hepimizin desteğine sahipti.

Annem ve Pearl iyi mi? Stevie sordu ve bir an için kafam karıştı. Onlarla en az benim kadar iyi bağlantı kurabiliyordu.

Bağları çekiştirdim. Hem anneminki hem de Pearl'ünki sıcaktı. Sürüdeki diğer kurtlar da kıpırdanıyordu ve hepimiz . *Evet, ama onları kendin kontrol edebilirsin.* Babamı kaybetmekle mücadele ettiğini anlıyordum ama bağlantı kurmak kurtlar için nefes almak kadar doğal bir şeydi.

Bodey ve ben aceleyle merdivenlerden inerken kız kardeşim cevap verdi: *"Aslında yapamam. Artık yapamam.*

Ayaklarım son üç adımı ıskaladı ve tökezledim. Bodey şimşek hızıyla hareket etti, beni kollarının arasına aldı ve göğsüne çekti.

Yüzümdeki ifadeyi inceleyerek sıırttı. *Sen iyi misin?*

Evet. Dünya ayaklarımın altında durgunlaşırken başımı salladım. Stevie ve Jack'in aralarındaki bağı tamamlamış olmalarına şaşırmamıştım -bağlantının kaçınılmaz olduğunu biliyordum- ama Stevie bunu ertelemişti. *Ben iyiyim. Aralarındaki bağı tamamlamalarını beklemediğim tek gece, geceydi.*

Beni yere bırakan Bodey ellerimizi birbirine kenetledi ve koridordan aşağı, çalışma odasına doğru aceleyle ilerledik. Bağladı, *bu kadar uzun süre dayanmasına şaşırdım. Jack onunla tanıştığı gün anlaşmayı imzalamaya hazırды.*

Zihnimde canlanan görüntüyü canlandırmak istemediğim için irkildim. Bunun yerine, kaneppe ile şömine arasında duran ve Michael ile Janet'in evine en yakın kapının penceresinden dışarı bakan Samuel'e odaklandım.

Solumuzdaki mutfak ve sağımızdaki yemek odasını koşarak geçtik ve ona katılmak için çalışma odasına girdik.

Gidelim, Samuel kapı kolunu kavradı. *Otuz kurtumuz bir arada ve kokuyu aldılar. Beş dakika içinde diğer kurtlara ulaşırlar. Onlara yetişemeyiz ama hızlı hareket edersek çok geride kalmayız.*

Boğazımda kocaman bir yumru oluştu. *Bence onlara katılmamalıyız.*

Bana doğru döndü ve dondu kaldı. Gözlerini kırptırdı, sonra başını salladı. "Senin burada kalman mantıklı ama benim sürüyle birlikte dışarı çıkmam gerekiyor."

Kapıya doğru yürümek için döndü ama Bodey çoktan önünde durmak için hareket etmişti.

Samuel sanki iki kafası varmış gibi Bodey'e ters ters baktı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye homurdandı.

Bodey kollarını kavuşturdu. "Callie ve benim gitmememiz nedenlerden dolayı sen de oraya gitmemelisin."

Samuel, Bodey'in etrafında dönmeye çalışırken, "Cehennem gibi," diye homurdandı. Bodey onu göğsünden iterek birkaç adım geriye itti.

"Çekil yolumdan," diye homurdandı Samuel, nefes almakta zorlandığı için omuzları çökmüştü. "Sen burada kalmak istiyorsun, tamam, ama benim dışarıda o insanlarla birlikte olmam gerekiyor. Beni yanlarında görmeleri gerek."

Merdivenlerden iki çift ayak sesi geldi ve ben hemen harekete geçtim. Jack olaya karışırsa, durum daha da kötüleşecekti. Gerginliği azaltmalı ve hayatımdaki en önemli iki adamın birbiriyle kavgaya etmesini engellemeliydim.

"Şu anda Kel'den başka bize saldıracak birini tanımıyorum." Samuel hakkında öğrendiğim bir şey de buydu; duygulardan çok mantığa cevap veriyordu.

Bodey beni işaret etti ve ekledi, "Ve eğer Kel seni yakalarsa, Callie'yi de yakalar. Callie'nin sana bir şey olması fikrine dayanamayacağını biliyorsun ve Kel de takas konusunda bize bir daha güvenilemeyeceğini anlayacaktır. Bu da onun oyunlarından biri."

"Kahretsin." Samuel başını öne eğdi. "Haklısın."

Jack, yanında Stevie'yle birlikte hızla çalışma odasına girdi.

Jack iki kaşını kaldırarak kulağını kavradı. "Bir dakika. O da neydi öyle? Seni duyamadım."

Birkaç adım geri çekilen Samuel oflayıp pufladı ve dişlerini gösterdi. "Beni yüksek sesle ve net bir şekilde duydun. Tekrar etmeyeceğim."

Jack suratını astı. "Lanet olsun. Bunu itiraf ettiğini daha önce hiç duymamıştım. Ağzının bu kelimeleri oluşturabileceğinden bile emin değildim."

"Terbiyeli ol," diye azarladı Stevie ve koluna vurdu. "Bir saldırı oluyor."

"Peki." Jack gözlerini devirdi. "Ama sadece senin için."

Ön kapı çalındı ve ardından Dina, Miles, Stella, Lucas, dört eski danışman ve arkadaşları içeri girdiler.

Bir kişi kayıptı.

"Jasmine nerede?" Bodey benden önce sordu.

"Yeni sürüyle birlikte, onları yerleştiriyor." Janet'ın yüzü beyazlaştı ve Bodey'inkine benzeyen çivit rengi gözleri, özellikle de çilek sarısı saçlarıyla tezat oluşturacak şekilde daha da koyu göründü. "Mahallenin diğer ucunda Julie ve Pearl ile birlikte kalıyor. Buraya gelmesini riske atmak istemeyiz."

Başka bir deyişle, Theo ile birlikte kalıyordu ama Janet onun adını söylemeyecek kadar akıllıydı.

Miles'in annesinin koyu renk gözleri Jack'in annesinin gözlerine takıldı ve arkadaşlarının önündeki yerlerinden aralarında konuşulmayan bir alışveriş gerçekleşti. Alicia ve Destiny, Jasmine ve Theo'dan haberdarsa Bodey de çok uzakta olamazdı.

"Neler oluyor?" Lucas'ın annesi Taylor göğsünü tutuyordu. Uzun, siyah saçları mavi ipek geceliğinin üzerine dökülüyordu. Arkadaşının koluna girdi, bronz teni her zamankinden biraz daha solgundu.

"Bir saniye." Dina elini kaldırdı, kömür rengi gözleri bir şey arar gibi etrafı taradı. Sonra ellerini öyle sert salladı ki kumral saçları etrafından havalandı ve "Evi mühürleyin" diye bağırdı.

Göz ucuyla, kısa sürede kaybolan belli belirsiz bir parıltı fark ettim.

Destiny oğluna doğru yürüdü ama durdu ve kokladı. Jack'ten Stevie'ye bakarken gözleri genişledi. Sonra kalp şeklindeki yüzüne göz kamaştırıcı bir gülümseme yayıldı. Bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Eş bağını tamamladın!"

"Evet, ama şimdi kutlama zamanı değil anne." Jack içini çekti ve Stevie'nin elini usulca sıktı. "Kutlamayı tehdidi ortadan kaldırdıktan sonra yaparız."

Alicia mutfak çalışma odasından ayıran granit adanın yanına doğru ilerledi. Ellerini siyah saçlarının arasından geçirdi ve Phil de onu takip etti.

"Ne yapıyorsun?" Stella koyu mor gözlerini Dina'ya dikerek sordu. Koyu renk dalgalı saçlarını savurarak Miles ile benim aramdaki noktaya doğru ilerledi.

"Bir çevre büyüsü yerleştiriyorum." Dina ellerini indirdi ve bize döndü. "Cadı büyüsü bölgemize akıyor."

Kahretsin. Bu hiç iyi değildi.

"Büyüyü tanıdın mı?" Lucas ensesini ovuşturdu.

." Dina alt dudağını ısırđı. "Ama çok güçlüler."

Samuel, Bodey ve diğler otuz kişiyle birlikte bir bağlantıya çekildim. Tanımadığım bir kurt şekil değıştiren bağlandı. Bir çeşit gaz. *Ne olduğunu bilmiyorum.*

Bu bana kurtların Stevie'ye saldırdığı ve neredeyse onu öldürdüğü günü hatırlattı. Bir cadı onlarla birlikte gelmiş ve koku alma duyumuzu ve görüşümüzü engellemek için bir çeşit duman büyüü yapmıştı. *Nasıl kokuyor?*

İçeri giriyoruz... Sözleri kesildi ve bağlantısı da diğlerleri gibi ılıklaştı. Diğler yirmi dokuz kişi de bir saniye içinde onu takip etti.

Kurdum kafamın içinde uludu, onun hayal kırıklığı benimkiyle karıştı. Halkıma bir şeyler oluyordu ve ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Samuel hırladı, "Ben gidiyorum."

"Whoa." Dina bir elini kaldırarak Bodey'nin yaptığı gibi gitmesini engelledi. "Ne oldu?"

"Sürüm tehlikede." Samuel hırıldadı ve onu hiç böyle görmemiştim. Farklı bir insan gibiydi.

Onda bir sorun var, Bodey ile bağlantı kurdum.

Mükemmel alfa olmak istiyor. Kurdu normal davranmıyor, bu yüzden karakterinin dışında görünüyor. Her şeyi babanın yaptığını düşündüğü şekilde yapma dürtüsü onu . Kendine gelecek ve senin yaptığın gibi çözecektir.

Gölmek istedim. Bunu çözmek yaptığım en son şeymiş gibi geldi. Daha çok işleri berbat etmiştim, ama şimdi bunun üzerinde durmama gerek yoktu, özellikle de burada bir tehdit varken. Bunun yerine Dina'nın sorusunu cevapladım. "Duman olduğunu söylediler. Bölgeye giriyorlardı ve sonra paket bağlantıları ılıklaştı, bu yüzden muhtemelen hepsi aynı anda bayıldı."

"Duman." Dina'nın ağzı buruştu. "Eminim lavantadır ve bir cadı büyüü yapıyorlar. Büyüyü yerdeki otla yapman gerekiyor ama daha hızlı ve etkili olması için bazı cadılar onu yakıp düşmanlarını uyutmak için kullanıyor."

"Uyumak mı?" Jack'in kaşları çatıldı. "Bu Kel'in yapacağı bir şey değil. Başka biri olabilir."

Miles başını salladı. "Bu tam olarak doğru değil. Kel, Callie'nin boyun istiyor ama bunu daha fazla kurt öldürmeden başarabilirse bu onun yararına olur. Bütün kurtlara hükmetmek istiyor, çoğunun ölmesini istemiyor."

"O zaman planları ne?" Eğer cadılar kurtlarımızı uyutuyor olsalardı, bu neyi başarırdı?

Dina ayağını yere vurdu. "Onların yerinde olsaydım, en güçlü kurtlarını bizi araştırmak için gönderebilecekken neden muhafızlar yerleştirdiğimiz alana girsinler ki diye düşünürdüm. Tek bir yerde kalır ve onların bana gelmesini sağlayarak düşmanlarımı kolayca yok ederdim."

Bu gece gittikçe daha da kötüleşiyordu. "Ama cadıları rahat bırakırsak, eninde sonunda topraklarımıza gelip hepimizi uyutacaklar zaten." Başımı eğmek istedim ama başımı dik tuttum. "Ne yapacağız? Onlarınkine karşı koyabilecek bir büyü var mı?"

"Stevie ve ben yatakta birlikte olduğumuz ve o da kollarıma sarıldığı sürece, biraz kestirmek kulağa cennet gibi geliyor." Jack omuz silkti, sanki söyledikleri tamamen mantıklıymış gibi.

Lucas onun kafasının arkasına vurdu ve aynı anda Stevie de koluna yumruk attı. Stevie, "Yardımcı olmuyorsun," diye homurdandı, aynı anda Lucas, "Dostum, kapa çeneni," diye hırladı.

Jack dönüp Stevie'ye, sonra Lucas'a, sonra tekrar ona baktı. Arkadaşını ve arkadaşını işaret ederek, "Az önce ne oldu lan?" dedi.

Bodey homurdanarak gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Sanırım en yakın arkadaşlarından birinin dişi versiyonuyla çiftleşiyorsun. Belli ki dayak yemekten hoşlanıyorsun."

"Çocuklar." Samuel alkışladı. "Odaklanmalı ve bir plan yapmalıyız." Dışarıda yüksek sesli bir uluma duyuldu ve Samuel gerildi. "Kurtlarımdan daha fazlası düşmana doğru ilerliyor."

"Onlara kürtaj olmalarını söyle." Dina bir elini yüzünün önünde kaldırdı. "Sadece bilinçlerini kaybedecekler ya da yaralanacaklar."

Ellerimi sıktım ve sakinliğime tutunmaya çalıştım, ama tutunacak hiçbir rahatlık yoktu.

Bodey'nin eli benimkini sıkıca kavradı ve aramızdaki bağın sarsıntısını artırdı. Bununla rahatlamaya çalıştım ama tüm sürünün tehlikede olduğunu bilmek bunu zorlaştırıyordu. "Herkes araçlarına binip gitmelerini söylemeliyiz." Bu muhtemelen mantıklı değildi ama burada kalmak da bir seçenek değildi. Bir şeyler denemek zorundaydık. Kaçmaktan nefret ediyordum ama başka seçeneğimiz olduğunu da bilmiyordum. "Geçici olarak ayrılmamız gerekse bile siper alabileceğimiz bir yer bulabiliriz."

"Bunu bekleyeceklerdir." Bodey kaşlarını çattı. "Kel akıllıdır."

"O haklı." Dina'nın ifadesi buruştu. "Ne bulabileceğime bir bakayım. Hemen döneceğim."

Arka kapıyı açarken seslendim, "Bekle. Biri seninle gelmeli."

"İyi olacağım." Dina nefes aldı ve yüzünü buruşturdu. "Cadıların yanına gitmeyeceğim, zarar görmeden büyüden ne çıkarabileceğime bakacağım."

O gittikten sonra herkes sessizliğe gömüldü. Sonra bir telefon çaldı. Bodey telefonu cebinden çıkardı ve irkildi.

Ekrana baktığımda, bir daha asla görmek bir isim karşıma çıktı.

Kel.

Cevap vermek istemedim; ona orta parmağımı göstermek istedim. Ama ikinciydi. Belki de öfkesi sırlarını açığa neden olacaktı. Ne olsa oyunları severdi.

Tek bir seçeneğim vardı.

Verdiğim karardan pişman olmamayı umarak telefonu aldım.

BÖLÜM YIRMI İKİ

CEVAP Bodey elini ekranın üzerine koyarak beni engelledi.

"Bırak bir iki kez daha çalsın. Çaresiz olmadığımızı ve aramasına cevap vermeyebileceğimizi düşünmesini istiyoruz."

Başımı salladım ama bunun çaresiz olmadığımızı kanıtladığından emin değildim. Kolaylıkla kurt formunda olduğumuzu ve kendisinin de parmağı olan bir tehdide doğru gittiğimizi düşünebilirdi.

"Siz cevap verirken ben de yardım için bir saat uzaklıktaki sürüyle iletişime geçeceğim." Samuel'in gözleri parlarken kurdu öne doğru fırladı ve sürünün alfasına doğru uzandı.

Bir kez daha çalmasına izin verdim ama daha fazla beklemeye dayanamadım. Sesimi sabitlemek için sertçe nefes aldım ve "Alo?" diye cevap verdim.

Diğer uçtan karanlık bir kıkırdama geldi ve ardından Kel'in sıkılmış, asil sesi duyuldu. "Bir an için ormanda uyuduğunu ya da cevap veremeyecek kadar meşgul olduğunu düşündüm."

Kel kına yakmak için aramıştı. Neler olup bittiğini bilmiyormuş gibi bile davranmadı. Kanım kaynadı, şokum daha da arttı.

Ders alması gereken hasta, sadist bir kaltaktı.

Kurdum zihnime sürtünerek hırladı. Kraliçenin acı çekmesini istiyordu ve ben de tamamen aynı . Her konuştuğumda

Ondan daha çok nefret ediyordum, ki bu *gerçekten* önemli bir şeydi. "Uyumuyorum ama bu cevap vermemeyi tercih ederdim. Garip ilginiz için teşekkürler ama kapatacağım." Korkmuş gibi davranmayı reddettim. Bu sadece onun kendini daha kontrollü hissetmesine neden olurdu. Biraz çözülmesine ve bazı sırlarının ortaya ihtiyacım vardı.

"Ve telefonu kapatmanın, etrafta koşturması gereken kurtlarınızın kestirmesiyle bir ilgisi yok mu? Duyduğuma göre gönderdiğin destek bile asıl muhafızların yanında uyuyormuş." Sesinde eğlence vardı ve tonundaki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Eğer kendini teslim edersen, başka kimsenin zarar görmesine gerek kalmaz."

O kadar kendini beğenmiş biriymi ki burada olmadığı ve yalanlarımın kokusunu alamadığı için şükrediyordum. "Ah... yani bu senin saldırın. Samuel şüphelenmişti ama ben ikna olmamıştım."

Ne yapıyorsun? Samuel sordu. Bodey'nin yanına ilerlerken kaşları çatıldı.

Kel'in bir sonraki söyleyeceklerine odaklanmam gerektiğinden ona cevap verecek vaktim olmadı ama dostum sırtarak cevap verdi: *"Onun damarına basıyorum."*

"İşte bu yüzden mürekkep senin yerine Samuel'i seçmeliydi, ama bunun bir önemi olmazdı," diye cevap verdi Kel, sesi iğrençti. "Onun bu iş için beyni var ama senin... senin kalbin var. Buraya kadar gelebilmenin tek nedeni bu, ama seninle dalga geçmekten bıktım. Bu saçmalık artık bitecek."

Bu neredeyse bir iltifat gibiydi ve benimle ilgili hayal kırıklığını ilk kez ortaya koyuyordu. Öldürmek için saldırdım. "Evet, bunun senin net bir hamlen olduğunu düşündü ama ben senin geride kalmak yerine sonunda kurtlarınla birlikte gelip saldıracağını düşünmüştüm. *Bunu* beklemiyordum. Ortaya kalmadın, yerine cadıları gönderdin. Sanırım çok fazla kurt kaybettiğinde ve kendini güvende hissetmediğinde böyle oluyor. Onların yerine başka varlıklar gönderiyorsun. Cadıları bize saldırmaya zorlamak için ne yaptın?"

Alay etti ve hırladı, "Beni *zayıflatmadınız*. Kurtlarım başka acil işlerle ilgileniyor ve cadılar da bana değerlerini kanıtlamak istiyor. Gerçek bir lider geride kalır ve aptalca bir şekilde kendini tehlikeye atmaz. Ben böyle kazanırım."

Kendimi gülmeye zorladım. Bu durumla ilgili hiçbir şey komik değildi ama benim de oynamam gereken bir rol vardı. Ve Kel benden daha zeki olduğunu kanıtlamaya çalışarak belki de farkında olmadan bazı bilgiler vermişti. "Sen kendin için ölmeye istekli değilken başkaları senin davan için ölmeye nasıl istekli olacak?"

Bakışlarım Bodey'e takıldı, o *da* başını sallayarak odadaki herkesle bağlantı kurdu: *Kurtları burada cadılarla birlikte olmayabilir ama gardımızı düşüremeyiz. Pençesinde başka neler olduğunu bilemeyiz.*

"Eğer ölürsem, bunca yıldır planladığım şeyi gerçekleştiremem." Durakladı, bu bir taktik olmalıydı.

Ondan devam etmesini istemezdim çünkü nereye varacağını zaten biliyordum. Ayrıca, umursadığım izlenimine kapılmasından nefret ederim.

"Topraklarınızı ve hükümdarlığınızı ele geçireceğim. Bunu son kez teklif ediyorum; şimdi teslim ol ve sevdiklerine gösterilsin." Sesi neredeyse bir mırıltıya dönüştü. "Eğer yapmazsan, sürülerine ve eşine yaptığım her şeyi sana izletirim. O muhteşem biri ve bir erkekten ilgi görmeyeli uzun zaman oldu."

Hırladım, kurdum yüzeye o kadar yaklaştı ki derim karıncalandı. Ne zaman daha kötüye gidemeyeceğini düşünsem, yanıldığımı kanıtlıyordu. Onun şeytanın vücut bulmuş hali olduğundan hiç şüphem yoktu ve bir daha eşime dokunursa lanetlenirdim. "Kendimi asla sana teslim etmeyeceğim ve seni öldüreceğim günü iple çekiyorum." Daha önce hiç can almaktan zevk almamıştım ama o benim için bir istisna olmuştu.

"Oregon'u kaybettin ve hâlâ bana karşı kazanma şansın olduğunu düşünüyorsun." Kıs kıs güldü ve boğazını temizledi. "Diplomatik olmaya çalıştım ve hatta sana son bir şans verdim. Umarım Stevie bu gece ölümcül bir yara almaz. Onu daha önce korumaya istekli olmaman çok kötü."

Stevie.

Lynerd, Kel'e onun hâlâ hayatta olduğunu söylemiş olmalı. Şaşırmadım ama keşke kız kardeşimi bu işin dışında tutsaydı.

"Dinle beni," diye başladım ama hat . Son sözü söyleyeceğinden emindi ve ben de aptalca bir şekilde kontrolü ona bırakmıştım.

Stevie'den hafif bir hıçkırık geldi ve telefonu sehpanın üzerine fırlattım. Jack onu kollarının arasına aldı ve göğsüne yaslayarak, "Sana ya da Callie'ye yaklaşamayacaklar," diye mırıldandı.

"Seni çağırmamın amacı neydi?" Stella burnunu kırıştırdı.

"Böbürlenmek için mi?" Lucas dudaklarını büzdü.

"Bence Callie'nin kalbi hakkında söylediklerinde ciddiydi. Bizi zorla ele geçirirse daha fazla can ve sadakat kaybedeceğini biliyor ve cadılara ilerlemelerini emretmeden önce Callie'ye teslim olması için bir şans daha veriyordu." Michael burnunun kenarını sıktı. "Cadıların ölümünü temizlemek onun için o kadar kolay olmayacak ama yeterince istedikleri bir şey vaat ettiyse, kendi kayıplarından birkaçını görmezden gelmeleri daha olası. Bir kavgayı ortadan kaldırmaya çalışıyordu."

Phil gözlerini kırıştırdı. "Ve Kel, Callie'nin nerede kaldığı ve kiminle birlikte olduğu konusunda ipuçlarına sahip. Dışarıdan ses gelmediği için Callie'nin bir evde olduğunu bilecek ve Stevie'nin tepkisinden Kel, Callie'nin kız kardeşinin onunla birlikte olduğunu biliyor."

Ellerimi yumruk yaptım. "Cevap vermemeliydim."

"Yapmak zorundaydın. Eğer yapmasaydınız, hareketleri daha da istikrarsızlaşacaktı. En azından bu şekilde sen de bilgi alabildin. Kurtları başka bir yerde, bu yüzden etrafımızda kaç tane cadı olduğunu bilemeyiz." Miles kolunu Stella'nın beline dolayarak onu daha da yaklaştırdı. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

Dört yüzden fazla kurt ve Dina'nın cadılar meclisi varken mahalleyi terk etmek sorun yaratabilirdi ama başka bir seçeneğimiz olduğundan emin değildim. Evimizden kaçma fikrine karşı çıkan kurdum kafamın içinde uluyordu ama gururumun daha fazla insanımın yaralanmasına ya da ölmesine sebep olmasına izin veremezdim. *Bebeğim, uyuyan kurtları arkamızda bırakamayız.* Sadece bu düşünce bile kalbimi isyan ettirdi.

Yapmayacağız.

Güvertemizden gelen iki çift hafif ayak sesi beni dondurdu. Diğerlerine baktım ve gözleri endişeyle kısıldı.

Olduğun yerde kal, Bodey bağlandı ve Dina görüldüğünde güverteye doğru döndü.

Chelsea Dina'nın yanına geldiğinde nefesimi tuttum, koyu sarı saçları omzunun üzerinden sarkan düşük bir at kuyruğuyla bağlanmıştı ve akuamarin gözleri ciddiydi.

İkisi kapıyı açtı ve aceleyle içeride bize katıldılar.

Mürekkep töreninde ve Kel'in ilk cadısı Kel'in kurtlarıyla birlikte saldırdığında Chelsea'nin yanında bulunmuş olsam da onu o kadar iyi tanıımıyordum. Cadılar meclisi kendi içlerine kapanıktı ve Dina onlarla aramızdaki ana irtibatı sağlıyordu ama Chelsea'nin kraliyet meclisindeki en güçlü ikinci cadı olduğunu biliyordum.

"Bir şey öğrendin mi?"

Dina'nın ağzı daha da aşağı döndü ve tüylerim diken diken oldu.

"En az yüz yirmi cadı etrafımızı sardı." Dina ellerini birbirine sürttü.

Michael kaşlarını çatı. "Bu bizim meclisimizden daha fazla."

Bu hiç iyi değildi. *Burada kaç cadılar meclisi üyesi var?*

Seksen, buna kraliyet meclisindeki on bir kişi de dahil, diye yanıtladı Bodey.

"Onları durdurmak için yapabileceğimiz bir şey var mı?" Çocukluk sürümün cadılardan ne kadar izole olduğu düşünüldüğünde, bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Dina bana doğru geldi ve Bodey'nin yanında durdu. Kömür rengi gözleri karardı. "Meclisi toplayıp onları uzak tutmaya çalışabiliriz ama bu sayıyla uzun süre dayanamayız."

"Senin gücünle bile mi?" Bodey'nin sesi yenilmiş gibiydi.

"Hareket ettiler, böylece gazları ve büyüleri bizden rüzgar yönünde." Chelsea kollarını kavuşturdu. "Yani dumanı yönlendirmek için büyü kullanmalarına gerek yok. Tek yapmaları gereken kurtları doğrudan dumanın içine yönlendirmek için büyü göndermek."

Dina alt dudağını ısırarak volta attı. "Cadılarımız, onlardan bazılarının bölgeye girme ihtimaline karşı yayılıyorlar. Dumanı geçici olarak tutabilirler."

Jack ön kapıya doğru adım attı, eli Stevie'nin üzerindeydi. "Callie ve Stevie'yi buradan götürmeliyiz."

Bodey başını salladı. "Bizden bir grup bilinçsiz kurtları almak için geride kalırken. Diğer herkes gitmeli."

"Birkaç üyeyi dışarı çıkarabiliriz ama bundan fazlasını yapamayız." Dina üzerindeki baskıyı hafifletmek istercesine alnını ovuşturdu. "Siz kurtları kurtarıırken bizim de cadıları oyalamamızı istiyorsanız, yolu gözleyen yirmi kadar düşman cadıyı . Bunu yapmak için hattan kaynak çekmemiz gerekecek, bu da kaçabileceklerin sayısını, onları ne kadar süre oyalayabileceğimizi ve sizin kaç kurdu geri getirebileceğinizi etkileyecektir."

Kalbim sıkıştı.

"En azından Callie güvende olur, değil mi?" Carl arkamdan sordu. "En önemli şey bu."

Dan başını salladı ve yutkunmamı sağladı.

"Hayır." Başımı o kadar sert salladım ki oda döndü. "Halkım risk altındayken buradan ayrılmayacağım. Buradan koşarak çıkıp kendi kışımı kurtarmayacağım." Beni bundan daha iyi tanıdıklarını umarak dişlerimi sıktım.

"Onunlayım." Stevie başıyla onayladı. "Sadece Callie ve bana değil, herkese yardım etmek için gücünü korumalısın."

"Yakalanman ya da *ölmen* en kötü sonuç." Bodey ellerini iki yana açtı. "İdeal değil ama-"

Öfkem içimde yükselirken görüşüm bulanıklaştı. "*İdeal* değil. Bundan daha kötü. Herkesi geride bıraktıktan sonra başıma bir şey gelirse kendimle yaşayamam ve halkımızın ne düşünebileceğinden bahsetmeyelim bile."

"Siktir et onları." Bodey'nin kararlılığı burun delikleri alevlenirken doğrudan içime aktı. "En azından güvende olursun."

Beni sevdiğini anlamıştım. Eğer onu gitmeye ikna edebilirim. almak dışarı . Bu Dağınıklık, özellikle sonra ne Kel tehdit etseydi, bunu gözümü kırpmadan yapardım.

"Başka bir yolu olmalı. Herkesi güvende tutacak sağlam bir plan yapmadan buradan ayrılmayacağım. Bu işte hepimiz beraberiz. Ayrıca, Kel onları bana karşı kullanacaktır. Sanki benim gitmem onun bana karşı bir şeyler yapmasını engelleyecekmiş gibi davranma!"

Samuel ellerini saçlarında birleştirdi. "O haklı. Kel, Callie'nin teslim olmasını sağlamak için yakaladıkları kişiyi onun önünde ve eğer

Bunu yapmazsa Kel insanlara kendini kurtarmak için kaçtığını söyleyecek ve sürülerimizden daha fazlasını Kel'e kaptırabiliriz."

Bodey'nin çenesi o kadar sıkıldı ki dişleri çatladı. "Bu yine de Callie'yi şimdi yakalamasından daha iyi bir alternatif."

"Şart değil, evlat." Michael ayağını yere vurdu. "Ne kadar çok insan kaybedersek, Callie ve senin gücünüz o kadar azalır."

"Sürü gelene kadar cadıları oyalamamız gerekiyor." Samuel yutkundu ve Dina'ya baktı. "Deneyebileceğin başka bir şey var mı?"

Gaz evlere doğru ilerliyor, dişi bir kurt Samuel, Bodey, Michael ve bana bağlandı. *Bölgeyi temizlemeye ve mahalleye ulaşmaya çalışıyoruz*- Bağlantısı soğudu.

Bodey hırladı. "Cadılar harekete geçti. Az önce birkaç şekil değiştirenimizi öldürdüler."

"Chelsea, diğer cadıları topla ve buraya getir." Dina'nın yüzü soldu. "Birinin içeri sızma ihtimaline karşı ben burada kalacağım."

Chelsea hiç tereddüt etmeden arka kapıdan koşarak çıktı, sarı saçları ve elbisesi arkasında uçuşuyordu. Dina'nın yüzü acı içinde iki büklüm olurken o da ormana doğru koştu.

Kalbim sıkışmıştı. " var?"

"Cadılar Meclisi. Zaten bir ton büyü kullanıyoruz." Dina gözlerini kırıştırdı, yüzü gergindi. "Diğer cadıların kullandığı büyü tılsımlarla güçlendirilmiş."

"Charms?" Destiny inledi.

Dina kapıya ulaştı. "Kendilerini daha güçlü kılmak için diğer büyü taşıyorlar. Meclisimiz onlara karşı savaşmaya başlayana kadar bunu fark etmemiştim."

Bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama durum kötüydü. Bodey bana doğru koştu ve beni garaja doğru çekti. "Onu buradan ."

"Hayır, yolu gözleyen cadıların da tılsımları vardır." Dina alt dudağını o kadar sert ısırды ki kan kabardı ve çenesinden aşağı damladı.

Kalbim hızla çarpıyordu. Kel yine her şeyi düşünmüştü ve kaybeden taraftaydık. Ne yapacağımı bilmiyordum ama kaçmak bir seçenek değildi.

Herhangi birimizi, özellikle de Bodey'i yakalayacağı düşüncesi kemiklerimden et koparmak istememe neden oldu.

"Siktir!" Jack başını salladı. "Ne yapacağız?"

"Deneyebileceğim bir şey var." Dina yüzünde kararlılıkla bana baktı ve bir nefes verdi. "Burada kal." Destiny'nin çıktığı kapıya doğru koştu ve dışarı çıktı. Rüzgâr açık bir gece için doğal göründüğünden daha güçlü esiyordu.

"Ölüm tanrıçası!" Dina merdivenlerden aşağı ve avluya doğru koşarken seslendi. "Düşmanı ortadan kaldırmama yardım etmen için seni çağırıyorum!"

Ölüm tanrıçası mı? Bodey'e papağan gibi cevap verdim. Daha önce kimsenin ölüm tanrıçasına seslendiğini duymamıştım. Kulağa pek güvenli gelmiyordu.

Ne yaptığını bilmiyorum. Bodey yanımda gerildi. "Dina!" Chelsea nereden oradan bağırdı. "Hayır!"

"Seçtiğin kurbanı benden al ve düşmanımızın büyüsünü engelle," diye mırıldandı Dina, elleri birini iyileştirdiğinde olduğu gibi bembeyaz parlıyordu. Cebinden bir hançer çıkardı ve avucunu kesti. "Biz onlara hiç zarar vermemişken cadılar bize zarar vermeye geldi. Sizden onları doğanın istediği gibi küle ve toprağa dönüştürmenizi istiyorum."

Havayı statik bir hava doldurdu ve zımpara kağıdına benzer bir his tenimin üzerinde tekrar tekrar gezindi. Dina ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı, büyüsü beyaz bir şimşek gibi atmosfere yayılıyordu. Bir sarsıntı vücudunu sarsıp havada yankılanırken kumral saçları havaya kalktı.

Doğru olmayan bir şeyler vardı. Bunu ruhumda hissedebiliyordum.

Cadıya doğru koşmaya çalıştığımda Bodey beni sıkıca tuttu ama gitmemi engelleyen şey bu değildi. Görünmez bir şey durduğum yerden iki adımdan fazla ilerlememi engelliyordu.

Dina'nın vücudunun sarsılıp titremesini Chelsea'nin gözleri kan çanağına dönmüş bir halde ağaçların arasından koşarak kaçmasını çaresizce izledim.

Kaos başladığı gibi aniden sona erdi. Dina yere yığıldı.

"Hayır!" Chelsea çığlık atarak düşmüş rahibeye doğru koşmaya başladı.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Dina'nın yanında dizlerinin üzerine çöken Chelsea'nin yüzündeki ifade beni tekrar harekete geçirdi.

Görünmez duvarla karşılaşmayı bekleyerek ileriye doğru kararsız bir adım attım ama dirençle karşılaşmayınca daha hızlı ilerledim.

Callie, bekle, Bodey bağladı ama ayaklarımın kendi aklı vardı. Hayal kırıklığı içinde homurdandı.

Bodey, Samuel ve Lucas hemen peşimdeyken kapıdan içeri koştum. Dina'yı sırt üstü yatırıp ellerini göğsüne koyarken Chelsea'nin yüzünden yaşlar süzülüyordu.

Başını bulutsuz gökyüzüne doğru kaldırdı ve aya bakarak, "Tanrıça, lütfen onu kurtarmama yardım et," diye ağladı.

Farkındalık ciğerlerimdeki oksijeni alıp bana çarptığında yavaşladım. Dina'nın kalbi zar zor atıyordu. Ağzım kurudu.

Chelsea'nin elleri parladı ve dişlerini sıkıp büyüsünü baş rahibeye yönlendirirken nefesi kesildi.

Dünya durmuş gibiydi. Gözlerimi Dina'dan ayırıp ormana doğru bakmaya zorladım. Düşmanımız çok uzakta değildi.

Yardım etmek için ne yapabileceğimi sormak istedim ama Chelsea dudakları aynı cümleyi tekrar tekrar söylerken yüzünü gökyüzüne çevirdi.

Bodey bir kolunu belime doladı ve sırtımı göğsüne doğru çekti. "*Seni içeri götürmeliyiz.*" diye bağladı. *Burada durmak Kel'in cadılarının seni bulmasını kolaylaştıracaktır.*

Gerildim ama ona karşı koymadım. Ona ve Samuel'e bağlandım: *Düşman cadılar onlara daha kötü bir şey yapmadan önce baygın kurtları uzaklaştırmalıyız.* Cadı büyüyle savaşmak yeterince zordu; bu kadar çok insanımızın bilinçsiz ve cadıların kaprislerine karşı savunmasız olduğu düşüncesi tüylerimi diken diken ediyordu.

Şimdi onlara doğru giden bir grubum var. Samuel yanıma geldi, bakışları benimkilerle kilitlendi. *Bu sefer ben de onlarla gidiyorum.*

Hayır. Bodey gerildi. *Eğer seni alırlarsa-*

Adamlarımızdan yeterince var. Chelsea arka planda sürekli mırıldanırken bir adım uzaklaştım ve Bodey'e döndüm. O ve Samuel hayatımdaki en önemli iki kişi olsalar da, tüm halkımın da benim için önemli olduğunu anlamasını istiyordum. Görevimin amacı onları korumaktı, savunmasız bırakmak değil. *Ben de onunla gidiyorum.*

Bodey'nin kaşları çatıldı.

Kraliçe halkını onların iyiliğini düşünmeden gönderiyor. Bodey, onları korumamız gerekiyor. Saklanamayız. Bu doğru değil. Stevie ve benim ayrılmamız mümkün değildi. Bunun *izin veremezdim.* Riskleri bilmediğimiz için hemen oraya koşmamayı kabul etmiştim ve diğer herkesi de geride tutmuştuk. Şimdi neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamıştık.

Arkadaşımın muhteşem çivit rengi gözlerinde çatışma vardı. Söylediklerimden hoşlanmıyordu ama aynı zamanda hak veriyordu.

Şimdi oraya gideceğim, Samuel kemikleri kırılıp yeniden şekillenirken bağlantı kurdu. Kıyafetleri yırtılırken vücudunda kürkler filizlendi. Dört ayağının üzerine düştü ve ormana doğru koşmaya başladı.

Güçlü olduğunu bilmeme rağmen, oraya tek başına gitmesine izin vermek doğru gelmedi. *Lucas, yer değiştirip onunla gidebilir misin?* Gitmek istiyordum ama önce Chelsea'nin bir şeye ihtiyacı olmadığından emin olmalıydım.

Hallediyorum. Lucas tereddüt etmedi. Vites değiştirdi ve kısa süre sonra kardeşimin sadece birkaç adım gerisindeydi.

Miles ve Jack bize katıldı, eski danışmanlar da hemen arkalarında. Arkadaşlarını geride bırakmanın yapmak isteyecekleri son şey olduğunu biliyordum ama onların da Bodey ve benim gibi sorumlulukları .

Chelsea'ye döndüm ama o hâlâ gökyüzüne bakarak ilahi söylüyordu. Kalıp yardım etmek istedim ama burada hiçbir şey yapamazdım.

Arkadaşlar arka güverteye çıktılar ve Jack homurdandı. "Stevie, eğer seksi seviyorsan, o ateşli kışını hemen o eve geri sokacaksın." Kollarını kavuşturmuş, ona ters ters bakıyordu.

Kız kardeşim gözlerini devirdi. "Direnmen konusunda endişelenmiyorum."

Bu duymamız gereken bir konuşma değildi, özellikle de Dina hayata zar zor tutunurken. *Chelsea bir büyü yapmaya çalışıyor ve bizim de Samuel ile Lucas'a destek olmamız gerekiyor. Dördümüz onlara katılırken eski danışmanlar burada kalıp nöbet tutabilir.*

Herkes başını salladı. Düşman cadıların evlere doğru geldiğini biliyorduk, bu yüzden halkıma yardım edebilecekken yerimde kalmam için bir neden yoktu.

Bodey, Jack ve Miles arkamdayken ormana doğru aceleyle ilerledim. İlk ağaç çalılığına ulaştığımda derim karıncalandı ve kürküm filizlenmeye çalıştı. Vardiyamı geri almaya zorladım, diğerleriyle bağlantı kurdum, *insan formunda kalacağım. Cadılarla konuşmamız gerekebilir ve kurtları insan bacakları ve kollarıyla geri taşımak daha kolay olacak.*

Ben de aynısını yapacağım, diye cevap verdi Bodey, bana yetişip yanımda koşarak.

Başımız belaya girerse diye ikimiz yer değiştireceğiz, Miles bağlandı ve onun ve Jack'in kemiklerinin arkamda çatırdadığını duydum. Kısa süre sonra ikisi de kurt formuna girmiş, Bodey ve benim etrafımı sarmışlardı.

Henüz birini bulamadın mı? Samuel'e bağlandım, kendimi ne kadar zorladığım için kaslarım yanıyordu.

Hayır ama Jasmine, Theo ve yirmi sürü üyesi daha baygın kurtların yanında, diye yanıtladı Samuel. *Onlara geri çekilmelerini söyledim. Ama hiç düşman görmüyorlar.*

Bodey hırladı ve dişlerini gösterdi. *Tabii ki Jasmine dışarıda. Evde kalması gerekiyordu.*

Duraksadım ve vereceğim cevabı düşündüm. Jasmine güçlü bir kurttu ve sevdiği insanlar saldırı altındayken geri çekilmekten hoşlanmazdı. Bodey bir koruyucuydu ve sevdiği insanlar yakın bir tehlike altındayken mücadele ederdi. Ne yazık ki onun da güçlü iradeli bir eşi ve kız kardeşi vardı ve onlar da terk edilmekten hoşlanmıyordu.

Arkada. *Belki de onu dövüşmek için eğitmelisin. Bu seni daha iyi hissettirebilir.*

Onun geride kalması işe yarayacak tek şey! Hayal kırıklığı aramızdaki bağı zedeledi. İkinizin güvende olduğunu bilmek hayatımı çok daha kolaylaştıracak.

Cevap vermemeyi seçerek odağımı ileriye doğru tuttum. Kurduma , duyularımı tuhaf görünen her şeye ayarladım ve kendimi daha hızlı ittim. Tek ses kurtların sesiydi ve her birinin göğsümde bana bizim sürümüz olduklarını bildiren çekimi hissedebiliyordum.

Lucas bağlandı. *Kurtları ve Dina'nın cadı meclisi üyelerinden bazılarını bulduk. Ama garip bir şey var.*

Bodey ona *dumana yaklaşmamasını* hatırlattı. *Gazlı. Duman yok,* diye cevap verdi Samuel. *Bunun ne halt olduğunu bilmiyorum. öyle.*

İrkildim. Cadıların, cadıları yönetmeye devam edeceğini varsaymıştım. duman evlerimize doğru geliyordu ama belki de planları bu değildi. Bu beni tedirgin etti. *Size ulaşana kadar geride kalın.* Biz oraya varmadan başlarını belaya sokmalarını istemedim.

Miles ve Jack oflayıp puflayarak , Bodey ve ben de bir ağaç gövdesinden kaçmak için yollarımızı ayırdık. İncelen dalların arasından bir kürk gördüm.

Yaklaşıyorduk.

Sıra dışı bir şey var mı diye etrafı taradım. Bir cadının dışarı fırlayıp bize büyü yapmasını bekliyordum ama hiçbir şey olmadı.

Kaba zımpara hissi okşadı ve kurdum inledi. Sessiz kalmaya çalışarak, içimdeki her şey geri çekilmek için çığlık atsa da kendimi ilerlemeye devam etmeye zorladım.

Bunu hissediyor musun? Jack arkadan bağlandı. *Sanki bir şey üzerimizde geziniyor ama hiçbir şey göremiyorum.*

Muhtemelen cadı büyüdür, diye yanıtladı Miles. *Her an saldırıya uğrayabiliriz.*

Ağaçların tepelerine baktım ve gazla karışmış dumanı gördüm ama bize bir şey olmadı.

Diğerlerine katıldığımızda, mahallemizin cadıları bir araya toplanmış ve rahatsız bir şekilde birbirlerine bakıyorlardı. Kırk tanesi sınırın kenarında durmuş, gözleri karşılarındaki bir alana kilitlenmişti. Kel'in cadılarının bulunduğu yerde birçok kurt baygın yatıyordu.

Cadılarımız bir araya toplanmıştı, ay çoğu geceden daha parlak olsa da yüzleri solgundu. Onlarda bir vardı, ben de onların grubuna yöneldim.

Elimi kaldırdım, görünürdeki temkinliliklerine rağmen tehditkâr görünmek istemiyordum. Her birinin yüzündeki ifadeyi okumak bir dakikamı aldı.

Korku.

"Diğer cadıları hissediyor musun?" İlk birkaçının beni duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldadım.

Gümüş saçlı yaşlı bir kadın başını salladı. "Hayır. Sadece ölüm."

Ölüm.

Dina ölüm tanrıçasına dua etmişti. "Kurtları geri almamız gerek. Onları burada bırakamayız. Bize yardım edebilir misin?"

"Hayır." Yaşlı cadı başını öyle sert salladı ki, saçlarından biri yüzünün yan tarafına çarptı. "Ruhlarımızı kirletmeden daha fazla yaklaşamayız. Ama sen güvende olmalısın."

Güvenli olmalı.

Bu kulağa pek güven verici gelmedi. "Cadılar gitti mi?" Bir tuzağa düşmek istemedim.

"Sana ya da sürüne zarar veremezler." Büyük olan ellerini kavuşturdu. "Ama buradan daha fazla yaklaşamayız ve ne kadar çabuk gidersek, kendimizi o kadar çabuk güvende hissederiz. Kötülüğün özü her yerde. Kurtları bize getirin, biz de onları uyandıralım."

Evet, hiç de ürkütücü değildi. *Herkes birer kurt kapsın.* Cadıların tepkisi ve sürtünmenin cildime sürtünmesi arasında, ihtiyacımız olandan daha fazla kalmamızı istemedim.

Birkaç kurt insan formuna geri döndü, çıplaklıkları konusunda endişelenmiyorlardı. Hepimiz dağıldık ve tek başımıza ya da yardım alarak taşıyacağımız bir kişiyi seçtik. Cadılar bir kenarda durup bizi izlediler ve herhangi bir yardımda bulunmadılar.

Bodey'nin yaydığı öfke ürkütücü hissin önüne geçti. Bağlandım, *sorun ne? Üzgünsün, birkaç dakika öncesine göre çok daha fazla.*

Ben iyiyim. Sadece Jasmine. Konuştuk ve bana onun kralı olabileceğimi ama efendisi olmadığımı söyledi. Kendi başının çaresine bakabileceğini ve sürü arkadaşları risk altındayken onlara yardım etmek istediğini söyledi.

Dudaklarımı ezdim. Şaşırmamıştım ama Bodey sevdiklerine karşı aşırı korumacıydı. *Bebeğim, o bir yetişkin ve haklı. Ve eğer öfkenin seni buraya getirmesine izin verirsen, bir şeylerin ters gittiğini fark etmeyebilirsin.*

Öfkelendi. *Hoşuma de iki konuda da haklısın. Acele edelim ve buradan defolup gidelim.*

En uzaktaki kurda gittim, her adımda tüylerim diken diken oluyordu. Bodey, Jack, Samuel, Lucas ve ben acele etmedik. Düşmüş kurtların sırasının sonuna ulaştığımızda gözüme bir şey çarptı.

Üç kül yığını.

Ne- Başladım ama bir adım daha yaklaşıncı kendimi durdurdum.

Zımpara hissi yoğun bir yanmaya dönüştü. Kollarıma baktım ama fiziksel olarak hiçbir şey etkilenmemiş gibiydi. Yanmanın acı verici hissi üzerimde öyle bir dönüyordu ki geri adım attım.

Bodey'nin elleri omuzlarıma yerleşti, aramızdaki bağın sarsıntısı endişemi hafifletti.

Bu kül mü? Jack sordu, bakışları bir an önce durduğum yerdeydi.

Öyle görünüyor. Bodey'nin tutuşu sıkılaştı. *Burada uğursuz bir şeyler var gibi. Kurtları alıp gidelim.*

Ben olsam buna itiraz etmezdim.

Daha fazla insan bize katıldı ve kurtları hızlıca cadıların yanına taşıdık. Ben dişi bir kurdu kucağıma aldım ve onu omzuma kaldırırken Bodey de iki şekil değiştireni tek başına cadılara taşıdı. Kurtları uyandırmak için hecelelemeye başladılar.

Herkes hesaba katıldığında, düşmanı aramak için bölge sınırında yürüdüm. Kurtlar ve kül yığınları dışında burada kimsenin olduğuna dair bir ipucu yoktu. Bu küllerin bir zamanlar bize saldıran cadılara ait olduğundan giderek daha emin oluyordum.

Dina bunu onlara bizi korumak için mi yaptı?

önce hiç bir şey görmemiştim ve bir daha da görmek istemediğimden emindim.

Bodey yanıma geldi ve elimi tuttu, siyah saçları işimizden dolayı dağılmıştı. *"Geri dönüp Dina'yı kontrol edelim."* diye bağladı. *Babam uyanık olduğunu söyledi. Onunla konuşmamızı bekliyorlar.*

Kurtların baygın olduğu yerden birkaç metre başka bir kül yığını bulduğumda başımı salladım. Bu saydığım otuzuncu yığındı ve daha fazlasını aramak için ormanın derinliklerine gitmemiştim.

Ayrıldık ve evlerimize doğru yola çıktık. Jasmine, Bodey'nin karşı çıkmasını beklediğim Theo'yla geri döndü ama o hiçbir şey söylemedi. Dina'yla ve bizi evde bekleyen şeyle meşgul olduğundan şüphelenmiştim.

Vücudum işten, stresten ve bizi eve kadar takip eden garip hislerden dolayı yorgundu.

Arka bahçemize ulaştığımızda Dina ve Chelsea'yi aradım ama artık dışarıda değillerdi. Chelsea'nin evin içinde, arka kapıda durduğunu ve bakışlarını bana diktiğini görebiliyordum.

Güverteye vardık ve Chelsea kapıyı açarak dışarı çıktı. Yüz ifadesi gergindi ve saçları gevşek dalgalar halinde sırtından aşağı sarkıyordu. Boğazını temizledi ve başını salladı. "Bu şekilde ayrılmaktan nefret ediyorum ama gidip meclise yardım etmeliyim. Bölgeyi temizlememiz gerekiyor ki bunun tekrar olmasını engellemek için çevreyi büyüleyebilelim."

Kaşlarım çatıldı. "Dina'nın seninle gelmesi gerekmiyor mu?"

"Hayır. Bu işe karışması gereken son kişi o." Chelsea kaşlarını çatı. "Birazdan döneceğim."

Yanımdan hızla geçerken koluna dokundum ve "Onu kurtardığın için teşekkür ederim" diye fısıldadım.

"*Kurtarılmak* benim kullanacağım kelime değil." Chelsea'nin gözleri parladı ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Yaptığı şey hayatına mal olmalıydı."

Kulağa uğursuz geliyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Ölüm büyüü yapıyordu." Öfkelendi. "Ve bunun için uygun bir kurbanı yoktu."

"Ölüm büyüü mü?" Kan büyüünü biliyordum ama bu yeniydi.

"Kan büyüü olmalıydı, ama o kimseyi kurban etmedi, bu yüzden büyü onun yerine neredeyse canını alıyordu." Chelsea uzun perçemini gözlerinden uzaklaştırdı. "Eğer buraya ..." Nefes verdi. "Yaptım ve o *yaşıyor*. Ama tüm sihirlerin bir bedeli vardır."

Bu mantranın birkaç kez tekrarlandığını duymuştum.

"Gitmem gerek ama gerisini Dina sana anlatabilir." Hüzünle gülümsedi. "Sizi bilgilendirmesi gereken bir şey var." Bu sözlerle birlikte, beşimizi birbirimize bakarken bırakarak gitti.

Bir şeyler dönüyordu ve ne olduğunu bilmek istediğimden emin değildim.

Ancak, işleri ertelemenin her zaman beni kıcımdan ısırarak bir yolu vardı, bu yüzden kapıyı açtım ve sorunla doğrudan yüzleşmeye hazırlandım.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bir ayağımı diğerinin önüne atarak, Bodey yanımdayken çalışma odasına girdim.

Sence Chelsea ne demek istedi? Jack bağladı. Daha az şifreli olabilirdi ya da belki de hiçbir şey söylememeliydi.

Bir şaplak sesi duydum ve bunun Lucas'ın Jack'in kafasının arkasına vurması olduğunu tahmin ettim. Şüphelerimi doğrulayan Lucas homurdandı ve bağlantı kurdu, *Hiçbirimiz bilmiyoruz ve cadılarla uğraşıyoruz. Gizemli olmak kanlarına işlemiştir.*

Dudaklarımın kenarları yukarı doğru çekildi ve bu ürkütücü durum sayesinde iliklerime kadar işleyen soğukluk biraz olsun hafifledi. Lucas ve Jack'in atışmalarında beni rahatlatan, normal bir şey vardı.

Dina, Michael ve Phil yanlarında olmak üzere kanepenin ortasına oturdu. Carl ve Dan kanepenin arkası ile Stevie'nin bir tabak çırpılmış yumurtayı adamlara doğru kaydırıldığı mutfak adası arasında duruyordu.

Janet dilini şaklatıp siyah sobanın önündeki yerinden döndüğünde Dan çatala uzandı. "Bekle. Çatala ihtiyacı var." Ortadaki çekmecedен bir çatal aldı ve tabağa yerleştirdi. "İşte! Şimdi ona ver."

Midem gurulduyordu ama yemek yemem gerektiğinden emin değildim. Kayıp cadılardan kaynaklandığından şüphelendiğim kül kokusu beni bağladı.

düğümler.

"Gerçekten aç değilim." Dan itaat edip itirazına rağmen tabağı ona uzattığında Dina içini çekti.

Tabağı kucağına koydu, elleri titriyordu. Cildinin her zamanki gibi parlamaması ve kendinden emin tavırları arasında, tanıdığım rahibeye hiç benzemiyordu.

Yine de oturup konuşuyor olması onu çimenlikte bıraktığım halinden çok daha iyiydi. Önündeki şöminenin çıkıntısına dayandım ve bakışlarıyla karşılaştım.

Tabağı işaret ettim. "Yemek yemek seni daha iyi hissettirmeli."

Dina hüzünle gülümsedi. "Bunu hiçbir şeyin yapabileceğinden emin değilim."

"Lanet olası 4 Temmuz günü gibi ışıldıyordun." Miles kapıyı kapatırken Bodey dışarıyı işaret etti. "Eminim vücudundan fırlayan şimşeklerin iyileşmesi zaman alacaktır."

Görüntü zihnimde canlandı ve ürperdim. Kendisi için büyük bir bedel ödeyerek hepimizi korumuştı. Rahibe olarak rolünü ciddiye aldığını her zaman biliyordum ama herkes için kendini feda etme isteğine tanık olduktan sonra ona iki kat daha fazla saygı duydum. "Chelsea neredeyse öldüğünü söyledi."

Jack Stevie'ye doğru yürüdü ve bir kolunu arkadaşının beline doladı.

"Ben yaptım." Dina tabağı sehpanın üzerine koymadan önce yumurtadan bir ısırık aldı.

Konuşmayı bölmek istemediğim için Michael ve Bodey'e bağlandım, *Diğer arkadaşlar nerede?*

Dina siz dönene kadar eski danışmanların burada kalmasını istediğinden beri saldırıdan sonra sürülerin sakinleşmesine ve yerleşmesine yardımcı oluyorum. Hepinizin yürüyüşünü duymadan önce o ve Chelsea fısıldaşıyorlardı.

Boğazımda bir yumru oluştu ve yutkunmakta zorlandım. Dina tiyatroyu seven biri değildi, bu yüzden her ne oluyorsa hepimize aynı anda anlatmak istemesi için büyük bir şey olmalıydı.

Dina suyundan bir yudum aldı ve bardağı tabağının yanına koyduktan sonra arkasına yaslanıp içine çekti. "Dürüst olmak gerekirse, Chelsea beni kurtaramamalıydı ama ay tanrıçası onun dileğini kutsadı. Neredeyse keşke yapmasaydı diyeceğim." Kollarını ovuşturdu ve gözlerini kapattı.

"Ne?" Bodey'nin şoku aramızdaki bağı yayıldı ve paniğimi daha da artırdı. "Bunu kastetmiş olamazsın. Gerçekten ölmek istemiş olamazsın."

"Haklısın." Dina ellerini kucağına bıraktı. "Ölmek istemedim. ama bu şekilde yaşamak da istemiyorum."

Yanımdaki diğer noktaya geçen Samuel başını eğdi ve rahibeyi inceledi. "Ne gibi yaşamak?"

Chelsea'nin sözleri kafamda yankılandı ve ben de "Büyü için bir kurbanınız olmadığı için mi?" sordum.

Dina irkildi ve yüzü gerildi.

"Kurban mı?" Stevie'nin kaşları çatıldı. "Tavşan gibi bir şey mi?"

Jack başparmağını onun çenesine sürttü ve mırıldandı, "Ah. Çok tatlısın."

"Peki ölüm tanrıçası kim?" Lucas kolunu kapıya dayayarak dışarıyı görmemizi engelledi. "Doğa tanrıçası ve ay tanrıçasını duymuştum ama ölüm tanrıçasını hiç duymamıştım."

"Sanırım bunun şeytani büyüyle bir ilgisi var." Miles çenesini kaldırırken dikkati Dina'ya kilitlendi. "Rahibe River sürülerimize her zaman ölüm içeren büyülerden hayır gelmeyeceğini söylerdi."

Herkes bana bakarken Dina başını eğerek kızardı.

Gülmek istedim. Dina'yı nasıl konuşturacağımı bilmemi bekliyorlardı ama her ne olduysa onunla açıkça mücadele ederken onu zorlamak istemedim. Siz ortadan kaybolmayı dilerken herkesin size bakmasının acısını anlıyordum. Son on yedi yıl boyunca her gün böyle hissetmişim... Bodey'i bulana kadar.

Gözlerim büyüdü. Dina'nın içine kapandığını ve kendini çok yalnız hissettiğini söyleyebilirdim. Yalnız *olmadığını* bilmeye ihtiyacı vardı.

Ona yaklaşmak için Bodey'nin elini bıraktım ama o beni sıkıca tutarak geri çekti. "*Onda doğru olmayan bir şeyler var.*" diye bağlantı kurdu. *Belki de çok yaklaşmamalısın.*

Uzak durmak, kendini kırılmış hissedenden birine yapılabilecek en kötü şeydi. Yumurta ve su bunu kesmezdi. Korumak için yanıp tutuştuğu insanların da onun yanında durmaya istekli olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Güven bana, bağlandım sehpanın etrafından dolaşıp Dina'nın önünde çömeldim. Elimi dizine koydum ve "Orada bizi kurtarmak için yaptıklarından sonra, seni neyin rahatsız ettiğini bize söyleyebilirsin" dedim.

Başını kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kaymadan önce elime dikildi.

"Rahibe River haklı." Dina gürültüyle nefes verdi ve sırtını dikleştirdi. "Ölüm tanrıçası kinci ve açgözlü. Toprak ve ay tanrıçalarının yaklaşmayı reddettiği türden bir büyü . Talepte bulunan kişiden ya da büyüü yapan cadıdan bir şey elde ettiği sürece bir an bile pişmanlık duymadan öldürebilir. Zeke'in senin kurduna ulaşmanı engellemek için betasını öldürmesi gibi."

"Yüce tanrılar." Michael başını salladı. "Neden böyle bir tanrıdan sana yardım etmesini isteyesin ki?"

"Sayıca çok azdık ve bizim tarafımızdan ölümler olabilirdi." Bana başıyla onay verirken bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. "Callie çapraz ateşte kalmış olabilir. Cadılar buraya kendilerini Kel'e kanıtlamak için geldiler, bu da muhtemelen Callie'yi ne pahasına olursa olsun kaçırmak istedikleri anlamına geliyor."

Uzuvlarım titredi. "Bunu beni korumak için mi yaptın?"

"Sadece sen değil." Dina dudaklarını birbirine bastırdı. "Hepimizin. Ben de meclisimizden ya da kurtlarımızdan kimsenin ölmesini istemedim. Kraliçe Kel'in cadıları seni, Bodey'i ve kraliyet danışmanlarını oradan çıkarmak için baygın kurtları kullanabilirdi. Kraliçe Kel telefonu kapattıktan sonra bunu yüzünüzde görebiliyordum, hiçbiriniz kararınızı verdiğinizi fark etmemiş olsanız bile. Kendimi feda ederek *hepinizi* koruyordum. Bir hayat için kaç kişinin hayatını feda ettiğimi bilemezsiniz."

"Zarar yok, faul yok." Jack boştaki eliyle adaya vurdu. "Chelsea seni kurtardı ve düşman öldü. Bir sorunumuz yok." "Oğlum." Carl dudaklarını büzdü. "Hayat genellikle bu kadar kesin ve kuru değildir, Özellikle de işin içinde cadı büyüü varsa."

Dan bar taburelerinden birini çekti ve oturdu. "Her şey dengeyle ilgili ve Dina öleceğini düşündü. Peki, şimdi bir şey bizi kığımızdan mı ısıracak?"

"Hayır, olmayacak," dedi Dina. Elimi onunkinden çekti ve ayağa kalkarak evin ön tarafına, güvertenin karşısına geçti. Dönüp her birimize bakmadan önce pencereden dışarı baktı. "Ay ve toprak tanrıçaları benim ölümüm yerine başka bir kadere karar verdiler." Kollarını beline dolayarak kendini tuttu.

Nefesimi tutarak tekrar ayağa kalktım. Karar verdikleri şey her neyse, ölümden daha kötü olabilirmiş gibi görünüyordu.

"Hangisiydi?" Bodey yavaşça mırıldandı, taş gibi hareketsizdi.

Alt dudağı titredi ve tam cevap vermeyeceğini düşündüğüm anda cevap verdi. "Benim sihrim." Hıçkırıklarını tutmaya çalışırken göğsü kabardı. "Büyü gitti." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

Beynim kısa devre yaptı. Olası senaryolar arasında bunu beklemiyordum. Bir cadının sihrini kaybetmesi, benim kurdumu kaybetmem gibi bir şey olurdu.

Benim ayrılmaz bir parçam.

Kurduma kendimi kapattığım zamanlarda bile üzerimde etkisi vardı ve onsuz yaşamayı hayal bile edemiyordum. Daha kötü olan tek şey Bodey'i kaybetmek olurdu.

"Dina, çok üzgünüm." Keşke bu nafile söylemekten başka yapabileceğim bir şey olsaydı.

Bodey yaklaşırken ellerini birbirine sürttü, arkadaşımız için hissettiğim kalp kırıklığı nedeniyle eş bağı onu bana çekiyordu. "Sihrini geri kazanmanın bir yolu olmalı. Eğer ay ve toprak tanrıçaları seni kurtardıysa, belki-"

"Onu geri vermeyecekler." Dina yanaklarından süzülen yaşları sildi. "Hayatta olmamın tek sebebi meclisimi ve sürünüzü kurtarmak için yaptığım büyü. Tanrıçalar Chelsea'nin beni geri getirmesine izin vermeden önce bana bunu . Yine de bu tür bir büyü cezasız kalamaz ve bunun bedeli benim büyüüm oldu. Onu asla geri alamayacağım."

Boğazım düğümlendi. Kel'in saldırısını sona erdirmiş ve düşmanı öldürmüştük ama bunun sonucunda Dina büyüsünü kaybetmişti. Bu meclisteki ve bu bölgedeki en güçlü cadı oydu ve işaretleli kral ve kraliçeyi korumakla görevli kraliyet rahibesiydi.

Kel'i yendiğimizde bile o kazanıyordu. Kaynaklarımız zayıflıyordu ve Bodey'le bu işten nasıl canlı ve birlikte çıkacağımız konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Surat asmak istedim ama Dina'nın yanında olmalıydık. Sadece cadıları değil, bizi de önemseydiği için çok değerli bir şeyini kaybetmişti. "Bu acıtıyor. Nasıl hissettiğini ancak tahmin edebilirim ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Senin yerin hâlâ bizim ve cadılar meclisinin yanı."

Dina başını salladı. "Ben rahibe olamam. Chelsea bu pozisyonu devralacak. Sırada o var ve toprak ve ay tanrıçaları, savaşa hazırlıklı gittiğimizden emin olmak için büyüm alındığında onu benden daha güçlü yaptı."

"Rahibe ya da değil, sana ihtiyacım var." Bodey'le karşılaştım ve elimi koluna koydum. "Sana ihtiyacımız var."

Titreyerek nefes aldı ve gülümsedi. "Teşekkür ederim. Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

"Sihirini kaybetmiş olman daha az insan olduğun anlamına gelmez," diye ekledi Stevie ve onun kalbine dokundu. "Hâlâ kurt sihriime sahip olsam da hiçbir zaman güçlü olmadı. Değersiz hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anlıyorum."

Kurdum özgür kalana kadar Zeke'in ona böyle hissettirmesinden - düzeltiyorum, *bize* böyle hissettirmesinden- nefret ediyordum. Hiç kimse kendini değersiz hissetmemeli. Bu iki kadın da sevdiklerini korumak için her şeyi yapardı, inançlarına ters düşse bile. Stevie beni korumaya çalışırken onu o bodruma atmanın pişmanlığını her zaman yaşayacaktım ama zamanda geriye gidip bunu değiştiremezdim. Hayatımıza devam etmeliydik ve gelecekte bunu telafi etmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

"Dinleyin, nezaketsiz olmaya çalışmıyorum. Her birinizin bana öğreterek değil şefkatle bakması çok anlamlı ama eve gidip biraz dinlenmem gerekiyor. sonra nasıl devam edeceğime karar vermeliyim. Tanrıçalara dua etme ve bu kayıpla kendi başıma başa çıkma zamanı." Dina bir elini karnında gezdirerek beyaz rahibe elbisesini düzeltti - onu görmeye alışık olduğum ve muhtemelen bir daha asla giymeyeceği bir elbise.

"Jasmine'i kontrol etmem gerek." Michael ayağa kalktı ve esnedi. "Janet eve gidip dinlenmeli, ben de çevreyi korumaya yardım edeyim."

Samuel bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ben hallederim. Sen, Janet ve diğerleri biraz uyumalısınız. Yarın gece birkaçınız devriye gezecek, ta ki biz bunu engellemenin bir yolunu bulana kadar.

tekrar oluyor. Cadıların daha fazla çevre büyüsu eklediğini biliyorum, böylece Kel'in adamları bu gece saklandıkları yere ulaşmadan önce alarma geçecekler, ama gardımızı düşüremeyiz."

Samuel'in bunu tek başına halletmesinden nefret ediyordum, bu yüzden *seninle gelebilirim* diye bağlantı kurdum.

Lütfen, bırak ben yapayım. Bana döndü. Bunu yapmam gerekiyor. Bu gece orada olmalıyım ve bu sürünün o tehditten sonra kontrolü ele aldığını görmesini sağlamalıyım.

Buna nasıl hayır diyebilirim ki? *Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, bağlantı ilk kişi sen olacaksın.*

"Stella'yı bulup bir konuda yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakacağım." Miles arka güverte kapısına yöneldi.

"Size katılacağım." Phil gerindi ve arka kapıya doğru ilerledi.

Hepimiz iyi geceler diledik ve kısa süre sonra Jack, Stevie, Bodey ve ben yalnız kaldık. Yukarı çıktık ve kendi yataklarımıza çekildik.

Bodey kapımızı kapattığında yatağa tırmandım ama uyku beni ele geçirmeye yakın bile değildi. Zihnimi kapatmanın bir yolu olmasını dileyerek ofladım. "Bodey, mahvolduk. Dina'nın büyüsunü kaybettik. Kel biz uyurken bize saldırmaya devam ediyor ve Oregon'u kaybetmenin sonuçlarını ve bunun diğer sürülerin ya da bölgelerin Kel'e katılacağı anlamına gelip gelmediğini henüz anlamış değiliz."

"Şu anda dinlenmeye ihtiyacın var. Az önce olanlardan sonra doğru kararlar veremeyiz." Bodey odanın bir köşesine gidip gitarını aldı ve sonra yanımdaki yatağa uzandı.

Gülümsedim. "Bana bir şarkı çalacak mısın?"

Göz kırptı. "Hayır. Sadece gitarın biraz kucaklanmaya ihtiyacı olduğunu düşündüm."

Yanıma yerleşirken dilimi çıkardım, gitarı yerleştirip bir akor tıngırdattırken ona baktım.

"Bir şarkının gevşemenize yardımcı olabileceğini düşündüm." Gitarı bir dakikalığına akort etti.

Pazıları şişerken ve sesi doğru çıkarırken mutlulukla izledim. Sonra bana sırtıttı ve daha önce çaldığını duymadığım bir şarkıya başladı: Bryan Adams'tan "(Everything I Do) I Do It for You".

Şarkı doğrudan kalbime sesleniyor, vermek istediği mesajı iletiyordu. Gözleri benimkilere dikilmişti ve o anda birbirimizi ne kadar çok sevdiğimize ve söylediği sözlerin her iki taraf için de geçerli olduğuna hiç şüphe yoktu. Onun için yapamayacağım hiçbir şey yoktu, bu onun hayatını kurtarmak için hayatımı ortaya koymak anlamına gelse bile.

Son akoru çaldıktan sonra gitarı yere bıraktı ve ben de bir saniye içinde onun üzerine çıktım. O boktan gecede onun kollarında olmaya ve onu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı.

Beni hevesle öptü, benim ateşimle eşleşti ve ağzımı açıp dilinin içeri girmesine izin verdim. Ona sarıldığımda, naneli tadı duyularımı ele geçirdi ve elleri gömleğimin altından kayıp yanlarımı sıyırdığında, sarsıntı vücudumu sıcaklıkla doldurdu.

Geri çekilerek gömleğimi çıkardım ve sonra beni sırtüstü yatırdı. Gömleğini kavradım ve ortasından yırttım. Vücudunda kalan azıcık şeyi atarken kıkırdadı. Sonra başını göğsüme doğru eğdi ve meme ucumu ağzına aldı.

Vücudum titredi ve parmaklarımı karın kaslarının kıvrımları boyunca gezdirdim, midemde bir düğüm sıkıştı.

Pijama altımı çekiştirerek indirdi ve parmaklarını bacaklarımın arasına soktu. Dili göğsümün üzerinde yuvarlanarak hassas noktayı çevreledi ve ben başımı arkaya atarak nefes nefese kaldım.

Ona da aynı zevki tattırmak isteyerek ellerimi pantolonunun belinin altına kaydurdum ve şaftına dokundum. Başparmağım hassas ucunun üzerinde gezinirken titredi.

Birbirimizi okşadık, sürtünme sanki dünyada sadece iki kişi varmışız gibi hissedene kadar devam etti.

İnledi ve yerimi daha hızlı daire içine aldı ve vücudum ecstasy içinde patladı, ama yeterli değildi. Elimi ondan çektim ve protesto için inledi.

Onu ittim ve pijama pantolonumu tekmeledim, zarif olma konusunda endişelenmedim. Sonra pantolonunun paçalarından tutup aşağı çektim.

Çivit rengi gözleri karardı. *Beni bu kadar istemeni izlemeye bayılıyorum.*

Bu orgazm bir alaydı. Üstüne çıkıp kendimi üzerine bırakırken gözlerinin içine baktım.

Kirpikleri dalgalanırken ağız hafifçe açıldı ve ona binerken kontrolün bende olduğunu hissettirdi. Dikkati göğüslerime yöneldi ve birini avucunun içine alıp ağzını diğerine doğru kaldırdı.

Dili beni okşadıkça ve içimde daha derine ittikçe, sıcaklık içimde kıvrıldı. Kalçalarımı oynatarak hızımızı artırdım. Bodey yatak başlığına yaslandı ve belimi kavradı. "Oh, Tanrım. Her daha iyi hissediyorsun," diye inledi altımda .

Terden kayganlaşan bedenlerimizle ritm tutarak hareket ettik. İçimde hisler oluştu ve sonra şimdiye kadarki en yoğun orgazm beni sarsarken bedenim sıkıştı. Gözlerimi dostuma kilitledim, zevkimiz birbirine karışırken ve vücudu benimkiyle birlikte biterken irisleri parlıyordu.

Çok geçmeden zevk azaldı ve beni kendi tarafına doğru çekti. Uyku saniyeler içinde üzerime çöktü ve Bodey ben , "Seni seviyorum," diye mırıldandı. Neyse ki, "Ben *de seni seviyorum*" diyecek kadar .

BİR ZİL SESİ BENİ UYANDIRDI. Sarsılarak uyandım. Saat sabahın beşi olduğunu gösteriyordu. Bodey ve benim uykuya daldığımız saatten çok da geç değildi.

Samuel mi? Telefonuma uzanırken bağlantı kurdum. *Her şey yolunda mı? Evet. Orada bir şey mi oldu?* Anında cevap verdi.

Telefonu çalıyor, diye yanıtladı Bodey, bilinmeyen bir numarası ekranımda gezinirken.

"Kim o?" Bodey telefona baktı.

"Bilmiyorum." Cevap vermek istemedim ama bunun neyle ilgili olabileceğini kim bilebilirdi ki? "Ama cevap versem iyi olur."

Bodey başıyla onayladı, ben de telefonu kaydırıp kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Kraliçe Caroline ile mi görüşüyorsunuz?" diye sordu yabancı, derin bir ses.

Bu isme alışık olmadığım için irkildim ve yorganı boğazıma kadar çektim. "Ah, evet. Kimsiniz?"

"Kral Sutton." Durakladı. "Konuşmamız gerek."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

BODEY yatakta dik duruyordu, gözleri yüzüme kilitlenmişti.

Kanım damarlarıma hücum etti ve telefonu kavradım. Bırakın kralı, Russell'dan bir daha haber almayı bile beklemiyordum, yani bu arama *iyi* bir şey olamazdı. Bunun arkasında Kel'in olduğundan şüpheleniyordum, Russell ve sürüsünün Lynerd'in izniyle Ortabatı bölgesinden olduğunu bildiği için Kral Sutton'ın elini zorluyordu.

Lynerd.

Bu daha da çok yaktı. Oregon'u elimden alarak beni dizlerimden kesmesine izin veren pozisyonu ona ben vermiştim.

"Orada mısın?" Kral Sutton sordu ve ben de birkaç saniyedir sessiz kaldığımı fark ettim. "Erken olduğunu biliyorum ama bu bekleyemezdi."

"Evet, özür dilerim." Saçlarımı omuzlarımın üzerinden ittim ve Bodey'nin eline uzandım. Onun rahatlığına ihtiyacım vardı, aramızdaki bağın vızıltısı güven vericiydi. "Başlamadan önce, Russell'ın bize yardım etmesine izin verdiğiniz için size teşekkür etmek istiyorum. Bunun seni korkunç bir duruma soktuğunu biliyorum ama-"

"Korkunç kelimesi bunu anlatmaya yetmez," diye araya girdi, sesi hırçınlaşmıştı. "Ama onun bunu öğrenme ihtimali olduğunu bilerek bu kararı verdim. Ne yazık ki öğrendi ve Russell'ın yaptıklarının onaylanmadığını açıklayabileceğim bir yerde benimle konuşmak yerine derhal harekete geçmeye karar verdi."

Nefesim kesildi ve "Ne oldu?" diye fısıldadım.

"Bu gece evime saldırdı ve en güvendiğim on sürü üyem öldürüldü." Kral Sutton'ın sesi derinleşti. "Eğer binadaki kraliyet cadıları olmasaydı, oğlum da onlarla birlikte gitmiş olacaktı."

"Bekle. *Bu gece* saldırıya mı uğradın?" Sadece cadıların burada olmasına şaşmamalı. Onu cezalandırmak için Kral Sutton'ın topraklarına kurtlar göndermişti.

"Evet, onun kurtları benim konağıma ve yakınlardaki en büyük ve en güçlü sürüye saldırdı." Bir nefes verdi. "Russell'a karşı daha fazla tavır almam gerektiğini biliyordum."

Bize yardım ettiği için pişman oldu. Onu suçlayamazdım. "Kel'in seni öğrenmesi benim hatam. Güvenmemem gereken birine güvendim. Çapraz ateşe yakalandığın için üzgünüm."

Bebeğim, sen sadece ailenin on yedi yıl önce yapmayı planladığı şeyi yaptın, dedi Bodey ve elimi sıktı.

Dokunuşu rahatlatıcı olsa da, duygusu değildi. Lynerd'ı tamamen yanlış okumuşum.

"Hepimiz güvenmememiz gereken en az bir kişiye güvenmişizdir. Hata yapmıyorsanız, gerektiği gibi liderlik etmeyi öğrenmiyorsunuz demektir. Ve özür dileyecek hiçbir şeyiniz yok. Sen istedin, bizi yardım etmeye zorlamadın. Sizin yanınızda durmalıydım ama Kraliçe Kel'in bizi unutacağını ve yalnız bırakacağını umuyordum. Halkımı hayal kırıklığına uğrattım."

Bodey'nin kaşları kalktı ve şaşkınlığı benimkiyle karıştı.

"Ama bu yüzden saldırıya uğradınız. Russell'ın gelmemesini isteseydin belki de seni rahat bırakırdı." Bunu söylememem gerektiğini fark ederek irkildim. Bir kez daha, kraliyet eğitimindeki eksikliğim çirkin göstermişti. Aslında Kral Sutton'dan beni suçlamasını istiyordum. Yakında peşimizde tek bir düşman yerine Kel ve Kral Sutton olacaktı.

Kıkırdadı ve tedirginliğim daha da arttı. "Hafızan gerçekten silindi mi? Çünkü tıpkı Richard gibi konuşuyorsun."

Sustum. "Artık engellenmiyorlar ama babam ben beş yaşındayken öldürüldü, bu yüzden onunla ilgili pek fazla anım yok."

"Görünüşe göre her şeyin suçunu üstleniyorsun, tıpkı onun yaptığı gibi." Dilini şaklattı. "Ama bu senin hatan değil. Saldırı başladığı anda Kel beni aradı."

Boğazımın ağrmasına neden olan mizahsız bir kahkaha attım. Kel saldırılarını tam olarak böyle idare ediyordu. Gücünü yüzümüze vurmak istiyordu. Tahribata neden olan kişinin kendisi olduğunu bilmemizi istiyor, *tüm* övgüyü kendisinin almasını sağlamaya ihtiyaç duyuyordu.

"Size yardım ederek onu saldırmaya zorladığımı bilmemi istedi. Artık sana yardım etmemizi istemiyor."

"Kaybınız için üzgünüm ve keşke size yardım edebilseydim ama Kel bu gece burada da bize saldırdı." Kendinden bu kadar emin olmasından nefret ediyordum. Aynı gece iki farklı bölgeye saldırmaktan hiç çekinmiyordu. Kaynaklarını bölüştürmüştü ve bunun gücünü göstermek için olduğundan şüpheleniyordum.

Güldü. "Nasıl? Kaç tane kurt değiştiricisi var? Toplamda üç bin tane olduğunu sanıyorduk."

"Buraya saldırmaları için yüz cadı gönderdi. Kurt yok." En azından bunun arkasındaki nedeni bulmuştuk ama tahmin ettiğimden de kötüydü. Bize sürekli saldırdıktan sonra kurtlarına iyileşmeleri için zaman verdiğini ummuştum ama başka bir şey planladığını bilmeliydim.

"Cadılar kendi istekleriyle başka bölgelere mi saldırıyor?" Kral Sutton inledi. "Bu bile tek başına bir sorun. Onları nihai hedefine inandırdı."

Başımı yatak başlığına yasladım. "Cadılarımız sorunu halletti ve neyse ki bu gece hiç can kaybetmedik ama bunun bir bedeli oldu."

Ona her şeyi anlatma. Bodey omzumu öptü. *Ona güvenmek istediğimizi biliyorum ve bence güvenebiliriz de, ama bu ona her şeyi bir telefon görüşmesinde anlatacağımız anlamına gelmez.*

Başımı sallayarak alt dudağımı ısırdım. İdeal bir dünyada, Kral Sutton'ın bizi arkadan bıçaklaması konusunda endişelenmem ama Kel o kadar çok insanını öldürdüyse, kendi bölgesinin ateşini düşürmek için bir şeyler yapmaya çalışacağını tahmin etmezdim.

"Her şeyin bir bedeli vardır." Kral'ın sesi sert bir ton aldı. "Bu sadece büyü için geçerli değil. Her kararın sonuçları vardır ve bazen çok geç olana kadar bunların ne olduğunu göremezsiniz."

Ona neden aradığını sormalısın. Bodey yan yattı ve dirseğine yaslandı. *Eminim bu konuşmanın bir anlamı vardır.*

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Kaba görünmeden nasıl soracağımı bilemediğimden, ağzımın işi devralmasına izin verdim. "Bu çok doğru, bu da beni neden sabahın bu erken saatinde aramaya karar verdiğinizi merak etmeme neden oluyor. Keşke yardım edebilseydim ama elim kolum bağlı. O bize tekrar saldırmadan önce tüm kaynaklarımız Kel'e karşı koymak için kullanılmalı."

Bir savaş planı belirlemek için sabaha kadar beklemeyi kararlaştırmış olsak da, kelimeleri söylediğimde yapmamız gerekenin bu olduğunu *biliyordum*. Onu geri çekmenin bir yolunu bulmayı umuyorduk ama her saldırısı bir öncekinden daha hızlı geliyordu. Onu uzak tutmaya çalışırken harcadığımız zaman, bizi alt etmek için onu daha iyi bir konuma getirmişti.

"Haklısınız. Tüm kaynaklarınızı oraya odaklamalısınız." Boğazını temizledi. "Ben de benimkilerin tamamına odaklanacağım. Güçlerimizi birleştirip Kel'i birlikte alt etmek isteyip istemediğinizi öğrenmek için aradım. Tek başımıza ona karşı koyabilecek kadar güçlü olmalıydık ama beklenenden daha güçlü olduğunu kanıtladı. Eğer ittifak yapar ve ona sert bir şekilde , onu alt etmek için en iyi şansa sahip oluruz."

Bakışlarım Bodey'e yöneldi ve onu bir karış açık buldum. Onun şaşkınlığı benimkiyle karıştı ve beynimi daha da yavaşlattı. Bunun bir rüya olmasından korkuyordum çünkü diğer her şey bizi sadece geriye götürüyordu. "Birlikte dövüşmek mi istiyorsun?"

"Dediğim gibi, Kraliçe Kel bize saldırarak niyetini açıkça ortaya koydu. Bunu bir uyarı olarak nitelendirse de değildi ve bize tekrar zarar vermekten çekinmeyecektir. Kuzeybatı'yı ele geçirirse, bir dahaki sefere buraya gelmesini kimse engelleyemez. Değişiklik olsun diye onu biraz kıvrandıralım."

Göz kırptım. Kel'i rahatsız etmek, intikamımı almak ve halkımı korumak için ilk adım gibi görünüyordu. "Ama ittifakımızın geldiğini görmez miydi?"

"Sen öyle san ama bu bana babanla yaptığım son konuşmalardan birini hatırlattı." Kral Sutton'ın sesi derinleşti. "Müstakbel varisim için beni tebrik etmek için aradı ve iki bölgemizin daha yakın olabileceğini umduğunu söyledi. O bunu açıkladı,

Ne yazık ki Güneybatı kraliçesi başkalarıyla dost olmaya inanmadığı için gemi onunla birlikte yola çıkmıştı."

Kalbim kaburgalarımın çarptı. Babamla yaptığı bir konuşmadan bahsetmesini beklemiyordum ama daha fazlasını duymak istiyordum. "Bir akşam yemekte anneme ailelerimizin yakınlaşmasını umduğunu hatırlıyorum. Senin iyi bir adam olduğunu düşünüyordu."

"Ben de senin ailen için aynı şeyi hissettim. Bu konuşma hep kaldı. Yıllar geçtikçe, onun o zamanlar fark ettiği şeyi ben de gördüm. Ne olursa olsun, Kel kendini diğer bölgelerden soyutladı. Üç yıl öncesine kadar ondan hiçbir şey duymadık."

Almam gereken çok fazla bilgi vardı ve bu konuşmayı yapacak kadar uyanık olup olmadığımdan emin değildim. King Sutton'ın duymaması için esnedim ve ağzımı kapattım. Sıkılmamıştım, sadece bitkin düşmüştüm.

Bodey kıs kıs güldü. *Gidip sana bir fincan kahve getireyim.*

Kolunu tuttum ve sakinleşti. *Gitmeni istemiyorum. Tüm konuşmayı duymanı istiyorum.*

Alnıma hafifçe vurdu ve göz kırptı, *Sonra bağlantımızı aç. Her şeyi duyabileceğim. Birkaç dakika içinde döneceğim.* Burnumu öptü ve yatağıımızdan sürünerek çıktı.

Çıplak kıkına tüm beyin hücrelerim tekledi ve eğilip pijamasının altını yerden aldığıında ağzımın kenarında bir miktar salya birikti. Arkadaşlarım arasında bu düzeyde bir çekimin normal olup olmadığından emin değildim ama bunun hiç değişmemesini umuyordum.

"Caroline?" Kral Sutton sordu.

Yüzüm alev alev yanıyordu. Dikkatimi neyin çektiği hakkında hiçbir fikri olmasa da nişanlı olmadığımı biliyordu. Gözlerimi arkadaşımın artık örtülü olan poposundan zorla ayırdım ve tavana baktım. "Evet, özür dilerim. Her şeyi sindirmeye çalışıyorum."

Tanrıya şükür yalanı koklamak için burada değildi.

Bodey'nin yatak odamızın kapısını açıp koridora çıkarken yüzünde kocaman bir sırıtış olması da yardımcı olmamıştı. Dikkatimi neyin dağıttığını çok iyi biliyordu.

Bağımızın ipini çekerek kendimi eşime daha çok açtım, tıpkı birlikte orgazm olduğumuz ve ruhlarımızın birleştiği zamanlardaki gibi. Onun da bana açıldığını, sıcaklığımızın birbirine karıştığını hissedebiliyordum.

Konuyu toparlamak için beynimi zorladım. "Üç yıl önce ne oldu?" En son bahsettiği şeyi hatırladığım için kendimi tebrik etmek istedim.

"Bölgemi ziyaret etti, sorular sordu ve bazı yerleri görmek istedi. Bölgeyi inceliyordu ve onunla yüzleştiğimde bunu inkar etmedi. Russell'a ona dışarı kadar eşlik ettirdim. Bir kurt savaşına ihtiyacımız yoktu, insan nüfusumuz yoğun. Geri gelmesini bekledim ama sizin bölgenize saldırdığını öğrendik. Kraliyetin olmadığı on yedi yılın Kuzeybatı'yı savunmasız hale getirdiğini bilerek aptalca bir şekilde güvende olduğumuzu düşündüm."

Ve bize yardım etmeyi düşünmedi mi? Bodey bağlandı, öfkesi kanımı ısıtıyordu.

Bağlantımız çalışıyordu ve Bodey'nin sorusu makuldü, ben de sordum.

Kral Sutton iç çekti. "Bunu düşündüm ama başka bir kraliyet mensubunun teklifte bulunmasının danışmanları ve Samuel'i huzursuz edeceğinden korktum. Bölgenizi ele geçirmek istediğim algısını vermek istemedim."

"Ya da ona, ondan önce harekete geçmeye çalıştığınız yanılsamasını verin." Eğer müttefik olmak istiyorsa, dürüst olmalıydı. Aramızdaki ilişkinin yürümesinin tek yolu buydu.

"O da var. Eğer bu bölgede savaş patlak verirse - ki korkarım savaşın eli kulağında - binlerce cadının bile bu maruziyeti kontrol etmesine imkân yok. Savaşı ona götürmeliyiz."

Kulağa hoş . "Nerede yaşadığını bilmiyorum."

"O bilgi burada var. Önceki nesiller tarafından aktarıldı."

Babamın çalışma odası yok edildiği için artık erişemediğim bilgiler. Zeke'in ihanetinin hediyeleri gelmeye devam ediyordu. "Sana güvenebileceğimi nereden bileceğim?" Babam güvenmişti ama aynı zamanda Lynerd'ı başa geçirmeyi de planlamıştı. İkincisini düzeltmiştim ve işte Oregon'suzdum. Kral Sutton'ın on yedi yıl önceki haline bakarak babamın içgüdülerine güvenmek istemiyordum.

"Güzel soru," dedi onaylayarak. "Ve korkarım ki biz buluşana kadar cevabını bulamayacaksın. Bir ya da üç ziyaretçiye hazır olduğunuzu umuyorum."

Kaşlarını çatıldı. "Buraya mı gelmek istiyorsun?" Tüm senaryoların dışında, yarı yolda buluşmak isteyeceğini ya da bizi oraya getireceğini hayal etmiştim.

"Arkadaşım ve oğlumdan benimle gelmelerini istemekten nefret ediyorum ama bu gece olanlardan sonra onlardan ayrılmak istemiyorum. Birinin bizi havaalanından almasını sağlayabilirsiniz."

Bodey mi? Doğru cevabı bilmiyordum. Sutton'ın buraya gelmesi bizim hakkımızda daha fazla bilgiye ulaşmasını ama en azından onun bölgesine gitmeyecektik, orada çok daha kolay yakalanabilirdik. *Sen ne düşünüyorsun?*

Ona gelmesini söyle. Kötü bir izlenim alırsak onu evimize getirmek zorunda değiliz. Onu başka bir yere götürebiliriz.

İyi noktaya değindin. "Tamam. Ne zaman ziyaret etmek istersin?"

"Birkaç saat içinde kalkacak bir uçak var. Bu akşama kadar orada olabiliriz."

Tamam, hızlı hareket etti. "Bugün mü?" Ciyakladım.

"Eğer Kel'e saldırırsak, zaman çok önemli. Kurtları yeniden toplanıp yeni bir plan yapmadan önce saldırmaya hazır olmalıyız. En güçlü yirmi kurdum çoktan Kaliforniya'ya gitti. Ben seninle ve kral eşiyle buluşurken onlar da Kel'in evini gözetleyecekler."

O gerçekten bir eylem adamıydı. Şikayet edemezdim. Ona güvenebilirsek bu alanda deneyim sahibi olması çok işimize yarayabilirdi. "Tamam, uçuşu ayarla. Bana varış bilgilerinizi içeren bir mesaj gönderin."

". Yakında görüşürüz." Hat kesildi.

Bodey ve benim topraklarımıza başka bir tehdit davet etmemiş olmamız için tanrılara dua edebilirdim.

O AKŞAM saat dokuzda Bodey ve ben Jack'in Navigatorını Grangeville mahallemizden bir saatten fazla uzaklıktaki Lewiston, Idaho havaalanına götürdük. Jack suratını asmıştı ama üç sıra koltuğa ihtiyacımız vardı, bu yüzden Stevie onu etti.

Kraliyet danışmanları ve eski danışmanlar Kral Sutton, eşi ve oğlunun bizi ziyaret etmesi kararımıza katıldılar. Hepimiz yorgun olsak da, Jasmine Kral Sutton'a tekrar kefil oldu ve eski danışmanların onun hakkında söyleyecek iyi şeylerden başka bir şeyleri yoktu. Tüm çekincelerimize rağmen, kaynaklarımızı ikiye katlamak ve Kel'i yenmek için elimizdeki en iyi şans buydu.

Gergin enerjimi boşaltmak için ayağımı yere vurdum. Son zamanlarda verdiğim kararların geri tepmesi nedeniyle, onların burada olmasının işleri bizim için daha da kötüleştireceğinden korkuyordum.

Dikkatli olacağız, dedi Bodey, elimi tutmak için orta konsola uzanarak. *Eğer ikimizden biri onları mahalleye geri götürmekten rahatsızlık duyarsa, . Kredi kartlarımız var ve bir otelde oda ayırtabiliriz.*

O haklıydı. Sinirlerimin beni alt etmesine izin veriyordum ama Lynerd'in ihaneti kendime olan güvenime büyük bir darbe vurmuştu.

Beklediğimiz her dakika koltuk altlarımda daha fazla ter birikiyordu. Zaten sabırlı bir insan değildim ve bu belirsizlik beni da strese sokuyordu.

Saat dokuz vurduğunda aklıma korkunç bir düşünce geldi. Ya Kral Sutton gelmeyi hiç planlamamışsa? Ya bunların hepsi Bodey ve beni havaalanına yalnız götürmek için bir plandıysa? Ya bizim ya da Jasmine'in onu karşılamak için buraya geleceğimizi biliyordu. Her iki durumda da Bodey ve beni tam olarak istediği yere götürecekti.

Tam o sırada havaalanının çift kapısından uzun boylu, iri yarı bir adam çıktı. Ela gözleri doğrudan bana odaklandı ve sırtıttı.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Kıvrınamaya çalışırken NABZIM ATIYORDU. Bu adam *güçlü bir şekil değiştiren* olduğunu haykırıyordu, alfa büyüğü ondan dalga dalga yayılıyordu. Yüzüne doğru eğilmiş bir beyzbol şapkası ve yoğun bakışlarıyla tezat oluşturan zeytin yeşili uzun kollu rahat bir gömlek ve kot pantolon giymişti.

"Bodey," diye mırıldandım, kapının kolunu tutarken.

"Sutty," diye inledi arkasından bir kadın sesi. "Biraz yardım olurdu!"

Adam dondu ve yüzünü buruşturdu. Sırtarak arkasını döndü ve aceleyle arkasındaki kadının yanına gitti. Kadının elindeki büyük çantayı aldı ve kadın doğrulurken çantayı yanına çekti.

Kot pantolonuna ve şık, dökümlü mor gömleğine rağmen siyah stilettolar giymişti. Koyu bordo saçlarını omuzlarının üzerine savurdu ve zümrüt gözleri parlarken mükemmel yontulmuş bir kaşını kaldırdı. "İşte böyle."

"Özür dilerim aşkım," dedi taparcasına ve kızın kıpkırmızı dudaklarını öptü.

"Cidden, siz ikiniz her zaman bunu yapmak zorunda mısınız?" Oğulları olduğu anlaşılan daha genç bir adam elindeki bavulu yuvarlayarak arkalarından çıktı. "Gözlerimi nasıl bıçaklamadığımı bilmiyorum." Altın rengi irisleri neşeye aydınlanırken burnu kırıştı.

Ailenin etkileşimini izlerken, vücudumdaki gerginliğin bir kısmı eridi. O kadar samimi görünüyorlardı ki bunun bir rol olduğuna inanamadım.

Gitmemizi istiyor musun? Bodey sağ elini vitesin üzerine koyarak sordu.

Bakışlarımı kral ve ailesinden ayırmadan, *"Hayır, ama içimiz rahat etmediği sürece onları uzağa götürmek istemiyorum. Onları burada bırakabilmek ve ikimizden birini rahatsız eden bir şey olursa bir sonraki uçağa binmelerini söyleyebilmek istiyorum."*

Tabii ki. Sen ve ben dünyaya karşı. Bir elini koluma sürttü. *İkimiz de rahat edene kadar havaalanına yakın bir yerde kalacağız.*

Bunu söylediğini duymak gerçekten hoşuma gitti. Benimle birlikte karar vermek için burada olması içimdeki ve kurdumdaki endişeyi hafifletti. Samuel'e güveniyordum ama Bodey benim diğer yarımdaydı ve o yanımdayken kendimi daha güçlü hissediyordum. *Hadi gidip kendimizi tanıtalım.*

Arabayı kapattı ve dışarı çıktık. O kaputun etrafından dolaşıp yanıma gelirken ben kapının yanında bekledim.

Kral Sutton, eşi ve oğluna doğru ilerlerken üçü de hüzünlendi ve arabamızdan birkaç adım ötede bizi karşıladılar.

Burası benim bölgem olduğu için kontrolü ele almak isteyerek Kral Sutton'a elimi uzattım. "Merhaba, ben Caroline." Bu isim hâlâ dilimden doğal bir şekilde dökülmüyordu ama neyse ki tereddüt etmedim. "Bu da annem..." Kendimi durdurdum çünkü yakınlarda arabalarını bekleyen birkaç insan vardı. "Benim kocam, Bodey." Ne yazık ki bu kelime beni duraksattı ve huzursuz hissetmeme neden oldu. *Koca, eş ile aynı anlama gelmiyordu ama söylemeyi göze alabileceğim en yakın şey buydu.*

Kral Sutton kıkırdadı ve elimi sıktı. "Tıpkı babana benziyorsun. Benzerlik tekinsiz."

Bunu ilk kez duymuyordum. Samuel annemizi tercih ederdi, ben ise babamızın kadın versiyonuydum.

"Canım..." Eşi onun kolunu sıvazladı ve bana dönmeden önce başını salladı. "Ben Brittany, bu da oğlumuz Edward."

Edward başını iki yana sallayarak açık kahverengi perçemini gözlerinden kaçırdı. "Ziyaret edeceğimiz kişiler siz ikiniz misiniz? Sizin ziyaret edeceğinizi düşünmüştüm."

daha yaşı ol. Neredeyse benim yaşımdasın."

Ela gözleri parlayan Kral Sutton Edward'a döndü. Edward, Kral Sutton'ın sürü bağlantısı aracılığıyla ona söylediği şey yüzünden yüzünü buruşturdu.

Annemle babamın ölümleri üzerinde durmak istemediğim için Navigator'ın bagajını işaret ettim. "Eşyalarını oraya koyalım."

Kral Sutton hiç tereddüt etmeden, Edward peşindeyken büyükçe bir çantayı bagaja doğru sürdü.

Bodey onlar için arka kapıyı açtı ama eşyalarını içeri taşımalarına yardım etmedi, ki bunun onun doğasına aykırı olduğunu biliyordum. Rahatsızlığını hissedebiliyordum ve sıcaklığımı ona doğru ittim.

Ona yardım etmek istiyorsan *edebilirsin*, diye bağladım, kolumu onunkine değdirerek.

Beni kendisiyle eşit ve olmaya layık biri olarak görmesini istiyorsam hayır. Bodey yan gözle bana baktı. *Bu da benim dünyamdaki en önemli şeylerden biri; senin kral eşin olmayı ve yanında dimdik durmayı hak etmek.*

Brittany kıkırdadı ve ben de dönüp onu ikimize bakarken buldum. Hülyalı bir şekilde iç çekti. "Bunun nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum - ilişkimizin yeniliği. Onu özlediğimi söyleyebilirim ama dürüst olmak gerekirse, zaman onu daha da güçlendiriyor."

Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim ama şu anda soramayacağım o kadar çok sorum vardı ki.

King Sutton büyük bavulları içeri koyarken cip alçaldı ve Bodey'nin kaşları kalktı. Arkadaşım boğazını temizledi. "Uh... bunun içinde ne ?"

"Giysiler ve ayakkabılar." Brittany daha da kocaman gülümsedi. "Her kadının ihtiyacı olan olağan şeyler."

Edward hiç mücadele etmeden el çantasını bagaja koydu ve araç neredeyse hiç hareket etmedi.

"Kısa bir ziyaret için mi?" Bodey gözlerini kırptırdı, şüphesi onu ele geçirmişti.

"Bana Caroline'ın böyle toplanmadığını mı söylüyorsun?" Edward bagajı kapattı.

"Bodey'nin eşyalarını benimkilerle birlikte paketlemek zorunda kalsaydım, o zaman belki." Onun bavulunun yarısını bile dolduracak kadar kıyafetim yoktu ama

Brittany'ye onlara karşı dikkatli olduğumuzu bildirmek için.

Kral Sutton beni korkutarak bağırdı.

"Ona o kadar itibar etme." Arkadaşına doğru yürüdü ve bir kolunu onun beline doladı. "Benim eşyalarımı onunkilerin yanına koymama izin vermedi. Edward memnuniyetle kabul etti ve tüm eşyalarımızı tek bir bavula sığdırmayı başardık."

"Bir kadının her zaman hazırlıklı olması gerekir." Brittany çenesini kaldırdı. "Hangi aletlere ihtiyacım olacağı belli olmaz, bu yüzden olası her durum için bir şeyler getirdim."

Onun alnından öpen Kral Sutton gözlerini devirdi. "Ve endişelenme. Tam da bunu yaptı."

Edward esnedi. "Tanışmayı aceleye getirmekten nefret ediyorum ama yerleşmek isterim. Durmadan seyahat ediyoruz."

Bodey'nin çenesinin gerildiğini fark etmedim ve o da ön yolcu kapısını açıp beni içeri buyur ederken hiç istifini bozmadı.

Ben yerime geçerken Edward arka koltuğu açtı ve sürünerek arka sıraya geçip uzandı. Onun umursamaz tavrı sinirlerimi yatıştırdı. Eğer birine ihanet etmeyi planlıyorsa olsaydım, arkama yaslanıp rahatlayabilirdim ama uzanıp kestiremezdim.

King Sutton ve Bodey aynı anda kapılarını açarken Brittany arkamdaki koltuğa geçti.

Bodey arabayı sürerken derin bir nefes aldım. Geldiler ve oradan sorunsuz bir şekilde çıktık. Umut vericiydi ama bu her an değişebilirdi.

Ana yola çıkarken Bodey dikiz aynasına baktı. "Bir şey olmuş olabileceğinden endişelenmeye başlamıştık."

Üçünü ve vücut dillerini izleyebilmek için yüzümü arkaya döndüm.

"Bunun için üzgünüm." King Sutton emniyet kemerini bağladı ve uzun bacaklarına daha fazla yer açmak için koltuğunu arkaya doğru ayarladı. "Bir çanta kontrol etmeyi planlamamıştım." Yan gözle arkadaşına baktı. "Görünüşe göre acelemiz olsa bile seyahat ederken dolabımızın çoğunu yanımıza almamız gerekiyor."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, havaalanına kadar bu kadar çok şey topladığımı fark etmemiştim." Brittany ofladı pufladı. "Greg her şeyi benim için çantama koydu, sonra da arabaya götürdü ve tek kelime etmedi."

Edward başını kaldırdı ve kıs kıs güldü. "Greg bizim uşağımız. Tabii ki bir şey söylemeyecektir. Uyumlu olmak için para alıyor."

"Burayı dinle." Brittany kollarını kavuşturdu. "Böyle konuşmaya devam edersen üniversiteye gidip gitmeyeceğini göreceğiz."

"Anne," diye sızlandı ve koltuğa geri uzandı.

Somurttuğunu anlamak için onu görmeme gerek yoktu. Aralarındaki ilişki gerçektir ve kalbim sızladı. Eminim Zeke onları öldürmemiş olsaydı, ailemle de böyle bir ilişkim . Beni evlat edinen ailem bana iyi davranmış olsa da, Pearl ve Stevie'yle olan ilişkimiz onlarınki gibi değildi. Bu benim kaçırdığım bir şeydi.

Bodey uzandı ve bacağımı sıktı. King Sutton sanki düşüncelerimi fark etmiş ve duymuş gibi bana hüzünlü bir gülümseme verdi. Harika, o da anlayışlıydı. Bir kraliyet mensubu için iyi bir özellikti ama benim onları okuduğum gibi onun da beni okumasını istemiyordum.

"Bunun sizin için zor olduğunu biliyorum, ancak bu kadar kısa sürede ziyaret etmemize izin verdiğiniz için teşekkür ederim." Kral Sutton'un yüz ifadesi ciddileşti. "Russell bana olanları anlattı, kraliyet danışmanlarınızdan birinin size ihanet ettiğini de. Bu yüzden yüz yüze görüşmemizi istedim; böylece yüzümü görebilecek ve yalan söylemediğimi anlayabilecektiniz."

Bizimle birlikte araca bindikten birkaç dakika sonra sorunu çözmüş olması iyiye işaret olmalıydı. Bu Bodey ve benim onu daha çabuk tanımamıza yardımcı olacaktı. "Bunu takdir ediyorum. Tam tersi yerine beni bölgemde ziyaret etmek istemen çok yardımcı oldu."

"İsteğimin gerçek olduğunu ve Kaliforniya'ya daha yakın yaşadığınızı kanıtlamak istedim." Kral Sutton parmaklarını dikleştirdi. "Adamlarım bu sabah uçağa bindiler ve yaklaşık üç saat önce Los Angeles'a indiler. Kraliçe havaalanına iki saat uzaklıkta yaşıyor, bu yüzden eşyalarını bırakmak için bir Airbnb buldular ve konuştuğumuz gibi yola çıkıyorlar. Birkaç saat içinde yerleşim planı ve numaraları hakkında iyi bir fikrimiz olur."

Başımı geriye doğru salladım. "Araba kullanıyorlar sanıyordum."

"Planımız buydu ama yolculuğu planladığımızda varmalarının yirmi sekiz saat süreceğini fark ettik. O kadar uzun süre beklemek istemedim. Saldırıyı daha hızlı koordine edebilmek için hepsinin uçuşmasına karar verdik."

Bodey bizi eve götürecek olan otoyol çıkışını kaçırdı. "Ve ona saldırmak istediğinden emin misin?" diye sordu soğukkanlılıkla, ama adem elması sallanıyordu.

"Gözümüzü korkutmaya çalışıyor, buna müsamaha göstermeyeceğim." Kral Sutton'ın burun delikleri alevlendi. "O Ortabatı kraliyet ailesinden değil, ben öyleyim. Bölgenizin kontrolünü ele geçirirse dikkati bize yönelecektir. Eğer arkamıza yaslanıp bunun olmasına izin verirse, kaybederiz. Yapılacak doğru şey bu olduğu için sizi desteklemeye geldiğimi söylemek isterdim ama bu yalan olur. Halkımı ele geçirmek için ihtiyaç duyduğu gücü elde etmesini engelleyecek bir ittifak oluşturmak için buradayım." Bir elini kalbinin üzerine koydu, alnı kırıştı.

İçtenlik ondan ve teklifiyle ilgili çekincelerim ortadan kalktı. Bodey'e *bağlandım, dürüstlüğüne rahatlatıcı bulmam kötü mü?* Bize yardım etmeyi umursamadığını itiraf etmişti ve bizimle ittifak kurarak kendisine ait olanı korumaya çalıştığını söylemişti.

Hiç de bile. Bizimle ittifak yapmasının nedeninin halkını korumak olduğunu söylemesi ona güvenmemizin tek yoluydu. Bodey'nin elleri gevşedi. *Aksi takdirde, kışımıza duman üflediğini anlardık. Bize yardım etmek için adamlarını riske atamazdı. Bu işten güvenlik elde etmesi geçerli.*

Bodey ve benim aynı olduğumuzu bildiğimden, kraliyet danışmanlarını bağlantımıza getirdim ve onlara her şeyi anlattım. *Bodey ve ben onları eve geri getirmek istiyoruz.*

İtirazım yok, diye cevap verdi Samuel.

Dostum, ben sadece Navigator'ımı geri istiyorum, dedi Jack. *Yani evet, . Ve yemin ederim, eğer üzerinde çizik varsa, bana yeni bir araba alacaksın.*

Lucas, *Jack'in de benim gibi aynı fikirde olduğunu* söyledi. *Stevie'yi riske atmazdı.*

Miles hemen işe koyuldu. *Nerede kalmalarını istiyorsun? Stella ve ben iki oda hazırlayabiliriz.*

Stevie ve Samuel'i yerlerinden etmekten nefret ediyordum ama tüm boş evler Theo'nun sürüsüyle dolu olduğu için kral ve ailesi bizimle kalmalıydı. Bir an için sadece Bodey ile bağlantı kurdum: *Baban ve annen Jack, Stevie ve Samuel'in onlarla kalmasına karşı çıkarlar mıydı?*

Tabii ki hayır. Bodey kafasına vurdu. Kral Sutton'ı ağırlamak için yer açmamıza yardım etmekten mutlu olacaklardır. Sen Miles'a ne yapacağını söylerken ben de onlarla bağlantı kuracağım.

Ona gülümsedim ve başımı sallayarak kraliyet danışmanlarıyla tekrar bağlantı kurdum. *Jack ve Samuel, bir ya da iki gece Michael ve Janet'lerde kalabilir misiniz?*

Stevie ve ben Miles, Lucas ve ailemizle birlikte diğer eve gidebiliriz, diye yanıtladı Jack. *Böylece Theo'dan döndüğünde Jasmine'in de bir odası olur.*

Bodey'nin bu yorumu duymak için bağlantıda olmamasına çok sevindim.

Bekâr evini mi kastediyorsun? Miles karşılık verdi, ki bu onun yapacağı bir şey değildi.

Hayır! Hayır! Jack çok fazla vurgu yaptı. *Stellaya öyle demeyi bırakacağımı söylemiştim, hatırladın mı?*

Ve Stevie'ye kadar yapmadın.

Bir kahkahayı yuttum ama Miles'ın sonunda Jack'e biraz cehennem azabı çektirmesinden memnundum. *Bu da işe yarar. Ama iki odanın da çarşafalarını değiştirmeye yardım edersen çok memnun olurum.*

Bodey otoyolun bir sonraki girişine saptı.

Bir saat içinde orada olacağız, bitirdim.

. Yakında görüşürüz, diye cevap verdi Miles.

"Eyaletler arası yola çıkmak resmen müttefik olduğumuz anlamına mı geliyor?" Kral Sutton sordu.

Omzumun üzerinden baktığımda bakışlarının beni hiç terk etmediğini gördüm. "Evet. Bu işte beraberiz."

Gülümsedi. "Mükemmel."

Beşimiz bir saatlik eve dönüş yolculuğu için yerleştik ve mirasımın nasıl ortaya çıktığı ve kraliçe olduğum da dahil olmak üzere geçmişimizi birbirimizle paylaştık.

Beyaz, modern, kolonyal tarzdaki evimizin önüne geldiğimizde tüm ışıklar yanıyordu. Bodey Navigator'ı garaj yoluna park etti ve garajı açtı.

Beşimiz araçtan indiğimizde, dört kraliyet danışmanı, Stella ve Stevie bizi karşılamak için garaj kapısından içeri girmişlerdi.

Kral Sutton'ın kaşları kalktı. "Sizinle birlikte kaç kişi yaşıyor?"

"Oh, biz de tam burayı sizin için hazırlıyorduk." Stella gülümsedi, son moda uzun kollu, kemerli siyah elbisesi içinde konuksever görünüyordu. "Kraliyet danışmanları biz ayrılmadan önce sizi selamlamak istediler."

"Elbisen." Brittany'nin ağzı açık kaldı. "Bayıldım."

Stella kıkırdadı. "Sonunda burada moda anlayışı olan biri var. Callie topuklu ayakkabı giymektense çıplak ayakla dolaşmayı tercih ediyor ve Stevie de çoğunlukla pamuklu giysiler giyiyor."

Öfkelendim. "Topuklu ayakkabı giydiğim tek seferde, Kel'in kurtlarıyla savaşmamı ve onlardan kaçmamı engellediler." Kral Sutton'a baktım. "Ve ben Callie olarak tanınıyorum."

Brittany dinlemeden Navigator'ı işaret etti. "Oh, ne paketlediğimi görmelisin. Bir şeyler ödünç almak isteyebilirsin!"

Miles öne çıkıp kendini ve diğerlerini tanıttı. Kral Sutton da ailesiyle birlikte karşılık verdi ve ben daha ne olduğunu anlayamadan Jack aceleyle Navigator'ın arkasına geçti.

"Bavullarınızı çıkaralım da bebeğimi geri alabileyim." Bagajın en büyük parçasına uzandı ama çekmeye çalıştığında yerinden oynamadı. Alay etti ve daha sert çekerek bagajın araba yoluna çarpmasına neden oldu. "Vay anasını. Bunun içinde ne var böyle? Bir ceset mi?"

King Sutton'ın havaalanından çıkarken takındığı sırtışı hatırladım. Tehditkâr olduğunu düşünmüştüm ama Brittany seslenmişti. Onunla dalga geçiyor olmalıydı, kendi bavulunu çektiriyordu.

Kral Sutton burun kemiğini sıktı. "Bilmek istemezsin."

"Ayakkabılarım, mücevherlerim, kıyafetlerim, parfümüm ve tüm makyaj malzemelerim var." Brittany omuzlarını dikleştirdi. "Sadece gerekli olanları getirdim."

"İşte, ben alabilirim" Kral Sutton kıkırdadı ve bavulu Jack'in elinden aldı.

Edward bavulunu aldı ama King Sutton dondu kaldı ve gözleri parladı. Elini uzattı, kendini sabitlemek için arabaya dokundu.

Bir vardı.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Umut etmekten daha iyisini bilen yanıma tekrar ön plana çıktı. Geçen on yedi yıl bana bu tehlikeli duyguya kapılmamam gerektiğini öğretmişti ama Bodey'le tanıştığımdan beri her şeyin daha iyi olacağına inanmaya başlamıştım.

Kader benden nefret edebilirdi, ama lanet olsun, eşimi benden almasına izin vermeyi reddettim.

"İyi misin?" Bodey elini sırtımın ortasına koyarak sordu.

Kral Sutton başını kaldırdı, kaşları çatılmıştı. "Yakın çevremden bir adam daha vefat etti. Cadılar onu iyileştiremedi. Aldığı kurt yarasının içinde fazladan bir şey olduğundan şüpheleniyorlar çünkü büyülerine karşı koymaya devam etti. Şimdi kişisel muhafızlarımın on beş üyesinden on biri öldü ve eğer *onu* yatıştırmaya çalışmak yerine içgüdülerimi dinleseydim, hayatta olabilirdi."

Kendini suçlu hissediyordu, bu duygusunu tamamen anlıyordum. Lynerd'a güvenmek hayatım boyunca peşimi bırakmayacaktı. "Hey, hata yapmıyorsan doğru yapmıyorsun dememiş miydin?" Yaklaşık bir saat önce söylediğı sözleri ona geri atarak sordum.

Ağzının kenarları hüzünlü bir gülümsemeyle yukarı doğru kalktı. "Bunlar kulağa bilgece sözler gibi geliyor ama bazen duyması zor oluyor."

"Bunu tartışmaya bile kalkışmayacağım." Binlerce hayattan sorumluyken, herhangi bir yanlış hesaplama

Koruman gerekenleri. Kraliyet danışmanlığı görevini Theo'ya vermek yerine Lynerd'ı seçerek halkımdan en az iki bin kişiyi yüzüstü bırakmıştım. Zeke'nin Theo üzerindeki etkisinden o kadar korkmuştum ki, Lynerd'ın ailemin Zeke'yi kraliyet alfası pozisyonuna yerleştirme tercihlerinden dolayı benden intikam almak için neler yapabileceğini düşünmemiştim.

Bodey parmaklarımızı birbirine geçirdi ve "Dina'yı arayacağım. Cadının büyüünün şekil değiştirenleri iyileştirmesini neyin engelleyebileceğine dair bir fikri olabilir."

"Kel'in kurtlarının yaralarından etkilenen başka kimse var mı?" Her ne kadar Dina'dan yardım almak istesem de, zor bir gün geçirmişti ve saat geç olmuştu. Eğer başka kimse tehlikede değilse, onu sabah aramak daha iyi olabilirdi.

Kral Sutton ellerini birbirine sürttü. "Hayır. İyileşmekte zorlanan tek kurt Tony'ydi ve o da az önce öldü. Diğer sürü üyeleri her zamanki gibi iyileşti."

Samuel garajdan dışarı çıktı. "Sadece konağınızdaki kurtları etkilediğine göre büyü olmalı. Acaba sizi öldürme niyetini bir uyarı olarak mı gizledi?"

Bunu düşünmemiştim. Kraliyet ailesinden herhangi biri, büyüünün nasıl işlediğine bağlı olarak, sadece bir sıyrıkla bile ölebilirdi. Kral Sutton telefonda Edward'ın neredeyse yaralandığından bahsetmişti.

"Risk altında olan sadece benmişim gibi davranma." Edward babasını işaret etti. "Sen de tam yanımdaydın. Tek bildiğimiz, senin peşinde olabilecekleri."

"Tanrıya şükür Tony ikinizi de korumak için oradaydı. Keşke ölmeseydi." Brittany'nin elleri arkadaşının kolunu kavrarken titredi ve alt dudağı titredi.

Yas tutmak için zamana ihtiyaçları vardı. Kral Sutton saldırıdan hemen sonra beni aramıştı, sonra da buraya geldiler.

Bodey'nin elini sıktım. "Herkes için uzun bir yirmi dört saat oldu. Hepimiz biraz dinlenmeliyiz ve sabah birlikte kahvaltı edip strateji belirleyebiliriz."

Bodey bana ve kraliyet danışmanlarına bağlandı, *Bu arada, Dina'yı arayacağım ve onun ve cadılar meclisinin ne bilebileceğini göreceğim.*

ve Kel'in kurt pençelerini ölümcül hale getirmek için ne yapabileceğini.

Elini yüzünde gezdiren Kral Sutton başını öne eğdi. "Bu harika bir fikir. Saat farkından dolayı bizim için daha da geç olur ve sabaha kadar adamlarım sayıları rapor etmiş olurlar, böylece plan yapıp harekete geçebiliriz."

Stevie yanıma gelip yanağımı öperken, "Sabah kahvaltı hazırlamana yardım ederim," dedi. *Yedi gibi burada olurum.*

Tanrı onu korusun. Yemek yapmayı hiç sevmezdim ve Janet ile Bodey yemeklerin çoğunu burada yaparak beni şımartmışlardı.

"Lütfen." Jack homurdandı. "Sanki işi Callie yapacak. Bodey aşağıda köle gibi çalışacak, o da Callie'nin daha fazla uyumasına izin verecek."

"Bekle." Brittany gözlerini kırıştırdı. "Bunu halledecek personeliniz yok mu?"

Kaşlarım kalktı. "Öyle mi?" Edward uşakları olduğunu söylediğinde alaycı davrandığını düşünmüştüm. Birilerinin bana hizmet etmesi fikri aklımın ucundan bile geçmemişti ama şimdi , ailemin evindeki bazı çalışanları hatırladım.

"Kral Richard ve Kraliçe Mila öldüğünde her şey değişti." Bodey dudaklarını birbirine bastırdı. "Samuel bizimle yaşamaya başladığında, o da hepimiz gibi kendi başının çaresine baktı."

"Her iki durumda da, sabah hepimiz kahvaltı edeceğiz." Stella göz kırptı ve Miles'ın elini tuttu. "Herkese iyi geceler. Herhangi bir şey için bize ihtiyacınız olursa haber verin. Aksi takdirde, sabah görüşürüz."

Samuel oyalanırken Lucas, Miles, Stevie, Jack ve Stella yola koyuldular.

Çevreye fazladan kurtlar yerleştirmemi ister misin? Bağlandı, gözleri karardı. *Bir şey olmasından nefret ederim.*

Kral Sutton'a güvenmeme rağmen, Kel ve onun maskaralıklarına karşı daha fazla kurdun tetikte olmasında bir sakınca yoktu. *İyi fikir. Kel cadılara ne olduğunu doğrulamak isteyecektir.*

Bodey'nin eli sıkılaştıkça aramızdaki bağda soğuk bir dehşet dolaştı. *"Cadılar meclisi cadılarının öldüğünü bilecek ama sen haklısın. Sonunda ne olduğunu anlamaya çalışabilirler.*

Her şeyin bize karşı yapılmasından nefret ediyordum. *Dina'ya ulaştığında, cadılar meclisinin ormanların daha ayrıntılı bir şekilde yazıldığından emin olup olmayacağını soralım. Sürprize ihtiyacımız yok.*

Siz cadılarla konuşurken ben de bu gece nöbete daha fazla kurt atamak için çalışacağım. Samuel, Kral Sutton'a başını eğdi ve Michael ile Janet'in evine gitmek üzere yola koyuldu.

Kalbim acıyordu. O artık Idaho'nun kraliyet danışmanı ve bu sürünün alfasıydı ve kendi evi yoktu. Kral Sutton için onu yerinden ettiğimiz o ana kadar bunu hiç düşünmemiştim. Kel'le işler yoluna girdiğinde Bodey ve benim düzeltmemiz gereken başka bir şey daha vardı.

Samuel, lütfen bu gece nöbete gitme. Samuel ve ben birlikte büyümemiş olsak da bazı ortak noktalarımız vardı, bunlardan biri de kendimizin yapmak istemediği bir şeyi başkalarından istemeyi sevmememizdi. *Yarın savaşa gittiğimizde senin de bizimle gelmeni istiyorum, bu da dinlenmiş olman gerektiği anlamına geliyor.*

Durdu ve gülümsedi, gözbebekleri sütlü kahverengiye dönüştü. *Elbette. Yanımızda götürmek isteyeceğimiz için en güçlülerimizden bazılarını da geride tutacağımdan emin olacağım.* Bana sarıldı ve sonra evin önünden dolaşmaya devam etti.

Samuel alçak sesle söylenen sözleri duymayacağı kadar uzaklaştığında Kral Sutton, "Bu hoş bir sürpriz," diye mırıldandı.

Ne demek istediğinden emin olamayınca dikkatimi ona çevirdim. "Ne?"

"Sen ve kardeşin." Kral Sutton ağır bavulları kaldırdı. "Aranızda bir düşmanlık olmasından korkuyordum ama ilişkiniz hiç de gergin görünmüyor - ya öyle ya da rol yapmakta çok iyisiniz."

"Oh." Bu adil bir değerlendirmeydi ve üçünün beni incelemesinden merak ettiklerini anlayabiliyordum. Omuz silktim. "Yönetmek istemedi. Bu rolü üstlenmeyi beklediği için biraz alışma süreci geçirdi ama artık bir kraliyet danışmanı ve Idaho'nun alfası. İyi işliyor ve Bodey ile ben onun fikirlerini dinliyoruz."

Edward esnedi.

"Hadi biraz dinlenelim." Hepimizin yorgun olduğunu bildiğim için gülümsedim.

Bodey, King Sutton'a doğru birkaç adım attı ve "O çantayı eve sokmana yardım edebilirim," diye teklif etti.

"Ağır ama buna alışkınım." Kral Sutton kıkırdarken Edward el çantasını kaptı ve garajımıza doğru götürdü.

Beşimiz içeri girdik ve birkaç dakika içinde onlar odalarına yerleştiler, biz de yatmaya hazırlanıyorduk.

Pijamalarımı giyer giymez Bodey Dina'yı ararken ben yatağa girdim. Birkaç dakika sonra dostum yanıma süzüldü ve beni kollarına çekti. Bodey'nin nefes ve kalp atışlarını dinleyerek kısa sürede uykuya daldım.

EVİMİZ DOLUYDU. Eski danışmanlar, onların arkadaşları, kraliyet danışmanları, Stella, Stevie, Kral Sutton, Edward, Kraliçe Eş Brittany, Dina, Chelsea, Bodey ve ben Bodey'le benim evimizde kahvaltı yapıyorduk.

Janet, Stevie, Taylor ve Destiny saat yedide gelip mutfığı ele geçirmiş, Bodey ve benim ocağın yanına yaklaşmamıza izin vermemişlerdi. Bir an için bir fincan kahve almama izin vermeyeceklerinden endişelendim ama Stevie bana hemen bir tane vermişti. Sabah kahvemi içmezsem işlerin korkutucu bir hal alacağını bilecek kadar beni iyi tanıyordu.

Masaya iki sandalye daha koyduk, böylece Janet, Taylor, Destiny ve Alicia adada otururken on dört kişi mutfakta oturabilecektik. Stella, Stevie ve Brittany arka güvertede oturup temiz havanın tadını çıkarırken, masadakiler derin bir sohbete dalmışlardı.

Bodey ve ben masanın duvara en yakın ucuna, King Sutton da benim sol tarafıma sıkışık bir şekilde oturduk.

Kral yumurtasından bir ısırık aldı ve yutkundu. "Adamlarım bütün gece Kel'in mülkünün etrafındaki muhafızları izledi. Kraliçenin malikânesinin her çıkışında bir muhafız vardı, evin her köşesinde de birer adam, toplam on muhafız. Birkaç metre ötede dört muhafızın çevrelediği ayrı bir garaj var."

"Bu bizi on dörde çıkarır." Tam karşımda oturan Samuel çatalını tabağına yerleştirdi. "Peki ya çevreyi koruyan muhafızlar?"

Edward, babası ve Jack'in arasındaki yerinden ağzına bir parça bisküvi attı. "Yirmi beş kişi bütün gece, vardiya değişimi sırasında bile çevreyi kontrol etti."

En azından tutarlı bir rakamdı. Eğer rastgele olsaydı, bu bizim için işleri daha da zorlaştırırdı.

"İçeride kaç kişi olduğunu düşünüyorlar?" Miles parmağıyla masaya vurdu.

Kral Sutton omuz silkti. "Bu bir tahmin, ama evin içinden yer değiştiren beş muhafız vardı, bu yüzden sadece beş kişi olduğunu varsayıyoruz. Vardiya değişimi için diğerleriyle aynı anda dışarı çıktılar."

Lucas, Samuel ile Miles'ın arasında durarak, "Doğru bir tahmine benziyor," dedi.

Michael kahvesinden bir yudum aldıktan sonra fincanını yere bıraktı ve Bodey'e baktı. "Görünüşe göre kırk dört kişi beklemeliyiz."

"Güvende olmak için elli demeliyiz." Dan oğlunun karşısındaki sandalyesinde arkasına yaslanırken bir parça pastırma çiğnedi.

Phil hırladı, kolları Carl ve Dan'e değiyordu. "Madem bu kadar yenilmez olduğunu düşünüyor, neden korumalara ihtiyaç duyuyor?"

"Her şey dış görünüşle ilgili." Boğazım ağrıyordu, yediğim birkaç lokma kahvaltı mideme ağır geliyordu. "Bir kraliçenin ihtiyacı vardır ve kimsenin onun unvanını sorgulamamasını sağlamak ister." Onu anlamaya başladığım için bundan nefret ediyordum.

Chelsea daha uzun oturdu, beyaz rahibe elbisesi üzerinde farklı görünüyordu, özellikle de diğer tarafında siyahlar giymiş Dina varken.

"Cadılara dair herhangi bir işaret var mıydı?" Chelsea iki eliyle bir fincan çay tutuyordu.

Kral Sutton yüzünü buruşturdu. "Onlarla birlikte cadı göndermedik ama arka bahçedeki bir bahçede çalışan beş kadın görmüşler. Sizinkine benzer elbiseler giyorlardı."

"Hatırladığım kadarıyla Kel'in kraliyet meclisi yirmi cadıdan oluşuyor." Dina başını dik tutuyordu ama donuk görünümlü teni onu farklı bir insan gibi gösteriyordu. "Onunla birlikte en az yirmi kişi olduğunu tahmin ediyorum, ne olur ne olmaz."

"Hesaplamamız gereken miktar yetmiş." Bodey başını salladı. "Elli şekil değiştiren ve yirmi cadı. En az iki katını getirmeliyiz."

Kulağa mantıklı geliyordu ama ben ne bilirdim ki? Daha önce hiç savaş planlamamıştım. Kel'in savaşları bize getirmesine izin vermeyi bırakmıştık, tüm savaşı onun kapısına getirecektik.

"Burada olumsuz olmaya çalışmıyorum"-Jack elini kaldırdı-"çünkü bu gerçekten Lucas'ın işi, ama bu rakamlardan ne kadar eminiz?"

Carl başını oğluna doğru eğdi. "Jack haklı."

"Biliyorum." Jack öne doğru eğilip Lucas'a ters ters baktı. "Lucas her zaman beni tokatlar ya da gözlemlerimden şikâyet eder. Sanırım benim yakışıklılığım ve çocuksu cazibem karşısında kendini aşağılık hissediyor. Tahmin etmem gerekirse, bana olan takıntısı ve kıskançlığı yirmi dört yıl önce, on sekiz Nisan'da başladı. Bir kadın doğuma başlayana ve yağmur dinene kadar karanlık ve fırtınalı bir geceydi."

"Aman Tanrım." Lucas gözlerini devirdi. "Gerçekten de doğumunu bir mucizeymiş gibi göstermeye mi çalışıyorsun?"

Jack onu işaret ederek, "Gördün mü? Tam şurada. Bütün o olumsuzluklar. Dürüst olmak gerekirse *Lucas*, annem doğduğum gün tüm dünyanın daha aydınlık olduğunu söylemişti."

"Dostum, annem de aynı şeyi söylüyor." Edward homurdandı. "Anneler böyle yapar."

Başını Edward'a doğru çeviren Jack kaşlarını çattı. "Annenin aksine, benimki ciddi."

"Bu normal mi?" Kral Sutton hafifçe gülümseyerek başını eğdi. "Ciddi bir konuşma yapıyorduk."

"Özür dilerim." Carl şakaklarını ovuşturdu. "Jack özel biri ve demek istediğim -şimdi söylediğime pişmanım- Jack'in sayıları bilme konusunda haklı olduğuydu. Lucas'ın olumsuz olması değil. Kurtlarınız kraliçeye haber vermeden nasıl bu kadar yaklaşabildi?"

"Güzel soru." Kral Sutton peçeteyle ağzını sildi. "Bir drone. Saldırıları gerçekleştğinde Russell eve yeni dönmüştü, bu yüzden dronu alıp savaşa yardım etmek için Kaliforniya'ya gelebildi. Bu durumun ortaya çıkacağı gün için drone becerilerini geliştiriyordu. Bizim için bu tür keşifler yapabilecek pahalı bir insansız hava aracına yatırım yaptık. Kraliçe Los Angeles'tan o kadar uzakta yaşıyor ki uçuşlar sorun olmuyor."

Belki de bu daha içtenlikle yapmamız gereken bir şeydi - teknolojiyi kucaklamak.

"Yüz şekil değiştiren ve kırk cadıyı nereden bulacağız?" Saldırmak için ne kadar beklersek, kraliçenin bize tekrar saldırma ihtimali o kadar artacaktı. Ve hızlı.

"Bölgemden yirmi kişi daha getirebilirim," diye teklif etti Kral Sutton ve peçetesini kucağına koydu. "Bu neredeyse şekil değiştirenlerin yarısını sağlar ve büyük sürünün meclisindeki bazı cadılardan da onlara katılmalarını isteyebilirim."

Daha fazla adamının yardımı dokunacak olsa , bir günden fazla zamanları vardı ve şimdiden yirmi kurt değiştiricisini buraya getirmişti. Bir parmağını kahve fincanının kenarına sürttüm. "Kendi bölgemizdeki kurtları kullanmalıyız. Oraya daha hızlı ulaşabilirler. Hızlı hareket edersek, belki Kel'in size saldırmaktan dönen kurtlarını yenebiliriz."

Samuel'in yüzü gerildi. "Şimdi harekete geçmeliyiz."

"Wyoming'den kırk tane gönderebilirim." Miles tabağını . "Kurtlarımın oraya ulaşması bizimle aynı süreyi alır ve yirmi cadımızın da onlara katılmasını isteyebilirim."

"Uh... Washington kurtları önerebilirim ama buraya gelmeleri daha uzun sürer." Jack kaşlarını çatı. "Ve Lucas da benimle aynı sorunu yaşayacak."

Dikkatim Samuel'e yöneldi ve onunla Bodey arasında bağlantı kurdum: "*Idaho geri kalanını telafi edebilir mi?* Sormaktan nefret ediyordum ama en mantıklısı buydu.

Samuel dudaklarını büzdü. *Sence amcan yarısını getirir mi?* I vardı görüldü Bodey's Amca, Reggie, sadece içinde geçiyor, at ama Kraliçe Kel'in ona saldırdığını hatırlıyorum. İlk kez burada kalmıştım.

Yapacak. Kesinlikle, diye yanıtladı Bodey.

"Diğer kırk kurdu da getireceğim." Samuel parmak eklemlerini masaya vurdu.

Dikkatim Dina ve Chelsea üzerinde yoğunlaştı. "Diğer on sekiz kişiyle birlikte siz de gelebilir misiniz?"

"Burada kalmalıyım." Dina bakışlarını masaya çevirdi. "O zamandan beri-"

"Hayır, sana orada ihtiyacım var." Chelsea uzandı ve Dina'nın elini tuttu. "Senin rehberliğin için. Bunu tek başıma yapmaya hazır değilim. Lütfen."

Chelsea'nin yardım istemesi kendimi daha güvende hissetmemi sağladı. Sahip olabileceğiniz en kötü şey, selefinin yardımını reddeden yeni bir liderdi.

"Peki, tamam." Dina ayağa kalktı. "Ama hangi büyülerin kullanılacağı konusunda tavsiyede bulunmaktan başka bir şey yapamam."

"Tam da ihtiyacım olan şey bu." Chelsea sanki dünyanın baskısı omuzlarından kalkmış gibi nefes verdi.

Bir planımız vardı. Acele etmemiz gerektiğini bilerek masadakilere bir göz attım. "Herkes silahlarını alsın, sürüleri koordine etsin ve bir saat içinde yola çıkalım. Şimdi yola çıkarsak bu gece saldırabiliriz."

Herkes ayağa kalktı, kahvaltı unutuldu. Önümüzde uzun bir yol ve daha da uzun bir gece vardı.

"Bekle." Dina elini kaldırdı. "Chicago meclisinin ve bizim dün gece olanlarla ilgili ne anladığımızı sana anlatmamız gerekiyor." Gözleri kısıldı. "Kel ve taktiklerine karşı hazırlanmamız gereken bir şey daha var. Tahmin etmediğimiz bir kaynak kullanıyor."

Kalbim durdu. Kel bir kez daha bizi şaşırtmıştı ve şu anda her ne kullanıyorsa ondan korkuyordum.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

DINA, sanki sonraki sözler işkenceymiş gibi KIZDI.

"Ne oldu?" Sabırsızlığımın ortaya çıkmasına izin vermek yerine kendimi nazikçe konuşmaya zorladığımda kelimeler boğazımda düğümlendi.

Dina Chelsea'ye döndü ve başını salladı.

"Ah. Doğru." Chelsea omuzlarını dikleştirdi. "Kurtların cadılara pençelerinin ucunu itüzümü ile kaplattığından oldukça eminiz, şekil değiştireni de bu öldürdü."

Bodey'nin öfkesi içimde dönerek kanımı ısıttı. Hırladı, "Elbette. Neden başkalarına zarar vermek için sürekli büyüyen listesine zehri de eklemesin? Kaltak suratına tokat atılsa bile adil bir dövüşün ne olduğunu anlayamaz."

"Bunu kullanmayı nasıl akıl ettiler?" Kral Sutton alnını ovuşturdu.

"Cadılar." Dina kaşlarını çatı. "Bu meclisin *başkalarına zarar vermeme* sözünü görmezden gelmek gibi bir sorunu yok. Ama bu kadar çok meclis üyesini kaybettikten sonra neden hâlâ yardım ediyorlar?"

Oda gerilim dolu bir sessizliğe gömüldü, her birimiz haberleri özömsüyorduk.

Zamanımızı boşa
harcıyorduk. Sahip
olmadığımız zamanı.

Gecikme Kel'e bizi mahvetmek için yaratıcı yollar düşünme fırsatı verir.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmmez." Nefesimi düzenli tuttum. Öfkemi göstermenin bir faydası olmazdı ve enerjimi daha sonrası için saklamam gerekiyordu. "Saldırırken daha dikkatli olmamız gerekecek ve umarım onu hazırlıksız yakalayan biz olacağımız önleyici tedbirler almaya zamanları olmaz."

Bodey'nin çenesi sıkıştı ve korkusunun soğuk dalları öfkesini bastırıp kanımı buza çevirdi. "*Seni ikna edebilmemin bir yolu var mı?*"

O cümleyi bitirme. Endişesini anlasam da onunla tartışmak istemedim. *Eğer savaşa gidiyorsak, orada halkımın yanında olmalıyım. Senden geride kalmanı istesem hoşuna gider miydi?* Bencil bir yanıml sorarsam kalacağını umuyordu. Yakalanan ve dövülen oydu.

Sessizliği çok şey anlatıyordu ve zaten bildiğim şeyi doğruluyordu.

Yapmayacaktı.

"Patlıcangillerden olduğunu nasıl anladın?" Kral Sutton ellerini iki yanında kenetledi. "Peki benim meclisim bunu neden tespit edemedi?"

"Bunu birlikte zdk." Dina teslim olmuş gibi iki elini de kaldırdı. "Normal bir şekil değiştiren yarasını iyileştirmeye odaklanmışlardı, ki bu yarada otlar bulunmaz. Kurdun lmeden hemen önceki mücadelesini tartışırken, nedenini belirleyebildik." Chelsea'ye başını salladı.

"Doğru." Chelsea alt dudağını ısırđı. "Neyse ki meclisimizin elinde itüzümü için bir panzehir var."

Michael'ın kaşları kalktı. "yle mi?"

Başını salladı. "Birinin kral ve kraliemizi zehirlemeye çalışması ihtimaline karşı manchineel meyvesini sakladık. Daha önce hiç kullanmadık ve yanımıza alabileceğimiz birkaç dozumuz var. Yine de dikkatli olmamız gerekecek. Herkese yetecek kadarımız yok."

Vücudumdaki gerginliğin bir kısmı azaldı. Dina'nın böyle bir şey bilmeliydim. Çok titizdi ve olduğu için ona minnettar olmamın bir nedeni de buydu.

"Patlıcangillerden kullanıyorlarsa, kaza ihtimaline karşı bir panzehirleri de olabilir." Samuel pamuklu gömleğini çekiştirerek aşağı indirdi.

kot pantolonunun kemerini sıkıyordu. Onu bu kadar rahat giyinmiş görmek tuhaftı. "Eğer iş o noktaya gelirse, onları vermeye zorlayacağız."

Lucas, Samuel'in sırtını sıvazlarken, "Katılıyorum," dedi.

Janet yemek odasına girdi. "Siz savaşa hazırlanın, biz de ortalığı toparlayalım."

Michael arkadaşının alnına bir öpücük kondurduktan sonra herkesi arkasına odadan çıktı.

Zamanı gelmişti ve artık ertelemenin bir anlamı yoktu.

KAHVALTIDAN BİR SAAT SONRA gitmeye hazırдық. Planımızda iki anlaşmazlık noktası vardı - eski danışmanların burada grupla kalması ve Theo, Charles ve Jasmine'in bize katılması.

Bodey, Jasmine'i yanında istemedi. Theo ve Charles'tan da hoşlanmıyordu ama onlar güçlü kurtlardı ve sürümüze katılmışlardı. Mümkün olduğunca çok sayıda becerikli ele ihtiyacımız vardı ve Charles'a güvenmesem de Theo'nun onu hizada tutacağını biliyordum, özellikle de Jasmine oradayken.

Jasmine kararlıydı ve eğer onu yanımızda getirmezsek, kendi yolunu bulacağını söyledi. Bodey ve ben onun tehdidine inandık ve onu dövüşürken görmüştüm. Eğitimli değildi ama benimle eşit seviyedeydi, bu da bir şey sayılırdı. Ayrıca, Theo ve Jasmine'in birbirlerine bakışlarına bakılırsa, kader arkadaşı olduklarına şüphe yoktu ve Theo'nun Jasmine ile geleceği ve işleri koymak hakkında konuşmak için Michael'ı ziyaret ettiğini biliyordum.

İkincisi, eski danışmanlar bizimle gelme konusunda kararlıydılar ama Bodey ve ben başka bir stratejiye karar vermiştik.

İşler ters giderse, kontrolü ele almak ve sürüyü korumak için eski danışmanlara burada ihtiyacımız vardı. Büyüleri azalıyordu, bu yüzden son derece güçlü kurtlar olsalar da, bir saldırı durumunda geride kalmaları mantıklıydı. Sürülerimizi savunmasız bırakamazdık. Jack, Miles ve Lucas'ın eyaletlerini korumak için hâlâ evde olan güçlü betaları vardı, bu yüzden konumları o kadar risk altında değildi.

Böylece kraliyet meclisinin on bir cadısı ve kraliyet danışmanları, Kral Sutton, Edward, Theo, Jasmine, Charles, Bodey ve ben de dahil olmak üzere toplam on bir şekil değiştiren Kel'in malikanesine doğru yola çıktık.

Bodey, taç giyme töreninden ayrılmak için verdiğimiz mücadele sırasında hasar gördükten sonra nihayet onarılan Jeep'inde Theo ve Jasmine'in de bizimle gelmesini istedi. Kaliforniya'ya olan yolculuğumuz boyunca Bodey, Theo Jasmine'e ne zaman fazla yaklaşırsa ona hançer fırlattı.

Kral Sutton ve Edward, Jack, Lucas ve Miles'la birlikte Navigator'a binerken, Samuel de Charles, Dina, Chelsea ve diğer iki cadıyla birlikte Michael'ın SUV'sini kullanıyordu. Diğer yedi cadı iki araba arasında dağılmıştı.

Russell'ın kendisi ve diğer on dokuz kişi için kiraladığı evlerden otuz dakika sonra uzanıp Bodey'nin elini sıktım. Saat sabahın ikisine yaklaşıyordu ve on sekiz saatin onunda arabayı o sürmüştü; Jasmine, Theo ve ben uyuyabilmek için vardiyalı olarak araba kullanıyorduk.

Midemde kelebekler uçuşmaya başladı. Miles'ın kafesi bizden birkaç dakika önce gelmişti ve evlere ulaşır ulaşmaz Kel'in malikânesine doğru yola çıkacaktık. Evinden yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta olacaktık ve oraya ulaşmak için ormanın içinden yürümeyi planlıyorduk.

Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, diye söz verdi Bodey başparmağıyla elimi okşarken. *Korkacak hiçbir şeyin yok.*

Başımı ona doğru çevirdim ve kaşlarımı çattım. *Kendim için endişelendiğimi düşünüyorsanız yanılıyorsunuz.* Varış noktamıza yaklaştıkça sinirlerim daha da geriliyordu. Enerjimi boşaltmak için ayağımı döşeme tahtasına vurdum. Artan korku ve belirsizlik nöbetleri arasında, Bodey'nin yakalanışı kafamda tekrar tekrar oynuyordu. Ondan ayrı olmanın, dayak üstüne dayak yerken ona yardım etmek için hiçbir şey yapamamanın işkencesini yeniden yaşadım. Kel bunun tekrarlanacağına yemin etmişti ama bu sefer çok daha kötüsünü yapacaktı.

Görüşümün kenarları karardı. *Seni bir daha böyle kaybedemem.* Göğsümde bir hıçkırık yükseldi. Bunun onu nasıl zayıf ve değersiz hissettireceğini bilmeseydim, geride kalması için ona yalvarırdım.

Bebeğim, bu işte beraberiz. Bana baktı. Birbirimizin yanında kalacağız. Bu sefer ne olursa olsun. Theo kız kardeşime bağlanacak ve niyetlerini belli ettiler.

Birbirlerini seviyorlar. Onu rahatlatmaya çalıştım, dikkatini dağıttığım için minnettarım. Bu iyi bir şey. İnsanlar aramıza girmeye çalıştığında ne olduğunu hatırlıyor musun?

Sahip olduklarımızı onlarla kıyaslamandan hoşlanmıyorum. Bodey kaşlarını çattı. O ahmaktan daha iyisini hak ediyor.

Dudaklarımı birbirine yapıştırdım. Theo ile asıl sorunun ne? Babasının beni takip etmesi için baskı yapması mı

Hırladı, gözleri parlıyordu. O pislik bizi ayrı tutmaya çalıştı.

Bu Zeke'in suçuydu ve Theo zor bir çocukluk geçirdi. Bodey'nin onun tarafında olmadığımı düşünmesini istemiyordum, ama kinini kız kardeşinin ilişkisini etkilemesine izin veriyordu. Bodey'nin Theo ile olan asıl sorunu benim etrafımda dönüyordu. O ve ben uzun zamandır arkadaşık. Beni Zeke'den korumaya çalıştı ama Zeke cezalarını daha da ağırlaştırdı. Ve Zeke ona karşı her zaman sertti, yaptığı şeylerden asla memnun değildi. Theo'nun beceriksiz olduğunu düşünüyormuş gibi görünüyordu. Zeke'in amacı da buydu. Zeke, Theo'nun sorumlulukların üstesinden gelemeyeceğini düşünürse, sürü ve danışmanlık pozisyonunu ona devretmek için hiçbir nedeni kalmazdı.

Bu konuşmanın gittiği yeri sevmiyorum. Bodey'nin hoşnutsuzluğu aramıza girdi. Jasmine'i bizden almaya çalışıyor ve sen de onların tarafındasın.

Gülümsememeye çalıştım. Aptalca davranıyordu ama bu gözlemimi onunla paylaşmazdım. Pek çok erkeğin aksine, üzgün birine sakinleşmesini söylemekten daha iyisini biliyordum. Yapmak istediğim son şey ona gaz vermektir. Hisleri geçerliydi. Aslında, seni tanıdığım için senin tarafını tutuyorum. Kader arkadaşıyla birlikte olduğu için kız kardeşini üzersen, pişman olursun. Theo'ya neden artık kızgın olmadığımı açıklamak için sana geçmişi anlatıyordum. Onca yıl boyunca o da en az benim kadar kurbandı ve biz bunun ötesine geçmeye çalışıyoruz. Ondan ne kadar hoşlanmadığınızı bile bile bize gelip sürümüzün bir parçası olmayı istemesinin onun için ne kadar zor olduğunun farkında mısınız?

Biraz pişmanlık, tepkisinin acısını hafifletti. *Ondan hoşlanmamaya devam etmeme izin veremez misin?*

Tanıdığım bir adam vardı. Bana ve sevdiklerine karşı çok korumacıydı ama kız kardeşinin mutlu olmasını isteyen samimi bir insandı. *Yapabilirdim, ama o zaman sana iyi bir eş olamazdım.*

Yüz ifadesi yumuşadı ve eli direksiyonun üzerinde gevşeyerek beyaz parmak eklemlerinin tekrar zeytine dönmesine izin verdi. *Sence bu ikisi kader arkadaşı mı, gerçekten?* Dikiz aynasına baktı. Ne bulacağını bilmek için omzumun üzerinden bakmama gerek yoktu. Theo daha önce Bodey'nin ölümcül bakışlarını görmezden gelerek kolunu Jasmine'e dolamış, Jasmine de onun omzuna sarılmış ve kollarında uykuya dalmıştı.

Gerçekten öyle olmadıklarını mı düşünüyorsun? Tanıştıklarından beri Jasmine sürekli Theo'nun yanındaydı. Onunla, Pearl'le ve annemle kalıyor ve kız kardeşimi hizaya sokuyordu.

Hayır. Bu kadar huysuz olmamın bir nedeni de bu. Gözlerini devirdi. *Götün teki.*

Sen yanımdayken daha iyi bir insan oldum. Orta konsola doğru eğildim ve yanağından öptüm. Belli belirsiz tüyleri dudaklarımı tırmaladı ve neredeyse inleyecektim. *Sanırım o da aynısını onun için yapıyor. Oraya varacaktır. Kız kardeşinin bunun olmasını sağlayacağından hiç şüphem yok.*

Kıkırdadı. *Bunu sana vereceğim. Hak ettiğinden daha azına razı olmaz. Ve sanırım ona bir şans versem iyi olacak.*

Ona bunu hak ettirmeyin demiyorum. Hepimiz hatalarımızdan sorumlu olmak zorundayız. *Ama açık fikirli olun ve önyargılı olmayın.*

Sadece onun için ve sen istediğin için. Seni bu kadar çok seviyorum.

Bundan zerre kadar şüphe etmedim. *Ve seni daha da çok seviyorum.* Şimdi de konuştuğumuz her şeyi düşünmesine izin vermek istiyordum.

Öne doğru eğildim ve müziği açtım, Selena Gomez'in "Wolves" şarkısına gelene kadar istasyonlar arasında gezindim, sözlerin ikimizle de konuşmasına izin verdim.

BİR SAAT GEÇMEDEN, eski danışmanlar, Russell, Kral Sutton, Edward, Theo, Jasmine, Dina, Chelsea, Bodey ve ben, Russell'ın kiraladığı iki evin önünde duruyorduk.

Yakın grubumuzdaki herkes de dâhil olmak üzere kurt değıştirenlerin kırkı insan formunda kalacaktı. Russell her birimize iki tüfek, iki tutacağı olan bir kemer ve bir hançer verdi. Kendimizi korumak için bir yola ihtiyacımız vardı ve önemli bir kısmımızın Kel'i bulmak için içeriye gitmesi gerekiyordu. Savaşı katılmak için güvenli konumunu terk etmeyecekti.

Kral Sutton'a silahlarını uzatırken Russell irkildi. Kralının burada olmasından hoşlanmıyordu ama Kral Sutton ve Edward'a hak vermek zorundaydım. Gelmek için ısrar etmişlerdi, bu da onları daha çok sevmeme neden oldu.

"Majesteleri, belki de siz ve Edward burada kalmalısınız." Kral Sutton kemeri takarken Russell hançeri biraz daha tuttu. "Siz ikiniz bizim gibi eğitim almadınız."

"Güçlü bir kurdum var." Kral Sutton kemeri bağıladı. "Bana bir olmaz.

Ayrıca, nasıl ateş edileceğini de biliyorum."

"Onu indirdiğimizde o kaltağı görmek istiyorum." Edward hançerini havaya kaldırdı.

Jack kıkırdarken Kral Sutton oğluna ters ters baktı. "Aynen öyle. İkimiz de orada olacağız."

Coşkularını sevsem de, olacıklardan hiç zevk almadım. Her iki tarafta da hayatlar kaybedilecekti ve bu bir trajedi olacaktı.

"Biz önde kalacağız, şekil değıştirenler de önden gidecek." Chelsea gökyüzüne baktı, ince, tuhaf bir bulut ayın yarısını gizliyordu. "Eğer büyü hissedersen, kimse içinden geçmeden önce büyüü bozmamız gerekecek."

Mesele de buydu: dronun menzili nedeniyle hiçbir şekil değıştiren eve yaklaşamamıştı.

Saat sabahın üçüne yaklaşıyordu ve şafak çok yaklaşımadan harekete geçmemiz gerekiyordu. Russell iki büyük kulübe bulmuştu.

Dağlar ve Mart ayındaki serin havayla birlikte hiçbir insan dışarıda olmamalı.

Dışarıda duran yüz kişiye şöyle bir baktım. Miles'in adamları Bodey'nin amcası Reggie'nin yanındaydı ve Ortabatı kurtları bir araya toplanmıştı. Cadılar farklıydı, hepsi birbirine karışmış ve sanki birbirlerini yıllardır tanıyormuş gibi . Hatırladığım kadarıyla cadılar her yıl bir araya geliyordu, bu yüzden muhtemelen birbirlerini iyi tanıyorlardı.

"Ormanda saklanmamız gerek." Bodey elimi tutarak beni ileri doğru itti. "Eğer biri bize rastlarsa, böyle garip görünürüz."

Samuel silahlarımızı göstererek, "Özellikle de tüm silahlar ve hançerler varken," diye ekledi.

Russell, "Bizimle gelen dokuz adamla birlikte önden gideceğim," dedi. "Ve son on adamımız arkada kalacak."

Chelsea başıyla onayladı. "Arkadan saldırımları ihtimaline karşı bazı cadılar da saldıracak."

Artık Dina yerine o konuşuyor, kontrolü ele alıyor ve onlara liderlik ediyordu.

Dört danışman Bodey ve beni çevreledi. Bir yanımda itiraz istedi ama yutkundum. Kral ve kraliçelerinin zarar görmediğinden emin olmak istiyorlardı ve onları suçlayamazdım ama zamanı geldiğinde saldırmaya hazır olacaktım.

Samuel benim yanımda, Miles da onun yanında, çantasının kenarında dururken, Jack ve Lucas da Bodey'nin diğer tarafını tuttular.

Bizi nerede istiyorsun? Saldırıya başlamak için dağıldığımızda Reggie, Bodey ve bana bağlandı.

Ortada, Jasmine'in yanında kal lütfen. Bodey artık Theo'ya bakmıyordu ama bu henüz Theo'ya tamamen güvendiği anlamına gelmiyordu. Güvenin kazanılması gerekiyordu.

Onu hayatım pahasına izleyeceğim, diye yemin etti Reggie, bir bağ olmasa bile samimiyeti hissediliyordu.

Russell'in adamlarının ardından grubumuz yola koyuldu. Chelsea ve Dina on şekil değiştirenle birlikte önde ve ortadaydı, Russell da Dina'nın yanındaydı. Dina çenesini dik tuttu ve ilerledi. Dina'ya minnettardım.

Gel. Büyü olmadan bile bizim taraf için inanılmaz bir kaynaktı.

Jeffrey çamları bizi çok fazla örtmüyordu, ancak ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe, köknarlar boşlukları doldurmaya başladı ve bizi gözden uzak tuttu. Arazi evdekinden farklıydı, zemin ıslak malç yerine daha kuru ve çöl gibiydi ama grubumuz yoluna devam etti.

Kel'in malikânesinden iki mil ötede, Dina yüksek sesle bir nefes verdi ve Russell'a çarparak onun Jack'in içine düşmesine neden oldu.

"Ne oluyor lan?" Jack homurdandı ama Dina bir elini kaldırarak Russell'ın neredeyse basacağı yere doğru çömeldi.

Chelsea'nin gözleri büyüdü. "şey bu mu?"

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

İki büyük köknarın arasındaki toprak noktaya baktım ama kaç kez göz kırptıysam da tehdit edici bir şey göremedim.

"Çevre büyüleri aralıklı." Dina başını sallayarak dik durdu. "O kadar ince ki zar zor fark ediliyor."

Chelsea kollarını ovuşturdu. "Bir miktar büyü hissettim ama bunun cadılar meclisinin periyodik olarak zanaatlarını icra etmek için buraya gelmesinden kaynaklandığını düşündüm. Ay Tanrıçası'nda bunu nasıl hissettin?"

Dina omuz silkerek ayağa kalktı ve büyüye çarpmaması için elbisesinin eteklerini tuttu. "Ben... Bilmiyorum. Sanki büyü beni çağırıyor gibiydi."

"Tanrıya şükür oldu." Elimi omzuna koyabilmek için hareket ettim. "Yoksa sürpriz yapma şansımızı kaybedecektik." Çevre koşusundaki muhafızları ya da cadıları alarma geçirmeden fazla ilerleyemezdik. Gizlilik modundaki zamanımız .

"Whoa." Jack ellerini kaldırdı. "Bana cadıların çevre büyüsünden oluşan bir mayın tarlası yarattığını mı söylüyorsun?"

Dina başını salladı. "Bu iyi bir metafor. Davetsiz misafirlerin birinden geçip farkına varmadan onları uyaracağını umarak sıkışık alanları hecelemişler."

"Bu çok fena." Jack irkildi. "Ve bunu söylediğim için nefret ediyorum, ama lanet olsun, bu iğrenç."

Dostum, bazen hiçbir şey söylememek en iyisi, Lucas Miles, Jack, Bodey ve benimle bağlantı kurdu.

İşte olumsuzluk. Jack homurdandı.

Tartışmalarını duymak istemediğim için boğazımı temizledim. Samuel, Lucas onu bağlantıya çekemediği için şanslıydı. Kardeşim diğer danışmanların sahip olduğu eşsiz sürü bağı bağına kurmamıştı, bu yüzden o bağlanamazdı.

"Dina, eğer büyüü hissedebiliyorsan, liderliği sen almalısın." İki gün önce bu yorumu yapmak zorunda kalmazdım ama sihrini kaybettiğinden beri geri planda duruyordu. Bu bir özgüven sorunu muydu yoksa Chelsea'nin ayak parmaklarına basmamaya mı çalışıyordu emin değildim. Her iki durumda da, bunun gerçekleşmesini sağlamak için istekte bulunma ihtiyacı hissettim.

"Elbette." Başını hafifçe eğdi ve hecelenmiş alanın etrafında adım attı. "Herkes beni takip etsin. Yüksek sesle konuşamayacağım kadar yaklaştık, bu yüzden bir yönü işaret edersem, sıkı bir çizgi oluşturun ve adımlarımı takip edin. Ne kadar yaklaşırsak, büyü muhtemelen o kadar az yayılacaktır."

Kimse onun talimatına karşı bir şey söylemedi, o da ilerledi. Başını bir o yana bir bu yana çevirdi ve ellerini kaldırarak büyü aradı ama hiçbir şey söylemedi.

Kalbim küt küt atıyordu. İstemedenden de olsa onları varlığımızdan haberdar edersek ne olacağını bilemezdik. Bodey'e yaklaştım, kollarımız her birbirine değdiğinde oluşan sarsıntıyı kendimi sabitlemek için kullandım.

Bodey tek kelime etmeden beni rahatlattı. Zihin bağlantısı bile dikkatimizi dağıtabilirdi ve çevremize olan odağımızı kaybedemezdik.

Ağaçlar sıkı, rakun ve geyik sesleri rahatlatıcıydı. Neredeyse koşuyormuşuz gibi davranabilirdim ama yaklaşan tehdit bir işaret gibi titreşiyordu

Her elli metrede bir Dina yön değiştiriyor, biz de onu takip ediyorduk. Rastgele bir yol izliyordu ama Kel'in malikânesine yaklaştıkça yön değiştirmeleri sıklaşıyordu.

Dina durdu, bir elini kaldırdı. Omzunun üzerinden Chelsea'ye baktı, o da başıyla onayladı. Sonra ikisi de bize dönerek başlarını salladılar ve kollarını açtılar.

Dehşeti içime süzülürken Bodey yanımda iç çekti. *Tüm çevrenin hecelendiğini varsayıyorum.*

Kader bize orta parmağını göstermek istercesine, diğer taraftan yere vuran kurt pençelerinin sesi süzüldü.

Nefesim kesildi. Bunlar Kel'in çevre korumaları olmalı.

Biz buradaydık. Her an anlayabilirlerdi, ya bizim çevreyi dolaşmamızla ya da yeterince yaklaşırlarsa kokumuzu almalarıyla. Rüzgar Kel'in malikanesine doğru esiyordu, yani kokumuz her an onlara ulaşabilirdi.

Unutma, birbirimize yakın duracağız, dedi Bodey ve bir kolunu belime dolayarak beni yanına çekti.

Gözlerimi kapattım ve onun dokunuşuna odaklandım. Boğazımda bir yumru oluştu. Kendime bu an hakkında fazla düşünme izni vermemiştim ve neredeyse beni ele geçiren keder yüzünden dizlerimin üzerine çökecektim. Tek bir düşünce beynimin içinde dönüp duruyordu: Bu son dokunuşumuz olabilirli.

Bodey, Theo'yu bağlantımıza çekti ve *"Kız kardeşime bakman için sana güveniyorum"* dedi. *Eğer planın bu değilse, hemen bilmem gerek.*

Benim için ondan daha önemli kimse yok, diye yanıtladı Theo hiç tereddüt etmeden. *Yanımda kalacağına söz verdi.*

Göğsüm genişledi. Bodey arabada beni dinlemişti. Theo'dan kız kardeşini korumasını istemek onun için büyük bir adımdı. Theo'ya buna layık olduğunu kanıtlaması için bir şans veriyordu ve onunla daha fazla gurur duyamazdım.

Başımı Bodey'nin omzuna yasladım, gömleğinin içinden bile belli belirsiz bir cızırtı hissediyordum.

Jasmine, Bodey ve beni birbirimize bağlayarak, *"Callie, kardeşime göz kulak olman için sana güveniyorum,"* dedi.

Bodey nefes aldı ve ciğerlerine dolan havanın sesi kulağımı titretti.

Bir kısıkcı yuttum. Kız kardeşinin onu korumamı istemesinden hoşlanmamıştı. Hiç kuşkusuz, birimiz yaralanırsa bunun ben değil, o olacağından emin olmak için her şeyi yapmaya niyetli olduğunu biliyordum. Ama bu her iki taraf için de geçerliydi.

Bunu yapacağımdan emin olabilirsin, diye söz verdim ve gözlerinin bana doğru kaymasına neden oldum.

, dudaklarımı öperken tüyleri yüzümü gıdıkliyordu.

Pençe sesleri kesildi ve ardından ürkütücü bir sessizlik geldi.

Bizi bulmuşlardı. Arkamı döndüm. Hayvan formundaki altmış şekil değiştiricinin hepsinin tüyleri diken dikendi.

Düşman tarafında bir kurt uludu, savaşın sesi kulaklarımda kükrüyordu.

Kral Sutton, cadılardan sadece birkaç adım geride olan Russell'a ve öndeki diğer dokuz adama, "Saldırın," diye emretti. İki taraftaki herkesin neler olup bittiğini anlaması için bu emri vermişti. "Kaybedecek zamanımız yok."

O haklıydı. Destek gelmeden önce eve ulaşmalı ve Kel'i ortadan kaldırmalıydık.

Hareket ettikçe silahlar kalçalarıma çarpıyordu. Ateşli silahlara odaklanmamaya çalıştım ve önümdeki seslere ve kokulara konsantre olarak kurdumun içine girdim. Düşman kurtlar bize doğru koşuyordu ve Russell ile diğerlerinin gözlemlediğine göre sadece yirmi kişilerdi.

Bizden çok daha fazlası vardı.

Kalbimin çarpıntısını duyabilmek için nefesimi sakinleştirmeye çalışırken, ilk kurt bir köknerle bir çamın arasından fırladı. Ay ışığı gümüş gözlerini parlatarak onu daha da tehditkâr gösteriyordu.

Beş kurt daha dışımızdaki alana hücum ederken, daha büyük tehdit olduğunu düşündüğü adama yönelerek Russell'a saldırdı. Russell, kurt tepesine binmeden saniyeler önce hançerini kınından çıkardı.

Kurtlarımız aceleyle ilerledi, insan formundaki bizlerden daha hızlı hareket ediyorlardı. Reggie bir saldırı başlattı ve dişlerini düşmanımızın boynuna geçirdi. Bakır kokusu burnuma çarptı. Bir dakika içinde dövüş kanlı bir hal almıştı.

, Bodey elimi tuttu.

Dokuz ön cadı, Kral Sutton, Edward, kraliyet danışmanları, Bodey ve ben kavgadan ayrıldık ve planlandığı gibi eve doğru koştuk. İnsan formunda kalacaktık, böylece içeri girip Kel'i öldürebilecektik.

insanlara göz kulak olmaya çalışarak grubun arkasına doğru ilerledim. On dokuz kişilik grubumuz istikrarlı bir şekilde ilerliyordu ama

Normalden daha yavaş, cadılar için çok hızlı gitmediğimizden emin olmamız gerekiyordu.

Attığımız her adımda düşman kurtların kokusu daha da artıyordu. İşitme duyumu kullanarak grubumuzu takip eden ve sesleri gittikçe yükselen üç adım tespit ettim. Kurt formundaydılar, bu yüzden durdum ve yöne doğru döndüm.

Bodey yanımda belirlediğinde hançerimi çıkarmıştım. Silahını çıkarırken gözleri parlıyordu. *Bensiz savaşacaktın.*

Bıçakla. Kavgaya değil. Kurtlar bir şeyler planlıyor olmalıydı.

Gelen var, Bodey kraliyet danışmanlarıyla bağlantı kurdu. *Üç kurt bu tarafa doğru geliyor.*

Kurtlar birbirinden ayrıldı, üç ses farklı yönlerden geliyordu.

Ben sizinle kalacağım ve onları hallettikten sonra diğerlerine yetişebiliriz, diye cevap verdi Miles adımları yavaşlayıp bize doğru dönerken.

Kurtlar çoktan peşimize düşmüştü.

Sık çalılıkların arasından bir kurt üzerime atladı, ağzını açıp boynumu hedeflerken iri yeşil gözleri kocaman açılmıştı.

Bıçağı savurdum ama başını geriye doğru salladı ve hamleye karşılık verdi. Vücudu benimkine çarptı ve o üstümdeyken sırt üstü yere düştüm.

Bodey, diğer iki kurt onun yanından saldırırken döndü ve ona saldırdı.

Kurt tekrar boynuma saldırdı. Bıçağı bıraktım ve boğazını kavradım, çenesinin bana ulaşmasını engellemek için tüm gücümü kullandım. Başını sallayarak üst kollarımı kesmeye çalıştı ama bu bana bacaklarımı onun altına kıvrıp onu yukarı itmek için zaman kazandırdı. doğru tekme atarak kurt bedenini arkamda döndürdüm. Sırt üstü yere düştü.

Ayağa fırladım ve karanlık düşman kurdun Bodey'in omzunu ısırdığını görmek için etrafımda döndüm.

Miles ortaya çıktı, dikkati benim üzerimdeydi.

Bodey'e yardım et, bağlandım. Onunla başa çıkabilirim.

Kadın düşman başıyla onayladı. Kendini toparlaması için ona zaman tanımak istemediğimden yan tarafına bir tekme attım ve yere yığıldı.

Hançerim birkaç metre uzağa düşmüştü ve sessiz bir silah olarak kullanmak için daha yakın bir şey aradım. Kadın düşman bacağıma doğru hamle yaptı ve kot pantolonumu keserek derime sapladı. Dişlerimi , ateş izin verdiğim için sinirlenmişim, sonra eğildim, bir taş aldım ve kafasına indirdim.

Mide bulandırıcı çitirtti boğazımda asit birikmesine neden oldu. Taşı bıraktım, ne yaptığıma bakmak istemiyordum. Hayatta kalmalıyım ama acaba Kel'i isteyerek mi takip ediyordu yoksa bu pozisyona zorla mı getirilmişti?

Bodey'nin bir kurdun boğazını kestiğini, Miles'ın da diğerinin bağırsaklarını deştiğini görmek için tam zamanında döndüm. Üçü de yere serilince görüşüm bulanıklaştı. Savaşmaktan ve ölümden nefret ederdim ama bunu biz seçmemiştik.

Kel bu yolu seçmişti.

, Bodey hançerimi tekrar elime koyup diğer elimi de kendi elinin içine alarak bağlantı kurdu. *Arayı kapatmamız gerek.*

Omzun. Uzanıp baktım, kolunu kaplayan kanı fark ettim.

İyileşeceğim. Odaklanmamız gerek. Yanağımı avuçladı ve dudaklarımı öptü.

Miles belirdi. *Başları belaya giracele edelim. Ya da biz.*

O haklıydı. Diğer herkesten ayrılmıştık.

Kurduma dokunarak, arkadaşlarımızın kokusunu takip ederek yola çıktım. Biz ormanda koşarken bir esinti başladı, kavga sesleri etrafımızda yankılanıyordu. Cadılar için daha yavaş koştuklarından kısa sürede grubumuza yetiştik ve onlarla birlikte ritmimizi tekrar yakaladık.

Endişelenmeye başlamıştık, Samuel bağlıydı. *Jack ve Lucas arkalarını dönmek üzereydiler.*

İyiyiz, dedim ona, uzun konuşmak istemediğim için. *Bizi kovalayan üç kurtla başa çıktık.*

Omurgamda soğuk bir şey karıncalandı ve sağa döndüm. Kocaman bir köknarın arkasında kaybolmadan önce siyah bir elbisenin kenarı dikkatimi çekti.

Biri bizi izliyordu.

Bir cadı- Başladım ama sonra ayaklarımın altındaki zemin sallanmaya başladı. Tökezledim ve dişlerim takırdadı. Sağlam bir zemin bulmaya çalışırken çenemde bir acı .

"Büyü oradan geliyor," diye haykırdı Dina ve gizli cadıya doğru eliyle işaret etti.

Zemin çatladı ve bacaklarım yarığın iki tarafından ayrıldı.

Chelsea aceleyle yanına geldi ve ellerini kaldırdı. "Cadıyı dizlerinin üstüne çöktür." Chelsea'den cadıya doğru bir rüzgâr fırladı ama hançeri tutan sağ elimi bir şey yaktı.

Altımdaki zemin titrerken zonklayan acı nefesimi kesti. Hançeri düşürme dürtüsü güçlüydü ama dişlerimi sıktım ve teslim olmamak için kendimi zorladım. Çatlak daha da yarılrken bir tarafa doğru hareket ettim.

"İşte!" Dina solundaki orta yaşlı bir cadıya bağırdı. "Callie üzerinde büyü kullanan bir tane daha var!"

Acıyı durdurmak için çaresizce tökezleyerek uzaklaştım. Nereye hareket edersem edeyim, etrafımızı saran karanlığa rağmen alevler beni takip ediyordu ama çok geçmeden arkasına atlayabileceğim büyük bir ağaç buldum. Bir an için ateşin hâlâ beni vurduğunu düşündüm ama aşağı baktığımda durumun böyle olmadığını gördüm.

Bodey bana doğru koştu. Elimi tuttu ve yüzünü buruşturdu. *Bebeğim, bu kötü bir yanık.*

Kabarcıklar oluşuyordu. *Ben iyiyim.* Olmak zorundaydım. Daha eve bile varmamıştık ve ben çoktan yaralanmıştım. Belki de buraya gelmek kötü bir fikirdi ama planı yeniden düşünmek için artık çok geçti. Ayrıca, bu hiçbir şey yapmamaktan daha iyiydi.

"Daha fazla cadı geliyor!" Dina yerinden haykırdı.

Sayıları sormak istedim ama bunun bir önemi yoktu. Kraliyet danışmanları ve Bodey ile bağlantı kurdum, *biz eve doğru gizlice ilerlerken bırakın cadılar kendi türleriyle savaşınsın.*

Cadılar tazeyken ve sihirleriyle doluyken biz kurtların onlara karşı hiç şansı yoktu. Sağlığımız tamken ulaşmamız gereken tek kişi kraliçeydi ve bunu ağaçların arkasına saklanırken yapamazdık.

Doğudan geliyor gibi görünüyorlar, Samuel bağlantılı.

Bodey kaşlarını çattı, elime bakıyordu ama araya girdi, *Chelsea büyüsünü kullanıyor. Daha fazla cadı saldırıyı hissedip buraya gelecektir. Karşıma yakalanmadan önce harekete geçelim.*

Ağaçtan inip sağa, cadılardan uzağa doğru koştum. Meclisimizi orada bırakmaktan nefret ediyordum ama onlar güçlüydü ve yeteneklerine güveniyordum.

Kahretsin Callie, diye yakındı Bodey ama yavaşlamadım ve çok geçmeden kraliyet danışmanlarının, Bodey, Edward ve Kral Sutton'ın beni takip ettiklerini duydum.

Sekizimiz cadılardan hızla uzaklaşırken bir çift ayak sesi daha duyuldu. Bizi kimin takip ettiğinden emin olamadan sola doğru daldım ve iki ağacın arasındaki sık çalılıkta durdum, Bodey ve diğerleri de peşimdeydi.

Ne yapıyorsun? Bodey yerleşirken sordu.

Bizi kimin takip ettiğini görmek.

Sekizimiz de nefes nefese, her kimse onun ortaya çıkmasını bekliyorduk.

Yaralanmamış elime bir silah aldım ve silahı kaldırarak düşmanın geleceği yöne doğru tuttum. Diğer elimi yanımda tutmaya devam ettim, acım şiddetleniyordu.

Kurdum ileri atılarak odaklanmama ve arkadaşlarımı ve ailemi korumama yardım etti.

Koyu kumral saçlar bir ağacın arkasından göründü ve parmağımı tetiğe koydum. Düşmanın dışarı çıkmasını beklerken, sıkmaya hazırlandım. Sonra o kişi ortaya çıktı.

Zamanında duramayınca silahı sola doğru ateşledim. Ses ağaçların arasında çınladı ve yakınimdaki herkes duydu ama Dina'yı vurmamayı başardım.

Elleriyle ağzını tutarak bağırdı ve ben de saklandığım yerden çıktım.

"Ne yapıyorsun?" diye homurdandım. Ellerim titriyordu, neredeyse yapmak üzere olduğum şeyin gerçekliği kafamda dönüp duruyordu.

"Özür dilerim." Dina titreyerek nefes verdi. "Hepinizin kaçtığını gördüm ve peşinizden geldim. Cadılar Kel'lerle savaşıyor ve ben onlara yardım edemem ama sizin büyülü tuzaklara düşmemenize yardımcı olabilirim."

Bodey sırtımı ovarak, "Bir dahaki sefere belki bize seslenirsin," diye mırıldandı.

Gitmeliyiz, Miles bağlantılı. Bu atışla birlikte, cadılar olmasa bile daha fazla kurt buraya gelecektir.

Bodey önden gitti, ben de arkasından ona ayak uydurdum. Dina'nın yine geride kalmaması için daha yavaş hareket ettik ve kulaklarımı dört açtım.

Nasıl gidiyor? Reggie ve sürü üyelerimizle bağlantı kurdum.

Biz yönetiyoruz. Size doğru gelmek üzereyiz, Reggie cevap verdi.

Bu iyi bir haberdi.

Tanıdık bir koku burnuma çarptı ve olduğum durdum.

Lynerd yakın, buradaki herkesle bağlantı kurdum.

Lynerd sanki sürü bağlantımızı duymuş gibi elli metre ötedeki ağaçların arasından çıktı. Arkasında kurt formunda yirmi şekil değiştiren belirdi, hepsi bana dik dik bakıyordu.

Kendimi yeniden aptal gibi hissettim. Bizi mahvetmesi için ona güç vermişim ve burada yüzünde kocaman bir sırtıyla bizi içeri alırken kına yakıyordu. Tek umut ışığı Oregon kurt şekil değiştirenlerinden hiçbirinin onunla olmamasıydı. Onlarla savaşmak ve iltica etmek zorunda kalan kurtları öldürmek zorunda değildim.

"Bize gizlice yaklaşabileceğini düşündüm." Lynerd kollarını kavuşturdu, gözleri sertti. "Ben olsam öyle yapardım."

Bodey silahını kaldırdı. "Belli ki sandığın kadar zeki değilsin. Sana silah doğrultan benim."

Bir şeyler gitmiyordu.

Lynerd daha büyük sırttı ve gözleri aramızdaki bir ağaca doğru kaydı. Kurduma dokunarak bakışlarını takip ettim ve ağaçta tüfekli bir kadın gördüm, muhtemelen eşime nişan almıştı.

Sonra kadın ateş etti.

OTUZUNCU BÖLÜM

DÜNYA ağır çekimde hareket etti ve ben harekete geçerken kurdum uludu. Bodey'e çarptım. Yere düştüğümüzde omzumun arkasına keskin bir sızı saplandı.

Vurulmuştum.

Bodey'nin paniği içime doldu, yoğunluğu acımı hafifletti.

Grubumuzdan gelen silah sesleri arkamda patladı ve Bodey beni yuvarlayarak vücudunu benimkinin üzerine örttü.

Kahretsin Callie, diye inledi vücudumun her santimini kaplamaya çalışırken. *Bu benim içindi, senin için değil.*

Bir kavga daha patlak verdiğinde hırıltılar duyuldu ama korkudan daralan göğsüm ve üzerimde yatan Bodey yüzünden oksijen ciğerlerime dolmuyordu.

Hareket etmen gerek, diye homurdandım, onu üzerimden itmeye çalışıyordum.

. *Bir kurşun daha yemene imkan yok.*

Olduğun yerde kalıyorsun.

Acı Bodey'in içinden geçerek beni boğdu, sanki bir kurt eşimin üstünde duruyormuş gibi vücuduma daha fazla ağırlık . Bodey gerildi ve hafifçe inledi ama üstte kalmaya devam etti.

Bodey! Bir çılgılık beni boğdu ama ciğerlerim boş olduğu için onu serbest bırakamadım.

Ben iyiyim, diye cevap verdi ama acısı işledi.

Silahlı kadın öldürülene kadar dövüşmeyecekti. Bu işler böyle yürümez. Beni korurken ölmesine izin veremezdim... bu şekilde değil.

Bodey'e ait olduğuna şüphe olmayan kan kokusu etrafımda yoğunlaşırken Jack, *ağaçtaki sürtüğü yakaladık*, diye bağladı.

Kurduma dokunarak ondan güç aldım ve bacaklarımı vücudunun altından kaydırdım. Yana doğru yuvarlandım, Bodey'i nazikçe üzerimden iterken bir yandan da yaralı ve zonklayan elimle hançerimi kınından çıkardım.

Açık gri bir kurt Bodey'in sırtından yere yuvarlandı ve ben acımı bastırıp kılıcımı düşmanın böğrüne sapladım.

Üç kurt daha Bodey ve bana doğru hücum ederken kurt inleyerek silahın vücudundan çıktığı yere vurdu.

Bodey homurdandı ve yavaşça ayağa kalktı, yaralarının acısı benimkilere karışıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım ama başım döndü, ardından kurşunun isabet ettiği omzumdan yakıcı bir rahatsızlık hissi . Elimdeki yanıklar kadar acıımıyordu ama dikkatimi dağıtıyordu.

Belki de vücudum Bodey'nin altında oksijensiz kalmıştı.

Silahımı çektiğimde üç kurttan ikisi bana saldırdı. Hızlarından dolayı nişan alamadım ve Lucas ile Samuel aynı yönde iki kurtla daha savaşıyordu.

Ateş edip sevdiğim birine zarar verme riskini göze alamazdım.

Üç kurt *bize doğru* geliyor, diye Bodey'e bağlandım, gömleğinin arkasını ıslatan kanı ve düşman kurdun pençelerinden gelen üç derin yarayı fark ettim.

Kalbim boğazıma düğümlendi. O da çizilmişti, ben de... Ya pençelerini itüzümü ile kaplamışlarsa? Ama bunu öğrenecek zaman yoktu. Öncekinden daha acil bir şekilde yola devam etmeliydik. Tek umabildiğim, bizi için bu önlemleri alacak zamanları olmamasıydı.

Koyu renkli düşman kurt sol tarafıma saldırıp Bodey ile benim arama girerken, diğeri sağ tarafıma saldırdı. Beyaz kurt Bodey'i hedef aldı.

İki kurt birlikte hareket etti ve bacaklarımı yuvarlayarak saldırımın zamanlamasını yaptım, böylece ayaklarım bir kurdu göğsünden vururken

diğer kurdu silahımın kabzasıyla kafasının yanından vurdum. Ayağımın dibindeki kurt birkaç metre geriye uçtu ama sağ tarafımdaki daha açık gri kurdu ıskaladım. Kafasının yan tarafı yerine boynuna vurmuştum.

Dişleri omzumun birkaç santim önünde kenetlendi. Çarpmanın etkisiyle tökezleyerek birkaç adım uzaklaştı ve bana düşüncelerimi toparlamam için bir dakika verdi.

Düşman kurt öldürmeye gitmemişti, yani kurtlar benim kim olduğumu biliyordu. Kel beni canlı istemediği sürece beni öldürmeye çalışmamaları için başka bir neden yoktu.

Bodey sol tarafımda dövüşürken hırıliyordu ama onu ya da başka birini kontrol etmek için gözlerimi hedefimden ayıramıyordum. Bodey'in tarafındaki acının şiddetlenmemiş olması beni kurtarmıştı, bu da onun tekrar yaralanmadığı anlamına geliyordu.

Daha hafif olan düşman kurdun gözleri irileşti, dişlerini gösterdi ve bana doğru geri dönerek karşılık verdi.

Ensemdeki tüyler diken diken olduğunda bakışları daha koyu renkli kurda kaymıştı ve saldırılarını birlikte zamanladıklarını kanıtlıyordu. Başımı hızla çevirdim. Üçüncü bir kurt arkamdan sinsice yaklaşıyordu.

Hedefleri bendim ve bahse girerim daha fazla kurt kaçıp bana saldırmaya çalışıyordu.

Çabucak bir şeyler yapmam gerektiğini bildiğimden, sağ bir silah tuttum, şiddetli yanma acısı zonkluyordu ve arkamdan sinsice yaklaşan kurda ateş ettim. Adamlarımdan ya da müttefiklerimden hiçbiri orada değildi, bu yüzden tereddüt etmeden ateş ettim.

Kurşun yer değiştirenin gözlerinin arasına saplandı. Çok sık atış talimi yapmamıştım ama hedefimi vurduğum için şikâyet etmezdim.

Callie, geliyorum, diye cevap verdi Bodey.

Şaşkınlığımı daha kötü bir şeyle karıştırdı. *Ben iyiyim. Kendi savaşına odaklan.*

Bir şey yürüyüş botumu sıkıştırdı ve beni yerden birkaç metre yukarı sürüklemeye başladı. Tüfeği ateşlememeye dikkat ederek kollarımı salladım, tam o sırada hafif kurt yanıma doğru hamle yaptı.

Soluma döndüm, tırnakları beni milimetre farkla ıskaladı. Sonra kolumu sağa doğru salladım, silahımı göğsüne doğrulttum ve tetiği çektim.

Yere yığılırken tiz bir inilti duyuldu ama kalbini birkaç santimle iskalamıştım. Omzuna vurmayı başarmıştım, bu da kendimden beklediğimle daha uyumluydu. Ayaklarımın dibindeki koyu kurt, botumu öldürmeye ya da çıkarmaya çalışıyormuş gibi başını salladı. Hırladı, bana peluş hayvanla oynayan bir köpek yavrusunu hatırlattı ama bu sevimli değildi. Bu benim ayağımdı ve ben Ayakkabıyı delmediği için çok şanslıydı.

Serbest ayağımla koyu renkli kurdun burnuna bir tekme attım ve koyu bej renkli kurt bana doğru fırladı. Koyu kurt geri çekildi, botu bıraktı ve burnuna indirdiğim ikinci darbeden kaçtı.

Bir şeyler olmalıydı. Daha Kel'in malikânesine bile varmamıştık ve Bodey'le ben çoktan yaralanmıştık.

Daha fazla kurt geliyor, Reggie bağlantılı. .

Gerildim. Takviye birlikler buradaydı. Kel'in paranoyak olduğunu bilmeliydik. *Bize ihtiyacınız var mı?* Olmamasını umuyordum ama halkımın ve Kral Sutton'ın katledilmesine izin vermeyi reddediyordum.

Biz iyiyiz, diye cevap verdi Reggie. Sadece arkanı kollamanı söylemek istedim.

Başka bir zaman, seçtiği kelimeler komik olabilirdi, ama koyu bej renkli kurt ensemden solurken değil.

Silahımı kılıfına sokarak hançeri tekrar kılıfından çıkarmaya çalıştım ama yaralı elimle o kadar hızlı değildim. Bej kurt tam anlamıyla üzerimdeydi. Pençeleri omuzlarıma saplandı ve inledim.

Bir el silah sesi duyuldu ve kurt sertçe göğsüme indi. Bir an için kafam karıştı, ta ki ensesinden akan kan üzerime damlayıp siyah gömleğimi ıslatana kadar. Öğürdüm. Böyle dövüşler sırasında kurt formunda olmamak hazmedilmesi zor bir durumdu.

Kurdu iterek ayağa kalktım ve hasara baktım. Edward'ın gömleği yırtılmıştı ve pantolonundan kan damlıyordu. Kral Sutton hançeriyle kömürden bir düşman kurtla savaşıyordu. Ön kolunda bir ısırık varmış gibi görünüyordu. Dört kraliyet danışmanının birkaç sıyrığı vardı ama Bodey, Kral Sutton, Edward ve benim gibi işkenceye maruz kalmamışlardı.

Dina'nın elinde bir hançer vardı ve bıçağın ucundan ayaklarının dibindeki ölü kurdun üzerine kan damlıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, hiç

Yaralar.

En önemlisi, Lynerd'dan hiç iz yoktu. O piç kaçmıştı.

Dört kraliyet danışmanı Kral Sutton'ın son kurdu öldürmesine yardım ederken Bodey koşarak yanıma geldi ve beni taradı.

Bebeğim, yaralanmışsın. Yüzünü buruşturdu. Seni iyileştirmesi için cadılardan birini bulmalıyız.

Dudaklarım kalktı. *Dedi sırtında kocaman yaralar olan adam.* Yaralarını inceledim. Şekil değiştiren iyileşmesi sayesinde kanama yavaşlıyordu. Eğer insan olsaydı, tehlikede olurdu.

Bir nefes çektim. Gecese fası yok. Tanrılara şükür.

"Kurşun sırtına mı saplanmış?" Dina bıçağını kınına geri sokmadan önce elbisesine silerek sordu.

Bodey omzumu inceledi. Eli kurşun yarasına dokundu, hala acıyordu ama elimdeki derin zonklamayla kıyaslanamazdı.

Nefes verdi. "Sadece sıyırmış. Yara o kadar derin değil."

"Güzel." Dina geldi ve kendisi de bir göz attı. "Bu kötü olurdu."

"O piç kurusu lanet bir korkak gibi kaçtı." Lucas'ın burnu kırıştı. "Onu öldürmeden önce yüzünü kanlı bir posa haline getireceğim. Bize ihanet ettiği için bunu alacak."

Lynerd sadece benim için kişisel değildi, Lucas için de öyleydi çünkü Lynerd bize ihanet ettikten hemen sonra savaşmışlardı.

"Bu o adam mıydı?" Kral Sutton bir elini yarasının üzerine koyarak baskı uyguladı. "Kel'e halkımın sana yardım ettiğini söyleyen adam mı?"

"Tek ve ." Samuel gözlerini devirdi.

Dina ellerini omzumdan indirdiğinde Bodey boğazını temizledi. "Reggie bize arkalarından daha fazla kurdun geldiğini haber verdi. Korumaları yakınlarda başka bir yerde olmalı, bu yüzden acele etmeliyiz."

Yaralı olan kimseyi savaşmaya zorlamak istemedim. "Geri dönmek ya da saklanıp iyileşmek isteyen varsa, bu da bir seçenek. Buradaki herkes zaten gereğinden fazlasını yaptı."

"Biz korkak değiliz." Jack göğsünü sıvazladı. "Daha fazla Güneybatı kurdunun kıcını tekmelemememin imkanı yok."

"Dostum, insanlara korkak demek cinsiyetçiliktir. O şeyler bebek doğurur, bu da zayıf ya da korkak olmanın tam tersidir." Lucas göğsünü kabarttı. "Doğru söz, biz tavuk değiliz."

Miles başını salladı. "Şimdi bunun zamanı değil."

Kabul etmek zorundaydım. "Herkes ilerlemekte iyiye, gidelim." Sol elimi salladım, sonra tüm silahlarımı yerlerine koydum ve sağ elimi kavradım. Acı biraz olsun hafiflemişti ama hâlâ güçten düşürmeye yakındı.

Bodey yanıma geldi, gözlerinin etrafındaki bölge gerilmişti. İkimiz ileri doğru yürüdük, diğerleri de arkamızdan geliyordu.

Duyularımı güçlendirmek için kurduma bağlandım. Kapıların kapanma sesiyle birlikte çok uzak olmayan bir yerden koşuşturma sesleri duydum. Malikaneye yaklaş.

Sonunda.

Bir sonraki kısımdan korkuyordum. Evinin planını bilmiyorduk, bu da körlemesine gideceğimiz anlamına geliyordu. Dronlar Kel'in korumalarını uyarmaksızın içerideki düzen hakkında bir fikir edinmek için yeterince yaklaşamamışlardı.

Dokuzumuz verimli bir şekilde hareket ettik. Dina'nın hakkını yemeyelim, bize ayak uydurdu. Orman açıldı ve küçük bir bahçe ortaya çıktı.

Bodey durdu, elini kaldırdı ve sola, incelemekte olan ağaçların arasından malikânenin görüldüğü yeri işaret etti. *Doğruca oraya gidelim.*

Dina başını salladı ve bahçeyi işaret etti. Mırıldandı, ancak bir nefesten daha yüksek bir sesle, "Bunların hepsi şifalı bitkiler, yani muhtemelen cadılar meclisine ait. Yaralarınıza iyi gelebilecek bir aloe bitkisi görüyorum. Siz evi incelerken ben de biraz getireyim."

Bahçe elli adım ötedeydi ama yakınlarda kimse yoktu. Tüm hareket sesleri insanların evin dışında olduğunu ya da geride bıraktığımız kurtlara doğru gittiğini gösteriyordu.

Neden burada bizi arayan kurtlar yoktu?

"Acele et," diye mırıldandı Bodey. *Burada kimin olduğunu anlamak için bir dakika gerekiyor.*

Ağaç hattının kenarına doğru ilerledim ve çalıların arkasına saklandım. Kraliçe Kel'in malikânesi devasa ve muhteşemdi; önünde yemyeşil bir çimenlik ve etrafında taşlar olan bir gölet . Soluk sarı renkli ev iki katlıydı, en üst katın tamamını kaplayan bir güvertesi ve gölete giden beton bir patikaya açılan merdivenleri vardı. En ilginç ise bitişik bir garajın yanı sıra evden ayrı bir garajın daha olmasıydı.

Bütün ışıklar yanıyordu ve birkaç adam üst kattaki pencerelerin önünden geçerek evin sol tarafına, bitişik garajın hemen üstüne doğru koşuyordu.

Kraliçenin yatak odası olmalı.

Altı kişi evin önünde durmuş, Russell ve adamlarının onaylıyordu.

Yedek muhafızlar geliyor, Bodey kraliyet danışmanlarıyla ve benimle bağlantı kurarak yanıma çömeldi, kolu kolumu okşadı.

Bu iletişim oldu tam olarak ne gerekli. Bu sarsıntı . Bağlantımız, içimde dönen acı ve endişenin bir kısmını hafifletti.

Bu çok iyi. Miles çömeldi. *Daha fazla kurt gelmeden hareket edersek sorun yok.*

Orada işler nasıl gidiyor? Miles, Bodey, ben ve diğer altmış kurtla birlikte ormanda olan adamlarıyla bağlantı kurdu.

Bazı kurtlar ayrıldı ve size geliyorlar, diye cevap verdi bir kadın ve zaten bildiğimiz şeyi doğruladı.

Kel onun çok iyi korunduğundan emin olacaktı.

"Plan nedir?" Diğerleri gelip arkamıza otururken Kral Sutton mırıldandı.

Bağlantı kuramamamızdan nefret ediyordum. Hepimizin aynı fikirde olduğundan emin olmalıydık. "Muhafızları teker teker indireceğiz." Silahı yanımdan çektim. "Biz gizlendik. Onlar değil. Burada kalacağız ve dışarı çıkmaya zorlanana kadar ateş edeceğiz."

Dina tekrar ortaya çıktı, yüzü endişeyle çarpılmıştı. Bir aloe bitkisinin ucunu kopardı ve teker teker üzerimize sürdü, ama dikkati müstakil garaja gitmeye devam etti.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

"Bu binada garip bir şeyler var. olduğunu anlayamıyorum." Elimle işini bitirdi, aloe yatıştırıcı

zonkluyor. Bu kadar fark yaratacağını tahmin etmemiştim.

"Kel'i gözaltına aldıktan sonra kontrol edeceğiz." Dina'ya güvenmiştim. Eğer orada garip bir şeyler olduğunu söylüyorsa, öyledir.

Yaklaşan kurtların sesi bizim için karar vermemizi sağladı. Hareket etmemiz gerekiyordu.

Herkes silahlarını çıkardı ve çalıların arasına yayıldık. Dina ellerini elbisesine silerken hepimiz silahlarımızı kaldırdık. Hançerinden sildiği kanı düşünerek irkilmemeye çalıştım.

Hepimiz nişan aldık ve ilk ben yaptım. Mermim, kafasını kaldırıp saklandığımız yere bakan bir muhafızın birkaç santim ötesinde yere . "Orada!" diye bağırdı. "Orada biri var."

Sekizimiz de ateş ettik.

Adamlardan dördü yere düştü ve arkamızdaki kurtlar bize yaklaştı. Onlar tepemize binmeden buradan çıkamazdık.

Muhafızlar evin köşelerine kaçıp siper aldılar. Kısa süre sonra birbirimize ateş etmeye başladık. Avantaj onlardaydı ve sadece desteklerinin saldırması için bizi yeterince oyalamaları gerekiyordu.

Bu, cadıların gelmesi için iyi bir zaman olabilirdi ama Dina bizim diğer kurtlarla yaptığımız gibi onları kontrol edemezdi.

Kurtlar ensemizde solurken iki taraf da birbirine ateş etmeye devam etti.

Bir an önce bir şeyler yapmalıydık, yoksa hayatlarımızı bir hiç uğruna kaybedecektik.

"Garajdan gelen sihir," dedi Dina. "Gittikçe güçleniyor. Gitmem gerek."

"Ne demek istiyorsun?" Tam zamanında ona döndüğümde çalıların arkasından koşarak çıktığını gördüm.

Kalbim sıkışmıştı. "Dina!" diye bağırdım ama o silah seslerine aldırmadan garaja doğru koşmaya devam etti.

"Ne be!" Bodey homurdandı. "Koru onu."

Garaja tek başına ulaşmasına asla izin veremezdim.

Adamlar ateş etmeye devam ederek muhafızları kalkanlarının arkasında tutarken ben ayağa kalktım ve Dina'nın peşinden koştum. Onun gibi ölmek . Sanki o büyüye kapılmıştı ve düşünmüyordu.

Callie, Bodey bağlandı. *Bekle! Bekle!*

Yavaşladım ama durmadım, garaja kilitlenen Dina'ya odaklandım.

Bir dakika içinde Bodey yanımdaydı ve Dina'ya ulaşmak için koştururken kurtlarımıza sarıldık.

Garajın yanına yaklaştıkça mesafe daraldı.

Sonra bir kurşun Dina'nın bacağına isabet etti.

"Dina!" Daha hızlı koşmak için kendimi zorlayarak çığlık attım. Ağaç örtüsünün dışına doğru koşuyorduk.

Tökezledi ama dengesini sağladı ve hızını sürdürdü. Birkaç adım sonra garajın yan kapısına ulaştı. Garajın yan tarafında siper almış olan bir muhafız dışarı fırladı ve Dina'ya kafa üstü saldırdı.

Bodey ve ben onlara doğru koşarken kurdum uludu, adamlarımız muhafızları uzak tutarken silah sesleri artıyordu. Bu muhafızın elleri Dina'nın boğazındaydı. Ona ulaştığımızda Bodey hançerini çıkardı ve muhafızı sırtından bıçakladı.

Adam tökezleyerek uzaklaştı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama Dina çoktan harekete geçmişti. Ellerini kapıya koyarken nefesi kesildi. Muhafızın ağzından kan sızdı ve adam geriye doğru düştü.

Dina'nın elleri kapıya dokunduğunda, sihir yaptığı zamanlardaki gibi parladılar. Parıltı arttıkça nefes alış veriş düzenlenmişti ve kolları titremeye başladı.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sihrini kaybetmişti.

Bu her neyse normal olamazdı.

Dina başını geriye attı ve çığlık attı, acının sesi içimizi parçaladı.

"Dina," dedim ne yapacağımı bilemez bir halde. Ona dokunmak için uzandım ama Bodey elimi aşağı itti.

Bunu riske atamazsın. Bodey'nin çenesi seğirdi. *Büyü kullanmıyor. Bu onun için acı verici.*

Parıltı durdu ve Dina açılan kapıya doğru yığıldı. Yere yığılırken Bodey onu yakaladı.

Açık kapıdan içeri baktığımda gördüğüm manzara ve pis koku beni dondurdu.

Bu hiç hayal etmediğim bir cehennemdi ve Kel yine hasta bir kaltak olduğunu kanıtlamıştı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Sidik ve dışkı kokusu burnuma çarptı ve kusmuk boğazımda düğümlendi. gibi yanıyordu ama korkunç kokuya katkıda bulunmak istemediğim için yutkundum.

Garajın çimento duvarları vardı ve karşımızda aralarında sağlam bir duvar bulunan iki parmaklıklı hücre duruyordu. Biri boştu ama diğerinde biri vardı. Köşeye çömelmiş, yüzünü gizleyen bir figür. İnsan olduğuna dair tek kanıt görebildiğim kıyafetleri ve kollarında kıl olmamasıydı.

Bodey nefesini tuttu ve . "Burası beni tuttukları yer."

Hücrelerin zemini samanla kaplıydı ama kirliydi ve anladığım kadarıyla bir süredir öyleydi.

Damarlarımda bembeyaz bir öfke kaynıyordu. Bodey'i benden uzakta olduğu süre boyunca burada tutmuştu. Kel'in adım attığına inanmakta zorlanıyordum. *Onu öldüreceğim.*

Dina doğruldu ve sanki havayı filtreleyecekmiş gibi titrek bir elini burnunun üzerine koyarak dışarı çıktı. "Cadılar burayı o kadar sıkı yazmışlar ki kimse geçememiş."

"O zaman bizi nasıl içeri soktun?" Kurdum inlese de içeri adımımı attım. Gözlerim hücrede bir erkek olduğunu düşündüğüm kişiye kilitlendi. Kel burada herhangi birini canlı tutmazdı. Sadece düşmanlarına karşı kullanmak için bile olsa bir amacı olmalıydı.

"Ben... Ben *bilmiyorum*." Dina'nın sesi titriyordu. "Ona dokundum ve büyü içime aktı."

Ne yapıyorsun? Bodey kolumdan tutup beni kendisine doğru çekerken bağlantı kurdu. *Kel'i bulmamız gerek.*

Biliyorum. Gözlerinin içine baktım. *Ama bu mahkûmu serbest bırakmadan gidemeyiz. Eğer biri seni bu şekilde bulsaydı, sana yardım etmelerini isterdim.*

Yüzü yumuşadı. *İyi ama anahtarların nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok.* Odanın içinde sinsice ilerledi ve hücre kapısının önünde durdu.

Adam başını kaldırdı ve ben donakaldım. Uzun, koyu, yağlı saçları üzerine yapışmış, yıpranmış uçları poposuna çarpıyordu. Kir ve kan, doğal olmayan bir şekilde solgun görünen derisinin açıkta kalan kısmını kaplamıştı. Sakalı karnına kadar sarkıyordu ve sakalına yapışmış ve kabuk bağlamış çubuklar, kir ve kan . Uzun süredir burada olduğuna şüphe yoktu.

Daha önce ondan bahsetmemiştin, Bodey'e bağladım.

Onun burada olduğunu bilmiyordum. Burada geçirdiğim zamanın çoğunda bilincim yerinde değildi ve beni hareket ettirdiklerinde başımın üzerine bir şey koydular. Titriyordu. *Ve pis koku - sidik ve boktan başka bir şey koklayamıyordum.*

Bunu yaşadığın için çok üzgünüm. Bakışlarımı adamdan ayırdım. Odada iki hücreden başka bir şey yoktu. Ne bir masa, ne de bir yerde asılı anahtarlar. Sanki Bodey'nin kısa süreli çalışması dışında bu adamdan başka kimse bu odaya girmemiş gibiydi. *Onu dışarı çıkarmanın bariz bir yolu olmasını umuyordum.*

Bu senin hatan değil. Bodey hücre kapısına uzandı ve parmaklıkları çekti. *Bir saniye bile kendini suçlu hissetme.*

İçindeki adam daha da çöktü, alt dudağı titriyordu. "Ben hiçbir şey yapmadım. Lütfen, beni ona götürmeyin." Sesi sanki uzun zamandır konuşmamış gibi çakıllı çıkıyordu.

Kalbim sıkışmıştı. Bu zavallı adam her kimse, çok uzun süredir acı çekiyordu. Onu oradan çıkarmalıydık.

Hücre kapısını inceledim ve tuhaf bir şey fark ettim. "Kilit yok." Sadece bir kolun olduğu pürüzsüz yeri işaret ettim. "Açık olmalı."

"Büyü," diye mırıldandı Dina, sesi tuhaftı.

Arkamı döndüm ve gözlerindeki donuk bakışı gördüm. Kendisine ateş eden muhafızların yanından koşarak geçtiği zamanki kadar yoğun değildi ama gözlerinde bir kıvılcım vardı ve teni büyü zamanki gibi parlıyordu.

"Bunun mümkün olduğunu fark etmemiştim ama mantıklı." Bodey tüm gücüyle kapıyı tekrar çekti. "Anahtarı olan birini hiç görmedim ama kapıyı açmadan önce beni hep bayıltırlardı."

Dina kapıya geldi, ellerini daha önce olduğu gibi uzattı ve "Dokunmam gerek" diye mırıldandı.

Bodey'nin kaşları kalktı ve Dina'nın yüz ifadesine baktı. Alnı endişeyle kırıştı.

"Emin misin?" İyi bir için olsa bile ondan acı çekmesine neden olabilecek bir şey yapmasını istemekten nefret ediyordum. Bizim için çok şey feda etmişti. Bizi korumak için kişiliğinin bir parçasını kaybetmişti.

Sanki bir ilaç daha içmeye ihtiyacı varmış gibi hevesle başını salladı.

Callie, arkanda, Bodey bana doğru ilerlerken gözleri korkudan kocaman açılmıştı.

Arkamı döndüğümde bir kurdun çoktan havalandığını ve üzerime doğru geldiğini gördüm. Hücredeki adam ve Dina'yla o kadar ki dışarıda neler olduğunu fark etmemiştim.

İçgüdüsel olarak sağ elimle bir yumruk attım. Kurdun kafasının yan tarafına vurdum ve elimde yine bir acı patladı. Aloe'nin bana verdiği rahatlama kayboldu ve yeni bir keskin, bıçak gibi acı dalgası nefesimi çaldı.

Kurt beton zemine indi ve bacaklarıma doğru hamle yaptı. Zıpladım ve pençeleri botlarımin lastik tabanlarına çarptı. Yere indiğimde Bodey hızla yanımdan geçti ve hançerini kurdun kafasının arkasına sapladı.

Artık kusmuğumu tutamıyordum. Soluma döndüm ve midemi boşalttım. Bu daha önce hiç görmediğim bir ölümdü ve bırakmayacağından emindim.

Arkamda bir şey klikledi ve Bodey hançeri aldığı anda anladım çünkü emme sesi midemi yeniden bulandırdı.

Üzgünüm ama kalbine ya da boğazına ulaşamadım, diye bağlandı, endişesi bana doğru akıyordu. *Sana daha hızlı ulaşmalıydim*.

Beni daha yeni kurtarmıştı ve kustuğum için özür diliyordu. Gittikçe büyüyen listeme nankörlüğü de ekle. *Özür dileyecek bir şey yok. Dikkat etmeliydim. Beni kurtardığın için teşekkür ederim*. Elini sıkmak için bir saniyemi ayırdım.

Hücrenin kapısı açıldı ve Bodey kanlı hançeri tutmayan eliyle beni yanına sıkıştırdı.

Mahkûmun fırsatını bulmuşken gitmeye çalışmasını bekledim ama bunun yerine hücresinin köşesinde kaldı.

Dina ellerine baktı ve "Yine gitti" diye mırıldandı.

Dışarıda savaş sesleri devam ediyordu ve sürpriz yapma şansımız çoktan ortadan kalkmıştı. Kel'in desteği gelmişti ve biz sahte bir garajda kapana kısılmış, hücresinin köşesinde hala sinmekte olan bir adamı kurtarmaya çalışıyorduk. Bu karar benim en iyi kararım değildi.

Yine.

Gitmeliyiz, diye bağladı Bodey beni kapıya doğru çekerek. Her an daha fazla kurt gelebilirdi.

İçimden bir ses bu adamın önemli olduğunu haykırıyordu, özellikle de Kel onu bu kadar uzun süre burada tuttuysa.

"Efendim." Durakladım. Adını bilmiyordum ama *Hey*, sesin doğru gelmiyordu. "Sizi buradan çıkarmalıyız."

Bebeğim, herkese yardım etmek istemeni seviyorum ama birini gitmeye ikna etmek için zamanımız yok. Bodey'nin elleri sırtıma yerleşti ve beni kapıya doğru yönlendirmeye çalıştı.

Adamı terk etmeden önce bir kez daha denemek zorundaydım. "Kel serbest bırakıldığını fark edip seni tekrar kilitlemeden önce git."

Konyak rengi gözlerinde bir şey parıldadı, insanın ilk ipucuydu bu. "Kel?" Ses tonunda tuhaf bir duygu karışımı vardı ve onun hakkında ne hissettiğini kestiremiyordum.

"Evet, Kel. Güneybatı bölgesinin kraliçesi." Alt dudağımı ısırdım.

"Birkaç gün önce eşimi burada, seninle birlikte esir tuttu."

Kapının dışında bir kurt uludu, şüphesiz Kel'in adamlarına Bodey ve benim nerede haber veriyordu. Zaman tükenmişti.

Elimi uzattım. "Bizimle gelmenizi çok isteriz. Onun saltanatına son vermek için buradayız ama gitmemiz gerekiyor."

Başını salladı ve tam boyuna göre ayağa kalktı. Bodey kadar uzundu ve bu beni ürkütmüştü.

"Evet, durdurulmalı." Son kelime boğazından hırıltılı bir şekilde döküldü, vücudundan kürkleri sesi kurt ve insan arasında gidip geliyordu. Koyu renkli kürkü saniyeler içinde onu kapladı ve sonra dört ayağının üzerine kalktı. Başını geriye attı ve yüksek sesle bir kurt çığlığı attı. Uluma bunu tanımlamaya yaklaşamadı bile. Sonra kapıdan dışarı fırladı.

Takip etmekte tereddüt etmedim. Kel'i bulmamız ve en az onun kadar önemli olan o tarifsiz kokudan uzaklaşmamız gerekiyordu.

Bodey ve Dina peşimdeydi ve ben kapıdan çıkar çıkmaz derin bir nefes aldım. Temiz hava ciğerlerimi doldurdu.

Etrafıma baktığımda halkımızın bize yetiştiğini gördüm. Cadılar büyü üstüne büyü yaparken onlar da bahçede ve ormanda her yerde kavga ediyorlardı. Bazı insanları kaybettiğimizi anlamak için sayım yapmama gerek yoktu. Şüphesiz ölmüşlerdi ama şimdi yas tutmanın zamanı değildi.

Bodey elimi tuttu ve beni beton yürüyüş yolundan geçirerek ana eve doğru götürdü.

Dina bizimle birlikte taşındı ve mümkün olduğunca gizli kalmaya çalıştık.

Her an biri bizi fark edebilir.

Evin arka tarafında daha az muhafız var, Miles bağlandı, bağlantımızın ipi sağıma, bize gitmemizi söylediği yöne doğru çekiliyor.

Döndüm ve onun gölgelerin arasından kısmen çıktığını gördüm.

Üçümüz ona doğru yöneldik. Arkadan dolandığımızda Jack'in, Lucas'ın ve Samuel'in kokularını onları görmeden birkaç dakika önce yakaladım.

Orada ne oldu öyle? Lucas kaşlarını çattı. Sana geliyorduk.

Garaj aslında bir hapishaneydi ve sihirle kaplanmıştı. Eğer Dina olmasaydı, orayı aramayabilirdik. Kel kendi iyiliği için fazla zekiydi. Muhtemelen bu yüzden garaj gibi görünmesini sağladı.

Orada çok acele ettin. Jack gözlerini devirdi.

Sayıcı az falan değiliz.

Bodey hırladı ve Jack'i gömleğinden yakaladı. *Onunla bu şekilde konuşamazsın. Asla. Anladın mı? Arkadaş ol ya da olma, seni mahvederim.*

Siz ikiniz ne yapıyorsunuz? Samuel gözlerini kırpıştırarak Bodey ve Jack'e baktı.

Diğer kraliyet danışmanlarıyla bağlantı kuramadığı için konuşmanın bir parçası değildi, bu yüzden neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu.

düşman olmayın, *diye* alfa iradesini katmadan emrettim ama kurdum ileri atıldı, emirlerimi yerine getirmeye hazırды. Yapmak istediğim son şey , kral eşimi bana itaat etmesi için alfa iradesi ile zorlamaktı, özellikle de o benim için ayağa kalkmışken. Hayalarını kesmek bundan daha az zalimce olurdu, özellikle de bir kurt için. *Hadi şu lanet eve girelim.*

Bodey boynunu kırarak Jack'gömleğini çıkardı ve yüzünü işaret etti. *Dostuma bir daha iğneleyici bir yorum yaparsan, bu iş bittiğinde kışına tekme basarım.*

Jack omuzlarını geriye attı ama gözlerini kaçırdı.

Arkadaşı olarak ben varken, Bodey artık Jack'ten çok daha güçlüydü.

Ön kapıdan ikinci kata çıkmamızı bekleyecekler. Umarım bu onları şaşırtır.

Evin arka tarafına baktım. Avlu düzdü ve ortadaki çift camlı kapılar, bir köşesinde merdiven bulunan oturma odasına açılıyordu. *Oradan girelim.*

Yedi kişilik grubumuz hareket etti, Dina arkada kalmıştı. Samuel ve Lucas öndeydi ve çift kapıya ulaştıklarında Samuel kapıları açmaya çalıştı.

İçeri giremeyiz, diye başladı Lucas ama Jack kılıfından bir silah çıkardı, Lucas ile Samuel'in arasına girdi ve silahın kabzasını cama vurarak camı kırdı.

Dostum, bu da ne böyle? Lucas ters ters baktı.

Jack elini kırık camdan geçirip kapının kilidini açarken omuz silktili ve ardından kapıyı açtı. *Burada olduğumuzu bilmiyorlarmış gibi değil.*

Belki akıllıca değildi ama içerideydik. Kapıları bizim için açacak değillerdi ya. *Hadi gidelim.*

Aceleyle eve girdik, camlar ayaklarımızın altında çıtırdıyordu.

Ayak sesleri merdivenlerden aşağıya, bize doğru geliyordu. Savaşmak zorunda olsak da, bu Kel'in şimdilik daha az korunacağı anlamına geliyordu.

Altın boyalı ahşap bir kanepenin arkasına geçip herkesin içeri girmesi için yer açtım. Dina odaya girerken, on muhafız merdivenlerden aşağı koştu.

Yine sayıca azdık.

Dördünün bakışları bana kilitlenmişti, sürü bağlantıları üzerinden birbirlerine bağlanırken gözleri parlıyordu. Şimdi kaç tanesinin bizimle savaşmak için buraya koştuğunu söylemek mümkün değildi.

Kanepenin üzerinden atladım, Tiffany mavisini bir minder üzerine indim ve kendimi önümdeki üç kişiye doğru fırlattım. Eşleşen sedirin üzerinden süzıldüm, ayaklarımı dışarı attım ve ikisini göğsünden vurdum.

Kahretsin, diye bağlandı Bodey, korkusu ve hayal kırıklığı içime işliyordu.

İki muhafız arkalarındaki muhafızların üzerine yuvarlanırken nefesleri kesildi.

Başım geriye doğru sarsıldı ve keskin bir acı omurgamdan aşağıya yayıldı. Garip bir şekilde döndüğümde üçüncü muhafızın elini saçlarıma doladığını gördüm. Beni kendisine doğru sürükledi.

Kraliyet danışmanları saldırılarını başlatırken Bodey yanımda belirdi. Hançerimin kabzasını kavradım, elimin hala yaramdan dolayı nasıl çılgılık attığını görmezden geldim.

Saçımı yumruklayan gardiyana doğru eğildim ve artık onunla dövüşmediğim için dengesini bozdum. Bodey suratına bir yumruk attı ve gardiyanın eli gevşedi. Bodey bıçağını boğazına geçirirken gardiyanın başı yana kaydı. Kesikten fışkıran kan Bodey'in yüzüne çarptı ama dostum irkilmedi.

Bir kol belime dolandı ve beni sert bir göğse doğru çekti. Bıyıklı bir gardiyan dövüşçülerin ortasından koşarak geçti ve ellerinde kelepçelerle bana doğru ilerledi. Kel hâlâ beni esir almak istiyordu ama bunun olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederdim.

Kendimi öne doğru attım ve arkamdaki muhafız, onu vücudumun üzerinden Bıyık Muhafızı'na çevirirken homurdandı.

Diğerleri kendi savaşlarıyla uğraşırken Bodey yanımdaki iki muhafızla dövüştü. Daha küçük bir muhafız çemberin etrafından dolandı ve kurdum ileri atıldı.

Derim karıncalandı ve vücudumdan sarı kürkler fıskırdı. Kemiklerim çatladı ve hayvan formuna dönüştüm. Dönüşmek istememiştim ama hayvanımı kucakladım. Çok öfkeliydi ve bu deriyle savaşırken insan silahlarından daha güvende hissediyordum. Kıyafetlerim yırtıldı ve silahlarımla hançerimi sakladığım kemerim yere düştü.

Hiç tereddüt etmeden, ayağa kalkarken bana arkadan saldıran adamın üzerine atıldım. Sırtına indim, pençelerimi ona geçirdim ve dişlerimle ensesine vurdum. Homurdanarak tekrar yere düştü ve ben de onun momentumundan yararlanarak silahını bana doğrultmuş olan Bıyıklı Adam'ın üzerine atladım.

Tam ateş ettiği sırada göğsüne inerek onu sırt üstü yere düşürdüm. Acının içime işlemesini bekliyordum ama Bıyıklı Adam'ın boğazını parçaladığımda hiçbir şey hissetmedim. Omurgamdan aşağı doğru inen bir karıncalanma hissi, etrafımda dolanmaya çalışan muhafızı fark etmemi sağladı.

Daha fazla muhafız merdivenlerden aşağı koşarak indi. Şu anda her birinden nefret ediyordum. Eğer Kel onları hizada tutmak için onlara karşı bir şey kullanıyorsa, şimdi isyan etme zamanıdır. Bize karşı savaşan herkes gerçek bir düşmandı.

Küçük muhafız silahını bana doğru kaldırırken eli titredi. Alnında boncuk boncuk ter birikti ve gözlerine doldu.

Pes etmeyeceğimi ve bilmesini isteyerek çömeldim, sonra da saldırdım.

Bodey ile aramdaki bağda kör edici bir acı patladı ve kalbim paramparça oldu. Kadının beni vurmasını umursamadan durdum ve eşime doğru döndüm.

Lynerd Bodey'nin boynuna bir bıçak dayamıştı, bıçağın ucu derisini kesiyordu. Boynundan aşağı kan damlıyordu. Daha da kötüsü, dostumun neden şiddetli bir acı çektiğini görebiliyordum. Başka bir yaradan gelen kan gömleğinin tamamını ıslatmıştı ve kot pantolonunun üstü bile kıpkırmızı olmuştu.

"Herkes dursun, yoksa kral eşi ölür," diye homurdandı Lynerd.

Kraliyet danışmanları savaşmaya devam etti ve Bodey'nin onlara durmamalarını ve beni korumalarını söylediğini varsayabilirdim.

Tek bir seçeneğim vardı.

Bağlantılar aracılığıyla, alfa iradesi gösterdim, *Herkes*, şimdi *savaşmayı bıraksın*.

Callie, hayır, Bodey bağlandı ama olan olmuştu. Kraliyet danışmanları durdu. Dina kendi öldürdüğü adamın başında nefes nefese duruyordu.

Merdivenlerden manyakça bir kahkaha yükseldi ve Kel aşağı indi.

Kazanmamıştık. Aslında, hiç tahmin etmediğim kadar çok şey kaybetmek üzereydik.

BÖLÜM OTUZ İKİ

KEL SİYAH İPEK PAMUK GİYİYORDU ve her zamanki gibi yalınayaktı. Yatak odası kıyafetlerinde bile makyajını ve saçını mükemmel bir şekilde yapmıştı.

Acaba burada olduğumuzu öğrendiğinde, sürüsüyle birlikte savaşmak yerine makyaj yapıp saçlarını Fransız kıvrımı yaparak gelişimize mi hazırlandı?

"Callie, seni tekrar görmek çok güzel." Kel, muhafızlarından birinin cesedinin üzerinden geçerken gülümsedi, ayağının topuğu adamın kan birikintisine indi. Hiç irkilmedi. Bunun yerine gözlerini benden ayırmadı ve ahşap zeminde kanlı topuk izleri bıraktı. "Bizi gafil avladığınızı söylemeliyim ama içiniz rahat olsun, böyle bir şey ihtimaline karşı birkaç mil ötede elli muhafızın daha yaşadığı bir konaklama yerim var."

Burada stratejik olarak hazırlandığımızı düşünmüştüm. Konuşmak istiyordum ama hayvan formunda sıkışıp kalmıştım.

"Paranoyak psikopat bir sürtüğ olmak sana gerçekten yaradı, değil mi?" Jack sağ tarafımdan kobalt rengi gözleri parlayarak alay etti. *Ne yapacağız?* Bodey'i dışarıda bırakarak Miles, Lucas ve benimle bağlantı kurdu.

Onu nasıl korumamız gerekiyorsa öyle koruyacağız. Bodey onun tacizlerine yeterince maruz kalmıştı ve yaptığı tehditten sonra onu teslim etmeyi reddettim. Gerekirse onları bana itaat etmeye zorlamak için alfa iradesini kullanırdım.

Parmağını alt dudağına götüren Kel, Jack'e doğru yürüdü ve nazlı bir şekilde gülümsedi. "Yakışıklısın ve gençsin, seni eğitmek ve bölgeme layık biri haline getirmek için zaman var. Belki seni öldürmem. Genç ve istekli olanları severim."

Jack irkildi ve öğürdü. "Lütfen, dur. Sadece bu düşünce bile ölmek istemem için yeterli."

Dostum, bu boku kendi başına sen açtın, diye cevap verdi Lucas diğer tarafındaki yerinden. Dövüştüğü muhafıza dik dik baktı ve sağ tarafında bir bıçak yarası olduğunu fark ettim. Hepimiz dayak yemiştik.

Siz ikiniz , diye araya girdi Miles, hiç *de* sakın insan gibi davranmıyordu. Odanın merdivenlere en yakın köşesindeydi ve burnundan kan akıyordu. *Kendi aramızda ya da onunla tartışmanın zamanı değil.*

Kurt gibi başımı kaldırarak kendime güveniyormuşum gibi bir izlenim verdim kollarım bacaklarım korkudan titriyordu. Bu benim en kötü kâbusumdu - Bodey'nin tekrar yakalanması... ya da öldürülmesi.

Kel, Bodey'e yaklaşarak, "Ah, güçlü olma çabanı takdir etmeliyim, ama ikimiz de biliyoruz ki seni metaforik taşaklarından yakaladım," dedi. Elini onunkini kavrayacakmış gibi uzattı. "Ya da eşininkini."

Derin, tehditkâr bir hırıltı göğsümü titretti. Beni tahrik etmek istiyordu ve ben buna kanmıyordum. Ama ona dokunduğu düşüncesi, özellikle de bu şekilde, onu öldürmek istememe neden oldu. Benden başka kimse eşime dokunamazdı ve buna cüret ederlerse Kel ve Lynerd gazabımı hissederdi. Belki bugün değil ama eninde sonunda.

"Ah, dostlar." Kel gözlerini devirdi. "Çok tahmin edilebilir. Onun senin çöküşün olacağını söylemiştim."

Bebeğim, kaçmalısın, diye bağladı Bodey, kararlılığını ve korkusunu içime iterek. *Git buradan. Eğer seni yakalarsa-*

Hiçbir yere gitmiyorum. Ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onun taktiğini kullanarak aramızdaki bağı kararlılığım ve azmimle doldurdum. *Bir daha asla böyle bir şey söyleme.*

Korkusu öfkeden kızarmış kanımı biraz soğuttu ama bir fark yaratacak kadar değil.

Lynerd'in bakışları benimle arka kapı arasında gidip geliyordu.

Gölmek istedim. Gitmemi istiyormuş gibi mi yapıyordu, yoksa Bodey'in boğazını o kesebilmek için gerçekten gitmemi mi istiyordu? Her iki durumda da Lynerd'a bu zevki tattırmayacaktım.

"Kel, müttefik olarak yaşayabiliriz." Odada karşımda duran Samuel ellerini kaldırdı ve yüzünü buruşturdu. Bana bir adım daha yaklaştı. Sağ tarafını tercih edişinden yaralı olduğu anlaşılıyordu ama neresi olduğunu anlayamadım. "Düşman olmak zorunda değiliz" diye ısrar etti.

"Düşman mı?" Kel homurdandı ve elini salladı. "Birazdan hepiniz *bana* ait olacaksınız."

Kalbim kaburgalarımaya çarptı ve başımı sallayarak ofladım. Hayvan formunda olmam muhtemelen en iyisiydi. Neredeyse kendimi teslim edecektim ama bedelini dostum ödeyecekti.

Dina konuştu. "Bu yanına kalmayacak."

"Çoktan yaptım." Kel'in soğuk bakışları bana döndü ve dudakları dişlerinin üzerinde kıvrıldı. Beni işaret etti ve "Bana boyun eğ yoksa eşin ölür" dedi.

Tam da bunu yapmaya niyetliydim ama kurdum başımı eğmeyi reddetti. Ondandır kaldığım ve Zeke, Charles ve Trevor'a boyun eğemediğim zamanlara geri döndüm. O zaman anlamamıştım ama şimdi bunun kurdumun parlaması olduğunu biliyordum.

Bir kez daha beni dinlemeyi reddetti.

Eğer hemen bir şeyler yapmazsam, eşim hayatını kaybedebilirdi. Kurdumun da onu kaybetmemek için çaresiz olduğunu hissedebiliyordum.

Farkına vardım.

Kel, Bodey'in gitmesine izin vermezdi. Ben teslim olur olmaz onu öldürecek ve kurdum bunu biliyordu.

Kraliçe olduğum süre boyunca kaçırdığım şey buydu. İnsan Callie'nin kararlarına kurdumdan daha çok güvenmişim. Belki de onunla kavga etmek yerine onu dinlemeye başlarsam harika bir takım olabilirdik.

Rahatladım ve onun ele almasına izin verdim. Bilinçlerimiz birleşti.

Emrimle saldırıya geçerek eski danışmanlara bağlandım. Mesajı Dina'ya iletemedim, ama ona güveniyordum.

Biz harekete geçer geçmez.

Saldırı için yeterince yaklaşmak amacıyla boyun eğmeyi düşünüyormuş gibi yapmam gerekti.

Derin bir nefes alarak kurdumla tartışmaya hazırlandım, başımı hafifçe eğdim ama yaptığımız birleşme onun benimle savaşmasını engellemişti, artık iki taraf da birlikte çalışıyordu.

Kel güldü. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Hayır," diye hırladı Bodey. Lynerd'dan uzaklaşmaya çalıştı ve bıçak derisini daha derinden kesti. Boynundan aşağı daha fazla kan damladı.

Bunu yapmayın. Halkımızı korumak zorundasın. Güvende olmana ihtiyacım var.

Sen daha önemlisin. Sözler basit ve doğrudu ve o da benim için aynı şeyi hissediyordu. Ona ikimizi de kurtarmayı planladığımı söylemek istedim ama tepkisinin samimi olması gerekiyordu. Bu plan işe yaramayabilirdi ama kendimi Kel'e teslim edip aynı sonucu göze alamazdım. Elimizden gelenin en iyisini yapacaktık.

Ona doğru ilerlerken, arkamda pençe sesleri duydum. Tanıdık değillerdi ama sidik ve dışkı kokusu burun deliklerimi doldurduğunda kim olduğunu anladım.

Dikkatimi Kel'e verdim, buradaki en büyük tehditle yüzleşmem gerekiyordu.

Mahkûmun sadece kendisi vardı, oysa Kel'in koca bir ordusu vardı.

Kel soldu ve gözlerini kırıştırdı. Bir an için beni unutmuş gibiydi. "Nasıl çıktı?" diye mırıldandı.

Bu kargaşadan yararlanarak, dikkatini bana yöneltmeden önce ona ulaşmayı umarak adımlarımı biraz hızlandırdım.

"Ben... Bilmiyorum hanımefendi," dedi en uzun boylu gardiyan.

"Kaçtığınan haberimiz yoktu."

"İmkânsız." Kel'in göğsü kabardı. "Onu hemen yakalayın. Onu geri koyun." Mahkûm hırladı, sesi acı ve kötülük doluydu.

Yapabiliyorken git. Bodey'in yüzü acıyla buruştu. *Lütfen, lütfen. Dikkati dağıldı.*

Bir metre , saldırımı başlatacak kadar yakındım. *Şimdi.*

Sıçradım ve Kel'in kafası bana doğru döndü ama hedefim o değildi. Lynerd'ın koluydu; eşimin boğazına doğru bir bıçağın ucunu tutan elin ta kendisiydi.

Ağzım koluyla buluşmadan bir saniye önce Lynerd Bodey'i serbest bıraktı, onu iterek yolundan çekti ve Kel'e vurdu.

Kolunu. Bıçağı kaslarının derinliklerine saplandı ve kadın merdivenlere doğru tökezlerken inledi.

Ağzım kapandı ve pençelerimi ahşap zemine geçirerek yere indim.

Bodey eğilip ayaklarının dibindeki ölü bir muhafızdan bir silah alırken kraliyet danışmanları birlikte hareket ederek kalan muhafızlarla savaştı. Dönerek silahı Lynerd ve Kel'e doğrulttu, tam o sırada mahkûm ona doğru koşuyordu.

Keskin kokusuna aldırmadan direksiyonu kırdım ve mahkûmun üzerine yürüdüm.

Gözleri Bodey'deydi, korumam gereken adamın ta kendisiydi.

"Ondan uzak dur!" Mahkûmun üzerine atlarken Kel bağırdı. Adamı öldürmek istemiyordum ama arkama yaslanıp dostuma zarar vermesine de izin veremezdim.

Ben ona çarpıp yere düşürene kadar mahkûm beni fark etmedi.

Mahkûm beni atmaya çalışırken taze kan havayı doldurdu.

Ama çok zayıftı.

"Seni *kaltak*," diye kükredi Kel. Sonra biri sırtımdaki kürkü iki avuç dolusu yakaladı. Kulağıma doğru tükürdü, "Bırak onu. O *benim* tutsağım."

Bu benim için fazlasıyla iyiydi. Kendimi geriye doğru fırlattım, kaldıraç olarak zemini kullandım ve Kel'i geriye doğru ittim. Onun üstüne düştüm.

Homurdandı ve kollarını bana doladı, hala koluna saplı olan bıçaktan kan damlıyordu.

Bunu kendi avantajıma kullanarak onun üzerine yuvarlandım ve tüm ağırlığımı yaranın üzerine verdim.

"*Ahh!*" diye bağırdı ve ben ayağa kalkana kadar yuvarlanmaya devam ettim.

Bodey, Lynerd'a odaklandığı yerden, "Kimıldama," diye emretti.

Bir itiş kakış duydum ve Lynerd Bodey'e vururken başımı o tarafa doğru salladım. İkisi kavga ettiler ve Bodey silahını tekrar kaldırdığında Lynerd onu etkisiz hale getirdi.

Arkadaşımı kurtarmak için ileri atıldım ama karnıma bir şey çarptı, acının sızısı her yeri kapladı.

"Kahretsin, Callie." Lynerd ofladı, sonra silahı bana doğrulttu ve ateş etti.

"Hayır!" Bodey çığlık attı ve ben görüşümün kararmasını bekledim. Onun yerine arkama bir ceset düştü.

Arkamı döndüğümde Kel'in gözlerinin arasında bir kurşun yarası olduğunu gördüm. Yine geriye doğru düşmüştü ama bu kez boş gözlerle tavana bakıyordu.

Mahkûm ayağa kalktı ve başını arkaya atarak yas tutuyormuş gibi sızlandı.

Gözlerimi kırptım, ne olduğundan emin değildim. Lynerd, Kel'i takip etmek için Oregon'u kaçırmıştı ama şimdi beni korumak için onu öldürmüştü. Bodey'i öldürmek yerine Kel'i kolundan bıçaklamıştı. Akla yatmayan bir şeyler vardı.

Acı içimden akıp geçti ve bir saniye sonra Bodey yanımda oturuyordu, kolları bana sarılmıştı.

Bizimle savaşmayı bıraktılar, Reggie, Bodey ve benimle bağlantı kurdu.

Etrafta durmuşlar, şaşkın görünüyorlar.

Alfa'larını kaybettiklerini hissettiler.

Kraliçe Kel'i öldürdün mü? Jasmine'in sesi Bodey, Samuel, Theo ve benimle bağlantıya geçti. Kurtlarından bazıları dönüp geldikleri yöne doğru koşmaya başladılar.

Teker teker başka insanlar da aynı şeyi söyleyerek kayıt yaptırdı.

Kel'in artık yönetimde olmamasıyla kurtlar ne yapacaklarından emin değillerdi. Dünya dönüyordu ve bir an için bunun rahatlamadan kaynaklandığını düşündüm.

Sonra başım tek başıma kaldıramayacağım kadar ağırlaştı. *Çok yorulmuştum*, Bodey'e bağlandım.

gerildi ve görüşümün kenarları kararırken mırıldandı, "Callie, . Gözlerini görmem gerek."

Fısıltılar kulaklarımda tısladı. Başım çarpıyordu ve yavaşça gözlerimi açtığımda bir kanepede olduğumu gördüm. Başımı kaldırdım ve başım dönmeye başladı ama hiçbir şey eskisi gibi değildi. Hâlâ kurt formundaydım.

Bodey yanımda belirirken usulca, "Hey, sakın ol," dedi. Kanepe onun oturduğu yere doğru eğildi ve bir elini başıma koyup kulağımın arkasını kaşıdı. "Çok kan kaybettin. Chelsea yaralarını iyileştirdi ama biz senin rahat ettiğinden ve iyileştiğinden emin olmak istiyoruz."

Bu kez başımı yavaşça kaldırdım ve Chelsea, King Sutton, Lynerd ve tanımadığım bir adamın karşımdaki kare mutfak masasında oturduklarını gördüm.

Neredeyiz biz? Hatırladığım son şey Kel'in öldüğü ve düşmanın . Ve Lynerd neden burada?

Russell'ın kiraladığı iki evden birindeyiz. Bodey gülümsedi ve başımın üstünü öptü. Geri kalanımız temizlenirken sen de diye buraya geldik. Callie, Lynerd Kel'e yaklaşmak ve onu alt etmemize yardım etmek için Kel'in sürüsüne katıldı. Hatta bir saldırı ihtimaline karşı Oregon sürüsünden kimsenin Kel'in arazisinde olmadığından ve Kel'in evine yaklaştığımızda düşman kurtların bizi bulamayacağından emin oldu. Onu öldüren oydu.

Bana söylediklerini sindirmeye çalışarak nefes verdim.

Lynerd'ı affetmeye hazır olup olmadığımdan emin değildim ve Bodey'nin çatışmasını da hissedebiliyordum. En azından şu anda tehdit altında değildik.

Tüm ölümleri hatırlayarak . *İnsanlarımıza yardım etmeliydim.*

Şu anda, yer değiştirip sohbete katılmanız daha önemli. Theo, Reggie ve kraliyet danışmanları, bazı Güneybatı kurtlarıyla birlikte defin işlemlerini denetliyor. Tüm bölgeler arasında ateşkes yapmak için sana ihtiyaç var.

Ateşkes mi? Kafam buğulandı ve temizlemek için hafifçe salladım. *Güneybatı kurtları neden bu işin içinde?*

Çünkü yeni kralları burada ve aramızdakileri düzeltmek istiyor. Bodey masaya ve orada oturan yabancıya doğru başını salladı.

Bana nötr bir ifadeyle bakan yabancıнын ta kendisi.

Onu serbest bırakmakta haklıydın. O Kel'in eşiydi ve Güneybatı'nın gerçek kralıydı. Bana sadece eş bağları yüzünden saldırmaya çalıştı ama bize karşı kötü bir niyeti yok. Kaybettikleri bağın yasını tutuyor olsa da, bir yanı ona yaşattığı cehennemden sonra memnun. Bodey dudaklarını birbirine yapıştırdı. Bir gece ona ilaç verdi ve onu o hapishaneye kilitledi. Son on beş yıldır oradaydı.

Kalbim sızladı. Ne tür bir insan eşine bunu yapabilirdi? Ölüyken bile Kel beni hayrete düşürüyordu.

"Uyandı mı?" diye sordu bir erkek sesi masanın ortasında duran telefondan.

"Az önce." Kral Sutton bana hüzünle gülümsedi. "Hâlâ kurt formunda."

"Şimdiden uyanmış olmasına şaşırdım," dedi yaşlı bir kadın sesi hoparlörden. "Kraliyet meclisimin yardımıyla bile bu kadar çabuk iyileşemezdin."

Yutkundum. *Kim o? Ve Kel'in meclisine ne oldu?*

Carolinas'tan Kral Henry ve Alaska'dan Kraliçe Mary. Bodey uzandı ve fuşya spor çantamı kaldırdı. Sana yardım edeyim, böylece insan formuna geçip tartışmaların bir parçası olabilirsin. Kral Adam'ın Kel'in malikanesine geri dönüp Güneybatı bölgesinin kontrolünü ele geçirmesi gerekiyor ve bunu yapmadan önce anlaşmanın yapılmasını istiyor. Dina ve Chelsea cadılarla ilgileniyor. Kel, meclisten birkaç kocayı rehin almıştı, bu yüzden onların emirlerini yerine getirmek zorunda kaldılar. Şimdi hepsi çözülüyor.

Gerginlik bedenimi terk etti. *Tanrılara şükür ki serbest bırakılıyorlar ve cadılar onunla birlikte savaşmak istemediler.*

Arkadaşımın yardımıyla oturma odasının yanındaki yatak odasına gittik ve ben de arkaya doğru kaydım. Başım hemen daha açık hissetti.

Giyindikten sonra Bodey beni göğsüne çekti ve alnını alnıma bastırdı.

Oraya girebilecek kadar iyi misin, yoksa birkaç dakikaya daha ihtiyacın var mı? Bodey alnımdan öptü, ben de kollarına sokuldum.

Bir an için bağdan kaynaklanan elektriğe odaklandım. *İyi olacağım. Sadece eve gitmeye hazırım.*

Elimi tutup beni kapıdan dışarı çıkardı ve bir anlaşmayı görüşmek üzere oturduk.

Dört ay sonra

Avuçlarımı bininci kez kotuma sildim. Bodey Jeep'i sürerken elimi tuttu, büyük bir U-Haul römorku bağlıydı.

römork bağlantısına.

Her şey yoluna girecek. Elimi sevgiyle sıktı. Bir kraliçeyi alaşağı ettin ve tüm kurt bölgelerinin kaynakları paylaşmasını ve birlikte çalışmasını sağladın ve sen sadece yeni evimize taşınacağımız için gerginsin.

Bunların hiçbirini tek başıma yapmadım. Kaşlarımı kaldırdım. Herkesi dahil ettik.

Tıpkı şu anda olduğumuz gibi. Başını arkamıza doğru eğdi, kraliyet danışmanları Samuel, Katelin, Theo, Jasmine, Stevie, Stella ve annemle birlikte Jack'in ve Lynerd'in arabalarıyla bizi takip ediyorlardı.

Pearl, Charles'la birlikte Oxbow'da kalmaya karar vermişti. Şaşırtıcı bir şekilde, o kadar hıyar olmayı bırakmıştı ama Pearl ve benim aramdaki köprü kurulamayacak kadar büyüktü.

Bodey haklıydı. Bunu tek başımıza da yapmıyorduk ama Bodey ve benim tekrar taşınabilmemiz için ailemin malikanesini yenilemek sinirlerimi germişti. Ailemle ilgili tüm anılarım, ölümleri de dahil olmak üzere orada geçmişti ve taşınma tamamen benim fikrim olmasına rağmen orada yaşamamanın bana neler yapabileceği konusunda gergindim.

Samuel Bodey'nin evini almıştı çünkü artık alfabeydi ve sürüsünü kraliyet ailesinin nefesi ensesinde olmadan ve diğer sürüler Idaho'yu kayırıyormuşuz gibi hissetmeden yönetmesi gerekiyordu. Yeni bir başlangıç yapmak istiyordum ama ailemin ölümünün peşimi bırakmasını istemiyordum. Theo, bir zamanlar Zeke ve Tina'nın evinde gördüğüm ve annemin fotoğraflarıyla dolu olduğu ortaya çıkan tüm kutuları getirmişti. Hatta onun ve benim malikanede çekilmiş birkaç fotoğrafımız bile vardı ama kamera anneme odaklanmıştı. Evindeyken onları bulmamı istememesine şaşmamalı. O küçük kızın ben olduğumu inkar etmek mümkün değildi.

"Kral Sutton'ın Katelin'in Lynerd'la çiftleşmesi konusundaki nezaketini aklımdan çıkaramıyorum." Bodey başını salladı ve kaşlarını çatı. "Jasmine ve Theo ile yeterince zor zamanlar geçirdim ama Lynerd Sutton'ın birkaç adamını öldürdü."

Bu bir anlaşmazlık noktası olmuş ve neredeyse anlaşmayı rayından çıkarmıştı. Ama Lynerd kimsenin ölmesini istemediğini açıklamıştı. Sadece kendi halkını değil, bizi de kurtarmak, içeriden bilgi almak ve Kel'e yakınlaşmak için Kel ile ittifak kurmuştu.

Sonunda kaltağı öldürecekti. Mükemmel zamanı beklemek zorunda kalmıştı ama ona borçlu olduğumu bana tekrar hatırlatmakta tereddüt etmemişti.

Ben bile onu affetmekte zorlanmışım ama zaman, düşünme ve birkaç konuşmadan sonra o noktaya gelmişim. Kraliyet danışmanları, Bodey ve ben, Lynerd olmasaydı Kel'in muhtemelen kazanacağı konusunda hemfikiridik.

Oregon, Kuzeybatı Bölgesi'ne yeniden katılmış ve Lynerd istifa ederek yerini artık dolaylı olarak güvendiğimiz Theo'ya bırakmıştı. Bu durum Lynerd'ı daha fazla kabullenmemizi sağladı çünkü bir daha bizden ayrılma riski yoktu ve onu bölgemizden kovmamak ona olan borcumu yerine getirmiş oldu.

"Kader arkadaşlarını ayrı tutmak zordur." Orta konsola doğru eğildim ve başımı omzuna yasladım. "Bunu biliyorsun."

"Bunu dünyaya değişmem."

Bizi malikâneye götürecek yola saptık ve arabayı sürdüğümüzde göğsümdeki endişe hafifledi. Görünüşü bilerek değiştirmiştik, buna evin yarım mil uzağına küçük bir hapishane eklemek de dahildi, ki kraliyet meclisi bunu çoktan hecelemişti. Zeke oradaydı, ömür boyu çürüyecekti. Theo yüzünden onu idam etmek istemedik ama Zeke, Theo'nun bizden biri olduğunu anladıktan sonra oğluyla ilişkisini sürdürmek istemediğini açıkça belirtmişti. Tina farklı düşünüyordu ve oğlunun yanında durdu, hatta Jasmine ile iyi bir ilişki kurmuştu.

Biz çocukken böyle mi görünüyordu? Samuel bana bağlandı. Resimlerde gördükleri dışında konağı hiç hatırlamıyordu. Babamın çalışma odasını belli belirsiz hatırlıyordum ama hepsi bu kadardı. *Oyun oynadığımız dış mekan ile babamın çalışma odası neredeyse aynıydı ama evin geri kalanı aynı değildi. Bodey ve ben geri kalanını kendimize göre düzenledik.*

Haklısın. Biz çocukken buranın ve toprakların nasıl görüldüğünü görebildiğim için mutluyum.

Merakını anlıyordum ama ne yazık ki bazı şeyler yeniden yaratılamazdı. *Şu anda burada birlikte olmamızın burayı bir ev gibi hissettireceğini* söyledim.

Dört katlı tuğla evin sağındaki üç arabalık garaja yanaştık ve arabadan indik. Dört araç

ve herkes dışarı çıktı.

"Vay anasını." Jack Navigator'ının sürücü kapısını kapatırken ısıklık çaldı. "Daha önce görmemizi istememene şaşmamalı. Bir oda talep ederdim ama dostum, bu hâlâ mümkün."

Gözlerimi devirdim ve ana evi çevreleyen iki küçük evi işaret ettim. "Şuradaki ev hepinizin ziyareti için, diğeri ise kraliyet meclisi için."

"Yaşasın!" Stevie gülümsedi. "İçinde kalmamız ve ziyaret etmemiz için bir ev inşa ettin."

Bodey bir kolunu belime doladı. "Bu tamamen Callie'nin fikriydi. Sizi şehirdeki bir otelde konaklatmak istedim ama o bunu reddetti."

"Çünkü o iyi bir insan." Theo göz kırptı, kendi kolu da Jasmine'e sarılmıştı.

Samuel ellerini pantolonuna sürterek ön kapıya bakmaya devam etti.

Jasmine ayaklarının üzerinde zıpladı. "Hadi içeri girip evi görelim!"

Arkadaşlarımız ve ailemiz ne olduğunu görmek için içeri daldı.

Bodey ve ben gizli projemizi tamamlamıştık - ikimizin birlikte inşa edeceği pek çok şeyin ilki.

O anda korkmakla aptallık ettiğimi fark ettim. Evet, ailemi her zaman hatırlayacaktım ama Bodey yanımdayken burayı kendimize ait bir yer haline getirecektik ve burası gerçekten evimiz olacaktı.

Ve bundan daha çok istediğim bir şey yoktu.

Callie, Bodey ve arkadaşlarının bir yıl sonra nerede olduklarını okumak ister misiniz?

Bu ÜCRETSİZ bonus [sahneyi almak için buraya tıklayın.](#)

Dişinin hayatı boyunca dışlanmış olduğu ve insanlar tarafından büyütüldüğü kraliyet kurt şekil değiştiren kader eşi hikayelerini seviyorsanız, Kurt Eşi'ni [bugün sipariş etmek için ve ilk bölümü okumak için aşağı kaydırın.buraya tıklayın](#)

Düşmandan aşığa, ikinci şans, kader arkadaşı romantizmini sever misiniz? Daha da iyisi, her iki eş de acımasız bir turnuvaya katılıyor

sadece bir kişinin hayatta kalabileceği bir yer mi? [Eğer öyleysesipariş etmek için buraya tıklayın , Gölğeler ve Kader'i ve ilk bölümü okumak için aşağıya devam edin.](#)

İNCELEME BIRAKIN

Bu kitabı beğendiniz mi?
[Lütfen Amazon'da bu kitap için bir yorum bırakın.](#)

Özel içerikler almak, çekilişlere katılmak ve ücretsiz kitaplar ve alıntılar almak için Jen'in haber bültenine katılın.

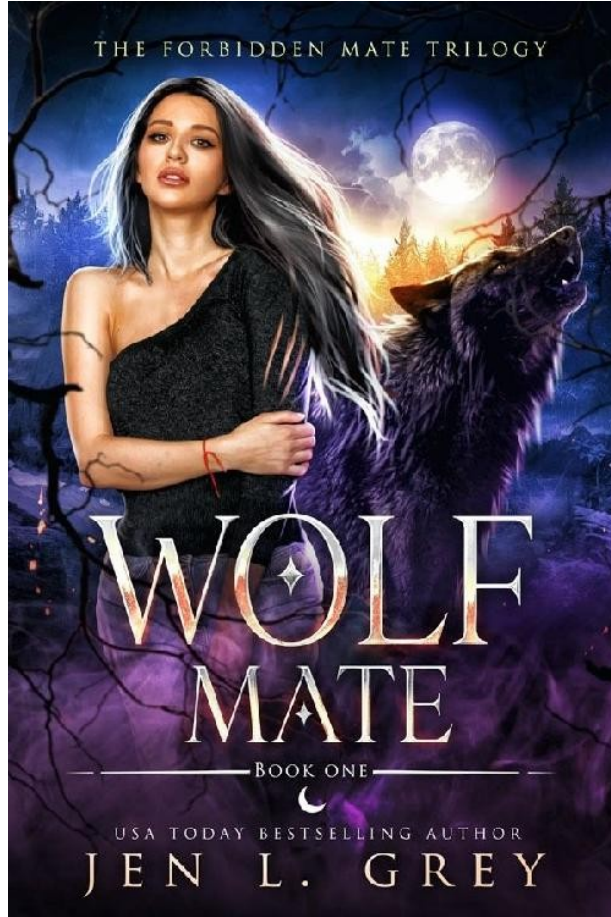
[Jen'in Bültenine buradan katılın.](#)

Jen L. Grey'i Facebook'ta [buradan](#) . takip

edinJen L. Grey'in Facebook grubuna

[buradan](#) .katılın

KURT EŞ - BÖLÜM BİRİNCİ

Kanım damarlarımda dolaştı.

Evergreen Elite Üniversitesi yazılı siyah demir tabelanın altından geçerken ellerim direksiyonda sıkılaştı.

Ortada. Bu bulutlu günde bile kelimeler kolayca görülebiliyordu, kalındı ve her harf arasında büyük boşluklar vardı. Yolun iki yanında duran ve tabelayı tüm ihtişamıyla ayakta tutan iki devasa tuğla sütunu da ekleyince, neon ışığının şık bir versiyonu ortaya çıkıyordu. Bu okul şimdiden prestij ve zenginlik çıgıkları atıyordu ve ben burada olduğuma inanamıyordum.

Başvurmamıştım bile.

Bu düşünce hiç aklımdan geçmemişti.

Sanki bilmiyormuşum gibi, kanım buraya kötü bir fikir olduğunu bildirerek fazladan bir sarsıntı geçirdi.

Portland, Oregon'daki bu seçkin üniversiteye başvuranların sadece ilk yüzde beşi kabul ediliyordu ve buradaki bir sömestr, ailemin bir yılda kazandığının toplamından daha fazlaya mal oluyordu.

İki yıllık devlet üniversitesinden pekiyi derecesiyle mezun olmama rağmen bunu karşılamayı hayal bile edemezdim. Üniversite o kadar prestijliydi ki, sınıf birincilerinin çoğu bile girme şansları olduğuna inanmıyordu. İnanın bana. Ben biliyordum. Ben de onlardan biriydim.

Burası, Amerika'nın en büyük beyinlerinden bazılarını yetiştirmesinin yanı sıra ülkenin en zengin ve nüfuzlu ailelerinden gelen öğrencilerin geleceklerini şekillendirmesiyle de tanınıyordu. Bazı insanlar buranın Doğu'daki Ivy Leagues'den bile daha elit olduğunu söylemeye cüret ediyordu.

Gizemli bir şekilde, oda ve yemek dahil tam burs almıştım. Bana atanan danışmandan bunun nedenine dair hâlâ net bir yanıt alamamıştım. Tek söylediği, isimsiz bir bağışçının bana sponsor olduğu ve bu yerin desteklediği ve kutladığı büyüklük özelliklerine sahip olduğuma inandığıydı.

Birinin benim hakkımda bu kadar güzel bir şey söylemesi bir ilkti ve ailem neredeyse beni katılmam için kapıdan dışarı itmişti. Annem buraya gelmemeyi ciddi ciddi düşündüğüme inanamıyordu ve babam da bunun hayatımın fırsatı olduğunu söyleyerek söze girdi.

Belki de öyleydi ama ailemin de beni evden çıkarmaya hevesli olduğundan şüpheleniyordum. Yürüyüşe çıkmadığım zamanlarda odama kapanma eğilimindeydim ve sosyal hayatımın olmamasından endişe ediyorlardı.

Kampüse girdiğimde kalbim yerinden çıkacak gibiydi. İki yanım savaş halinde gibiydi; bir yanım geri dönmemi ve iki saatlik yolu eve dönmemi söylüyor, diğer yanım ise

Midemde heyecan kelebekleri uçuşuyordu, çünkü bu yeni bir başlangıçtı. gerekliyordu. Oda arkadaşım ile bu şekilde nasıl tanışabilirdim ki? Oda numaralarımızı aldıktan sonra birbirimize mesaj atmıştık ve Lucy eğlenceli birine benziyordu. Gelmeyi planladığım zamanı ona bildirmiştim ve o da beni karşılamak için orada olacağını söylemişti. Ama ne zaman endişelensem, garip şeyler oluyordu ve "garip" bırakmak istediğim ilk izlenim değildi.

Tanıdığım hiç kimse burada okula gitmiyordu, bu yüzden benim hakkımda ve olan tüm garip şeyler hakkında önyargılı fikirler olmayacaktı. İlk gerçek arkadaşımı edinme şansım vardı ve belki de -Belki.

İkincisi en korkutucu umuttu, çünkü bunun gerçekleşeceğinden şüpheliydim. Duygularım kontrolden çıkmıştı. İhtiyacım olan son şey, gerçek bir yuva gibi hissedebileceğim bir yer bulma umuduyla kendime baskı yapmaktı.

Benim sicilimle böyle bir şey .

Kendimi kaçınılmaz bir hayal kırıklığına hazırlıyordum.

Üniversitenin ünlü futbol takımına ev sahipliği yapan devasa tuğla stadyum sağımda yükseliyordu ve öğrenci merkezi olması gereken yer tam karşımda belirliyordu. İnternette gördüğüm resimler şu anda tanık olduğum manzaranın hakkını vermiyordu; öğrenci merkezinin önündeki çimenleri çevreleyen yüksek kiraz ağaçları, sayısız öğrencinin toplandığı ve bu Pazar öğleden sonra tembelce uzandığı yerd.

Konuştüğüm yönetici, bana tahsis edilen daireye giden en hızlı yol için buradan sola dönmemi söylemişti ve ben de onun talimatlarına uyarak futbol sahalarının ve tenis kortlarının yanından geçtim.

Korkunun soğuk dalları midemde düğümlenirken bile umut göğsümde genişledi. Bu iki zıt duygu birbirini iten mıknatıslar gibi zıtlaşıyordu, aynı anda uyumlu değillerdi. Nefes alışım hızlandı ve kanım yeniden sarsılarak her şeyin çökmek ve yanmak üzere olduğunu haber verdi.

Kanım ne zaman sarsılsa ve bir uğultuya dönüşse, garip şeyler oluyordu - mantıklı olmayan ve bende ciddi bir sorun olduğunu kanıtlayan şeyler; bulaşıklar masanın üzerinde tıkırdıyor, ışıklar titriyor ve hatta insanların nasıl hissettiklerini hissedebiliyordum.

Beni batırdı. Sarsıntı, bir nöbetin ilk işaretiydi, sanki bir doz uyuşturucu almışım ve her an tam bir uğultuya dönüşebilmişim gibi hissediyordum.

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin nefesler aldım. Kısa süre sonra yönetim binasını geçtim ve danışmanın kullanmamı söylediği park yeri solda belirdi. *Buraya* gelmişim. Birazdan içeri girecek ve eşyalarımı odama yerleştirecektim.

Otoparka girdiğimde, kendimi rahatlatmak için kullandığım nefes tekniği işe yaramıyordu, özellikle de külüstür Honda Civic'im Lexus'ların, Mercedes'lerin, BMW'lerin ve hatta bir Rolls-Royce'un yanından geçerken.

Eğer aracım zaten *dışlanmış* olduğumu haykırmasaydı, fizik kurallarına meydan okuyacak kadar garip bir şey yaptığımda neler olacağını görmekten nefret ederdim.

Otoparkın apartmanlardan en uzak arka köşesindeki son noktaya çektiğimde, kanımda fazladan bir vardı. Sarsıntı ile uğultu arasında bir fısıltı vardı.

Eğer bunu şimdi bastırmazsam, tuhaflığı dizginlemek mümkün olmayacak.

Gözlerim arkasındaki ormana takıldı. Orman.

Konfor.

Kendim olma özgürlüğü.

Kaygımı kontrol altına almak için gidebileceğim bir yer.

Dışarı çıktım ve arabanın kapısını çarparak kapattım, sonra da fob ile kilitledim. Arabamın yapabildiği tek havalı şey buydu.

Beş öğrenci beş katlı iki tuğla binanın arasında aylak aylak dolaşıyor, sanki dünyada hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi birbirleriyle konuşuyorlardı. Kendinden emin bir havası olan iki kadın ve dar gömlekleriyle kaslı vücutlarını vurgulayan, diğer ikisinin üzerinde yükselen üç erkek. Kendime bakmamamı söylesem de gözlerim bana ihanet etti ve en uzun boylu, siyah saçlı ve yontulmuş çeneli olana kilitlendi. Kanımdaki köpürme daha da yükselmeye karar verdi ve bir uğultunun yakınında sallanmaya başladı.

Başını bana doğru çevirdiğinde, onlara bakarken yakalanmak istemediğim için dikkatimi ormana yönelttim. Kendimi kontrol altına alabilmek için dışarı çıkmalı ve yalnız kalmalıydım.

Ağaç hattındaki Douglas göknarlarından başka bir şeye bakmayı reddederek bir ayağımı diğerinin önüne koydum. Eğer ormana girip kendimi doğaya bırakabilirsem, bu beni topraklayacaktı.

Genelde öyleydi.

Rastgele bursu kabul etmek akıllıca değildi. Bu sonbaharda başka bir üniversitede online üniversite programına katılmalıydım. Geçen bahar Columbia Gorge Community College'dan ön lisans derecesiyle mezun olduğumdan beri planım buydu ama online bir okul veterinerlik okuluna girmemi zorlaştıracaktı. *Buradan* mezun olmak gibi değil. Annemle daha fazla mücadele etmememin tek nedeni buydu.

Ağaç sınırına ulaşmadan birkaç dakika önce kanım uğuladı. Odaklandığım köknarın iğneleri titremeye başladı.

Kahretsin. Kalbim rahatsız edici bir şekilde sıkıştı, öyle ki neredeyse atmayı bırakmasını dileyecektim. Bunun gibi şeylerin neden sürekli başıma geldiğini anlamıyordum.

ağaç delicinin sesleri kulaklarımı doldururken bölgeyi taradım. Yakınımda kimse yoktu. Kuşun rahatlatıcı sesi ve çöküşüme tanıklık eden kimsenin olmaması arasında, kendimi doğayla çevrelemeye ve sakinleşmeye hazır bir şekilde ormana girdim.

Ağaçlara doğru birkaç adım attığımda, EEU kampüsünden kimsenin beni göremeyeceğinden emindim. Göğsümü ovuşturarak gerginliğimi azaltmaya çalıştım. Zaman zaman duygularımın beni ele geçirmesine izin vermekten nefret ediyordum. Sanki içimdeki bir şey daha da güçlendiriyordu ve sayısız danışmanın bana öğrettiği kaygı kontrol edici başa çıkma mekanizmaları bile hiçbir işe yaramamıştı, yine de denedim.

Ormanın içinde en az bir mil yürüdüm, histerim geçene kadar yavaşlamadım. Devrilmiş büyükçe bir ağaç gövdesi gördüğümde, önceki gece yağan yağmurun kot pantolonuma kadar işlemiş olması gereken hafif nemi görmezden gelerek tahtaya oturdum.

Serin bir esinti havanın sıcaklığıyla tezat oluşturuyordu; başımı arkaya yasladım ve tepemde uçan bir kuş görmeyi umarak gökyüzüne baktım.

Ormanın çam kokusunu içime çekerken, devlet üniversitesinden mezun olmadan hemen önce yardım kurt aklıma geldi. Bu

bir avcının tuzağına yakalanmıştı, dağların o bölgesinde yasadışı olan bir avlanma uygulaması. Ona rastladığımda hırlamıştı ama o parlak sarı gözleri çok zeki... çok gerçek görünüyordu. Ona yardım etmek için orada olduğumu söyledim ve sanki bir şekilde beni anlamıştı. Bu, veteriner olmak istememe neden olan türden bir andı.

Bir sakinlik duygusu beni kucakladı. Ciğerlerim temiz havayla doldu ve ormanda koşuşturan hayvanların sesleri bana huzur verdi.

Ev. Bu kelime kafamda yankılandı ve uzun boylu adamın görüntüsü beynimde belirdi. Midem rahatsızlıktan değil ama heyecan ve beklentiden dolayı fokurdadı.

Buna bir son vermeliydim. Kafamı boşaltmalıyım.

O anın sükûnetinin üzerime çökmesine izin verdiğimde fısıltı yerini sarsıntıya bıraktı. Zihnimi işgal etmeye devam eden düşüncelerin hızını yavaşlatmaya çalışarak ayakkabılarımı topraktaki malçlara gömdüm.

Orada sessizce oturmuş, anın içinde kaybolmuştum ki merak aklıma geldi. Bir dal kırıldı ve dönüp yaklaşık yirmi metre ötede bir geyik gördüğümde şaşırmadım. Başını eğerek beni içine çekti ve yavaşça ilerledi.

Ormanı bu yüzden ziyaret ettim. Doğayla bir olmak ve onun mucizevi yaratıklarını tek başıma ve yakından görmek için. Geyik bana doğru gelmeye devam etti, kara gözlerinden merak fışkırıyordu. İki elimi de uzattım, ona zarar vermek istemediğimi görmesini istiyordum.

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı ve ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Çok tanıdık bir his üzerime çöktüğünde gerildim ve geyik durakladı. Gözlerini sağıma çevirerek korkumu doğruladı.

Biri bizi izliyordu.

Geyik oflayarak döndü ve ters yöne doğru koşarak boğazımdaki yumrunun üç kat büyümesine neden oldu.

Yutkunmaya çalıştım ama .

Belki de birisi ormanda sadece yürüyüş yapıyordu ama tüylerim diken diken olmuştu. İnsanoğlunun anlamadığı bir şeyle karşılaştığında yapabileceği kötülüğü görmüştüm, yürüyen bir geyik gibi

Endişelenmeden bana doğru geliyordu. Geyik bana o kadar yakın değildi ama yaklaşıyordu.

O kişinin bana zarar vermek isteyip istemediğini anlamak için burada kalamazdım. Ne de olsa eşyalarımı daireme taşımam gerekiyordu ve geç kaldığım için Lucy'yi endişelendirmek istemiyordum.

Sanki dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi gerindim. Korkumu göstermek yapabileceğim en kötü şeydi çünkü eğer bu bir zorbalık taktiğiye, beni gözetleyen kişinin kendini daha güçlü ve yetkili hissetmesine neden olacaktı. Rol yapmama yardımcı olacağını umarak esniyormuş gibi yaptım, ancak kanım bir kez köpürmeye başlamıştı bile.

Yavaşça ayağa kalktım, hiçbir sorun yokmuş gibi görünmeye çalıştım. Ama vücudumdaki her hücre kaçmak istiyordu. Bu en son olduğunda lisedeydim ve bir grup öğrenci beni okulun arka tarafında köşeye sıkıştırıp itip kakmıştı. Daha da kötüsü, elebaşları anaokulunda en iyi arkadaşım olan Lizzy adında bir kızdı.

Kampüs yönüne doğru yürümeye başladığımda boğazıma asit kaçtı. Geyik arkadaşım sayesinde kişinin nerede olduğuna dair bir fikrim vardı, bu yüzden o bölgenin soluna doğru ilerlediğimden emin oldum.

Ormanın benim kurtuluşum olması gerekiyordu, kendimi güvende hissetmediğim bir yer değil. Burası biraz akıl sağlığımı bulmak ve kendimi ait hissetmek için gidebileceğim tek yerdi.

Dişlerimi sıkarak arsaya ve binalara doğru yöneldim. O kişinin beni takip ettiğini ya da yolumu kesmeye çalıştığını gösteren sesleri dikkatle dinledim. Ancak tek duyabildiğim hızlı kalp atışlarımdı.

İçimden adrenalin fışkırdı ve sarsıntı tekrar köpürme hissine dönüştü. Uğursuz bir merak gibi bir şey üzerime çöktü ve kollarımın altında ter birikti. Burada *kesinlikle* benimle birlikte olan bir şey vardı.

Ağaçlar seyreldi ve neredeyse özgürdüm.

Kanım içimde uğuldamaya başladığında tenim karıncalandı. Nedenini bulmak için omzumun üzerinden baktım. Artık sakinmişim gibi görünen her şey yok olmuştu ve birinin neredeyse olduğunu hissediyordum. Koşmaya başladım, sık sık omzumun üzerinden bakarak

birini arıyordum... ve sonra tuğla duvara çok benzeyen bir şeye çarptım.

Kimlerle karşılaştığını ve neler olduğunu bilmek ister misiniz? [Wolf](#)
[Mate'e devam etmek için buraya tıklayın](#)

GÖLGELER VE FAE'LER - BİRİNCİ BÖLÜM

Çölün sıcaklığına rağmen omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Horseshoe Las Vegas otelindeki odamdan çıktığımdan beri bu şekildeydi. Cadılar Bayramı gecesi Las Vegas Bulvarı'ndaki kalabalıkta biri beni izliyordu.

Ben. Şeridi taradım, suçluyu ararken parlak ışıklar neredeyse kör ediyordu, bu his zaten bildiğim şeyi yeniden doğruluyordu.

Buraya hiç gelmemeliydim.

Akıl hocam ve bir babaya en yakın kişi olan Stan bana her zaman içgüdülerime güvenmemi söylerdi. Eğer daha fazla insan bunu yaparsa, başlarına gelen birçok kötü şeyden kaçınabileceklerini söylerdi.

Bu kadar çok insanın arasında olmaktan nefret ediyordum. Koltuk altlarımda ter birikmişti ve varlığımın her zerresi beni kaçırmaya çağırıyordu. *Burada* olmak yerine yalnız olmayı, Stan'le güreşmeyi ya da lanet olası bir fasulye torbasını yumruklamayı tercih ederdim.

Bir kadın bana çarptı ve parti için seçtiğim domuz tulumu kostümünün üzerine bira döktü. Sıvı pembe göbek kısmını kararttı ve beni iç çamaşıırıma kadar ıslattı.

Çok güzel. Şimdi ter ve bayat maya gibi kokacaktım. Bu gece zaten bir felaketti ve ben daha otele bile varamamıştım. Bunun yerine, rahatlatıcı olamayacak kadar sert ışıklar ve vücut kokusu ve alkol kokan insanların bana çarptığı bir çimento cehenneminde yakalandım. Kafam bana uzaklaşmam için bağıırıyordu.

Nereye baksam tehlike hissediyordum, beni tehdit eden yaklaşan bir kıyamet. Bu his, postayla bir kumarhanenin Cadılar Bayramı partisi için rastgele bir altın bilet aldığımında bir ipucu olarak başlamıştı. Davetiye bana Stan'in spor salonunun adresi olarak gönderilmişti, ki bu doğııuydu... ama Stan ve benim dışımda kimse bunu *bilmiyordu*.

Gittikçe büyüyen bulmacaya daha da fazla parça eklemek için, spor salonunda çalışan arkadaşım Ember da bir tane almıştı. En iyi arkadaşı Isa'yı da yanında getirmişti, çünkü birbirlerinden ayrılamıyorlardı. Eğer tacizleri olmasaydı, gelmeyi kabul etmezdim. Ama Stan'i bana karşı kışkırtmışlar ve aldığımız şeyi ona bildirmişlerdi. Gitmem için beni cesaretlendirdi, *"Nashville'den birkaç günlüğüne ayrılmak için tek fırsatın bu olabilir"* dedi. Ve Ivy, bu tüm masrafları *ödenmiş bir gezi*.

Ember ve Isa'dan daha geç bir uçuş ve kumarhanedeki otel odasında kalmamaya karar verdim, masraflar ödensin ya da , çok arkadaşlarıımın hoşnutsuzluğuna. öğrendim büyürken , eğer

Bir şey kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyorsa, öyledir. Bu da bir istisna değildi.

İçimden bir ses gitmemem için bağıırırken, bir yanımda bekleyemiyordu. Bekleyemeyen tarafım beni korkutuyordu. Aceleci olmak ve alışılmışın dışında şeyler yapmak insanların başını belaya sokuyordu. Ve bela her zaman kaçındığım bir şeydi. Spor salonunda kalıp çocuklara kendilerini nasıl savunacaklarını öğretmeyi tercih ederdim, böylece benim gibi başları belaya girmezdi.

Portal Resort ve Casino'nun parıldayan altın rengi kapıları tam da telefonum özel bir tonda çalarken dikkatimi çekti. Kim olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu. Beni gelmem için zorladığında numarasını programlayan ve zil sesini seçen oydu.

Neredesin? Isa beni yalnız bıraktı ve içti. Farty Bar'da.

Midem sıkıştı. Lanet *o/ası* bir bar mı? Kendimi rahat hissetmediğim bir yerde olmam bir yana, şimdi de sarhoş bir Ember ve pis kokuyla uğraşmak zorundaydım. Bu eğlenceli olacaktı.

Muhtemelen mesajı okuyamayacağı için cevap verme zahmetine girmedim, telefonu cebime geri koydum ve altın biletimi çıkardım, sonra kendimi ilerlemeye zorladım. Nedenini söyleyemesem de otel neredeyse tanıdık geliyordu.

Derin bir nefes alarak kapının kolunu tuttum... ve o dikenli izlenme hissi tekrar üzerime çöktü. Koruyucu ailelerin yanında yaşarken, bir şeyler korkunç bir şekilde gitmeden hemen önce hissettiğim türden bir histi bu.

Telefonum aynı tonda çaldı ve kalp atışlarım hızlandı. Ya Ember'ın başı dertteyse ve bu onun beni yardım için arama yoluysa?

Nefes vererek kapıyı açtım ve lobiye adım attım. Ve olduğum yerde durdum. Daha önce hiç bu kadar güzel bir yerde bulunmamıştım. Yüksek tavan, parıldayan ışıkları yansıtan ve duyularımı kamaştıran metalik altın kaplıydı. Lobi tıklım tıklımdı, herkes kostümler içindeydi, ellerinde içkilerle gülüyorlardı.

Biletimi gösterecek birini aradım ama kimse yoktu. Herkes gülüyor ve iyi vakit geçiriyordu.

duraksamadan arkamdan içeri girdi. Belki de bilet yemek ve oda içindi, gerçek parti için değil? Her iki durumda da içeri girmiştim, şimdi Ember ve Isa'yı bulmam gerekiyordu.

Bizi kumarhaneden ayıran muhteşem vitray piramidi görmezden gelmeye çalışarak otelin resepsiyon masasının arkasındaki kadına . Ember'ın başı dertteyse onu hemen bulmalıydım.

Ben yaklaşırken genç kadın kaşlarını kaldırdı ve tepkisini gizlemeden önce sııttı. Boğazını temizledi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" Ses tonunda biraz mizah vardı

Bira lekeli domuz tulumunun içinde komik düşündüyse, soruma vereceği tepkiyi görmek için sabırsızlanıyordum. En azından kendimden emin görünmeye çalışmak için çenemi yukarı kaldırarak, "Farty barı arıyorum," dedim. Biletimi yüzünün önünde salladım, bu etkileşimin mümkün olduğunca çabuk bitmesini istiyordum.

"Affedersiniz?" Gözlerini kırıştırdı ve kahkahasını gizlemeye çalışarak öksürdü. Bilettime gözünü bile kırpmamıştı.

Belli ki osuruk barı yoktu. En azından bu, gecenin tam bir felaket olmaması ihtimalini biraz daha artırıyordu. "Arkadaşım sarhoş ve bana bir mesaj gönderdi." Ona mesajı gösterdim.

"Oh." Dudaklarını birbirine yapıştırdı. "Peri Barı'nı kastetmiş olmalı. Ona en yakın şey orası. Solda, asansörleri geçince. Dışarı çık ve taş yolu takip et."

"Teşekkürler."

Parlayan pembe ışıklarla kaplı bir kemerin altından geçip asansörlerin önünden geçerken birkaç kişi bana doğru baktı. Uzun boylu, tıknaz bir adam asansörlerden birinin yanında sert bir şekilde duruyordu. Ütülenmiş ve kolalanmış siyah takım elbisesi onu genç gösteriyordu. O kadar hareketsizdi ki, sıcak konyak kahverengi gözleri ve ağaç kabuğu rengindeki gür saçları olmasa balmumundan bir heykel olduğuna inanabilirdim.

Bakışlarımız kilitlendiğinde, içimden soğuk bir uyarı ürpertisi geçti ve bacaklarım neredeyse kopacaktı. Bakışları kalbimi hızlandırdı ve yırtıcı bir hayvanın dua ederken parıldadığı gibi kaburgalarımın doğru sıçrattı. Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı ama bir şekilde bu da onun ürkütücülüğünü artırıyordu.

Ya burası tehlikeliydi ya da paranoyamın beni ele geçirmesine izin veriyordum.

Yüzümü öne dönerek kaçma dürtüsünü görmezden gelmeye çalıştım. Kendimi korumam gerekirse, kalçama bağlı bir bıçağım vardı.

Solda, asansörleri geçtikten sonra, resepsiyon görevlisinin söz verdiği gibi cam bir kapı dışarıya, taş bir yürüyüş yoluna açılıyordu. Kaldırım taşları ışıklarla kaplıydı, bitkiler ve ağaçlar yolun üzerinde yükseliyordu. Ağaçlardan sarkan daha fazla ışık, karanlığın içinden beni çağırıyordu.

Patika yola adım attığımda, toprak ve ağaçların taze kokuları omuzlarımı gevşetti. Burada yalnızdım ve nihayet nefes alabiliyordum. Yaklaşık on metre ötede bir ışık kemeri gördüm ve ona doğru yöneldim.

Sakinleştirici ışıkların altında yürürken, o lanet ürperti bir kez içime doldu. hızlandırdım ve omzumun üzerinden baktığımda arkamda kimsenin olmadığını gördüm.

İzlendiğim hissinden kurtulamıyordum. Acele edip Ember ve Isa'yı bulmam gerekiyordu.

Gümbürdeyen bas sesini ve kahkahaları duyduğumda yaklaştığımı anladım. Koşmaya başlayana kadar bacaklarım daha hızlı hareket etti ve sonra gümüş renkli, parlak, kubbe benzeri bir yapı belirdi. Üst kısmı tamamen camdı, bu yüzden muhtemelen içeriden ufuk çizgisini görebiliyordunuz ve büyük kemerli pencereler binanın her açısından daha fazla manzara sunuyordu. Muhteşemdi ama ön taraftaki şey beni tökezletip durdurdu. Patika yolda çok sayıda pembe gül sıralanmıştı ve hemen önünde yolu ikiye bölen bir su havuzu parıltıyordu. Burası bana huzur verebilirdi... eğer hâlâ tehlikede olduğumu hissetmeseydim.

Gül kokusunun tadını çıkararak nefesimi içime çektim, sonra Flo Rida'nın "Low" şarkısını çalan yüksek sesli müziğin çaldığı bara girene kadar yolun bir tarafından devam ettim. Aralarında Isa'nın da bulunduğu bir grup kadın devasa açık pistin ortasında dans ediyor, diğerleri de kenarlardaki masalarda oturuyordu. Sağ tarafta neredeyse arka plana karışmış ahşap bir bar vardı. İçki almak için bekleyen insanların oluşturduğu uzun kuyruk olmasa onu göremeyebilirdim.

Ve bir kez daha, kimse biletimi sormadı. Garip.

Dışarıdaki güllere koşma dürtüsüyle savaşıarak Ember'ı bulmak için etrafı taradım. Onu karanlık bir köşede, elinde kırmızı bir içecek buldum.

duvarda asılı iki aynaya bakıyordum. Yaklaştığımda bunların aslında çerçeveli tablolar olduğunu fark ettim.

Ember içkisini küçük, kırmızı bir pipetle karıştırdı ve siyah botlarını pürüzsüz, karo zemine vurdu. Yanına vardığımda gülümsedim ama o bir resme doğru eğilmiş, geldiğimi fark etmemişti.

"Viski içmiyorsun, ha?" Başımı eğip yüzünü izledim.

Başını bana doğru çevirdi ve gözleri büyüdü. Eğildi, şüphesiz botunda sakladığı bıçağa doğru gidiyordu ve neredeyse devriliyordu.

Kolunu tutup onu dengede tutarken nadir bir homurtu duydum.

"Seni *bish*," diye soludu, göğsünü tutmaya çalıştı ama onun yerine göğsünü yakaladı. "Beni korkuttun."

Evet, sarhoştum. "Bana osuruk barında sana söylemiştin, yani bilirsin, olur böyle şeyler." Bunu unutmasına asla izin vermeyecektim.

"Ew." Burnunu kırıştırdı. "Olmaz. Ben Fary Bar dedim." Doğruldu ve sallantılı bir adım . "Bu leke de ne... ve sen ne yiyorsun?"

"Bir kostüm. Senin aksine." Onu daha da gizemli ve çekici kılmaya yetecek kadar örten küçük siyah elbisesini işaret ettim.

"Celerberate yapma." Bardağını elime tutuşturdu ve devam etti, "Bunu biliyorsun. Sarhoş olacağım. Geri dön."

Ben daha ona bardağın yarısını içtiğini söyleyemeden, sallana sallana bara doğru giderken insanlara çarparak uzaklaştı.

Meyveli içecekten bir yudum aldım ve niyetlendiğimden daha fazla içtim, onun uzun kuyruğa katılmasını izlerken tatlı tadın tadını çıkardım.

Bir süre orada kalacaktı ve ben de mükemmel bir noktadaydım; yakınlarda kimsenin olmadığı biraz karanlık bir köşe. Tek sıkıntı bangır bangır çalan müzikti.

İnsanların dansını izlemek istemediğim için ayna resimlerini inceledim. Yan yana iki tane vardı, ikisi de farklı şekillerde eşit derecede güzeldi.

Ember'in baktığı, altında parlayan ağaçlar olan bir gece gökyüzü görüntüsüydü. Şaşırmadım, çünkü

Ember her zaman gökyüzüne yakınlık duymuştu, tıpkı benim güneşe duyduğum gibi. Bir kalabalıktan saklanmaya çalışmadığım sürece karanlıkta olmak bana hiç doğal .

Bir sonrakine geçtiğimde ciğerlerim tutuldu. Resim mükemmeldi. Gökyüzü parlak bir maviydi ve birkaç kabarık beyaz bulut, ormanın açık bir bölümündeki sık kır çiçekleri tarlasının üzerinde geziniyordu. Orada olmak, çiçeklerin arasında uzanıp güneşe bakmak için neredeyse her şeyimi verirdim.

Boşta kalan elimle resme dokunmak için uzandım ama parmaklarım tuvale değmesi gerekirken sanat eserinin içinde kayboldu.

Elimi geri çektim. Lanet olsun. Bu içecek ne kadar sertti? Tadı sert değildi, belki de şeker ve meyve dolu olduğu için.

Biri bana *sertçe* çarptığında vücudum gerildi.

Dengemi sağlamak için duvarı kullanmaya çalışırken tökezledim ve güçlü bir kol belimi sararak beni tuğla duvar olabilecek bir göğse doğru çekti.

"Bu ne lan!" haykırdım, yabancının kollarından kurtulmaya çalıştım ama tutuşu çok güçlüydü. Yüzüne baktığımda donup kaldım.

Lobide yanından geçerken beni izlediğini hissettiğim adamdı.

Bu bir tesadüf .

Boğazıma bir çığlık düğümlendi ama sanki nasıl ses çıkaracağımı unutmuştum.

Sanki korkumdan zevk alıyormuş gibi ağzının kenarları yukarı doğru eğildi. Diğer eliyle kolumu okşadı ve sonra içkimi alıp beni serbest bıraktı.

"Dikkatli ol. İçeceğini dökeceksin."

Tanımadığım ve güvenmediğim birinin bana ya da içkime dokunmasından hoşlanmıyordum. İçkiye uzandım, o da elini önümde sallayarak ve bir yudum alarak hamleme karşılık verdi.

Ona yumruk atmak istedim ama niyeti bu olabilirdi, bu yüzden gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Gözlerimi açtığımda boştaki eliyle ceketini düzeltiyordu.

"İlginç bir kıyafet." Başını eğdi ve ukala bir sırıtişla yerine kilitlendi. Her nasılsa bu onu daha da yakışıklı yapmıştı.

bir huzursuzluk çöktü.

Ellerimi kalçalarımaya koyarak spor ayakkabılarımın topuklarına yaslandım. "En azından çalıştım. Senin ne olman gerekiyor?"

"Sen buna giyinmek mi diyorsun?" Sırıttı ve bir yudum daha aldı. "Sanırım bu kavramla ilgili tamamen farklı tanımlarımız var."

Onun mikroplarının bardağıma bulaşmasını istemediğim için bir kez daha tuttum. Bu sefer bıraktı ve ben de onu göğsüme bastırdım.

Ondan uzaklaştım, mesafeye ihtiyacım vardı. Gidebilirdim ama Ember'ın bu sürüngenine geri dönmesini istemiyordum.

"Tek istediğin bu muydu?" Sesimi sabit tutmayı başardım. Onda hem tanıdık hem de tuhaf bir şeyler vardı. Sanki tam olarak buraya ait değildi ve bu yüzden bana odaklanıyordu. "Domuz tulumumu aşağılamak için mi?"

Kaşları çatıldı. "Domuz mu? Adı bu mu?"

Gözlerimi devirmiştim. Kendini beğenmiş ve hıyarın tekiydi. "Bu lanet olası bir tulum, bir yetişkine uyması için yapılmış." Kapüşonumu yukarı çektim, böylece işlemeli yüzü, pembe kulakları, yanakları ve burnu görebilecekti. "Bu şekilde anlayabilirsin."

"İlginç." Kıs kıs güldü.

Eğer çekip gitmezse, onu bıçaklardım. Sonra da hapse atılırdım ve Stan beni kefaletle çıkarmak için Nashville'den buraya kadar gelmek zorunda kalırdı. "Güzel sohbetti ama beni bekleyen arkadaşımı bulmam lazım." Teknik olarak bu bir yalan değildi ve öyle olsa bile önemli değildi. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu ve ne kadar çabuk olursa o kadar iyiydi.

Öne doğru eğildi ve taze kesilmiş çimen kokusu etrafımda dönmeye başladı. "Yakında görüşürüz, Alina."

"Beni başka biriyle karıştırıyorsun." Kaçma dürtüsüne daha fazla karşı koyamayarak etrafımda döndüm.

takip etmesini bekliyordum ama omzumun üzerinden baktığımda, bana çarpmadan önce baktığım tablonun önünde duruyordu. Bunun kasıtlı olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Ember ve Isa'yı bulmalıydım, böylece onları kumarhanenin farklı bölümüne taşınmaya ikna edebilirdim.

Boğazım kurumuştı, bardağı dudaklarıma götürdüm ve başımı geriye doğru eğdim, tadı biraz acı olsa da sıvı çiğ boğazımı yatıştırdı. Boş bardağı boş bir masaya bıraktım ve bir kez daha Ember'a doğru yürüdüm.

Birkaç adım sonra dünya dönmeye başladı ve hızımı yavaşlatmak zorunda kaldım. İçki çok sertti. Ember'ın sarhoş olmasına şaşmamalı.

Uzandım ve elimi pürüzsüz duvarda gezdirdim, denge için ona ihtiyacım vardı.

Karanlık görüşümü bulanıklaştırdı.

Beynim bulanıktı ama kafamda net bir düşünce çınlıyordu. *Uyuşturulmuştum.*

Buraya hiç gelmemeliydim.

Gözlerim kapanırken güçlü kollar belimi sardı. Yumruk atmak ya da çığlık atmak istiyordum ama ne hareket edebiliyor ne de ses çıkarabiliyordum. Bunca zaman kontrolü asla kaybetmediğimden emin olmuştum... Birçok arkadaşımın aksine her zaman farkındalığımı korudum ve bana ne olduğunu biliyordum ama tüm bunlar parmaklarımdan arasından su gibi akıp gitti.

Yabancı adam kulağıma fısıldadı, "Seni eve götürme vakti geldi."

Daha fazlasını okumak ister misiniz? [Gölgeler ve Fae'ler'e devam etmek için buraya tıklayın.](#)

YAZAR HAKKINDA

Jen L. Grey, Paranormal Romantizm, Şehir Fantezisi ve Fantezi türlerinde yazan *USA Today* Çok Satan Yazarıdır.

Jen, kocası, iki kızı ve iki minyatür Avustralya Çoban Köpeği ile Tennessee'de yaşıyor. Yazmaya başlamadan önce hevesli bir okuyucuydu ve indie topluluğuna dahil olmaktan keyif alıyordu. Kitaplara olan sevgisi onu sonunda yazmaya yöneltti. Daha fazla bilgi için lütfen web sitesini ziyaret edin ve haber bültenine kaydolun.

Gelecekteki projelerine ve imza günlerine web sitesinden göz atabilirsiniz.

www.jenlgrey.com

AYRICA JEN L. GREY

Yasak Eş Üçlemesi

Kurt Eşi

Kurt Isırdı

Kurt Dokundu

Bağımsız Romantizm

Gölgeler ve Fae'ler

Çarpık Kader Üçlemesi

Kader Eşi Tutulmuş

Kalp Seçilmiş Kader

İşaretli Ejderha Prensi Üçlemesi

Acımasız Eş

İşaretli Ejderha

Gizli Kader

Gölge Şehir: Gümüş Kurt Üçlemesi

Kırık Eş

Yükselen

Karanlık Gümüş

Ay

Gölge Şehir: Kraliyet Vampir Üçlemesi

Lanetli Eş Gölge

Isırığı İblis Kanı

Gölge Şehir: Şeytan Kurt Üçlemesi

[Mahvolmuş Eş](#)

[Parçalanmış](#)

[Lanet Kader](#)

[Ruhlar](#)

Gölge Şehir: Kara Melek Üçlemesi

[Düşmüş Eş İblis](#)

[İşaretli Karanlık](#)

[Prens](#)

[Ölümcül Sırlar](#)

Gölge Şehir: Gümüş Eş

[Parçalanmış Kurt](#)

[Kaderli Kalpler](#)

[Acımasız Ay](#)

Kurt Doğuşu Üçlemesi

[Gizli Eş Kan](#)

[Sırları](#)

[Uyandırılmış](#)

[Büyü](#)

Saklı Kral Üçlemesi

[Ejderha Eşi](#)

[Ejderha](#)

[Ejderha](#)

[KraliçesiVarisi](#)

İşaretli Kurt Üçlemesi [Ay](#)

[Öpücüğü Seçilmiş](#)

Kurt

[Kırık Lanet](#)

Kurt Ayı Akademisi Üçlemesi

[Gölge Eş Kan](#)

Mirası

[Yükselen](#)

[Kader](#)

Kraliyet Varisi Üçlemesi

[Kurtlar Kraliçesi](#)

[Kurt Kurt'un](#)

[İddiasıSerbest](#)

[Bırakıldı](#)

Kan Döken Akademi Üçlemesi

[Birinci Yıl](#)

[İkinci Yıl](#)

[Üçüncü Yıl](#)

Melez Hapishanesi Duolojisi (Kan Dökme Akademisi ile Aynı Dünya)

[Avlanmış](#)

[Lanetli](#)

Artifact Reaper Serisi

[Azrail: Başlangıç Dünyanın](#)

[Azrail'i Kanatların](#)

[AzrailAzrail'i Suyun](#)

[Azrail'i'i Alevlerin](#)

Amaria'nın Taşları (Paylaşılan Dünya)

Fırtınalar Krallığı

Gölgeler Krallığı

Harabeler Krallığı

Ateş Krallığı

Pearson Kehaneti

Uyanış Yükselişi
Aydınlanmış Yükseliş
Hükümran Yükseliş

Tek Başına
Ölüm Meleği
Yükseliyor
Alfa

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

